

Trở Lại Hoang Thôn

Contents

Trở Lại Hoang Thôn	1
1. Chương 1: Chương 1	1
2. Chương 2: Trước Đêm Trở Lại	5
3. Chương 3: Ngày	10
4. Chương 4: Ngày Thứ Hai	22
5. Chương 5: Sáng Sớm, 6 Giờ	32
6. Chương 6: Ngày Thứ Tư	49
7. Chương 7: Rạng Sáng	65
8. Chương 8: Sáng Sớm	87
9. Chương 9: Ngày Thứ Bảy	116
10. Chương 10: Ngày Cuối Cùng	133
11. Chương 11: Hạ Màn	148

Trở Lại Hoang Thôn

Giới thiệu

Truyện Trở Lại Hoang Thôn là quyển tiếp theo của quyển Quán Trọ Hoang Thôn của nhà văn Sái Tuân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-lai-hoang-thon>

1. Chương 1: Chương 1

Ngày 19 tháng... năm...

Đây có lẽ là một ngày quan trọng nhất trong cuộc đời của Hứa Tử Tâm. Từ lúc sáng sớm, hai mắt cứ nháy liên hồi. Những người già thường nói “Mắt trái nháy tài, mắt phải nháy tai”, nhưng từ trước tới nay chưa từng nói tới việc nháy cả hai mắt sẽ báo điềm gì cả.

Mưa đông Giang Nam bao trùm lấy vùng ruộng đồng hoang vắng này, bốn bề lồng lộng hơi ẩm lạnh giá gần tới mức đóng băng. Ông cảm thấy lạnh buốt thấu tận xương tủy, giống như đang ngâm mình trong một chậu nước đá.

Mọi vật trước mắt đều mông lung mờ ảo. Trong màn mưa bụi lạnh giá, vở kịch này vén bức màn, để lộ ra sân khấu được tạo thành bởi chính vùng ruộng đồng – sau khi xuyên qua địa đạo của thời khắc năm nghìn năm trước, tất cả các diễn viên đều đã hóa thành những bộ hài cốt tàn tạ, lặng lẽ nằm trong huyết mộ cổ kính bị bùn lầy bao bọc đóng cặn; đạo diễn là một gã được xưng là con người của lịch sử, trường sinh bất tử, toàn trí toàn lực nhìn chăm chú mọi thứ; còn Hứa Tử Tâm lại là khán giả duy nhất của màn kịch này.

Nơi này cách Thái Hồ chỉ vài cây số, tứ phía dựng đứng những gò đất màu xám xịt, ở giữa là bãi đất trống vài nghìn mét vuông, đây chính là hiện trường khai quật khảo cổ lần này.

Hứa Tử Tâm đứng trên một gò đất nhỏ, trên ủng và quần đều dính đầy bùn đất, khuôn mặt dưới ô che mưa xám xịt như bầu trời. Ông biết rằng gò đất ngay dưới chân mình, năm nghìn năm trước ười mấy mét, là một hình chóp nón đúng tiêu chuẩn, trên đỉnh chóp lưu lại một khoảng đất bằng phẳng để làm tế đàn cho thầy mo và thần linh đối thoại với nhau, giống như kim tự tháp của Ai Cập cổ hoặc của Mexico. Sa mạc khô hạn bảo vệ Kim Tự Tháp, nhưng không khí ẩm ướt của Giang Nam và lũ lụt của hàng nghìn năm trước đã gột rửa tế đàn cổ kính này thành những tàn tích chỉ còn cao hai mét từ rất lâu rồi, xem ra giống như đê mộ to thường thấy ở quê.

Đứng ở đây có thể nhìn bao quát xuống cả hiện trường khai quật, một đoạn địa đạo đã được dọn dẹp sạch sẽ giờ lại phải chứa rất nhiều nước mưa chảy xuống. Trên địa đạo có thể nhìn thấy rất rõ mấy chục lỗ tròn, đều là mốc cọc thời cổ đại. Những mốc cọc này từ nam tới bắc chia thành ba hàng, mỗi hàng cách nhau khoảng năm mét. Thật là khiến người ta phải tròn mắt thán phục, những cư dân vùng Giang Nam năm nghìn năm trước đây đã xây dựng được cung điện quy mô to lớn nhường vậy, giống như mê cung Knossos trên đảo Crete của Hy Lạp. Hứa Tử Tâm nhớ tới Evans người Anh, vào năm 1990 ông chính là người đã phát hiện ra mê cung năm nghìn năm trước làm chấn động cả thế giới.

Lẽ nào đây chính là điện thần của văn minh Lương Chử thần bí năm nghìn năm trước? Ngoài gò đất dưới chân Hứa Tử Tâm ra, xung quanh vẫn còn có vài “đê mộ to” cùng mười mấy di chỉ mộ phần và tế đàn khác vây quanh đây, giống như mọi ngôi sao đều xoay quanh mặt trăng vậy. Có lẽ vùng đất hoang vắng mùa đông trước mắt chính là cố đô thần bí của cổ quốc Lương Chử năm nghìn năm trước, là “tổng tế đàn” của tổ quốc thời đối mặt với nguy cơ bị diệt vong, là nơi mà bí mật cuối cùng được chôn vùi.

Vùng ơi mở cửa ra.

Không sai, hôm nay là một ngày đặc biệt, sắp xảy ra một việc vô cùng quan trọng. Hứa Tử Tâm run rẩy gật đầu, đột nhiên bên tai vang lên một giọng khe khẽ ngâm nga...

Kỳ lạ! Sao lại nghe thấy những âm thanh này chứ? Theo phản xạ, ông nhìn ngó từ phía xung quanh, cạnh gò đất chẳng có ai cả, mọi người đều đã ở dưới hầm khai quật. Âm thanh đó hình như là từ trong không trung vọng lại, đem theo cả lời thì thầm của u hồn, dường như có đôi môi đang nấp bên tai ông, lẩm rầm thì thào, chẳng qua là ông không nhìn thấy cô ta mà thôi.

Cô ta là ai?

Hứa Tử Tâm ra sức lắc đầu để xua đuổi âm thanh quái quỷ đó đi, chắc không phải là ảo thính của bản thân chứ? Ông dụi dụi mắt, chỉ thấy trong màn mưa khói trước mặt là gò đất lớn nhất đã bị đào bới. Đó có thể là một mộ chí quan trọng nhất, không biết thiên thần... hay là ác quỷ nào trốn phía dưới.

Nhưng do đang mùa đông lại thêm mấy ngày mưa gió liên miên, hiện trường khai quật chẳng có mấy công nhân, chỉ còn sót lại vài sinh viên viện khảo cổ, họ đang cẩn thận tỉ mỉ ngồi xổm trong địa đạo được đào lên, dùng tấm tre gậy đất dính trong những đồ gốm sứ. Thời tiết mưa gió liên miên của mùa đông Giang Nam này thực sự không hề phù hợp với hoạt động khảo cổ, nhưng do gần đây phát hiện ra hiện tượng đào trộm mộ nghiêm trọng nên đành phải tiến hành cấp cứu khai quật trước tết, nếu không thì những bảo bối dưới lòng đất đều sẽ bị bọn đào trộm mộ khiêng đi sạch.

Một cơn gió lạnh buốt kỳ dị luồn vào trong áo, giống như luồn lên từ trong lòng đất khiến Hứa Tử Tâm rùng mình, ông chỉ thấy trước mắt mình gần như tối đen, một bóng đen nào đó đang che khuất tầm mắt

khiến ông suyt nữa ngã nhào từ trên gò đất xuống.

Giống như có người dùng một tấm khăn bịt mắt ông lại, sau đó tức tốc bỏ chạy mất tăm. Hứa Tử Tâm mở to mắt, nhìn bầu trời xám xịt âm u, hình như đến cả mây đen cũng biến thành khuôn mặt kỳ dị, ông đột nhiên nghĩ tới một câu niệm chú: thiên địa cảm ứng.

Hứa Tử Tâm đã có chút ân hận, tại sao lại tới đây trong cái thời khắc quan trọng này? Chỉ vì cái di tích có khả năng là quan trọng nhất văn minh Lương Chữ này, hay là do phát hiện ra tàn tích “kim tự tháp bằng đất” cổ kính nhất Đông phương, hay là sắp phát hiện ra chìa khóa có thể hóa giải bí mật diệt vong của văn minh Lương Chữ?

Đúng vậy, tất cả những điều này đối với Hứa Tử Tâm đều rất quan trọng. Bởi ông là thành viên nghiên cứu của viện nghiên cứu khảo cổ, từ trước tới nay, ông luôn chờ đợi một phát hiện kinh động nhân loại, có thể khiến mình “nổi tiếng sau một đêm”, đạt được những thứ mà biết bao người khao khát trong mơ.

Nhưng bây giờ vẫn còn một việc khiến Hứa Tử Tâm cứ nghĩ tới là thấp thỏm không yên. Tối qua mới nói chuyện với vợ qua điện thoại, cô thút thít trách chồng sao lúc này mà vẫn còn ở bên ngoài. Đúng vậy, lẽ nào trong cuộc đời này còn có gì quan trọng hơn cô ấy sao?

Hai mí mắt không ngừng nháy liên tục, đến cả tim cũng đang đập nhanh hơn, không thể ở lại cái nơi “quái quỷ” này nữa. Xin lỗi, những người chết được chôn vùi dưới lòng đất di chỉ này, những người sống tại vùng đất này năm nghìn năm trước, các người có thể nhìn thấy mặt trời ban ngày nữa hay không thì có liên quan gì tới tôi chứ? Hãy để hài cốt và linh hồn vĩnh viễn nằm lại trong lòng đất, tôi vốn dĩ không nên tới đây làm phiền các người.

Hứa Tử Tâm quyết định rời khỏi đây, rời khỏi vùng ruộng đất nồng nặc mùi u hồn năm nghìn năm trước, rời khỏi bí mật thần bí đã từng khiến vô số người phát cuồng lên vì nó.

Khi ông giương ô rời khỏi gò đất này, sau lưng bỗng đột ngột vang lên những tiếng gào thét, còn có cả người gọi tên ông, hình như đã phát hiện ra kho báu của Alibaba. Ông bị ép buộc quay trở lại, tới trước hầm mộ bị đào lên.

“Nhân tuấn!”

Không biết sinh viên nào hét lên, giây phút đó tất cả mọi người đều sững sờ im bật, hiện trường khai quật trở lại trạng thái tĩnh mịch của hầm mộ, chỉ còn nước mưa lạnh buốt rơi trên mặt Hứa Tử Tâm.

Dưới đáy một bên hầm mộ rộng lớn, hàng trăm những bộ hài cốt xếp theo thứ tự la liệt kín mít, hầu hết đều đã tàn khuyết – xương sọ và xương đùi gãy nát, còn có cả những mảnh xương tứ chi vụn nát. Trong đó chỉ có vài bộ hài cốt là còn tương đối nguyên vẹn phơi bày đáng vẻ cong queo đáng sợ, hình như là bị trói lại rồi quăng xuống hầm mộ.

Đây chính là nhân tuấn mà người ta thường nói, dùng người sống để chôn cùng hoặc làm vật tế lễ. Cảnh tượng thảm khốc này trước đây chỉ nhìn thấy trong Ân Khư An Dương và lăng mộ Tần Thủy Hoàng. Càng khiến cho những người có mặt ở hiện trường kinh ngạc ở chỗ, những lần khai quật khảo cổ văn minh Lương Chữ trong lịch sử từ trước tới nay, chưa từng phát hiện ra có người sống được tuấn táng cùng, lẽ nào lịch sử sẽ phải viết lên trang mới từ đây sao?

Đối diện với những hài cốt thâm si này, Hứa Tử Tâm cảm thấy thật tức thở. Lẽ nào bản thân mình không phải bị ảo thính, tiếng rên rĩ vang vọng bên tai lúc này chính là tiếng kêu ai oán do những vật hi sinh bị thảm này phát ra trước lúc chết? Những tiếng rên rĩ này bị bưng bít dưới mộ cổ năm nghìn năm, giống như được ghi lên một chiếc đĩa, và hiện giờ đã được phóng thích và bật lên.

Hứa Tử Tâm bắt đầu tưởng tượng ra tiếng gào thét bi thảm của những người tuấn táng, dường như trong sự tĩnh mịch của mưa bụi mùa đông Giang Nam, đột ngột vang lên vô số những tiếng kêu ai oán xé rách màng nhĩ của Hứa Tử Tâm. Ông nhìn thấy sự đau đớn giãy giụa của những người đàn ông đàn bà, già trẻ lớn bé đó trong lúc cận kề cái chết, về tia hy vọng cuối cùng để được sinh tồn, về lời nguyện cuối cùng của kiếp này, về lời cầu nguyện cuối cùng cho kiếp sau. Để rồi họ bị chôn vùi trong huyết đạo, bóng tối đặc quánh bao trùm trước mắt, bùn đất che lấp mồm miệng và lỗ mũi, từ từ tắt thở, cho tới khi đặt chân tới một thế giới khác.

“Á!”

Hứa Tử Tâm khẽ kêu lên một tiếng, bỗng dưng ông cũng có cảm giác đó, miệng và mũi giống như bị cái gì đó bịt lại, cổ họng đau rất bỗng rầy gần như tắt thở. Ông giống như người chết đuối được cứu lên, hớp lấy từng hơi to để không khí lạnh lẽo mà ẩm ướt tràn vào lồng ngực.

Nhưng ông không muốn tin vào cảm giác bi thảm ban nãy nên liền nghĩ tới một khả năng khác – những người bị chôn cùng đáng thương này vốn không khóc lóc cũng chẳng phản kháng, họ mặc nhiên bước vào con đường chết chóc. Đối với họ mà nói, đây chính là ý chỉ của thần thánh, bước vào huyết mộ không phải là điểm kết thúc của sinh mệnh, mà là bước khởi điểm của con đường lữ hành hướng về một thế giới khác.

Thành viên đội khảo cổ đã bắt đầu xử lý hầm mộ. Phía sau hầm mộ, có thể nhìn thấy rõ vết tích con người tác động, có lẽ ở đó chính là nơi cư ngụ của linh hồn chủ nhân huyết mộ. Tầng đất đã rất mỏng rồi, Hứa Tử Tâm nhảy xuống tham gia khai quật, chẳng mấy chốc đã dọn dẹp ra một hầm mộ hình chữ nhật.

Ông đã nhìn thấy cô ta.

Đúng vậy, cô ấy đang nằm đó, một bộ hài cốt ngủ say năm nghìn năm nay.

Hứa Tử Tâm chỉ cảm thấy tim mình dường như ngừng đập, một lúc sau mới “khởi động lại”, bởi vì ông nhìn thấy mỗi một bộ xương.

Cô ấy chính là chủ nhân của ngôi mộ to lớn này.

Trong ánh mắt run rẩy của mọi người, Hứa Tử Tâm là người đầu tiên bình tĩnh trở lại, ông cẩn thận quan sát hài cốt của chủ nhân ngôi mộ, đây chính là người thống trị bí ẩn của văn minh Lương Chử trong truyền thuyết?

So với những người tuần táng đáng thương ngoài kia, hài cốt của chủ nhân ngôi mộ này được bảo tồn tương đối hoàn hảo. Ở đây tương đương với địa cung của ngôi mộ cổ, nhất định có phương pháp phòng hộ đặc biệt.

Hứa Tử Tâm nhìn chằm chằm vào đầu lâu chủ nhân ngôi mộ, dưới xương lông mày có hai hố mắt sâu hoắm, dường như vẫn đang phát ra ánh mắt của kẻ thống trị.

Một cảm giác kỳ lạ, hình như cô ta vẫn còn sống dù đã hóa thành một bộ hài cốt, cô ta đang nhìn thẳng vào mắt Hứa Tử Tâm bằng ánh mắt đầy sự chế giễu.

Họ đang đối thoại với nhau trong đường hầm với khoảng cách năm nghìn năm...

Nhưng càng khiến cho Hứa Tử Tâm cảm thấy kỳ lạ ở chỗ, xung quanh chủ nhân ngôi mộ có xếp theo thứ tự mấy chục vật bằng ngọc, chúng tập hợp thành một hình gần như hình tròn, hài cốt của chủ nhân ngôi mộ nằm chính giữa.

Ngọc cầm thạch hình trụ tròn, ngọc bích hình chiếc đĩa, búa ngọc giống chiếc rìu, giống như một đại triển lãm đồ ngọc cổ, xếp theo thứ tự ngăn nắp chỉnh tề xung quanh chủ nhân ngôi mộ. Đây là một phép thuật đặc biệt của cổ quốc Lương Chử năm nghìn năm trước hay là dấu hiệu chỉ dẫn trên đường để người chết đến với thế giới âm phủ, hay là một ám hiệu nào đó để lại cho thành viên đội khảo cổ năm nghìn năm sau ghé thăm?

Trong tiếng mưa mùa đông tí tách rơi, Hứa Tử Tâm cảm thấy một cơn choáng váng, giống như có một đám sương khói bay lên.

Nếu như lấy phần xương chậu của chủ nhân ngôi mộ làm tâm đường tròn, lấy khoảng cách từ xương chậu tới một vật bằng ngọc bất kỳ làm bán kính thì sẽ có thể vẽ lên một đường tròn hoàn mỹ, gần như tất cả những đồ vật bằng ngọc đều nằm trên vòng cung đường tròn này.

Nếu như từ trên cao nhìn xuống những đồ ngọc và bộ hài cốt này, thì nó sẽ giống như kí hiệu

Đột nhiên, một chữ nhảy vọt ra trong đầu Hứa Tử Tâm.

Đây là một chữ trí mạng.

Trong giây phút Hứa Tử Tâm há hốc mồm kinh ngạc, bên tai dường như lại vang vọng vọng lại tiếng khóc của trẻ sơ sinh.

A, chính là hôm nay rồi.

2. Chương 2: Trước Đêm Trở Lại

Ngày 19 tháng... năm 2005

Câu chuyện này xảy ra sau “Địa ngục tầng thứ 19”, và trước “Bí mật của Margaret”.

Nói chính xác hơn, câu chuyện này xảy ra sau khi xuất bản “Quán trọ Hoang thôn” và “Địa ngục tầng thứ 19”.

Trong cuốn “Quán trọ Hoang thôn” có kẹp thêm một tấm thẻ - vé một chiều của người dừng cảm tới quán trọ Hoang thôn. Sau khi bạn cắt tấm vé, có thể lấy giấy biên nhận bưu kiện của người mê sách gửi lại cho nhà xuất bản là sẽ có cơ hội nhận được cuốn “Địa ngục tầng thứ 19” có chữ kí của tác giả.

Do trong thời gian chưa tới một tháng, nhà xuất bản chuyển cho tôi vô số thư của độc giả, tuyệt đại đa số trong thư đều có giấy biên nhận bưu kiện của người mê sách, ngoài ra còn có rất nhiều lớn nhắn nhủ và thư kèm theo của độc giả. Trong đó có những bức thư thực sự đã khiến tôi xúc động, nhưng tôi cũng cảm nhận ra rất nhiều vấn đề vô cùng kỳ quái, ví dụ như có rất nhiều người hỏi tôi cách tới Hoang thôn, tốt nhất là nên có cả vé khứ hồi, cũng có người hỏi thăm tôi cách liên lạc với Xuân Vũ, còn có cả người nói rằng họ cũng đã từng đến Hoang thôn.

Vấn may, đến nay tôi vẫn chưa nhận được một bức thư nào tới từ Hoang thôn.

Nhưng cũng có thể có một bức thư ngoại lệ, bởi tôi không biết nó được gửi từ đâu tới, trên phong bì không có tem cũng chẳng có dấu ngày tháng, càng không có họ tên và địa chỉ người gửi thư, chỉ có họ tên và địa chỉ người nhận – có trời mới biết được bức thư này sao lại có thể gửi tới được nhà xuất bản!

Tôi nhận được bức thư này vào tối ngày 19, một đêm lạnh giá của Bắc Kinh. Mấy ngày hôm đó đúng dịp nhà xuất bản mới tôi tới Bắc Kinh để tuyên truyền cho hai cuốn sách mới và nhân tiện đón tiếp luôn giới truyền thông tới phỏng vấn. Tối hôm đó sau khi đã xong xuôi các hoạt động, tôi mệt mỏi rã rời nên liền chạy tới “Trà mã cổ đạo” bên bờ biển Hậu Hải, cùng em gái phụ trách biên tập uống rượu gạo thơm phưng phức để phục hồi sự mệt mỏi.

Ngày mai tôi phải rời khỏi Bắc Kinh trở về Thường Hải rồi. Em gái phụ trách biên tập đưa cho tôi một xấp thư dày cộm của độc giả, càng thu hút ở chỗ những bức thư này không biết từ đâu tới. Phong bì loại màu trắng thông thường, chữ viết và địa chỉ người nhận cũng rất phổ thông, nhìn không ra kiểu người nào viết.

Tôi cầm phong bì lật đi lật lại, thực sự không tưởng tượng nổi nó được gửi bưu điện kiểu gì, lẽ nào trên thế gian này thực sự tồn tại một hòm thư thần kỳ nào đó?

Có lẽ là do sự nhạy cảm bẩm sinh của nhà văn, tôi bỗng có một giác quan thứ sáu rất kỳ quái, quay đầu nhìn biển đông băng, có một người đàn ông trượt băng rất cừ, không ngừng lướt thành hình vòng tròn trên mặt băng. Nhìn người đàn ông trượt băng đó, trong đầu tôi lập tức xuất hiện một vòng tròn lóe lên, trắng trẻo trong veo như mặt băng vậy.

“Ấy, nghĩ gì thế?”

Em gái phụ trách biên tập kéo tôi ra khỏi sự suy tưởng, tôi hít một hơi thật sâu nói: “Không có gì, chỉ nghĩ tới một thứ.”

Tôi không nói tiếp nữa mà nhẹ nhàng xé chiếc phong bì ra, bên trong vẫn là giấy biên nhận bưu kiện của hội người mê sách, một tấm thẻ cứng, độc giả sẽ để lại họ tên và phương thức liên lạc trên đó.

Khi tôi lấy cái thẻ đặc biệt này ra, em gái phụ trách biên tập bỗng nhiên chau mày nói: “Ày, một mùi thơm thật kỳ lạ.”

Quả nhiên, tôi cũng ngửi thấy một mùi hương kỳ dị, nồng nặc tỏa ra từ trong tấm thiệp, mùi hương hoàn toàn khác hẳn với rượu gạo trong cốc của chúng tôi.

Nhưng hương thơm này chỉ duy trì khoảng vài giây, chớp mắt cái đã bay mất trong quán ăn “Trà mã cổ đạo”. Em gái phụ trách biên tập vẫn khịt khịt mũi nói: “Bay mất trong giây lát rồi này.”

Tôi lại di chuyển ánh mắt lên chiếc thẻ đặc biệt, bởi vì nó thực sự quá đặc sắc – trong mục họ tên có viết một kí hiệu:

Đây chính là họ tên của đối phương? Hình như không tìm thấy chữ Hán nào thế này, theo như tôi biết thì trong bất cứ văn tự nước ngoài nào hình như cũng không có cái này, đại khái chỉ trong giáp cốt văn hoặc chữ tượng hình Ai Cập cổ mới có mà thôi.

“Kỳ lạ, giống như một miệng giếng”

Em gái phụ trách biên tập thu lại nụ cười đáng yêu, nhìn chăm chăm vào cái “họ tên” kỳ dị nói.

Thực sự giống một miệng giếng, là góc độ đứng trên miệng giếng nhìn từ trên cao xuống. Tôi gật gật đầu nói: “Trong sân sau của Tiên Sĩ Độ Hoang thôn cũng có một miệng giếng”.

“Miệng giếng trong tiểu thuyết của anh mà vợ thế bị chìm chết trong đó!”

“Đúng, đây chính là một chi tiết bị anh bỏ sót trong ‘Quán trọ Hoang thôn’ của mình, có lẽ miệng giếng đó cũng ẩn giấu một câu chuyện thâm lương mà đẹp đẽ”.

“Hay là một... u hồn?”

Tim bất giác giật thót một cái, hết cách rồi, lời của cô ấy toàn nhắm trúng nỗi sợ hãi của tôi. Tôi chỉ biết cúi đầu tiếp tục nhìn tấm thẻ, dưới mục họ tên lần lượt là giới tính, tuổi tác, trình độ văn hóa, điện thoại và e-mail liên lạc, tất cả những mục này đều để trống không điền, chỉ trong mục địa chỉ cụ thể (gồm cả mã bưu điện) có viết một dòng.... Tôi không biết có nên gọi chúng là “chữ” hay không, có lẽ gọi là ký hiệu thì chính xác hơn.

Bất luận bạn tin hay không, tôi thực sự nhìn thấy những kí hiệu này trên tấm thẻ, bàn phím không thể nào gõ ra những kí hiệu đó, sau này tôi phải dùng cách scan để quét lên máy tính.

Em gái phụ trách biên tập nhấp một ngụm rượu gạo, hỏi: “Đây là cái gì nhỉ?”

Sau đó tôi trầm ngâm hồi lâu, hai mắt nhìn chăm chăm vào những kí hiệu này, trong lòng âm thầm đếm, tổng cộng có bảy kí hiệu, chúng giống như bảy chú lùn tà ác, lẩn lút thân mình trên thẻ biên nhận bưu kiện người mê sách của tôi, múa may một điệu nhảy ma thuật cổ xưa nào đó.

Đôi môi mấp mí bắt đầu run rẩy, tôi chỉ biết ép mình phải trấn tĩnh lại, tỉ mỉ quan sát bảy kí hiệu này. Đây rút cuộc là loại văn tự cổ xưa nào, hay là một loại mật mã đặc biệt nào đó, hoặc là một nhóm tranh hàm chứa thâm ý gì chăng?

Nhưng tôi không đoán ra được chút nào, càng nhìn chăm chăm vào chúng, mắt tôi càng đau nhức, chúng như kim châm đâm chọc vào con ngươi của tôi. Còn trong đầu tôi lại không ngừng mọc lên các kiểu suy nghĩ kỳ quái, dường như bảy kí hiệu này có thể đem tôi tới một thế giới khác.

“Xem này, kí hiệu vòng tròn cuối cùng giống hệt với họ tên”.

Đúng là tinh như mắt con gái, lời nhắc nhở của cô ấy khiến tôi chú ý tới kí hiệu thứ bảy đó – , và trong mục họ tên điền trên tấm thẻ cũng là .

Như thế này nghĩa là gì chứ? Chắc là trong mục địa chỉ cũng điền thêm họ tên nhỉ? Trời ơi, đây lại là địa chỉ và họ tên của môn tử nào đây?

Tôi lòng đầy nghi ngờ lắc lắc đầu, quả thực bất lực với bức thư không rõ lai lịch này. Tôi lại nhìn vào trong phong bì, hình như chẳng còn thứ gì khác cả. Khi tôi đang chuẩn bị nhét giấy biên nhận bưu kiện lại vào trong phong bì, em gái phụ trách biên tập lại nhắc nhở tôi: “Xem xem phía sau tấm thẻ”.

Vẫn là cô ấy kịp thời nhắc nhở, tôi lập tức lật lại tấm thẻ, chỉ thấy sau mặt thẻ có in một bức ảnh.

Không đúng, phía sau tất cả các tấm thẻ đều bỏ trống, sao lại có ảnh chứ?

Vậy là tôi tròn mắt, nhìn chăm chăm vào bức ảnh mặt sau tấm thẻ, bỗng chốc giống như bị điện giật, toàn thân tê liệt cứng đờ.

“Cô ấy là ai?” em gái phụ trách biên tập nghi ngờ nhìn bức ảnh “Đẹp quá, ánh mắt cô ấy có một khí chất đặc biệt”.

Hóa ra mặt sau tấm thẻ có in hình khuôn mặt một cô gái, nền phía sau chính là màu trắng của tấm thẻ, giống như cô ấy hiện lên trên tấm thẻ vậy. Cô gái trong tấm thẻ có mái tóc dài đen óng, một khuôn mặt thanh tú, ánh mắt phảng phất xa xăm vô định. Đặc biệt nhất là đôi mắt của cô ấy, vừa có cả sự bí ẩn cuốn hút, lại ẩn chứa cả chút u buồn và hoang hốt, giống như Nhiếp Tiểu Sảnh trong “Liêu trai chí dị”, khiến người ta bất giác nảy sinh lòng thương cảm.

Em gái phụ trách biên tập không đợi tôi trả lời, tiếp tục phân tích nói: “Cảm giác không giống với người thường, em cảm thấy cô ấy có chút gì đó giống với Tiểu Chi dưới ngòi bút của anh trong Quán trọ Hoang thôn”.

Trời ơi, phụ trách biên tập của tôi lại lần nữa nhắm trùng tôi rồi, khiến tim tôi vốn đang đóng băng bỗng đập thành thạch trở lại...

Trầm tư một hồi lâu, tôi rút cuộc đáp lại: “Không sai, cô ấy chính là Tiểu Chi!”

Cô ấy chính là Tiểu Chi!

Lại một lần nữa đối diện với khuôn mặt sau tấm thẻ, rút cuộc là cảnh trong giấc mơ hay là hiện thực? Là mùa hạ Thượng Hải nửa năm trước hay là đêm đông Bắc Kinh thời khắc này?

Tôi ra sức dụi mắt, không sai, chính là khuôn mặt in trên mặt sau tấm thẻ này, khuôn mặt khiến người ta vĩnh viễn không thể nào quên, khuôn mặt lúc ẩn lúc hiện trên tấm kính cửa sổ tàu điện ngầm.

Em gái phụ trách biên tập cũng tròn xoe mắt, kinh ngạc hỏi: “Trời ơi, cô ấy chính là Tiểu Chi? Em cứ nghĩ rằng Tiểu Chi chỉ là nhân vật trong tiểu thuyết, vốn không tồn tại trong nhân gian”.

“Đúng vậy, cô ấy giờ đây đã không còn trên nhân gian nữa rồi. Nhưng cô ấy đã từng tồn tại trên thế giới này, đã từng mặt đối mặt với anh...”

Nói tới đây tôi dừng lại, cúi đầu nhìn cô gái trong tấm thẻ, im lặng hồi lâu.

“Nhưng là ảnh của Tiểu Chi, sao lại in lên phía sau thẻ biên nhận bưu kiện của người mê sách chứ?”

“Em không biết. Từ trước tới nay em chưa từng nhìn thấy ảnh cô ấy, những hình dung về cô ấy vĩnh viễn nằm trong trí óc em, mãi mãi không phai nhòa”.

“Kỳ lạ, là ai có được bức ảnh của Tiểu Chi lúc còn sống rồi in nó lên mặt sau tấm thẻ và viết cả lên đây những ký hiệu kỳ quái này, lại còn không cần phải dán tem gửi tới nhà xuất bản của chúng ta?”

Lúc này, ngoài cửa sổ “Trà mã cổ đạo”, mặt băng trên bờ biển Hậu Hải tỏa ra ánh sáng phản quan le lói.

Tôi nhìn chăm chăm vào tấm thẻ này, lật lại xem xem, nó giống như bưu thiếp của một u hồn, và đã đưa đến tay tôi thế này đây.

Cuối cùng, tôi từ từ bỏ chiếc thẻ vào lại phong bì, sau đó nhét vào túi áo, nói: “Tính tiền”.

Ra khỏi “Trà mã cổ đạo”, chúng tôi đi men theo con đường ven bờ biển Hậu Hải, hướng về phía trước. Tôi đã chẳng còn tâm trí nào để thưởng thức cảnh sắc của mặt biển đóng băng, chỉ biết không ngừng sờ lên túi áo ngực, bên trong có đựng “bức thư u hồn”, và tấm ảnh của Tiểu Chi trên mặt sau tấm thẻ chắc cũng đang đặt đúng trước vị trí trái tim tôi.

Tên cô ấy là Tiểu Chi.

Âu Dương Tiểu Chi.

Cái tên này là băng trong đêm tối.

Trong suốt và trí mạng, chớp mắt cái sẽ tan chảy thành nước.

Tiểu Chi đến từ Hoang thôn.

Theo như miêu tả trong tiểu thuyết của tôi. Hoang thôn thuộc thị trấn Tây Lãnh của thành phố K, tỉnh Chiết Giang, tọa lạc “giữa biển và nghĩa trang”, do mặt thôn hướng về một vùng bờ biển hoang sơ nên gọi là Hoang thôn.

Tại cổng vào Hoang thôn, có một tấm bia tiết hạnh – “Trinh Liệt Âm Dương” được hoàng đế triều Minh ngự giá ban tặng. Nó giống như một cái khóa khổng lồ khóa chặt lấy Hoang thôn, những người trong thôn hiếm khi ra ngoài, cũng rất hiếm có người ngoài bước vào Hoang thôn. Truyền thuyết đáng sợ hơn đó là: phàm là những người từ nơi khác tới tự ý xông vào Hoang thôn, đều sẽ chết một cách bí ẩn trong một thời gian ngắn.

Ngôi nhà cổ “Tiên Sỹ Đệ” trong Hoang thôn, do có một người đỗ tiến sỹ triều Minh mà được đặt tên như vậy. Âu Dương gia của “Tiên Sỹ Đệ” là gia tộc lâu đời nhất Hoang thôn. Âu Dương tiên sinh – chủ nhân của ngôi nhà cổ, có một cô con gái duy nhất tên là Tiểu Chi, cô là người đầu tiên rời Hoang thôn lên Thượng Hải học đại học.

Thật không may, trong một sự cố tàu điện ngầm ngoài ý muốn xảy ra năm 2003, Tiểu Chi khi đó đang đứng đợi tàu ở bến đã bị đâm chết, không lâu sau, cha cô cũng lâm bệnh qua đời. Gia tộc lâu đời Âu Dương kể từ khi đoạn tuyệt hương hỏa. “Tiên Sỹ Đệ” cũng trở thành một ngôi nhà để không bí ẩn. Trong vô số những đêm đen, u hồn lặng lẽ ẩn hiện trong góc nào đó của ngôi nhà cổ này...

Truyện ngắn “Hoang thôn” của tôi đăng trên tạp chí “Chồi non” số tháng 4 năm 2004, kể từ đây cuộc sống của tôi đã bị quấy rối bởi các kiểu ghé thăm của độc giả. Một ngày mùa hạ, bốn sinh viên của trường đại học S đột nhiên ghé thăm nhà tôi, tên của họ lần lượt là Hoắc Cường, Tô Thiên Bình, Hàn Tiểu Phong và Xuân Vũ. Sau khi đọc “Chồi non”, họ đã vô cùng hứng thú với Hoang thôn, quyết định tới Hoang thôn thám hiểm, nhưng tôi từ chối nói cho họ biết vị trí của Hoang thôn.

Không thể tưởng tượng nổi, bốn sinh viên này đã tự mình tìm thấy Hoang thôn. Bốn người đã gặp phải những trải nghiệm đáng sợ, rút cuộc họ cũng đã trở lại Thượng Hải. Nhưng vận đen hình như đeo bám không buông tha cho họ, chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, bốn người lần lượt xảy ra chuyện: Hoắc Cường và Hàn Tiểu Phong chết trong cơn ác mộng, Xuân Vũ bị đưa vào bệnh viện tâm thần, còn Tô Thiên Bình lại mất tích, bất vô âm tín một cách bí ẩn.

Hiện giờ, trở lại đêm đông Bắc Kinh ngày 19 tháng... năm 2005, tôi và em gái phụ trách biên tập đi qua bờ biển đóng băng, bên đường kín mít những quán rượu nhỏ, bên tai không ngừng vang vọng tiếng đàn ghita, còn có cả không ít khẩu âm Đông Bắc ồn ào của những bác bán rượu đang mời gọi khách. Trong đó có một quán rượu sáng tạo nhất treo tấm biển trước cửa – “Vây quanh lò sưởi ấm, miễn phí khoang lang”, thật buồn cười.

Yê! Cuối cùng cũng đã nhìn thấy cầu Ngân Đỉnh mà tôi đã ngưỡng mộ từ lâu rồi!

Tôi chạy tới bên lan can xinh xắn của chiếc cầu, nhìn xuống mặt băng phía dưới nói: “Chỉ là cầu hơi nhỏ một chút, hình như cũng chỉ đến thế này mà thôi”.

Em gái phụ trách biên tập cười trách móc: “Anh không phải là Diệp Công thích rông sao?”

Đúng lúc tôi tạm thời quên đi “nghỉ ngơi” ban nãy, muốn thư giãn cười lên thì nhạc tin nhắn điện thoại lại vang lên không đúng lúc.

Tôi chậm chậm móc điện thoại ra, nhìn thấy người nhắn tin hóa ra là Tô Thiên Bình!

Phút chốc, trên cầu Ngân Đỉnh giữa mùa đông Bắc Kinh, tôi cảm thấy tim mình lại chìm xuống đáy nước, giống như mặt nước Hậu Hải đang đóng băng dưới chân cầu này.

Sao lại là Tô Thiên Bình? Cậu ta chính là một trong số bốn sinh viên đã từng tới Hoang thôn nửa năm trước, sau khi từ Hoang thôn trở về chưa được bao lâu, cậu ấy đã trải qua những ngày tháng khủng hoảng. Để trốn tránh ác mộng trí mạng, cậu ấy đã trốn trong tiệm internet không biết tới ngày đêm, kết quả là bị

ngất lịm đi. Cậu ấy hôn mê mười mấy ngày trong bệnh viện, rút cuộc lại tỉnh dậy như một kỳ tích rồi quay trở lại trường đại học S.

Sau khi Tô Thiên Bình mất tích trở về đã từng một lần đích thân tới tìm tôi, nhưng sau này, cậu ấy không còn liên lạc với tôi thêm bất cứ lần nào nữa, tôi gần như cũng quên mất cậu ấy rồi.

Kỳ lạ, bao lâu nay không liên lạc, sao đột nhiên lại nhắn tin cho tôi vào lúc này?

Tôi nghi ngờ mở tin nhắn ra, nội dung chỉ có ba chữ.

Cứu tôi với!

Bỗng chốc, ba chữ trí mạng trên màn hình điện thoại khiến mắt tôi bị “giật” một cái, dường như “giật” lên cả khuôn mặt phẳng phất bị tâm thần và cả đôi mắt sâu thẳm như miệng giếng cổ của cậu ta.

Mùa đông Bắc Kinh ngày 19 tháng... năm 2005, tôi nắm điện thoại đứng trên cầu Ngân Đỉnh Hậu Hải, nhìn chằm chằm vào tin nhắn có thể được gửi tới từ Thượng Hải – Tô Thiên Bình, người may mắn còn sống sót sau khi từng tới Hoang thôn đang cầu cứu tôi từ khoảng cách 1380 kilômét.

Lại một cơn gió phương bắc lạnh buốt từ mặt băng Hậu Hải thổi tới, tôi run rẩy lập cập ngửa mặt lên trời, chỉ thấy nửa vầng trăng treo lơ lửng cao cao trên không trung, bên tai dường như lại vang lên tiếng “Cứu tôi với”.

“Thần thờ gì thế?”

Em gái phụ trách biên tập nhẹ nhàng vỗ tôi một cái, tôi quay đầu lại, chậm chậm nói: “Xảy ra chuyện rồi”.

Chưa kịp đợi cô ấy hiểu ra, tôi đã cho cô ấy xem màn hình điện thoại. Em gái phụ trách biên tập chạy mày nói: “Tô Thiên Bình? Là sinh viên trong ‘Quán trọ Hoang thôn’? Anh thật là một gã hay ho đấy, sao nhân vật trong tiểu thuyết của anh lại toàn chạy hết ra tìm anh thế?”

Tôi tiếp tục tựa vào lan can cầu Ngân Đỉnh, những tiếng đàn ghita chốc chốc lại vọng lên từ những quán rượu cạnh bờ biển Hậu Hải khiến tim tôi càng trở nên loạn nhịp, đối diện với tiếng kêu cứu của Tô Thiên Bình, trả lời hay không trả lời đây?

Nhưng đối với tôi mà nói, câu chuyện Hoang thôn đã qua đi rồi. Tôi vĩnh viễn không muốn quay trở lại nơi đó nữa, cũng vĩnh viễn không muốn cuốn vào đó nữa, giống như lời ấn định của tôi để lại trong phần mở đầu của “Quán trọ Hoang thôn”:

Các bạn đọc giả thân mến, bất luận bạn kích động thế nào sau khi đọc cuốn truyện này, nhưng hãy luôn ghi nhớ lời cảnh báo của tác giả - nhất định không được tới Hoang thôn. Nếu như bạn không nghe lời cảnh báo này, hậu quả xảy ra tác giả sẽ không chịu trách nhiệm.

Đây là lần đầu tiên tôi lòng dạ sắt đá như vậy, nghĩ tới nghĩ lui mãi, tôi vẫn dần lòng lắc đầu nói: “Không, đêm nay anh không muốn trả lời cậu ấy”.

Em gái phụ trách biên tập lập tức nói: “Có khi cậu ấy sẽ trực tiếp gọi điện cho anh đấy”.

Tôi cúi đầu trầm ngâm hồi lâu, sau đó tắt điện thoại: “Anh không nghe thấy”.

“Sao anh lại như thế chứ?”

“Đừng nói nữa”. Tôi cười đau khổ một tiếng, bước nhanh xuống cầu Ngân Đỉnh. “Chúng ta rời khỏi đây thôi”.

Tuy làm ra vẻ bất cần, nhưng trong lòng tôi lại vô cùng lo lắng. Tôi nắm chặt chiếc điện thoại đã tắt rồi khỏi Hậu Hải, sau khi từ iệt em gái phụ trách biên tập, tôi liền vội vàng bắt taxi trở về khách sạn.

Sáng mai là phải trở về Thượng Hải rồi, tôi thu dọn hành lý trong phòng khách, nhưng trong lòng thấp thỏm không yên, cuối cùng thì thực sự không thể chịu được nữa nên liền bật laptop lên để ghi lại chút gì đó.

Nhưng đối diện với màn hình máy tính hồi lâu, tôi không gõ ra được lấy một chữ, đầu óc đã bị chiếm giữ bởi ba chữ mà Tô Thiên Bình nhắn tới. Tôi chỉ còn cách đứng lên đi lại một lúc, đột nhiên nhớ tới bức thư

trong túi áo. Tôi lại lấy bức thư bí ẩn này ra, nhưng không lấy tấm thẻ trong đó ra nữa, chỉ nhẹ nhàng vuốt lên phía ngoài phong bì, đầu ngón tay cảm giác tê tê giống như sờ lên làn da trơn mịn của ai đó vậy.

A, ngón tay tôi lập tức co lại, tiện tay vớ lấy chiếc điện thoại bên cạnh, màn hình điện thoại tối om biểu thị tắt máy. Tôi có thể tưởng tượng ra Tô Thiên Bình ở đầu sóng bên kia, có lẽ cậu ta đang nóng lòng chờ đợi tin nhắn lại, thậm chí đang liên tục gọi vào máy tôi nhưng chỉ toàn nghe thấy “Xin lỗi, thuê bao quý khách đang gọi hiện tắt máy” cũng nên.

Rút cuộc vẫn là “trái tim yếu mềm”, tôi run rẩy bật điện thoại lên, nhưng không hề có hiển thị tin nhắn mới. Tôi do dự hồi lâu, cứ gọi vào số của Tô Thiên Bình vậy.

Tôi nghe thấy điện thoại bên kia đổ chuông, nhưng Tô Thiên Bình nhất quyết không nghe máy. Tôi gọi lại liên tục vài lần nữa cho tới tận sau 12 giờ đêm, nhưng đều chỉ nghe thấy tiếng chuông không thấy tiếng người.

Không được, sáng mai còn phải bắt kịp chuyến bay nữa, tôi đành phải quẳng điện thoại sang một bên đi ngủ.

Đêm cuối cùng tại Bắc Kinh, tôi mơ thấy...

3. Chương 3: Ngày

Xuyên qua cửa sổ nhỏ xinh bên mạn máy bay, có thể nhìn thấy cánh máy bay đang từ từ duỗi ra, ánh nắng mùa đông của buổi sớm Bắc Kinh phản quang ánh sáng bạc trên tấm cánh. Tôi ngồi một mình trên ghế sát cạnh cửa sổ, ngắm nhìn đường băng của sân bay thủ đô qua cửa sổ máy bay. Trong tiếng động cơ ồn ào, tôi bị lực tăng tốc đẩy lại về phía ghế tựa, chớp mắt cái đã bay lên độ cao vài nghìn mét.

Để kịp chuyến bay khởi hành buổi sáng, 5 giờ 30 sáng tôi đã phải thức dậy, Bắc Kinh ngoài cửa sổ dường như vẫn tối đen như mực. Dù đã mệt mỏi vô cùng nhưng khi lên máy bay tôi vẫn không cảm thấy buồn ngủ chút nào. Trước khi tắt điện thoại trong khoang máy bay, tôi gọi lại cho Tô Thiên Bình một lần nữa nhưng không ai nghe máy. Anh chàng này đang làm gì thế nhỉ? Lễ nào tôi qua sau khi nhận tin cho tôi xong, điện thoại của cậu ta bị mất rồi sao?

Máy bay đã xuyên qua biển mây phương bắc, nhìn mây khói mịt mù ngoài cửa sổ, tôi bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó nên liền móc cuốn sách từ trong túi ra. Bìa của cuốn sách này có hai màu đen trắng, tên sách “Hủy diệt mộng cảnh” in bằng mực đỏ ở chính giữa, tên tác giả để “Hứa Tử Tâm”.

Tôi nhìn thấy cuốn sách này trong một sạp sách cũ tại Bắc Kinh, tóm lấy lật vài trang mới biết rằng đây là một cuốn sách về tâm lý học. Trong sách kết hợp vu thuật cổ đại và tâm lý học hiện đại, phân tích các loại vu thuật cổ xưa tại nhiều vùng trên thế giới, cùng với khởi nguồn tâm lý học của những truyền thuyết linh thiêng quái dị. Từ trước tới nay tôi chưa từng đọc qua loại sách này, và sức hấp dẫn của cái tên sách “Hủy diệt mộng cảnh” cũng quá lớn nên tôi đã mua nó ngay lập tức để chuẩn bị đọc lúc trên máy bay về Thượng Hải.

Kéo tấm chắn nắng của cửa sổ máy bay xuống, tôi lật trang đầu tiên của cuốn sách này ra thì thấy phần giới thiệu về tác giả và tác phẩm được viết như sau:

Hứa Tử Tâm, nhà tâm lý học, trong những năm đầu từng nghiên cứu khảo cổ điển dã, đã xuất bản “Nghiên cứu vu thuật cổ đại”. “Nguồn gốc sự phát triển truyền thuyết linh dị Đông Á” cùng nhiều tác phẩm khác. Sau đó, ông tới Anh Quốc để đào tạo sâu về tâm lý học, bảo vệ thành công học vị tiến sĩ tâm lý học tại đại học Cambridge. Hiện đang giảng dạy tại đại học S trong nước, chuyên nghiên cứu văn minh thần bí cổ đại và quan hệ tâm lý học hiện đại, sáng tạo đề tài “Tâm lý học thần bí”. Cuốn sách này hoàn toàn khác với bất cứ tác phẩm học thuật nổi tiếng nào trước đây, ngôn ngữ đẹp dễ giống tiểu thuyết, uyển chuyển thuật lại cho bạn nghe câu chuyện thần bí cổ xưa và đưa ra những phân tích tâm lý học hiện đại táo bạo, khiến bạn khám phá ra mặt khác trong tâm hồn mình.

Ngoài kinh nghiệm của tác giả và phong cách đặc biệt của cuốn sách này, điều khiến tôi hứng thú còn ở chỗ tác giả “hiện đang giảng dạy tại đại học S trong nước”, bởi ngôi trường này chính là nơi mà Xuân Vũ và Tô Thiên Bình đang theo học, bạn thân Tôn Tử Sở của tôi cũng đang dạy trong trường này, năm ngoái tôi đã tới đó nhiều lần rồi.

Trên không trung hàng nghìn mét, tôi lật ra chương đầu tiên của “Hủy diệt mộng cảnh”...

Mỗi người đều có quyền nằm mơ

Cái tên chương sách này khiến người ta tha hồ hoang tưởng, tôi thích nó.

Sau đó, tôi đọc thầm đoạn đầu tiên của nội dung chính trong sách...

Tôi tin rằng, trong thân xác tôi tồn tại một con ác quỷ. Nó đã tồn tại từ khi nhân loại sáng lập nên thế kỷ đầu tiên, hàng ngàn năm nay nó đã nuốt chửng sinh mệnh của biết bao người.

Lúc này, cái nó muốn nuốt chửng đầu tiên là – giấc mơ của tôi.

Để bảo vệ giấc mơ của mình và cả giấc mơ của mọi người trên thế giới, tôi bắt buộc phải hoàn thành cuốn sách này để cứu rỗi mộng cảnh đang bị nuốt chửng và sắp bị nuốt chửng của những con người đáng thương.

Trong cuốn sách chưa tới lúc tuyên bố ra này, tôi đã tiến hành quyết đấu một trận sinh tử với ác quỷ trong thân xác, vạch trần nó dưới ánh nắng để bảo toàn mộng cảnh sắp bị hủy diệt. Đồng thời, tôi còn phóng tầm mắt của mình ra khắp thế giới, không chỉ có không gian to lớn này, mà còn cả thời gian vô hạn. Bởi vì, kể từ lúc loài người thậm chí vẫn còn là động vật có vú, mộng cảnh đã tồn tại, khởi nguồn và phát triển của văn minh nhân loại đã được tổ tiên của chúng ta không ngừng miêu tả và phân tích.

Vậy mà, tổ tiên bi thảm của chúng ta, không có một ai có thể thoát khỏi sự nuốt chửng của ác quỷ.

Đây chính là quá trình hủy diệt của mộng cảnh...

Trời ơi, đây quả thật là một mở đầu tuyệt diệu phi phàm! Từ trước tới nay chưa từng có một cuốn sách học thuật nào có thể làm được điều này, đến cả cuốn tiểu thuyết hay nhất e rằng cũng chỉ đến thế mà thôi. Nhưng tại sao từ trước tới nay tôi lại chưa từng nghe thấy “Hủy diệt mộng cảnh” chứ? Nó tuyệt đối có sức thu hút nhân cầu của độc giả hơn cả sách đứng trong danh sách bán chạy nhất.

Tôi bỗng nhiên bưng quyển sách chìm đắm trong suy tư, trạng thái suy tưởng trên máy bay khiến tôi chẳng mấy chốc chìm đắm vào mộng mị...

Thân xác tôi tồn tại một con quỷ

Âm thanh giống như lời nguyện không ngừng vang vọng trong đầu tôi, cứ như vậy tôi mơ thấy một giấc mơ, mơ thấy mình trở lại Quán trọ Hoang thôn – ngôi nhà cổ bao bọc trong những dây leo trinh đẳng. Màn đêm tối đen sáng lên một tia sáng, soi rọi đôi mắt mê hồn.

“Tiểu Chi!”

Tôi giãy giụa kêu lên, mở mắt ra mới phát hiện mình vẫn đang trên máy bay, bà lão ngồi ghế bên cạnh đang nhìn tôi hết sức kỳ quái.

Hóa ra chỉ là một giấc mơ. Tôi quệt mồ hôi trên trán, khuôn mặt Tiểu Chi lại mờ dần trong đầu.

Xem lại giờ, thì ra hơn một tiếng đồng hồ đã trôi qua, máy bay đã gần tới bầu trời Thượng Hải rồi.

Quyển sách đó vẫn nằm nguyên trong tay tôi, trước mặt là trang mà tôi vừa đọc tới. Kỳ lạ, tôi vốn không có chút cảm giác buồn ngủ nào, sau khi đọc cuốn “Hủy diệt mộng cảnh” này lại giống như bị thôi miên trong chốc lát, chìm vào “mộng cảnh”. Xem ra cuốn sách này nên đổi tên lại thành “Sinh ra mộng cảnh” có lẽ hợp lý hơn.

Mười mấy phút sau, tôi ráng chịu đựng sự đau buốt trong màng nhĩ, cùng máy bay hạ cánh tại sân bay Cầu Vòng Thượng Hải.

Ye! Cuối cùng cũng về nhà rồi.

Vừa bước xuống máy bay tôi đã bật ngay điện thoại, gọi lại lần nữa vào số máy của Tô Thiên Bình, nhưng bên kia vẫn nghiễm nhiên không nghe máy. Tiếng chuông không dứt trong điện thoại giống như tiếng đồng hồ vọng lại từ một nơi xa xăm nào đó.

Vừa gọi điện vừa bước ra khỏi sân bay, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời Thượng Hải âm u lạnh lẽo, tôi bỗng chốc không biết nên đi đâu về đâu.

Đúng giây phút này, lòng tôi chợt nhớ tới một người...

Không được, không thể lờ cả cô ấy vào đây. Lại để cô ấy phải trải qua cảm giác thấp thỏm bất an này? Điều này đối với cô ấy không phải là quá tàn khốc sao? Nhưng cô ấy cũng đã từng tới Hoang thôn, chúng tôi và Tô Thiên Bình đều là kiến trên cùng một sợi dây thừng, không ai có thể thoát được.

Đắn đo một hồi lâu, tôi vẫn quyết định gọi vào máy của cô ấy. Chỉ sau hai tiếng chuông là đã nghe thấy giọng con gái dịu dàng.

Đến đây các bạn có thể đoán được rồi, cô ấy chính là Xuân Vũ.

Xuân Vũ cũng là một trong số bốn sinh viên tới Hoang thôn nửa năm trước, sua khi rời khỏi Hoang thôn chưa được bao lâu thì thần kinh suy sụp, được đưa vào bệnh viện tâm thần điều trị, sau đó lại hồi phục sức khỏe một cách thần kì. Thế nên cô ấy giống Tô Thiên Bình, đều là người may mắn sống sót sau khi bị Hoang thôn cướp mạng.

Nhưng chỉ sau mấy tháng ngắn ngủi, cô ấy lại trải qua một việc càng không thể ngờ hơn nữa, trở thành nhân vật nữ chính trong cuốn “Địa ngục tầng thứ 19” của tôi, đã từng có vô số độc giả thông qua cuốn truyện này mà biết tới Xuân Vũ.

Trong điện thoại, Xuân Vũ rất kinh ngạc khi nghe thấy giọng tôi. Cô ấy nói rằng nhờ cuốn truyện của tôi mà cô ấy đã trở thành “người của công chúng” trong trường học, thậm chí, có không ít người còn nhắn tin tỏ tình khiến cuộc sống của cô ấy thêm bao nhiêu là rắc rối.

Tôi nghe mà thấy thật ân hận, chỉ biết xin lỗi cô ấy rồi hỏi vào việc chính: “Xuân Vũ, bây giờ cô có còn liên lạc với Tô Thiên Bình không?”

“Tô Thiên Bình? Sao anh lại hỏi tới cậu ấy?”

“Khả năng cậu ấy có việc quan trọng tìm tôi, nhưng tôi gọi điện thoại không thấy cậu ấy nghe máy, cô có biết hiện giờ cậu ấy ở đâu không?”

“Lâu rồi tôi cũng không liên lạc với cậu ta, nhưng tôi có thể giúp anh hỏi thăm”.

“Trường bọn cô vẫn chưa nghỉ đông đúng không? Hai giờ chiều, tôi đợi cô ở cổng trường, chúng ta cùng đi tìm Tô Thiên Bình”.

Qua điện thoại khó nói rõ được nên tôi ngắt máy trước rồi vội vàng bắt taxi về nhà.

Về tới nhà, buông hành lý xuống, tận hưởng không khí ấm áp trong nhà, ăn một bữa trưa thật ngon lành khiến cơ thể tôi thoải mái trở lại, nhưng sợi dây đàn trong lòng vẫn nhất mực căng cứng. Điện thoại của tôi cũng không hề rảnh rang, lại liên tục gọi cho Tô Thiên Bình mấy cuộc nhưng đều không có người nhắc máy.

Hai giờ chiều, tôi tới cổng trường đại học S, Xuân Vũ đã đợi tôi ở đó rồi.

Vẫn khuôn mặt thanh tú nhạ nhàng ấy, tuy mùa đông mặc rất nhiều áo nhưng vẫn có thể nhìn thấy cơ thể cân đối của cô ấy. Có lẽ, do đã trải qua quá nhiều khủng hoảng và sinh li tử biệt, ánh mắt cô ấy koc òn giống như nai tơ sợ sệt trước đây, mà đã trở nên chừng chạc lạ thường, trấn tĩnh tự tin nhìn tôi.

Tôi bỗng dưng cảm thấy thật hối hận: “Xin lỗi, vốn không ngờ có nhiều người quan tâm tới sách của tôi như thế, cũng không ngờ...”

“Xã hội vốn dĩ loạn như thế, có những việc không ai có thể thoát được, vậy thì mặc nó đi”.

Cô ấy vừa thốt ra đã khiến người khác phải thay đổi quan niệm trước đây về mình.

Tuy vẫn còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng tôi móc điện thoại ra trước, đưa cho Xuân Vũ xem tin nhắn tới qua Tô Thiên Bình nhắn ỉnh.

“Cứu tôi với?”

Cô ấy khẽ đọc lên ba chữ này, cúi đầu trầm tư hồi lâu. Khi cô ấy ngẩng đầu lên, sắc mặt đã có chút biến đổi. Cô ấy chớp chớp đôi mắt đẹp mà trầm tĩnh, mãi vẫn chẳng nói câu nào rồi đột nhiên đi sang bên kia đường.

Tôi vội vàng đi theo sau hỏi: “Cô đi đâu đấy?”

“Đưa anh đi tìm Tô Thiên Bình!”

Theo Xuân Vũ rẽ vào một góc phố, cô ấy mới khẽ nói: “Buổi trưa tôi đã hỏi qua bạn học rồi. Họ cho tôi địa chỉ của Tô Thiên Bình. Nghe nói cậu ấy không ở trong ký túc xá từ lâu rồi, vì đang thực tập tại một công ty điện ảnh, để tiện cho công việc nên đã thuê nhà ở ngoài. Hơn nữa, các bạn học của chúng tôi mấy hôm nay đều không nhìn thấy cậu ấy”.

“Sao cậu ấy lại thực tập trong công ty điện ảnh? Tôi nhớ là hình như cậu ấy không học chuyên ngành này mà”.

“Vì Tô Thiên Bình rất thích chơi DV 1, năm ngoái còn đạt được giải thưởng trong cuộc thi DV sinh viên, nên đã được công ty điện ảnh nhắm làm biên đạo”.

Ngữ điệu của Xuân Vũ rất lạnh lùng, ánh mắt lộ ra sự già dặn không hợp với lứa tuổi, cô ấy rõ ràng là một người khác so với hơn nửa năm trước đây mà tôi từng gặp.

Chúng tôi mới đi được năm sáu phút là đã tới nơi, đó là một khu tập thể sáu tầng thông thường gần trường đại học S. Kỳ lạ ở chỗ, càng tới gần khu nhà này, tim tôi càng đập nhanh, có thể là do khu dân cư này quá tĩnh mịch cũng nên.

Theo như địa chỉ mà Xuân Vũ hỏi được từ chỗ bạn học, phòng Tô Thiên Bình thuê là phòng 503. Chúng tôi chậm chậm bước lên lối cầu thang nhỏ hẹp tối tăm, hình như tòa nhà này bao nhiêu năm nay vẫn chưa sửa chữa gì to tát, nó tỏa ra một mùi ẩm mốc hiếm khi ngửi thấy trong mùa đông.

Tới trước cửa phòng 503, đây chính là nơi ở của Tô Thiên Bình. Có lẽ là do tin nhắn tới hôm qua, tôi phát giác tim mình đập dữ dội, đành phải gắng gượng giả vờ trấn tĩnh nhìn Xuân Vũ. Biểu hiện của cô ấy lại bình tĩnh lạ thường, chỉ ỉn ý gật gật đầu với tôi.

Vậy là tôi hít một hơi thật sâu ỉn chuông cửa, nhưng bên trong ngoài tiếng chuông cửa ra, không có bất cứ động tĩnh gì. Đợi một hồi lâu, tôi lại gọi vào điện thoại của Tô Thiên Bình, lập tức nghe thấy tiếng chuông điện thoại loáng thoáng vọng ra trong nhà. Không sai, điện thoại của Tô Thiên Bình ở trong nhà, ít nhất có thể cho thấy điện thoại không bị mất.

Tại sao cậu ấy lại không nghe điện thoại nhỉ?

Tôi gọi lại liên tục mấy cuộc nữa, nhưng chỉ toàn nghe thấy tiếng chông điện thoại trong nhà. Xuân Vũ đột nhiên ra lệnh: “Chúng ta phải vào trong xem sao”.

Đúng lúc tôi định nói chẳng biết làm cách nào để vào trong thì cửa phòng đối diện bật mở, một phụ nữ trung niên trên đầu quấn đầy lô cuốn tóc đủ màu sắc bước ra, sành điệu giống như bà Tư béo trong phim “Kungfu” của Châu Tinh Trì vậy.

“Bà Tư béo” lớn tiếng hét lên: “Các cô cậu tìm ai hả?”

Tôi có chút căng thẳng nói: “Chúng cháu là bạn của Tô Thiên Bình, có việc quan trọng muốn tìm cậu ấy”.

“Ồ, tôi cũng đang muốn tìm cậu ấy đây, tôi là chủ nhà của cậu ấy, vốn dĩ hôm trước cậu ta phải nộp tiền thuê nhà cho tôi, đến hôm nay mà cậu ấy vẫn chưa buồn lộ mặt đây này”.

Xuân Vũ cố rặn ra một nụ cười, nói: “Cô ỉ, chúng cháu thực sự có việc rất quan trọng. Cháu nghĩ có thể tới qua cậu ấy uống sau quá, bây giờ vẫn đang ngủ trong kia. Cô có thể cho chúng cháu mượn chìa khóa một chút được không ạ, chúng cháu vào xem cậu ấy có trong đấy không?”

“Ôi giờ, tùy tiện để các cô cậu vào, như thế có vẻ không hay lắm nhỉ?”, “Bà Tư béo” chủ nhà gãi gãi đầu, lô cuộn tóc trên đầu giống hệt lông nhím.

“Nếu như cậu ấy có nhà, chúng cháu nhất định bảo cậu ấy khẩn trương thanh toán tiền thuê nhà cho cô”.

“Được, đây là các cô cậu nói đấy nhé, đúng là con gái biết điều hơn”.

Xem ra nụ cười mỉm đáng yêu của Xuân Vũ đã dụ được “bà Tư béo” rồi, không biết bà ấy móc chiếc chìa khóa từ đâu ra đưa vào tay tôi rồi dặn dò thêm một câu: “Nói với bạn của cô cậu, bảo cậu ta đừng có hâm hâm dở dở hơi nữa, tôi chịu hết nổi kiểu khách thuê nhà này rồi đấy”.

Nói Tô Thiên Bình hâm hâm dở dở hơi – nghĩa là sao? Tôi đang định hỏi bà ấy thì liền bị Xuân Vũ dùng mắt ngăn lại. Cô ấy cười cảm ơn “bà Tư béo” và bảo tôi nhanh chóng mở cửa vào trong.

Cẩn thận nhét chìa khóa vào trong ổ, nghe tiếng khóa từ từ chuyển động, tôi bất giác nảy sinh ảo giác, dường như lại trở về một đêm đen nào đó nửa năm trước – do giấc mơ trên máy bay sáng nay sao?

Trong lúc đầu óc đang mất tập trung thì cửa phòng đã được mở ra, một mùi hơi quái dị bay thoảng ra từ khe cửa, tôi và Xuân Vũ đều chau mày lại. Đứng ở cửa vốn chẳng nhìn thấy tia sáng nào, căn phòng giữa ban ngày mà sao lại tối thui giống như đang ban đêm vậy.

“Cái cậu chàng này, sao giữa ban ngày lại kéo rèm cửa làm quái gì?”

Tuy miệng thì nói nhẹ nhàng như vậy, nhưng thực ra trong lòng tôi đang cũng cố thêm dũng khí cho bản thân. Tôi cẩn thận rón rén bước trước, phải chớp mắt tới mấy lần mới có thể lơ mơ như thấy đây là phòng khách.

Tôi thò tay lên tường mở công tắc đèn, mò mãi mà chẳng thấy đâu, nên đành phải men theo tường chậm chậm tiến về phía trước. Trong căn phòng giống như huyết động tối om, càng thế này lòng càng sợ hãi, vậy là tôi cũng không dám lên tiếng nữa, chỉ biết không ngừng hít hơi thật sâu, còn cái mùi kỳ dị đó càng lúc càng xộc vào mũi và không thể dừng lời để hình dung ra đó rút cuộc là thứ mùi gì.

Xuân Vũ căng thẳng theo sau tôi, tôi cảm nhận rõ ràng người cô ấy đang run rẩy, có lẽ nguyên nhân là do quay trở lại bóng tối. Ngoài tiếng bước chân của chúng tôi ra, trong phòng yên tĩnh như một ngôi mộ, điều này khiến tôi lại lóe lên một suy nghĩ đáng sợ nào đó.

Nhưng càng đáng sợ hơn ở chỗ, tôi cảm thấy trong bóng tối có một đôi mắt đang nhìn xoáy vào chúng tôi. Anh ta (cô ta) đang tồn tại bên cạnh chúng tôi, ẩn nấp trong một góc nào đó. Tôi không hề nhìn thấy anh ta (cô ta), nhưng anh ta (cô ta) lại nhìn thấy tôi rất rõ...

Phút chốc, tôi có một cảm giác rất kỳ lạ, đôi mắt ẩn trong bóng tối này chính là Tô Thiên Bình.

Vậy là tôi khẽ gọi: “Ày! Là Tô Thiên Bình ư? Cậu có nhà không? Tôi biết cậu ở nhà, đừng trốn trong bóng tối chơi trốn tìm với chúng tôi nữa, thế chẳng hay ho chút nào!”

Đột nhiên, chân tôi quệt vào vật gì đó, cùng lúc nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ. Dù sao thì Xuân Vũ cũng là một cô gái, cô ấy khẽ hét lên một tiếng, vội vàng tóm chặt lấy cánh tay tôi.

Tim tôi cũng đập thành thịch, nhưng vẫn vờ làm ra vẻ bình tĩnh tự tin, may mà cuối cùng cũng đã mò được công tắc đèn trên tường. Ánh đèn trên tường vụt sáng lên, nhưng hình như chụp đèn tích quá nhiều bụi bặm khiến ánh sáng trong phòng khách vẫn rất tối tăm.

Hóa ra trên sàn nhà có bày mười mấy chiếc cốc, có cả cốc thủy tinh và cốc sứ, thậm chí còn có cả vài chiếc cốc nhựa. Ban nãy tôi đã đá vỡ một chiếc cốc thủy tinh, nhưng những cốc còn lại đều nguyên vẹn. Kỳ lạ ở chỗ, những chiếc cốc này đều liên kết lại với nhau, được xếp thành một hình vòng tròn, có đường kính khoảng trên dưới một mét tại chính giữa phòng khách. Tại vị trí chính giữa tâm vòng tròn do những chiếc cốc xếp lại này lại là một ngôi sao năm cánh màu trắng được dùng loại màu nào đó vẽ lên sàn gỗ.

Đây quả là một hình sắp xếp kỳ quái, dùng cốc xếp thành hình tròn trên sàn gỗ, giữa vòng tròn trên sàn gỗ còn vẽ một ngôi sao năm cánh màu trắng, xem ra giống một nghi thức vu thuật nào đó thời cổ đại, dưới ánh đèn âm u khiến người ta cảm giác vô cùng nặng nề.

Xuân Vũ không nói một lời đứng sau lưng tôi, tôi cũng không dám tùy tiện tiến lên phía trước nữa, chỉ dám cẩn thận quan sát xung quanh. Phòng khách của Tô Thiên Bình vốn không to, không thể quá mười mét vuông, bên trái là cửa phòng ngủ, phía sau là một phòng vệ sinh nhỏ, bên phải là phòng bếp. Phòng khách không có cửa sổ, phòng bếp cũng tối om, còn cửa phòng ngủ cũng đóng chặt lại, thảo nào trong phòng đều tối thui.

Tôi không động vào những chiếc cốc đó nữa, mà cẩn thận vòng sang bên cạnh. Xuân Vũ bám sau tôi, cô ấy hình như muốn nói gì đó, nhưng khi tôi nhìn xoay vào mắt cô ấy, cô ấy lại lắc đầu không nói gì nữa. Tôi biết ánh mắt cô ấy giấu giếm điều gì đó, dù tôi luôn cho rằng mình là người vô cùng nhạy cảm, nhưng trước mặt cô gái đặc biệt như Xuân Vũ này, tôi lại cảm thấy mình thật vụng về.

Cửa phòng ngủ tuy khép kín, nhưng may vẫn chưa khóa lại. Tôi nhẹ nhàng mở cửa phòng, phát hiện bên trong cũng tối om, một dây rèm cửa dày cộm chặn hết ánh sáng bên ngoài, làm chúng tôi chỉ có thể miễn cưỡng nhìn rõ căn phòng.

Tôi rút cuộc đã nhìn thấy Tô Thiên Bình rồi.

Tim treo ngược lên giờ mới được hạ xuống. Trong phòng ngủ âm u, chỉ thấy cậu ta ngồi khoanh chân trên sàn nhà, từng sợi tóc đều dựng ngược hết cả lên, sắc mặt trắng bệch phát sợ, đôi mắt nhắm nghiền lại, môi tái xanh. Đôi tay cậu ấy khoanh chặt trước ngực, trong tay đang nắm chặt một chiếc điện thoại.

Nhìn dáng vẻ như tăng nhân nhập định đau khổ suy tư của cậu ta, tôi và Xuân Vũ đều không dám ho he, e rằng sẽ phá vỡ tâm cảnh đẹp đẽ của cậu ấy, khiến cậu ấy phút chốc tẩu hỏa nhập ma, ba hồn bảy vía tản đi không quay lại được nữa.

Còn cổ quái hơn dáng ngồi khoanh chân của Tô Thiên Bình chính là xung quanh người cậu ấy có bày một vòng những đồ đạc nhỏ, đều là những vật dụng bày biện hoặc đồ dùng thường ngày, như: dép lê, bình hoa, đĩa DVD, đĩa mềm, pin, laptop, lon nước... toàn là những thứ có thể với tay là lấy được trong nhà. Và tất cả những vật dụng này hình như đều đã được sắp xếp rất tỉ mỉ, lấy Tô Thiên Bình làm trung tâm hợp thành một hình tròn gần như đúng tiêu chuẩn!

Giống hệt như kiểu bài trí kỳ dị trong phòng khách, chẳng qua là tâm điểm của vòng tròn từ ngôi sao năm cánh màu trắng biến thành bản thân Tô Thiên Bình mà thôi.

Tôi vẫn không dám lên tiếng, dù rằng tôi xác định tiếng chuông điện thoại nghe thấy trong nhà vài phút trước vang lên từ chính điện thoại đang nằm trong tay Tô Thiên Bình.

Lẽ nào cậu ấy không nghe thấy tiếng đấy sao?

Tôi lập tức móc điện thoại ra, gọi lại lần nữa vào số của Tô Thiên Bình. Quả nhiên, chiếc điện thoại trong tay cậu ấy đổ chuông, tiếng chuông thậm chí còn rất ồn, hình như là tiếng nổ nào đó được tải từ trên mạng về máy.

Dù tiếng chuông điện thoại chói tai náo loạn cả căn phòng nhưng Tô Thiên Bình không hề có bất cứ phản ứng gì, chỉ có bàn tay mà cậu ấy đang nắm chiếc điện thoại hơi rung rung do chuông vang lên.

Cậu ấy không thể bị điếc chứ?

Lúc này Xuân Vũ mới kéo vạt áo tôi, tôi quay đầu lại thì thấy thần sắc hoảng hốt cực độ của cô ấy – tức khắc tim tôi lạnh toát.

Đúng vậy, cô ấy chỉ cần dùng mắt là có thể nói chuyện, và tôi cũng lập tức lĩnh hội được ý của cô ấy. Tôi nghĩ chỉ trong “Địa ngục tầng thứ 19”, khi cô ấy nhìn thấy Thanh U cắn lưỡi chết trên “gác ma” mới có ánh mắt hoảng hốt như thế này.

Trong căn phòng quái dị này, mùi kỳ lạ, ánh sáng âm u, chủ nhân cứng đờ, tất cả những cảnh tượng này đều nói với tôi một khả năng lớn nhất – Tô Thiên Bình đã chết!

Có chút khó thở rồi, lúc này tôi mới phát hiện ra mình bắt cần một cái là lại cuốn vào những chuyện chết chóc bí ẩn. Và người chết lần này đang ngồi trước mặt tôi, giống như một pho tượng người sống, còn bên cạnh cậu ta lại bị vây quanh bởi một kiểu nghi thức kỳ dị nào đó.

Bỗng chốc, đầu óc tôi mù mịt khói đen bay lên, dường như có một bàn tay đang điều khiển tôi từ một góc bí ẩn nào đó, lại một lần nữa đẩy tôi tới bờ vực cheo leo vĩnh viễn không thể trở lại.

Đúng, đôi mắt đỏ vẫn đang nhìn tôi, còn tôi đã không dám ngẩng đầu lên nữa. Nhưng tôi chắc chắn anh ta (cô ta) đang ở trong căn phòng này. Có lẽ lại là sự nhạy cảm của nhà văn, ngoài tôi, Xuân Vũ và Tô Thiên Bình trên sàn nhà ra, căn phòng này nhất định vẫn còn người thứ tư (hoặc là u hồn)!

Ai đang nhìn tôi?

Tôi xem chút nữa là hết lên, nhưng trong phút chốc lý trí đã chiến thắng khủng hoảng. Tôi điều chỉnh lại nhịp tim, khẽ nói: “Tô Thiên Bình chết rồi, chúng ta gọi cảnh sát thôi”.

Xuân Vũ chỉ dờ dẫm nhìn Tô Thiên Bình, lúc tôi chuẩn bị gọi 110 thì Xuân Vũ bỗng đột nhiên ngăn lại nói: “Đợi đã”.

Cô ấy run rẩy hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng bước một bước lên phía trước, ngón chân gần như sắp chạm vào cái “vòng” vây quanh Tô Thiên Bình.

“Cô làm gì thế?”

Chưa đợi tôi kịp phản ứng lại, Xuân Vũ đã thò tay ra trước mặt Tô Thiên Bình. Tôi không dám tin cô ấy lại to gan nhường vậy, hóa ra khủng hoảng thực sự có thể rèn luyện ý chí của một con người.

Cô ấy thò tay xuống dưới mũi Tô Thiên Bình, dừng lại vài giây, ánh mắt cô ấy có chút biến đổi.

Đột nhiên, Xuân Vũ thu tay lại, mở to mắt nói:

“Cậu ấy vẫn còn sống!”

Câu nói này khiến tim tôi vồn đã rơi xuống địa ngục bỗng quay trở lại nhân gian. Xuân Vũ gật gật đầu nói: “Tôi cảm nhận được rồi, cậu ấy vẫn thở và còn thân nhiệt”.

“Chưa chết là tốt rồi”. Tôi cuối cùng cũng nhẹ cả người, sau đó cẩn thận bước ra khỏi cái “vòng” bên ngoài Tô Thiên Bình, vỗ nhẹ lên lưng cậu ấy, “Ày, cậu sao thế?”

Nhưng cậu ta vẫn giống như một pho tượng đất, không có bất cứ phản ứng nào. Đây không thể là cố tình giả vờ như vậy được, tôi nghĩ rằng cậu ấy nhất định đã mất đi tri giác, thậm chí bị sốc cũng nên.

Tôi vội vàng gọi số 120 cấp cứu, xe cấp cứu khoảng vài phút sau sẽ tới nơi. Tôi nhìn quanh căn phòng lại một lượt, chau mày nói: “Xuân Vũ, không khí trong căn phòng này thực sự rất kỳ dị, nhất định là có ẩn giấu điều bí ẩn gì đó. Tôi muốn bảo lưu hiện trường, không muốn người khác phá vỡ nó, thế nên chúng ta khiêng cậu ấy ra ngoài cửa đi”.

“Được, tôi có thể giúp anh”.

“Cô chỉ cần giúp tôi để ý sàn nhà, đừng để tôi chạm vào bất cứ thứ gì là được rồi”.

Nói xong tôi từ từ nhấc Tô Thiên Bình lên, cơ thể cậu ấy không cứng đờ như tôi tưởng tượng, chẳng mấy chốc hai cánh tay đã gục xuống, chiếc điện thoại nằm trong tay cũng rơi xuống đất.

Tôi vất vả đỡ Tô Thiên Bình ra khỏi “vòng tròn”, Xuân Vũ giúp tôi khiêng chân cậu ấy nên đã không chạm vào những vật trên sàn nhà. Chúng tôi cẩn thận vác cậu ta ra ngoài phòng khách, vòng qua “vòng tròn” được xếp bằng cốc, sau đó để cậu ấy tựa vào cửa.

“Trông cậu ta giống một con rối”.

Tôi nhìn Tô Thiên Bình nói, tuy cậu ấy vẫn thở và tim vẫn đập, nhưng hình như đã không còn là một sinh mệnh nữa rồi.

Nhân lúc xe cứu thương vẫn chưa tới, tôi lại trở vào phòng ngủ, nhặt chiếc điện thoại của Tô Thiên Bình dưới đất lên, quả nhiên trên đó hiển thị “cuộc gọi nhớ” chính là số điện thoại của tôi. Tôi lại mở nhật ký cuộc gọi của cậu ấy ra, từ tối qua tới giờ có rất nhiều cuộc gọi nhớ, nhưng hôm thư tin nhắn lại trống trơn.

Chẳng mấy chốc, tôi đã nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài vọng vào, hóa ra là xe cấp cứu 120 tới rồi. Nhân viên cấp cứu xem xét qua Tô Thiên Bình, xem hơi thở và xem mạch trước, rồi lại lật mí mắt xem đồng tử, sau đó khiêng cậu ấy xuống lầu.

Tôi vội vàng khóa cửa lại, cùng Xuân Vũ đi bên cạnh cậu ấy. Lúc rời đi thì tôi thấy bà chủ nhà cũng đi ra, khả năng bà ấy nhìn nhầm xe cứu thương thành xe chở xác, vội vàng tóm lấy tay tôi nói: “Ôi giờ, sao tôi lại đen đủi thế này! Cậu ta không chết trong nhà tôi chứ? Như thế phòng nhà tôi làm sao mà cho thuê được nữa?”

“Yên tâm đi. Tô Thiên Bình chưa chết. Cháu đưa cậu ấy tới bệnh viện, lát nữa cháu còn quay lại”.

Vừa nói, tôi và Xuân Vũ vừa chạy xuống cầu thang, cùng đưa Tô Thiên Bình lên xe cấp cứu.

Trên đường tới bệnh viện, bác sỹ kiểm tra qua cho Tô Thiên Bình. Cậu ấy không bị nguy hiểm tới tính mạng, nhịp tim và hô hấp đều bình thường, chỉ là cơ thể không có bất cứ phản ứng tri giác nào.

Sau khi tới bệnh viện, tôi trả tiền đặt cọc viện phí, đưa Tô Thiên Bình vào phòng quan sát cấp cứu. Sau đó bác sỹ đuổi tôi và Xuân Vũ ra ngoài, chúng tôi ngồi một lúc trên ghế băng bên ngoài.

Hành lang bệnh viện nồng nặc mùi thuốc sát trùng, tôi mệt mỏi rũ rời ngửa đầu lên trần nhà, không biết nên nói gì lúc này.

Xuân Vũ hình như luôn nghĩ ngợi điều gì đó, lông mày lúc chau lại lúc thả lỏng, nhưng biểu hiện càng lúc càng nghiêm trọng: “Tôi vốn cho rằng Hoang thôn đã kết thúc rồi, nhưng không ngờ bây giờ lại vừa mới bắt đầu”.

Rút cuộc đã chạm tới nỗi đau khổ của tôi, tôi khẽ trả lời: “Đừng nói nữa, tình hình Tô Thiên Bình lúc này rút cuộc thế nào còn chưa biết được”.

Chúng tôi không tiếp tục nói chuyện nữa, ngồi trên ghế băng hơn hai tiếng đồng hồ, mãi cho đến tận khi bác sỹ từ phòng quan sát ra, nói với chúng tôi Tô Thiên Bình đang truyền dịch, tạm thời không nguy hiểm gì tới tính mạng, nhưng bị hôn mê sâu. Bác sỹ đã kiểm tra qua thân thể Tô Thiên Bình rồi, không phát hiện bất cứ dấu vết thương tích bên ngoài nào, máu cũng đã xét nghiệm để xem có bị trùng độc hay do nguyên nhân nào khác không.

Khẩu khí của bác sỹ tương đối trầm trọng, tôi và Xuân Vũ bốn mắt nhìn nhau. Tô Thiên Bình đã tới bước này, trước tiên là cần phải thông báo với gia đình cậu ấy. Chúng tôi vội vàng rời khỏi bệnh viện, tranh thủ trở lại trường đại học S trước khi trời tối.

Tối trường hồi thăm thì mới biết, cha mẹ Tô Thiên Bình đều ở nước ngoài, hiện giờ không thể liên lạc ngay được.

Lúc này, tôi bất giác về túi quần mình, bên trong có khóa phòng của Tô Thiên Bình.

Màn đêm đã lặng lẽ buông xuống.Đêm

Không khí lạnh giá ẩm ướt của Thượng Hải có thể xâm nhập vào bất cứ ngõ ngách nào, hình như còn khiến người ta khó chịu hơn cả đêm đông khô hanh của Bắc Kinh.

Tôi và Xuân Vũ ăn qua loa bữa tối ở bên ngoài, rồi cùng nhau trở lại căn phòng thuê trọ của Tô Thiên Bình.

Buổi đêm bước lên dây cầu thang tối đen này, cảm giác hình như có thứ gì đó không giống với ban ngày. 8 giờ tối, im lặng nín thở mở cửa phòng 503, vẫn là cái mùi quái dị đó bay ra.

Tôi cẩn thận bật đèn, phòng khách vẫn giống như lúc ban sáng, trên sàn nhà là những chiếc cốc xếp thành hình tròn, trong đó có một cái bị tôi đá vỡ. Bên cạnh phòng khách có một chiếc ghế sofa, chắc là chủ nhà để lại, còn có cả một chiếc bàn vuông, trên tường có chiếc điều hòa cũ kiểu cửa sổ, ngoài ra chẳng có gì cả.

Trước khi bước vào phòng ngủ, tôi vào phòng bếp xem trước, hầu như chẳng có mấy vết tích chứng tỏ đã từng được sử dụng, xem ra Tô Thiên Bình không phải là chàng trai biết cơm nước gì, khẳng định là cậu ta nếu không ăn ở nhà ăn tập thể thì cũng ăn đồ ăn nhanh. Không có ấn tượng gì đặc biệt cả, tôi trở lại phòng khách, mở cửa phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh nhỏ tới mức đáng thương, chỉ lập một chiếc vòi tắm hoa sen, bên ngoài còn có một bình nước nóng. Bồn vệ sinh cũng tạm coi là sạch sẽ, cạnh tường có một máng nước nhỏ, trên kệ giá có đặt bàn chải, kem đánh răng, trên tường có treo một tấm gương. Tôi nhìn thấy khuôn mặt mình trong gương, có chút cong cong biến dạng, hóa ra mặt gương vốn dĩ lồi lõm, lại còn loang loang lỗ lỗ, nhìn thoáng qua giống như vệt máu khô.

Lúc tôi rời khỏi phòng vệ sinh, đột nhiên chú ý tới máng nước, hình như có vài cọng tóc màu đen cuộn ở đầu máng. Tôi cẩn thận nhặt những cọng tóc này lên, phát hiện chúng vừa dài vừa mảnh, tỏa ra ánh sáng đen láy. Tô Thiên Bình cắt tóc ngắn, bởi vậy đây nhất định là tóc của một cô gái trẻ.

Có lẽ gần đây còn có cả con gái ở trong căn phòng này?

Tôi bỗng nhiên nảy sinh cảm giác chán ghét Tô Thiên Bình kỳ lạ. Khi tôi bước ra khỏi phòng vệ sinh thì phát hiện Xuân Vũ đã bước vào phòng ngủ, cô ấy bật đèn nhìn “vòng tròn” trên sàn nhà, Tô Thiên Bình đã từng ngồi khoanh chân, bất tỉnh nhân sự chính giữa vòng tròn này.

Rèm cửa dày cộm vẫn đang đóng kín, một chiếc giường đơn đơn giản cạnh cửa sổ, ga trải giường rất chỉnh tề. Một bên phòng còn có dây tủ quần, bên cạnh là máy vi tính, ti vi và đầu DVD đối diện với giường. Cả phòng ngủ rộng khoảng mười lăm mét vuông, xem ra hơi chật chội. Tôi ngẩng đầu lên, phát hiện trần nhà ở đây rất thấp, khiến người ta cảm thấy thật nặng nề.

Xuân Vũ hít một hơi thật sâu nói: “Ban ngày khi tôi vừa mới bước vào phòng này, bị bóng tối đáng sợ bao trùm, cảm giác đầu tiên giống như tới Hoang thôn – địa cung dưới lòng đất Tiên Sỹ Đệ”.

Địa cung! Hai từ này khiến tôi rùng mình. Đó là dưới lòng đất của ngôi nhà cổ Tiên Sỹ Đệ ở Hoang thôn, ẩn giấu một đường hầm dưới lòng đất giống như cổ mộ, ở đó chôn giấu một bí mật cổ xưa nhất của Hoang thôn...

“Lẽ nào ác mộng vẫn chưa kết thúc?”

Xuân Vũ gật gật đầu nói: “Có còn nhớ truyền thuyết của Hoang thôn không? Tất cả những người từ nơi khác xâm nhập vào Hoang thôn đều sẽ phải chết. Hơn nửa năm trước đây, Hoắc Cường, Hàn Tiểu Phong, Tô Thiên Bình, và cả tôi, bốn người cùng nhau tới Hoang thôn, vô tình phát hiện ra địa cung dưới lòng đất Tiên Sỹ Đệ. Chúng tôi lấy đi một số thứ quan trọng trong địa cung, khi chúng tôi quay trở lại Thượng Hải, bỗng dưng xảy ra...”

“Đúng. Tô Thiên Bình hồi đó cũng hôn mê sâu, giống hệt như tình trạng hôm nay phát hiện ra! Nhưng lần này cậu ấy còn có thể tỉnh lại không?”

Hơn nửa năm trước, lúc tôi bị bóng đen của khủng hoảng bao trùm thì đã vô tình phát hiện ra bí mật đó. Vậy là, Xuân Vũ đã trở lại bình thường như một kỳ tích, trở về từ bệnh viện tâm thần. Tô Thiên Bình cũng tỉnh dậy sau bao ngày thối hơn mê sâu, giống như người được cứu vớt sau khi ma thuật được hóa giải trong “Hồ thiên nga”.

Nhưng Xuân Vũ lắc đầu nói: “Không biết. Có lẽ ứng nghiệm trong truyền thuyết cổ xưa đó chỉ là thời gian đến sớm hay muộn mà thôi. Chúng ta tự cho rằng mình đã vượt qua tất cả, trên thực ế nguy hiểm vẫn luôn đang treo lơ lửng trên đỉnh đầu. Hiện giờ, Tô Thiên Bình rút cuộc xảy ra chuyện rồi, tuy cậu ấy vẫn còn sống, nhưng đang bị hôn mê sâu, khác gì một người chết? Đây chính là bản án đến muộn từ Hoang thôn”.

“Bản án đến muộn?” Câu nói âm u đáng sợ được cô gái dịu dàng Xuân Vũ thốt ra hình như khiến căn phòng này cũng bắt đầu trở nên đáng sợ. Tôi không biết phải đáp lại cô ấy thế nào, bởi vì tôi đã từng hai lần tới Hoang thôn, thậm chí cũng một lần tiến vào trong địa cung đó, nếu làm như vậy mà không thể giải quyết được vấn đề thì nghĩa là bản thân tôi cũng đang gặp nguy hiểm, lẽ nào mọi thứ sắp bắt đầu lại từ đầu sao?

“Trừ khi anh có thể tìm ra được nguyên nhân nào khác khiến Tô Thiên Bình hôn mê, nếu không thì...”, Xuân Vũ nhìn xoáy vào mắt tôi bằng ánh mắt buồn bã. “Tôi không biết sáng mai, bản thân mình tỉnh dậy có còn là người bình thường nữa hay không”.

Đây cũng là vấn đề của tôi.

Tuyệt vọng nhìn căn phòng chết tiệt này một lượt, hình như vẫn còn một đôi mắt trong góc tối đang chăm chăm nhìn tôi, làm thế nào đây?

Đột nhiên, ngoài phòng khách vang lên tiếng chân dồn dập, suýt chút nữa là tim chúng tôi nhảy cả ra ngoài.

Lẽ nào Tô Thiên Bình trong bệnh viện tỉnh dậy, tự mình chạy về?

Tôi dùng tay ra hiệu cho Xuân Vũ im lặng, nhón chân bước ra khỏi phòng ngủ, chỉ nghe thấy một tiếng “ôi giới” trong phòng khách, tiếp đến là tiếng thủy tinh vỡ loảng xoảng.

Lúc này mới nhìn rõ một dáng người vạm vỡ đang đứng trong bóng tối phòng khách, không ngờ hóa ra lại là bà “bà Tư béo” sành điệu chủ nhà, chỉ có điều những lô cuốn tóc đầy đầu bà ấy đã không còn nữa.

Bà ta hốt hoảng vịn vào tường, dưới chân toàn là thủy tinh vỡ, thở hổn hển nói: “Ồi giới ơi mẹ ơi, thật là ‘người đạo người, dọa giết người’, tôi còn tưởng đụng phải quỷ nữa chứ!”

“Cháu cũng thế!” Tôi rút cuộc cùng nhẹ cả người, nhìn thấy “vòng tròn” được xếp bằng cốc trên sàn đã bị bà chủ nhà đập chẳng còn ra hình dạng gì nữa.

Bà chủ nhà bắt đầu quở trách chúng tôi: “Các cô cậu cũng thật là, vào đây sao không nói một tiếng hả? Ban này thấy cửa bên ngoài mở, tôi thấy lạ mới vào xem xem. Đúng rồi, bạn của các cô cậu sao rồi? Vẫn chưa dứt chứ?”

Sao lại nói khó nghe vậy nhỉ? Tôi cảm thấy khó chịu trong lòng, lạnh lùng trả lời: “Tô Thiên Bình vẫn còn sống, chỉ là bị hôn mê sâu thôi, tình hình cụ thể thế nào vẫn chưa biết được”.

“Bảo ứng mà, tôi biết cậu ta không phải người tử tế từ lâu rồi”.

“Dựa vào cái gì mà cô nói cậu ấy không tử tế?”

Bà chủ nhà nhìn xung quanh một lượt, làm như căn phòng này giấu quỷ không bằng, sau đó thì thào nói: “Tôi cảm thấy trên người cậu ta có hơi ma”.

“Hơi ma?”, tôi cũng ngẩng đầu nhìn phòng khách, dưới ánh đèn tù mù ủy mị, thân hình vạm vỡ của bà chủ nhà đổ một bóng đen to tướng lên tường.

“Cậu sinh viên này ba tháng trước đã tới thuê phòng. Mới ban đầu tôi đã thấy cậu ta có chút cổ quái, đôi mắt có gì đó khó diễn đạt thành lời, hơn nữa lúc nào cũng ngó ngó nghiêng nghiêng, giống như sợ có người tới bắt mình bất cứ lúc nào vậy. Cậu này nói chuyện rất căng thẳng, đáng về lúc nào cũng như bị dở hơi hâm hấp. Tôi vốn dĩ không dám cho kiểu người thế này thuê nhà bao giờ, nhưng tôi ra giá thuê nhà rất cao và căn phòng này cũng để trống lâu rồi, vậy mà cậu ta mở miệng nói cái là chấp nhận luôn, tôi đoán một lúc thì đồng ý cho cậu ta thuê nhà”.

“Có thể cậu ta vốn dĩ như thế”. Tôi nghĩ Tô Thiên Bình cũng từng tới Hoang thôn, đã từng trải qua sự khủng khiếp đó, đặc biệt là cảm giác sau khi hôn mê sâu bỗng bừng tỉnh dậy như một kỳ tích, nhất định trong lòng cậu ấy đã để lại một vết rất lớn, cậu ấy trở nên nhát gan sợ sệt cũng là điều dễ hiểu thôi.

Bà chủ nhà không cho rằng như vậy, nói: “Tôi thấy cậu ta đúng bị ma nhập! Nhất là mấy ngày gần đây, tôi ở ngay phòng bên cạnh, mấy lần đều nghe thấy âm thanh kỳ lạ phát ra buổi đêm”.

“Cô khẳng định là phát ra từ căn phòng này sao?”

“Đương nhiên. Căn phòng này cách âm không tốt, tai của tôi thì lại rất thính. Hơn nữa âm thanh đó hình như còn có giai điệu, toàn là đúng 12 giờ đêm hàng ngày vang lên. Cậu nói xem nửa đêm yên tĩnh, nhìn đồng hồ đúng 12 giờ, đột nhiên nghe thấy phòng bên cạnh vọng lại giọng hát kỳ quái, cậu có thể không sợ không?”

Tim tôi bất giác giật thót một cái: “Cô nói là giọng hát?”

“Đúng vậy, nhưng dù sao vẫn cách một bức tường, cụ thể hát gì tôi cũng không nghe rõ, hơi giống hát, cũng hơi giống hát kịch, âm điệu rất cổ quái, yi yi a a, nghe không ra là đàn ông hay đàn bà hát”.

“Mấy ngày gần đây?”

“Ừ, chính là thời gian ba bốn hôm nay. Có vài lần tôi gặp cậu ta ngoài cửa, phát hiện mặt cậu ta trắng bệch sợ chết khiếp, hai con mắt giống như nhìn thấy ma, quét qua quét lại, toàn thân tỏa ra một mùi quái dị, rõ ràng là một người sống mà như chết!”

“Thế gần đây cô có thấy ai khác đến đây không?”

Giọng bà chủ nhà đột nhiên biến đổi: “Sao cậu cứ như cảnh sát hỏi liên hồi thế?”

“Tô Thiên Bình là bạn của cháu, cháu muốn nhanh chóng tìm ra nguyên nhân khiến cậu ấy xảy ra chuyện, ít nhất cô cũng không muốn ngôi nhà này bị mang tiếng là có ma, rồi dẫn tới chẳng ai thềm thuê đúng không?”

“Cái này thì cũng đúng! Cái thằng ranh đó bình thường cũng chẳng chơi với ai, phải chăng tôi chưa bao giờ nhìn thấy có người đến tìm cậu ta. Nhưng cậu ta toàn ra ngoài lúc nửa đêm, có lúc ba bốn giờ sáng cũng nghe thấy tiếng cậu ta ra ra vào vào, ai mà biết được cậu ta chơi với ai chứ?”

Tôi khẽ gật đầu, một ý nghĩ nguy hiểm nào đó lại nảy sinh trong lòng. Tôi tự nhủ lòng: Ờ, cậu đừng có mà mạo hiểm nữa, về nhà mà ngoan ngoãn viết truyện kinh dị của cậu đi nhé. Nhưng lúc này tôi không làm nổi, trong căn phòng tối tăm và kỳ dị này, dường như có một bàn tay kéo chặt lấy tôi, khiến tôi rơi vào một vòng xoáy càng sâu hơn nữa.

Đúng vậy, ý nghĩ nguy hiểm này càng lúc càng mãnh liệt, rút cuộc khiến tôi thốt ra: “Cô chủ nhà, cháu có một khăn cầu nho nhỏ, có thể cho cháu ở lại đây một đêm không?”

“Cái gì? Cậu không bị trùng ta giống bạn cậu chứ?”, lúc này bà chủ nhà lại nhìn thấy Xuân Vũ đứng sau tôi, nên liền nói đầy ẩn ý, “Ồi giời, các cô cậu thanh niên, sao lại vội vàng thế? Coi chỗ tôi là chỗ nào chứ?”

Mặt Xuân Vũ lập tức biến sắc, đỏ gay tức giận nói: “Nói linh tinh gì thế, cháu mà thềm ở lại đây!”

Lúc này cũng khiến tôi có chút bối rối, vội vàng giải thích nói: “Xin lỗi, cô hiểu lầm rồi. Cháu muốn ở lại đây một đêm là để tìm ra nguyên nhân thật sự khiến Tô Thiên Bình xảy ra chuyện”.

Nhưng bà chủ nhà không hề khách khí nói: “Tôi chẳng quan tâm các cô cậu quan hệ thế nào, nhưng bây giờ thằng nhãi đó đang nằm trong viện, tiền thuê phòng đến bây giờ vẫn chưa trả, cậu nói phải làm sao bây giờ?”

“Tô Thiên Bình còn nợ cô bao nhiêu tiền thuê nhà? Cháu trả hộ cho cô nhé”.

Nghe tới đây bà chủ nhà rút cuộc đã lộ ra nụ cười, rất sáng khoái thu của tôi 1600 tệ rồi vội vàng rời khỏi căn phòng này.

Xuân Vũ đi trước tôi, giọng lạnh lùng: “Sao lại phải ở lại? Anh cho rằng như thế có ích sao?”

“Còn nước còn tát, hiện giờ chúng ta không còn cách lựa chọn nào khác nữa rồi. Tôi không muốn việc hôm nay phát sinh với Tô Thiên Bình sẽ diễn lại với chúng ta”.

Ánh mắt cô ấy cũng có chút mờ lung, chán nản thở dài: “Cái gì đến sẽ phải đến, ai muốn thoát cũng thoát không nổi”.

Nhưng tôi cật lực lắc đầu nói: “Không, tôi không tin số phận lại tàn khốc như vậy”.

“Không phải đã được định sẵn từ hơn nửa năm trước rồi sao?” Xuân Vũ đột nhiên lộ ra nụ cười lạnh nhạt thâm, “Xời, tôi đã coi như mình chết đi hai lần rồi, linh hồn tôi đã không thuộc về tôi nữa rồi”.

Lúc này tôi không còn gì để nói cả, đành phải để cô ấy rời khỏi đây, dần mất hút trong bóng tối cầu thang.

Tất cả đều trở lại tĩnh lặng.

Đứng một mình trước cửa phòng lạnh lẽo, tôi đột nhiên cảm thấy như mình không nơi nương tựa vật, bất luận đã từng viết bao nhiêu truyện kinh dị, nhưng rút cuộc, cũng không có cách nào thoát khỏi sự khủng hoảng của bản thân.

Tôi đóng chặt cửa lại, đã là 9 giờ 30 phút tối. Nhớ lại sáng sớm vẫn còn dưới ánh nắng của Bắc Kinh, buổi tối đã lại ở trong căn phòng âm u lạnh lẽo của Thượng Hải, số phận đúng thật là ân sủng tôi quá.

Dưới ánh đèn tù mù trong phòng khách, trên sàn nhà toàn là thủy tinh vỡ, “vòng tròn” gần như không thành hình nữa rồi, để lại nó cũng chẳng ích gì. Tôi thu dọn hết đồng thủy tinh này, chỉ còn lại duy nhất ngôi sao năm cánh màu trắng chỗ “tâm vòng tròn”, nghiêm nhiên, bắt mắt còn lại trên sàn nhà. Tôi dùng tay sờ lên “tâm vòng tròn”, hình như lau ngay cũng không sạch, vậy thì tạm thời để nó lại vậy.

Không khí trong phòng rất bí, bí tới mức khiến người ta khó thở giống như ở trong hộp xe, thảo nào vừa vào cửa là đã ngửi thấy mùi quái dị. Tôi vội vàng đi vào phòng ngủ, ra sức kéo tấm rèm cửa sổ nặng chết khiếp.

Và kính cửa sổ lần đầu tiên hiện lên trước mắt tôi, dưới ánh đèn trắng trong phòng, tỏa ra ánh sáng phản quang âm u -

Trong khoảnh khắc, nhãn cầu của tôi đột nhiên giãn ra, ký hiệu kỳ dị trên kính cửa sổ này, giống như một con dấu được khắc vào cơ người tôi.

Tôi bất giác lùi lại mấy bước, ngồi phịch xuống giường, sau đó nhướn mình ngẩng ngó tấm kính cửa sổ. Không sai, trên mặt kính đúng là ký hiệu này, nó khiến tôi lập tức nhớ lại “họ tên” trên tấm thẻ biên nhận của người mê sách thần bí đêm qua – đêm đông bên bờ biển Hậu Hải Bắc Kinh.

Đây là một ký hiệu trí mạng, là “họ tên” của một người thần bí hoặc mật mã nào đó, vô cùng hấp dẫn do không hiểu gì cả, nhưng cũng tràn ngập khủng hoảng và nguy hiểm.

Tôi điều chỉnh nhịp thở, khó khăn đứng dậy, lại kề sát cửa sổ tỉ mỉ nhìn, ký hiệu hình tròn ở chính giữa kính cửa sổ, được vẽ lên bằng một chất liệu màu đỏ, to khoảng bằng miệng cốc rượu, trong bóng tối hiện lên thật chói mắt.

trên kính cửa sổ cắm sâu vào mắt tôi, lại giống như đám khói mịt mù tỏa ra, gần như bao trùm lấy toàn thân tôi, khiến tôi chìm đắm trong ưu tư hồi lâu.

Ai vẽ ký hiệu này lên cửa sổ đây? Là Tô Thiên Bình, hay là người khác? Nó có liên quan gì tới u hồn gửi thẻ cho tôi không?

Tôi chẳng biết làm sao đành lắc đầu, cẩn thận mở cửa sổ. Bên ngoài có vài hàng cây thủy sam cao to rậm rạp, chắn tầm nhìn xa xăm, chỉ có thể nhìn thấy là cây hình kim đang lay động trong đêm đông.

Rút cuộc cũng được tận hưởng không khí bên ngoài rồi, tôi thò đầu ra ngoài cửa sổ tham lam hít thở từng hơi, cho tới tận khi gió lạnh thổi khiến tôi toàn thân run rẩy mới đóng cửa sổ quay lại phòng.

Lặng lẽ nhìn xoáy vào “vòng tròn” kỳ quái chính giữa trung tâm phòng ngủ, khuôn mặt Tô Thiên Bình lại hiện lên trước mắt, hình như cậu ấy vẫn đang ngồi trong cái “tâm vòng tròn” đó.

Đây lẽ nào cũng là một ký hiệu sao?

Tôi đột nhiên có chút hoảng hốt, trong tầm mắt chỉ còn lại cái “vòng tròn” đó. Nó càng lúc càng chuẩn xác, từ từ tỏa ra ánh sáng màu trắng dị thường, còn mọi thứ xung quanh đều chìm trong bóng tối, giống như thiên hà hình tròn nào đó trong vũ trụ thần bí.

A, sao lại nghĩ tới cái này?

Tôi lập tức rời tầm mắt khỏi “vòng tròn”, nhưng vừa nghĩ tới việc phải trải qua cả đêm dài trong căn phòng này, trên người lại nổi hết da gà, rút cuộc cũng là phòng người khác từng ở, hơn nữa tôi luôn cảm thấy có đôi mắt sau lưng nhìn mình chằm chằm.

Vậy là tôi rời khỏi phòng ngủ, dưới ánh đèn tù mù trong phòng khách, tỉ mỉ xem chiếc ghế sofa, độ dài vừa vặn một người nằm, xem ra cũng được coi là sạch sẽ, đêm nay dứt khoát chợp mắt trên chiếc sofa này vậy.

Tôi thử tìm điều khiến điều hòa nhiệt độ, bên trong có lắp pin mới, cho thấy Tô Thiên Bình mấy hôm trước có dùng nó. Tôi lập tức mở điều hòa, rồi chỉnh nhiệt độ lên rất cao, chẳng mấy chốc đã cảm nhận được hơi ấm. Tôi lại mở tủ trong phòng ngủ ra, lật ra một chiếc chăn lông cừu sạch sẽ, chắc là dùng trong mùa hè.

Nghĩ lại thật đáng thương, đêm qua vẫn còn ở trong khách sạn ở Bắc Kinh, khó khăn lắm mới về lại Thượng Hải, nhưng không được tận hưởng sự ấm áp của chiếc giường to ở nhà, lại phải tạm bợ một đêm ở cái nơi quái quỷ này, nhà văn đúng là có nỗi khổ của nhà văn mà.

Cuối cùng, tôi tắt đèn phòng khách, cứ để nguyên quần áo vậy nằm lên ghế sofa, quần chặt chần lông cừu từ đầu tới chân.

Gió ẩm của điều hòa phả vào người khiến tôi vẫn có thể chống lại hơi ẩm ngập tràn của đêm đông. Trong căn phòng tối tăm này, tôi nhắm mắt điều chỉnh hơi thở, cố gắng để mình không sợ hãi.

Bởi tôi đã từng nói với bản thân mình: Tôi đã không sợ bóng tối nữa rồi.

Tiếng hát lúc 12 giờ đêm có còn vang lên không?

Đây là đêm đầu tiên trở về...

4. Chương 4: Ngày Thứ Hai

Mắt, một đôi mắt chỉ có lòng trắng không có con ngươi.

Anh ta (cô ta) đang nhìn tôi.

“Ây! Người là ai?”

Tôi lớn tiếng hét lên, sau đó từ từ mở mắt, xung quanh tối đen như hang núi, chỉ có một tia sáng yếu ớt từ đâu đó chiếu lên sàn nhà.

Đây là đâu?

Tôi hoảng loạn hồi lâu, rút cục cũng đã hồi tưởng lại mọi thứ. Không sai, đây là phòng khách nơi Tô Thiên Bình thuê nhà, tôi đang nằm trên chiếc sofa đó, trên người còn đang cuốn một chiếc chăn lông cừu, hơi nóng của điều hòa nhiệt độ phả vào mặt khiến tôi cảm thấy mồm miệng khô rát, cổ họng giống như bị đốt cháy vậy.

Tôi vội vàng gỡ chăn bỏ ra ngoài, thở dốc từng hơi, may mà chưa bị cảm. Trong phòng khách chỉ có ánh sáng le lói từ phòng ngủ chiếu ra, bây giờ chắc là sáng sớm rồi nhỉ? Tôi không vội vàng bật đèn, chỉ ngửa đầu nhìn lên trần nhà, trong bóng tối chẳng nhìn thấy gì cả, nhưng tôi vẫn mở to mắt.

Đúng vậy, tôi cảm thấy có một đôi mắt trong căn phòng này đang theo dõi mình.

Tuy không thể nhìn thấy bằng mắt, nhưng tôi chắc chắn không nghi ngờ gì cả về sự tồn tại của anh ta (cô ta). Ở cái góc mà mắt tôi hướng về đó – đôi mắt trong đêm tối, anh ta (cô ta) đang nhìn tôi.

Đúng, chính trong cái góc ẩn nấp đó.

Tôi lập tức lấy tay sờ lên tường, khi đèn trong phòng khách bật lên, mắt tôi đột nhiên bị lóa lên một cái. Nhưng tôi không hề cúi đầu, mà gắng hết sức mở to mắt, tiếp tục nhìn chăm chăm vào cái góc trên đầu đó.

Chính là nó!

Không sai, tôi rút cuộc đã nhìn thấy đôi mắt đó rồi.

Nói chính xác hơn là một đôi mắt, nó trốn trong góc cạnh giữa trần nhà và tủ, chỉ lộ ra một con ngươi thủy tinh màu đen.

Hóa ra là một đầu dò của camera giám sát.

Bắt buộc phải cảm ơn giác quan thứ sáu của tôi. Chính là cái camera giám sát này đang theo dõi tôi, con mắt nhạy bén không gì sánh nổi này có thể xuyên qua ban ngày và đêm đen, bao gồm cả linh hồn của mỗi con người ở trong căn phòng này.

Tôi lập tức bê một chiếc ghế đứng lên đó, cẩn thận thăm dò chiếc camera này. Nó quả thực nằm rất khuất, ẩn trong chỗ góc ngách này, phần lớn đều bị tủ treo che mất, đầu dò lộ ra có đường kính chỉ hai cen-ti-mét, rất giống với màu sắc xung quanh, trừ khi chăm chăm nhìn nó từ góc độ ban này, nếu không thì tuyệt đối không thể phát hiện ra được.

Thảo nào hôm qua vừa mới bước vào căn phòng này, tôi đã cảm thấy ngay có đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm, con người đứng là nên tin vào giác quan thứ sáu. Tôi mở tủ tường, phát hiện bên trong có giấu thân của camera, còn có cả mấy dây điện dính lên tường.

Không, chắc chắn không chỉ có mỗi con mắt này, tôi nghĩ căn phòng này nhất định còn có cả đầu dò khác.

Vậy là tôi nhảy xuống ghế, ngàng đầu quét mắt kỹ một vòng. Mọi góc tường và trần nhà đều không thoát khỏi mắt tôi. Quả nhiên tôi phát hiện phía trên cửa phòng, còn giấu một chiếc đầu gò nhỏ, nếu như có người đi vào từ cửa chính, khẳng định là sẽ bị chụp lại chính diện.

Dưới đáy máy hút mùi trong phòng bếp, tôi lại phát hiện thêm một chiếc đầu dò nhỏ, nó vừa vặn bị bóng máy hút mùi che lấp, khiến cả phòng bếp đều bị thu lại dưới đáy “mắt”.

Nhưng đáng sợ ở chỗ trong phòng vệ sinh, đầu dò được giấu sau khe hở rèm tắm, vừa vặn nhấm vào vòi tắm hoa sen. Nếu như có người tắm ở đây, khẳng định sẽ bị nó “nhìn tuốt tuồn tuột”. Đặt đầu dò ở vị trí này rõ ràng là thật biến thái.

Tôi lại xông vào phòng ngủ, trần nhà và góc tường ở đây đều rất sạch sẽ, hình như không có vết tích tồn tại của đầu dò. Cuối cùng tôi nhắm thẳng mắt về phía rèm cửa sổ, quả nhiên trong khung cửa sổ phát hiện thấy một đầu dò nhỏ, vừa vặn ẩn giấu dưới một bóng đen, hơn nữa bất luận cửa sổ kéo thế nào, cũng có thể duy trì tầm nhìn của nó.

Lúc này tôi tổng cộng đã phát hiện ra năm cái đầu dò, không biết những chỗ khác có còn hay không. Chúng là một đám con mắt có ở bất cứ đâu, vĩnh viễn giám sát nhất cử nhất động của bạn. Nhìn những con mắt bắn thủ ẩn giấu trong những nơi bí mật này, bạn bất giác sẽ nảy sinh cảm giác bị lộ sạch quần áo.

Những “con mắt” này đều do Tô Thiên Bình lắp đặt sao? Tại sao phải tự lắp camera trong nhà mình để theo dõi bản thân? Đúng là gã điên! Có lẽ cậu ta điên rồi.

Bây giờ là 7 giờ sáng, tôi cảm thấy bụng đã hơi đói. Càng khó chịu ở chỗ, tôi không thể chịu nổi những “con mắt” này nữa rồi nên vô thức ngẩng đầu liếc lên trần nhà, giống như đằng sau đầu dò đó có người sống hoặc u hồn vậy.

Vậy là tôi lập tức rời khỏi nơi quái quỷ này, vội vàng về nhà đánh răng rửa mặt rồi ăn một bữa sáng no nê.

Nhưng khi tôi thở hắt ra như trút được gánh nặng, trước mắt dường như lại hiện lên kí hiệu đó -

Không, vậy là bỏ chạy thế này sao? Chờ đợi cơn ác mộng đó giáng xuống, ngoan ngoãn bó tay chờ bị tóm?

Nửa năm trước là Hoắc Cường, Hàn Tiểu Phong, hiện giờ là Tô Thiên Bình, những người này từng tới Hoang thôn, đều đã Game over 1 rồi. Đến lúc này chỉ còn lại hai người là tôi và Xuân Vũ, bí ẩn đã tới trước mắt chúng tôi. Cứ cho là tôi không lo cho bản thân đi chẳng nữa, thì cũng phải nghĩ cho Xuân Vũ, cô ấy là một cô gái bị số phận bốn cọt quá nhiều rồi, sau khi trải qua bao nhiêu khủng hoảng cô ấy không cần phải tiếp tục chịu đựng những dày vò như thế này nữa.

“Mày có thể dũng cảm thêm một chút”.

Tôi khẽ nói với bản thân, sau đó thu dọn vài thứ đồ dùng thường ngày đơn giản, lại lần nữa ra khỏi nhà tới nơi ở của Tô Thiên Bình.

Chẳng mấy chốc tôi đã trở lại phòng 503, vừa bước vào phòng đã lại nảy sinh cảm giác kỳ quái đó. Vậy là tôi đột nhiên ngẩng cổ lên, nhìn chăm chăm vào đầu dò giấu cạnh khung cửa, hét lên: “Đừng nhìn tao”.

Tôi bước nhanh vào phòng ngủ, lấy máy ảnh kỹ thuật số từ trong túi ra, chụp lại hình “vòng tròn” trên mặt sàn, dù sao nó cũng không thể bày trên sàn nhà mãi thế này được. Tôi thu dọn hết đồ đạc đó lại, mỗi thứ đều xem xét rất tỉ mỉ, nhưng không có phát hiện gì đặc biệt.

Tiếp theo, tôi hướng thẳng mắt về phía ngăn kéo trong phòng ngủ - Tuy lòng tôi biết rõ, tự ý mở ngăn kéo của người khác là không tốt, nói khó nghe chút là tò mò tọc mạch chuyện cá nhân của người khác, nhưng lúc này, tôi không còn lựa chọn nào cả, tôi không biết mấy hôm trước Tô Thiên Bình rút cuộc xảy ra chuyện gì, biết đâu có thể phát hiện ra điều gì đó từ trong ngăn kéo của cậu ấy.

Đúng lúc đang do dự, tôi ngẩng đầu nhìn thấy kí hiệu trên kính cửa sổ, nó giống như con dao cắm vào mắt tôi, thôi thúc hạ quyết tâm trong tức khắc.

Vậy là, tôi thử từ từ mở ngăn kéo, giống như mở chiếc hộp gỗ trong một bộ tiểu thuyết nào đó, tôi kỳ vọng trước mắt sẽ xuất hiện cảnh tượng kỳ dị nào đó.

Nhưng trong cả chiếc ngăn kéo to lại trống trơn, chỉ có một chiếc phong bì giấy da bò màu vàng.

Cẩn thận mở chiếc phong bì này ra, tôi phát hiện bên trong là một xấp bưu thiếp, góc trái phía dưới có in một bức ảnh, là ảnh chân dung của một cô gái trẻ.

Thật kỳ lạ, khi mắt tôi vừa nhìn thấy bức ảnh này, tim tôi dường như hơi run rẩy, sau đó mắt như bị nam châm hút chặt lấy, cứ chằm chằm nhìn vào người trong ảnh, không thể rời ra.

Nói chính xác hơn là mắt cô ta.

Mắt cô ta giống nam châm.

Trên thế gian này không ai có thể thoát được đôi nam châm này, chỉ cần bị hút vào một cái là sẽ không thể nào thoát ra được.

Tôi hít một hơi thật sâu, lấy tay ôm lấy ngực, lo sợ sẽ lại bị cô ta bẻ rắc một cái.

Tấm bưu thiếp cho thấy đây là một cô gái xinh đẹp nhưng cũng rất khó tiếp cận, xem ra khoảng tầm hai mươi tuổi. Khuôn mặt cô ấy gần như chiếm cả bức ảnh, phần tóc mái đen nhánh óng ả trên đỉnh đầu rẽ làm đôi, rủ tự nhiên lên hai bên má, một vệt sáng từ đỉnh đầu rơi lên mặt, thật là một góc chụp kỳ quái.

Tuy ảnh trên tấm bưu thiếp rất nhỏ, nhưng đôi mắt đó lại thu hút nhường vậy, không biết đó là ánh mắt u buồn hay trầm tư, dường như linh hồn cô ấy đã bay ra, hoặc là tấm ảnh này chụp một linh hồn và không hề có bất cứ xác thịt nào làm vậy bản.

Cô ta là ai?

Ít nhất tôi cũng xác nhận đây không phải là một tấm ảnh quảng cáo, càng không phải là ảnh minh tinh, mà nó giống một bức ảnh tự chụp hơn.

Tôi lại lật vài tấm bưu thiếp phía dưới lên, toàn là những bức ảnh giống nhau ở vị trí giống nhau – không đúng, không phải là những bức ảnh giống nhau, mà là cùng một người trong những bức ảnh khác nhau.

Cái này phải tỉ mỉ xem xét mới có thể nhìn ra, mỗi một tấm bưu thiếp xe ra có vẻ giống nhau, nhưng thực ra góc độ chụp ảnh đều có chút khác biệt. Biểu hiện của cô gái đó cũng có chút biến đổi, lúc thì khoe miệng hơi mỉm cười, lúc thì mắt lại mở to hơn một chút, hoặc là hất hết tóc sang một bên má.

Tất cả bưu thiếp đều như vậy, tôi đếm tổng cộng là 19 tấm, dưới góc trái mỗi tấm đều là ảnh của cùng một cô gái, xem ra đều là ảnh tự chụp. Những bưu thiếp này đều không có dấu bưu điện, cũng không dán tem, dĩ nhiên càng không có vẻ gì là đã sử dụng hay có lấy một chữ viết trên đó.

Tôi lặng lẽ nhìn cô gái trên bưu thiếp, giống như đang đối diện với một hang tối vô cùng sâu thẳm, từ từ nuốt chửng ánh mắt và cơ thể tôi. Ngẩng đầu nhìn lên khung cửa sổ, ở đó cũng có một con mắt đang nhìn tôi...

Đối diện với bức ảnh, hoảng hốt hồi lâu mới phát hiện ra đã tới trưa rồi, tôi vội vàng cất bưu thiếp vào lại trong phong bì.

Đột nhiên tôi nhớ tới Tô Thiên Bình, không biết cậu ấy trong bệnh viện thế nào rồi, không biết đã tìm ra được nguyên nhân cậu ấy hôn mê hay chưa.

Ít ra tôi cũng đã ở trong phòng cậu ấy một đêm, không chỉ trả hộ cho cậu ấy tiền đặt cọc viện phí, trả giúp cậu ấy tiền nhà, mà còn nên tới thăm con người đáng thương đó.

Nửa tiếng sau, tôi tới bệnh viện thì mới biết Tô Thiên Bình đã được chuyển tới phòng quan sát, đang nằm yên truyền dịch trong phòng bệnh.

Sắc mặt cậu ta vẫn trắng bệch, nằm trên giường giống như một xác chết, không còn nhìn thấy đôi mắt sâu như miệng giếng của cậu ấy nữa rồi.

Bác sỹ nói với tôi một tin khiến người ta tuyệt vọng: Tô Thiên Bình đã trở thành người thực vật, cậu ấy đã mất hết toàn bộ tri giác, não đã ở trong trạng thái hôn mê sâu, không có bất cứ phản ứng nào với sự kích thích của thế giới bên ngoài, chỉ có thể dựa vào truyền dịch để duy trì sinh mệnh.

Còn về khả năng Tô Thiên Bình tỉnh lại lần nữa, có thể tính toán tới số dư n sau dấu chấm – số cậu ấy sẽ không còn may mắn như lần trước nữa.

Tuy cậu ấy vẫn còn sống, nhưng cũng chỉ hơn người chết một hơi thở, hơn nữa còn có khả năng vĩnh viễn mất đi linh hồn.

Điều này còn đáng sợ hơn cả cái chết, nếu như nói chết chóc là rơi xuống địa ngục, vậy nửa sống nửa chết như Tô Thiên Bình hiện giờ thì đến cả tư cách xuống địa ngục cũng không còn nữa rồi.

Trừ Hoang thôn ra, cậu ấy rút cuộc còn nhìn thấy gì?

Cả một buổi chiều tôi túc trực bên giường bệnh. Tuy tôi và Tô Thiên Bình không phải rất thân thiết, nhưng do cậu ấy đã đọc truyện ngắn “Hoang thôn” của tôi, nên mới cùng ba sinh viên khác đi tìm kiếm Hoang thôn.

Bởi vậy, tôi bắt buộc phải gánh vác trách nhiệm này, tìm ra chân tướng tại sao cậu ấy lại mất đi linh hồn.

Nhưng chân tướng đó rút cuộc dấu ở đây đây? Đêm

Khi tôi rời khỏi bệnh viện, màn đêm đã lặng lẽ buông xuống. Tôi một mình ăn chút đồ bên ngoài rồi trở về căn phòng của Tô Thiên Bình.

Vừa bước vào cửa phòng 503, tôi đã bật ngay điều hòa trong phòng khách. Giờ đây tôi đã hạ quyết tâm: nếu như không tìm ra nguyên nhân xảy ra chuyện của Tô Thiên Bình thì tuyệt đối sẽ không rời khỏi căn phòng này, bởi tôi khẳng định căn phòng này nhất định cất giấu một bí mật nào đó. Dù sao đã đem theo những thứ thiết yếu hàng ngày, nghĩa là tôi đã chuẩn bị để đánh trận lâu dài rồi. Dù sao đã có thể kiên trì gần ấy ngày ở Hoang thôn, ở đây cũng không thể đạo chết tôi được.

Nổi bật nhất trong phòng khách vẫn là ngôi sao năm cánh màu trắng trên sàn nhà. Tôi bỗng nhiên nhớ tới truyền thuyết ma cà rồng ở Transylvania Châu Âu – chỉ cần ma cà rồng không bị đâm trúng tim, thì trong đêm trăng tròn, nối năm điểm đường thẳng lại với nhau là sẽ có thể khiến ma cà rồng phục sinh.

Lẽ nào Tô Thiên Bình tin vào điều này sao? Vật rút cuộc là ai phục sinh đây? Là Tô Thiên Bình hay là người nào khác?

Nhưng, kể từ hôm qua khi bước chân vào căn phòng này, nhìn thấy những thứ này bày trên sàn nhà, còn cả Tô Thiên Bình trong phòng ngủ, theo cảm giác ban đầu của tôi thì đây chính là một nghi thức vu thuật cổ xưa nào đó.

Nghĩ tới bản thân mình đang tiến hành nghi thức vu thuật hoặc là ở trong căn phòng tiến hành vu thuật, tôi bỗng cảm thấy toàn thân lạnh toát, run cầm cập.

Phòng ngủ hay là ngôi nhà cổ giữa buổi trưa, màu đỏ trên kính cửa sổ vẫn thật chói mắt.

Tôi không mở lại ngăn kéo, mà nhắm thẳng mắt về phía máy tính của Tô Thiên Bình. Đây là máy tính hiệu IBM, chắc là được trang bị tương đối cao cấp. Dưới máy tính còn có một cái máy, tôi đã từng nhìn thấy nó trong công ty điện ảnh của người bạn, có thể chuyển đổi nội dung trong máy ghi hình thành tập file hình ảnh âm thanh máy tính.

Lúc này không kịp để nghĩ ngợi những thứ khác nữa rồi, tôi lập tức mở chiếc máy tính này ra, may mà Tô Thiên Bình không cài mật mã, tôi vào màn hình của cậu ta rất nhanh chóng.

Trên màn hình có một thư mục tiện ích tên là “Hồ sơ DV”, tôi lập tức mở ra, phát hiện trong thư mục này có một thư mục là danh sách mở file. Hóa ra trong danh sách là tên của các file DV, tất cả đều được xếp theo thứ tự thời gian. Có lẽ trong máy tính này lưu rất nhiều đoạn phim DV do Tô Thiên Bình tự quay.

Tôi mở một đoạn DV bất kỳ trong số đó, đã được chuyển thành file đuôi MPEG, thời gian tạo thành là tháng 10 năm 2004.

Trên màn hình máy tính xuất hiện phần mềm đọc, đồng thời nhảy ra tần số video của trường đại học S. Ống kính bắt đầu di chuyển từ hành lang trường học, hai bên chốc chốc lại có bóng dáng sinh viên lướt qua, đồng thời còn có một loại nhạc nền kỳ quái. Hình ảnh cũng được coi là rõ nét, ống kính cũng không lắc máy, có thể nhìn ra người quay phim tương đối có trình độ. Cảnh này dài kỳ lạ, men theo hành lang đi xuống dưới, ở giữa không hề chuyển tiếp, dài mãi tới tận trước một tòa ký túc.

Lúc này ống kính hơi dao động, tôi thần thờ ngồi trước màn hình máy tính, trong lòng cũng hoảng theo. Khi tôi cảm thấy tòa nhà trong DV dường như quen quen thì chợt nghe thấy tiếng nói phát ra từ loa: “Đây là tòa ký túc mà Hoắc Cường đã từng ở”.

Đây là giọng của Tô Thiên Bình, ngữ khí lạnh lùng dị thường, giống như lời thuyết minh trong phim kinh dị. Tôi lập tức nhớ lại, vào buổi tối khi Hoắc Cường xảy ra chuyện, tôi cũng đã từng tới tòa nhà này xem qua.

Chỉ là không biết những lời nói này được quay lại lúc đó hay là ghi lại lúc hậu kỳ biên tập, nhưng người cầm máy DV chắc chắn là Tô Thiên Bình. Ống kính tiếp tục chuyển động về phía trước, trên màn ảnh hiện lên vài nam sinh, họ có chút bất ngờ khi đối diện với ống kính, nhưng sau đó đều ngoảnh mặt đi, hình như không muốn nói chuyện lắm với Tô Thiên Bình.

Ống kính của Tô Thiên Bình sau đó lại chuyển lên cầu thang, đoạn này rút cuộc cũng được cắt gọt qua, hình ảnh trực tiếp tới hành lang cầu thang. Ống kính hướng vào cửa của một phòng ký túc, tiếng Tô Thiên Bình bên ngoài lại vang lên: “Buổi tối đầu tiên từ Hoang thôn trở về, Hoắc Cường đã chết trong phòng ký túc này, cậu ấy chết vì ác mộng của chính mình”.

Cậu ta hình như cố ý dùng một giọng điệu kỳ quái, tuy bình tĩnh lạ thường tường thuật lại nhưng lại khiến người ta cảm thấy sự nặng nề và kim nén thấu tận xương tủy.

Đột nhiên, trong ống kính hiện lên hai nam sinh cao to, họ lớn tiếng gào lên: “Sao mày lại tới đây làm gì? Chúng tao không mời mày, nhanh cút ra ngoài đi!”

Tiếp theo không biết là bàn tay to tướng của ai đã che kín ống kính. Tôi chỉ cảm thấy màn hình máy tính bỗng đen xì, xuất hiện năm ngón tay và bóng đen bàn tay – giống như bị bịt lên mắt tôi vậy.

Tôi chớp chớp mắt theo phản xạ, lúc này ống kính đã lùi lại một quãng, lại còn bắt đầu lắc mạnh, tôi ngồi trước màn hình máy tính, thấy ngay trời đất quay cuồng, thậm chí còn có chút buồn nôn. Tô Thiên Bình hình như bị người ta đẩy ra ngoài, hai nam sinh đó vẫn gào thét chửi bới, nhưng tôi nghe không rõ cụ thể họ nói gì.

Cảnh quay lại bị cắt, sau khi trải qua vài giây đen hình, lại xuất hiện cảnh dưới tòa nhà, ống kính lại men lên: “Bạn đã nhìn thấy rồi đấy, họ coi thường tôi. Bởi vì cái chết của Hoắc Cường và Hàn Tiểu Phong, bởi vì chúng tôi đã từng tới Hoang thôn, bởi vì ác mộng đã từng khống chế tôi, thế nên tôi có thể mang vận đen tới cho người khác, vận đen cũng có thể đeo bám tôi bất kỳ lúc nào, nhưng tôi bắt buộc phải dùng ống kính của mình ghi lại những điều này”.

Đoạn DV này tới đây là kết thúc, tổng cộng chỉ dài có 5 phút. Tuy Tô Thiên Bình có chút khó hiểu nhưng tôi lại đồng cảm với cậu ấy, đặc biệt là đoạn thoại cuối cùng. Ít nhất đoạn DV này có thể nói với tôi, Tô Thiên Bình vẫn chưa hề bước ra khỏi cái bóng Hoang thôn, bởi vậy cậu ấy mới đi quay ký túc xá mà Hoắc Cường ở lúc còn sống. Và những người bên cạnh cậu ấy lại coi thường cậu ta, cho rằng cậu ta là người đã từng tới Hoang thôn, có lẽ sẽ mang lại vận đen cho người khác.

Thực ra, Xuân Vũ cũng đã từng phải chịu đựng nỗi đau khổ này, nhưng Xuân Vũ đủ lý trí để đối diện với nó, dần dần phục hồi lại quan hệ của mình với thế giới xung quanh. Còn tư duy của Tô Thiên Bình có lẽ quá cực đoan, sau khi trải qua những khủng hoảng ở Hoang thôn, cậu ta vẫn luôn sống trong khủng hoảng

bất an, trở thành một con chim sợ cung tên. Cậu ta duy trì cảnh giác với tất cả những người quanh mình, đây có lẽ cũng là nguyên nhân cậu ấy dọn khỏi ký túc, ra ngoài thuê phòng ở một mình cũng nên?

Còn những “con mắt” giấu trong căn phòng này thì sao? Có lẽ cũng từ nguyên nhân này. Sự khủng hoảng của bản thân khiến cậu ấy không tin tưởng bất cứ ai, thậm chí bao gồm cả chính cậu ấy, bởi vậy phải lắp đặt camera trong phòng mình, phải ngày ngày đêm đêm giám sát mọi biến đổi trong căn phòng này.

Nhưng tôi lại nghĩ tới một khả năng khác – Tô Thiên Bình cho rằng căn phòng này tồn tại một u hồn nào đó, cậu ta muốn thông qua những “con mắt” ẩn giấu này tóm lấy vết tích hoạt động của u hồn, thậm chí muốn tóm được u hồn đó.

Thợ săn u hồn?

Tôi đột nhiên phát hiện một chủ đề rất phù hợp để viết tiểu thuyết trinh thám, lập tức lại lắc lắc đầu – bỗng trở nên điên rồ như Tô Thiên Bình.

Tiếp đó, tôi mở mười mấy file DV khác trong danh sách mở file ra, toàn bộ đều là clip do Tô Thiên Bình tự quay, nội dung hầu hết là nam nữ trong trường hoặc cảnh trên đường phố, còn có cả một số DV cậu ấy quay cho công tiếp tục điện ảnh, toàn là từng đoạn từng đoạn phim cắt gọt, xem không hiểu ý nghĩa gì cả.

Dưới đây danh sách mở file, vẫn còn có một thư mục nhỏ, tôi kích đúp vào thư mục đó thì phát hiện ra phải có mật mã mới vào trong được.

Điều này lập tức kích thích sự hứng thú của tôi. Những độc giả thân thiết của tôi nhất định biết rằng, tôi phải lòng với mật mã ngay từ ánh mắt đầu tiên. Tôi tin rằng phàm là những nơi cài đặt mật mã, nhất định sẽ cất giấu thứ quan trọng nào đó.

Vậy thì Tô Thiên Bình sẽ cài đặt mật mã gì cho thư mục này đây?

Một chút điều kiện tiền đề và gợi ý đều không có, trong tay tôi lại không có bất cứ công cụ hay phần mềm nào, muốn giải mật mã bằng không khí nói sao dễ ghê!

Tôi cúi đầu trầm tư hồi lâu, đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, tôi lập tức ngẩng đầu lên theo điều kiện phản xạ, đúng lúc nhìn thấy đồ trên kính cửa sổ.

Nó tượng trưng cho cái gì?

Trong lòng hơi run rẩy một chút, tôi bỗng chốc nghĩ tới vài từ tiếng Anh: annulus, circle, round, loop, ring.

Những từ này đều mang nghĩa “vòng tròn”, tôi thử đánh chúng vào trong khoang mật mã, kết quả những từ “annulus, circle, round, loop” này đều không đúng.

Nhưng rút cuộc từ “ring” cuối cùng lại thành công khi thông qua kiểm tra mật mã và mở được tập file bí ẩn đó ra.

Đúng, nghĩa là “ring”!

Rút cuộc cũng đã nhẹ cả người, nhưng tôi hiểu rằng đây chỉ là lô cốt đầu tiên mà mình công kích được, sau đó vẫn còn nhiều trở ngại hơn nữa đang chờ đợi tôi.

Trong tập file này có một file hình ảnh DV, bên dưới còn ẩn một thư mục nữa.

Tạm thời bỏ qua thư mục dưới cùng, tôi trực tiếp mở thẳng file DV đó.

Trình duyệt hiện lên cảnh ngoài đường phố. Đây là một ngày âm u, trước ống kính là một con đường vắng ngang, rất nhiều xe cộ và người đi đường qua lại xuyên qua ống kính, đối diện bên đường có rất nhiều tiệm ăn và cửa hàng buôn bán.

Tuy tôi không biết nơi này, nhưng từ trong âm thanh huyền ảo tại đó có thể nghe thấy một vài đoạn có giọng Thượng Hải, bởi vậy con phố này chắc là một nơi nào đó tại Thượng Hải. Ngoài ra, phân tích từ đám người qua lại và cửa hàng thì đây có thể là một dãy phố buôn bán hoặc một điểm du lịch mới tại trung tâm thành phố.

Lúc này ông kính di chuyển lên phía trước, từ từ đi qua đường, tới bên cạnh một ki ốt nhỏ phía bên kia đường. Cái ki ốt này rất kỳ lạ, vừa vặn ở chính giữa mặt tiền hai cửa hàng, xem ra nhỏ hơn ki ốt bán báo một chút, nhưng lại to hơn bất điện thoại, chứa một người trong đó thì quá thừa. Tiêu cự ống kính lúc này đã có chút điều chỉnh, nhắm thẳng vào tấm biển trước cửa ki ốt: “Chế tác bưu thiếp cá tính”, bên cạnh còn có ký hiệu của bưu điện Trung Quốc.

Tiếp theo đó ánh sáng bắt đầu có chút biến óa kỳ quái, trên màn hình máy tính lúc sáng lúc tối, khiến mắt tôi không thích ứng được. Đột nhiên, một bàn tay trắng toát thò vào màn hình, từ từ đẩy cửa ki ốt, ống kính DV liền chui vào trong đó.

Ống kính chĩa vào một chiếc máy chụp ảnh lấy ngay theo kiểu đa phương tiện, những chữ cái chuyển động trên màn hình, hướng dẫn bạn quy trình chế tác bưu thiếp cá tính. Ở giữa có một camera giống như chat webcam, chỉ cần bạn đứng trước camera, nhét 5 tệ vào trong máy, sau đó ấn nút làm theo hướng dẫn trên màn hình, camera sẽ chụp hình bạn lại, đồng thời in ảnh của bạn lên trên bưu thiếp.

Hình nền bưu thiếp có thể chọn hòn ngọc Phương Đông hoặc là quần thể kiến trúc bến Thượng Hải đều là những địa điểm đặc trưng của Thượng Hải, rất phù hợp để làm lưu niệm cho những du khách từ xa tới, có thể gửi bưu thiếp in ảnh của mình về nhà.

Phía trên máy chụp ảnh lấy ngay đó có một bóng đèn trắng, ánh sáng đủ để chụp ảnh, ống kính của Tô Thiên Bình đột nhiên lại lắc xuống phía dưới, may mà tốc độ hạ xuống rất chậm, nên nhìn không có cảm giác chóng mặt.

Cuối cùng, ống kính nhắm thẳng xuống mặt sàn ki ốt, trên mặt đất có một tấm bưu thiếp bị vứt đi, bên trên hình như có cảnh được in lên đó rồi.

Tôi gần như không có cảm giác hình ảnh bị cắt thì bỗng nhìn thấy một bàn tay nhặt tấm bưu thiếp đó lên, rồi giơ lên trước ống kính – trên bưu thiếp có in ảnh của một cô gái, đôi mắt u buồn đang nhìn chăm chăm vào màn hình.

Tức khắc, cả màn hình máy tính đều là bức ảnh đó, hình như Tô Thiên Bình cố ý lấy chuẩn tiêu điểm là khuôn mặt cô gái này. Tuy in trên tấm bưu thiếp, nhưng tôi cảm nhận rất rõ, giống như một người sống đang đứng trước màn hình máy tính nói chuyện với tôi.

Cô ấy đang nhìn tôi.

Phút chốc, tôi bất giác lùi lại phía sau, suýt nữa ngã ngửa từ trên ghế máy tính của Tô Thiên Bình xuống đất, và cảm thấy một mùi xa xăm nào đó cũng đang tỏa ra từ chiếc máy tính này, dường như có thứ gì đó từ trong màn hình chui ra.

Chính là cô ta! Mười mấy tấm bưu thiếp tôi phát hiện trong ngăn kéo sáng nay, những bức ảnh khác nhau cùng chụp một cô gái giống nhau, tôi khẳng định trong đó có tấm bưu thiếp đang ở trong hình ảnh lúc này.

Cứ chiếu mười mấy giây như vậy ải tới khi tấm bưu thiếp rời khỏi ống kính, hình ảnh vẫn nghiễm nhiên là chiếc máy chụp ảnh trong ki ốt.

Đột nhiên, giọng Tô Thiên Bình bên ngoài vang lên, vẫn là giọng nói nặng nề đó: “Lại là một tấm bưu thiếp của cô ta, đây đã là tấm thứ 18 rồi”.

Đúng lúc âm thanh kết thúc, hình ảnh tức khắc bị cắt ngang, màn hình máy tính trở nên đen sì. Vài giây sau ánh sáng phục hồi, nhưng bối cảnh đã hoàn toàn biến đổi rồi, trên màn hình đột nhiên xuất hiện một gương mặt đàn ông, đôi mắt như giếng cổ nhìn chăm chăm vào tôi.

Đoán đúng rồi, người trong ống kính chính là Tô Thiên Bình.

Tôi cẩn thận nhìn bối cảnh trong màn hình, lại quay lại nhìn tường phía sau lưng, hình như là quay trong căn phòng này. Mặt Tô Thiên Bình trên màn hình cũng có chút hơi biến dạng, e rằng là đặt DV trên tivi, tự mình ngồi trên giường lấy góc quay.

Biểu hiện của Tô Thiên Bình cứ đờ nhìn chăm chăm vào ống kính, hình trên như trên đầu cậu ta có bật một chiếc đèn, hiệu quả gần giống như trong ki ốt chế tạo bưu thiếp cá tính.

Nhìn mặt một người thông qua màn hình máy tính, cảm giác khác nhiều so với khi đối diện với người thật. Người thật khi trò chuyện có thể tác động qua lại, không thể khiến bạn cảm thấy quá sợ hãi, nhưng nhìn người quay trong DV, người đó giống như bị nhốt trong máy tính vậy, anh ta nhìn bạn bằng một ánh mắt đặc biệt, dường như cũng muốn lôi cả bạn vào trong đó.

Dáng vẻ Tô Thiên Bình nhìn ông kính thật đáng sợ, cứ như vậy ngồi một lúc lâu, màn hình gần như bị mặt cậu ta chiếm hết.

Cuối cùng, cậu ta nhấp máy miệng nói: “Chào các bạn, tên của đoạn phim này là U hồn bư thiếp”.

Lúc này trên màn hình xuất hiện một hàng chữ kiểu chữ hoa cỡ lớn:

U HỒN BƯ THIẾP

Sau khi dừng lại một lúc, cậu ta tiếp tục nói: “Đây là một phim ký sự, ghi lại quá trình tôi phát hiện ra u hồn – tất cả hình ảnh và cảnh quay, đều lấy từ những gì chân thực do tôi tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy, tuyệt đối không có bất cứ phần hư cấu nào”.

Môi Tô Thiên Bình cong cong lên, lộ ra ý cười ta ác: “Ki ốt lúc này mà các bạn nhìn thấy, là do tôi một tháng trước đi qua phát hiện ra”.

Ông kính đột nhiên lại cắt chuyển cảnh tới nơi đó, bước vào ki ốt bư thiếp cá tính, dừng lại ở phần giới thiệu trên màn hình máy chụp ảnh lấy ngay, và lúc này giọng nói lại tiếp tục: “Lúc đó tôi đang cầm DV quay cảnh đường phố, do tò mò nên đã vào trong ki ốt này xem xem, kết quả, vô tình phát hiện ra dưới chân còn có...”

Lúc này ông kính đã nhấm thẳng xuống dưới chân, một bàn tay nhặt bư thiếp từ dưới đất lên, trên bư thiếp vẫn in ảnh của cô gái đó. Cô gái trên bư thiếp lại chiếm cả ông kính, tiếp đó ông kính hướng về tứ phía quét một lượt, trong ki ốt không còn phát hiện thêm thứ gì nữa cả.

Đột nhiên, hình ảnh lại cắt trở về mặt của Tô Thiên Bình, khiến tôi lập tức hoảng hốt. Ánh mắt cậu ta dị dạng rất kỳ quái, tại sao sau khi làm xong bư thiếp lại vút nó ra đất? Có lẽ là do cảm thấy bức ảnh này chụp không ưng ý? Vậy là, tôi đã bị người trên bư thiếp lại vút nó ra đất? Có lẽ là do cảm thấy bức ảnh này chụp không ưng ý? Vậy là, tôi đã bị người trên bư thiếp thu hút, đặc biệt là ánh mắt kỳ dị của cô ấy, tôi cho rằng trên thế gian này không thể có cô gái nào giống thế này”.

Tô Thiên Bình cười nhạt: “Hừm, lúc đó tôi đã giữ lại tấm bư thiếp này, để nó vào trong ngăn kéo của mình. Mấy hôm sau, lòng tôi luôn nhớ tới chỗ đó, không sao quên được cô gái trên tấm bư thiếp. Cho mãi tới tận một tuần sau, tôi thất thểu đi qua con phố này và đã mất tự chủ bước vào trong ki ốt...”

Hình ảnh lại biến thành một bàn tay đẩy cửa ki ốt, sau đó ông kính nhấm thẳng mặt đất, quả nhiên nhìn thấy một tấm bư thiếp, bên trên vẫn nghiêm nhiên in ảnh cô gái tự chụp.

Đúng lúc này, giọng bên ngoài lại tiếp tục vang lên: “Vô cùng bất ngờ ở chỗ, tôi lại lần nữa phát hiện ra bư thiếp của cô ấy, góc chụp ảnh hơi khác so với bức ảnh lần trước, chắc là mấy ngày gần đây mới chụp, lẽ nào đây vẫn do trùng hợp sao?”

Ông kính lại bị cắt lần nữa, nhưng lần này đứng lại bên ngoài ki ốt, biến thành một ngày mưa.

Giọng Tô Thiên Bình bên ngoài: “Ngày thứ hai, tôi đội mưa chạy tới đây”.

Lúc này là hình ảnh tiến vào ki ốt, nhưng hình như ông kính có phủ một lớp hơi nước, đợi tới khi hơi nước bay đi hết, khuôn mặt của cô gái in trên bư thiếp lại xuất hiện lần nữa trong ông kính.

Tiếp đó, cảnh lại cắt tới mặt Tô Thiên Bình, cậu ta gật gật đầu: “Đúng vậy, tôi lại lần nữa phát hiện ra bư thiếp của cô ta. Tôi xác định đây tuyệt đối không phải là trùng hợp, mà là do cô ta cố ý làm vậy – có phải là rất quái dị không? Nếu như là dịch vụ miễn phí, có thể coi là trò đùa ác hoặc là cái gì khác, nhưng mỗi lần làm ra một bư thiếp cá tính đều phải mất 5 tệ. Cô gái có ánh mắt thần bí này, nhét tiền xu vào trong ki ốt, lại chụp ảnh, làm xong bư thiếp có in ảnh mình tại đó, kết quả lại quăng nó ra đất”.

Gịon nói vọng ra từ trong loa càng lúc càng trầm xuống, hình như đã hoàn toàn biến thành một người khác. Nhìn Tô Thiên Bình trên màn hình máy tính, trên người tôi lại sờn hết cả da gà, thực là không thể tưởng tượng nổi cậu ta lại biến thành bộ dạng thế này.

Cậu ta trong ống kính lại tiếp tục nói: “Phát hiện vô tình này khiến tôi nảy sinh tính tò mò mãnh liệt. Hơn nữa tháng sau đó, ngày nào tôi cũng tới chỗ đó xem sao, mỗi lần đều phát hiện một tấm bưu thiếp của cô ta trong ki ốt, và lần nào tôi cũng nhặt những bưu thiếp đó đem về. Điều đó cho thấy cô ta ngày nào cũng tới đây, đối diện với camera của máy chụp ảnh tự động, chế tác ra một tấm bưu thiếp cá tính in ảnh của bản thân rồi sau đó vứt ra đất”.

“Tuy chưa lần nào nhìn thấy con người thật của cô ta, nhưng tôi có thể thông qua tấm bưu thiếp nhìn thấy đôi mắt của cô ấy, tôi chắc chắn đôi mắt này không thuộc về nhân gian chúng ta, mà thuộc về một không gian kỳ dị nào đó. Đúng vậy, tôi không thể quên được cô gái này, tôi vô cùng muốn biết bí mật của cô ta – tại sao cô ta lại làm như vậy? Tại sao lại vứt ảnh của mình đi? Vậy là mấy ngày gần đây hầu như cả ngày lẫn đêm tôi đều túc trực cạnh ki ốt, nhưng chưa một lần thấy cô ta xuất hiện, vậy mà trong ki ốt vẫn phát hiện thấy bưu thiếp cô ta vừa mới vứt xuống”.

Hình ảnh lại cắt tới bên trong ki ốt, trên mặt đất có bưu thiếp in khuôn mặt cô gái đó, biểu hiện hình như có chút không giống với mấy bức ảnh trước.

Ống kính nhắm thẳng vào khuôn mặt cô gái trên bưu thiếp, giọng Tô Thiên Bình trầm trầm nói: “Tôi nghĩ tôi đã yêu cô ấy mất rồi”.

Hình ảnh lại trở về cảnh đường phố, từng gương mặt nam nữ tiến lại. DV xuyên qua dòng người đi đường, ánh nắng mùa đông chiếu rọi lên ống kính khiến tôi ngồi trước màn hình lại lần nữa lóa cả mắt.

Tô Thiên Bình tiếp tục nói bên ngoài: “Nếu như tôi yêu một người con gái mãi mãi không bao giờ nhìn thấy được, hoặc là nói rằng, tôi chỉ có thể nhìn thấy bóng hình cô ấy, ảnh của cô ấy, nhưng không thể nhìn thấy con người cô ấy, lẽ nào cô ấy đã chết từ lâu rồi sao?”

Ống kính tiếp tục di chuyển trên đường phố, quay lại rất nhiều gương mặt biểu cảm khác nhau trên đường.

“Tôi nghĩ bản thân mình đã có đáp án – có lẽ trong biển người mê mông vốn bay lượn rất nhiều linh hồn như vậy, họ sợ bị những người sống lãng quên nên đã không ngừng chụp ảnh tại khắp nơi trong thành phố, lặng lẽ lưu lại hình ảnh của mình, chờ đợi một người có tâm nào đó phát hiện ra”.

Đột nhiên, hình ảnh lại cắt trở về khuôn mặt Tô Thiên Bình, biểu hiện của cậu ta đáng sợ dị thường, hướng về ống kính nhả ra từng chữ:

Nhưng, tôi đã từng nhìn thấy cô ấy, ở chính Hoang thôn!

Lúc tôi nghe thấy mấy chữ cuối cùng, ống kính đột nhiên trở nên mờ ảo, tiếp theo xuất hiện một hàng chữ:Hết tập 1

Tập 1 của “U hồn bưu thiếp” tới đây là kết thúc.

Nhìn màn hình máy tính đã trở lại bình thường, nhưng trong đầu vẫn văng vẳng giọng nói của Tô Thiên Bình...

“Tôi đã từng nhìn thấy cô ấy, ở chính Hoang thôn!”

”Thế này là ý gì? Cô gái kỳ dị trên tấm bưu thiếp bị vứt đi, Tô Thiên Bình chẳng phải luôn nói rằng từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy cô ta sao? Tại sao cuối cùng lại nói đã gặp cô ấy, mà còn là ở Hoang thôn?”

Tôi lập tức rời khỏi máy tính, lấy xấp bưu thiếp trong ngăn kéo ra. Không sai, cô gái ban nãy xuất hiện trong DV chính là cô ta – mỹ nhân bưu thiếp.

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô ta trên bưu thiếp, giấy ảnh cứng trơn bóng giống như da của người thật, chỉ có điều lại băng giá và lạnh lùng nhường vậy. Sững sờ nhìn vào mắt cô ấy, cứ mắt đối mắt như vậy, dường như tôi bỗng gặp lại nhân vật trong sách của mình thêm một lần nữa.

“Cô là ai? Tôi đã gặp cô chưa?”

Vậy là, tôi ngẩng đầu hồi tưởng lại Hoang thôn, hồi tưởng lại mọi khuôn mặt mình đã từng gặp ở đó – không, không có cô ta, từ trước tới nay đều không có gương mặt này, cũng không có đôi mắt này, cho dù cảm giác rất thân thuộc.

Ít nhất cô ta cũng không phải là Tiểu Chi, vĩnh viễn sẽ không thể là cô ấy.

Cuối cùng, tôi đoạn tuyệt với ý nghĩ nực cười này, lắc đầu đem cất lại bưu thiếp vào trong ngăn kéo.

Nói rằng gặp cô ấy ở Hoang thôn, hay có lẽ chỉ là ảo giác của Tô Thiên Bình?

Tôi trở lại trước màn hình máy tính, nhìn thời gian tạo ra file DV vừa mới xem đó, vừa đúng mười ngày trước.

Đây chỉ là tập 1 của “U hồn bưu thiếp”, chiếc máy tính này e rằng còn chưa đựng nhiều bí mật hơn nữa. Đúng lúc tôi chuẩn bị mở tập file tiếp theo thì mới phát hiện ra vẫn cần phải có mật mã mới vào được bên trong.

Ô, cái cậu Tô Thiên Bình này thật là, tại sao phải cài nhiều mật mã thế nhỉ? Lẽ nào cậu ta đã đoán được tôi sẽ xem trộm máy tính của cậu ta từ trước đó lâu rồi? Nào tôi cũng không phải là máy giải mật mã, tối nay đành phải tạm dừng tại đây vậy.

Đúng lúc tôi trở lại bàn máy tính chuẩn bị tắt máy thì mới chú ý tới trong danh sách chương trình có một phần mềm “camera”, đây là phần mềm ứng dụng camera mà bảo vệ thường dùng, anh họ cảnh sát Diệp Tiêu của tôi đã từng dạy tôi cách sử dụng nó.

Tôi lập tức mở chương trình này ra, phát hiện hệ thống giám sát đang trong trạng thái tắt. Khi tôi mở hệ thống giám sát, chỉ nghe thấy khung cửa sổ trên đỉnh đầu kêu lên một tiếng, một tia sáng màu đỏ yếu ớt rọi lên mặt tôi, chớp mắt cái thì tia sáng đó đã biến mất rồi.

Lúc này trên màn hình máy tính nhảy ra năm cửa sổ, giống như có thêm năm máy giám sát vậy, lần lượt xuất hiện hình ảnh đen trắng của thêm cửa ra vào, phòng khách, phòng bếp, phòng vệ sinh và phòng ngủ.

Hiện giờ chiếc máy tính đã biến thành phòng giám sát, thông qua năm cửa sổ nhỏ trên màn hình, có thể đồng thời giám sát mọi góc cạnh trong căn hộ này.

Không sai, từ góc độ của camera giám sát cho thấy, chúng chính là năm đầu dò bị tôi phát hiện sáng nay, chúng giống như mắt của u hồn, giám sát mọi thứ trong căn phòng này.

Trên cửa sổ giám sát trong phòng ngủ còn có thể nhìn thấy chính bản thân tôi – ngồi trước màn hình máy tính, một vùng sáng trắng chụp lên mặt.

Vậy là, tôi ngẩng đầu nhìn lên khung cửa sổ, mặt tôi trong cửa sổ giám sát chính diện với ống kính, khuôn mặt đen trắng hơi có chút biến dạng. Tôi gật gật đầu với nó, trên màn hình máy tính cũng lặp lại y như vậy.

Bây giờ tôi có thể khẳng định rồi, những đầu dò camera và hệ thống giám sát này, tất cả đều do Tô Thiên Bình tự mình lắp đặt, nhưng tôi vẫn không rõ động cơ của cậu ta, tất cả chỉ là do khủng hoảng sao?

Tôi lại nhìn xuống thanh công cụ của hệ thống, phát hiện bộ hệ thống giám sát này có thể hoạt động 24/24. Liên kết với camera giám sát của máy chủ phía dưới, có thể đồng thời chuyển hình ảnh quay lại được thành đuôi tần số hình.

Nhìn mình trong camera, tôi đột nhiên cảm thấy sờn cả gai ốc, dường như những đầu dò này đã đâm xuyên qua cơ thể, gây chút linh hồn trong xương tủy tôi ra ngoài.

Thật ghê tởm, tôi vội vàng tắt máy tính, nhưng không tắt hệ thống giám sát. Đầu dò trên đỉnh đầu vẫn trong trạng thái hoạt động, không bỏ sót bất cứ một động tĩnh nào, tôi vẫn muốn xem xem, sáng ngày mai sẽ phát hiện ra điều gì.

Tuy tôi đã thay ga trải giường và đệm trong phòng ngủ, nhưng vẫn không dám ngủ trên chiếc giường đó. Tôi ôm chiếc chăn đem từ nhà tới, vẫn nằm ngoài phòng khách giống như tối qua, hơi ấm trong điều hòa rất vừa phải, phả lên ghê sô pha khiến người ta lãng quên mùa đông.

Tôi để lại một ngọn đèn trong phòng bếp, ánh sáng yếu ớt rọi ra từ phòng bếp khiến phòng khách không tối nổi tối đen thành một khối đặc quánh.

Trước khi ngủ tôi nhìn lên đỉnh đầu, nhìn thẳng vào con mắt ẩn giấu trong góc tối nói:

“Ngủ ngon nhé, kẻ nhìn trộm”.

5. Chương 5: Sáng Sớm, 6 Giờ

Những bóng tối tàn lưu vẫn đang chụp lên mí mắt, dường như có ai đó đang đứng trước mặt, cúi người nhìn xuống mặt tôi, anh ta (cô ta) đang mỉm cười.

Hơi thở của anh ta (cô ta) nhẹ nhàng lướt qua làn da tôi, không ngừng thẩm thấu vào huyết quản và lỗ chân lông đang thu lại, men theo động mạch tức tốc xộc lên, xâm chiếm vào cánh cổng bí ẩn nhất trong đáy lòng tôi.

Người sống trong cánh cổng đó là – Tiểu Chi.

Tiểu Chi ngẩng đầu lên nhìn kẻ đột ngột xông vào, dịu dàng nói: “Ồ, cuối cùng anh cũng đến rồi”.

Bóng tối bỗng chốc biến mất, tôi mở to mắt.

Trong hơi thở hỗn hển, tôi khó mà hồi tưởng lại những gì vừa thấy ban nãy, chỉ cảm thấy trán đầm mồ hôi, tim đập nhanh tới mức phát sợ.

Tôi vẫn nằm trong phòng khách của Tô Thiên Bình, cuốn chiếu chăn dày cộm trên người, điều hòa phà về phía tôi, dưới người là chiếc ghế sofa dài.

Phòng khách sáng sớm vẫn tối om om, chỉ có tia sáng trong cửa phòng bếp, giống như ánh nền âm u trong đêm tối.

Lồm cồm bò dậy trên ghế sofa, khịt mũi ngửi thật kĩ, căn phòng này hình như có thêm một thứ mùi đặc biệt. Tôi mở công tắc trên tường bật đèn lên, rồi vào kiểm tra phòng ngủ và phòng vệ sinh một lượt, hình như không có tình hình gì bất thường, tôi vẫn là động vật cao cấp duy nhất trong căn phòng này.

Nhưng tôi quả quyết không khí của căn phòng này có vấn đề, đặc biệt là cảm giác kỳ lạ trước khi mở mắt. Vậy là tôi không buồn đánh răng rửa mặt, mở máy tính trong phòng ngủ ra trước, vào trong hệ thống camera giám sát.

Chẳng mấy chốc, trên màn hình đã xuất hiện năm cửa sổ giám sát, tôi qua chúng đều hoạt động bình thường, chắc là đã lưu lại những hình ảnh theo dõi được.

Quả nhiên, tôi mở danh mục “xem lại giám sát trước”, chỉnh giờ trong máy giám sát trở về 11 giờ tối qua, trên màn hình xuất hiện cảnh trước khi tôi đi ngủ. Trong phòng khách vẫn tối om lạ thường, chỉ có một góc phòng bếp rọi ra ánh đèn sáng, tôi cuốn chiếu nằm trên ghế sofa, chẳng mấy chốc là chìm vào mộng mị.

Bốn máy giám sát còn lại không có bất cứ động tĩnh gì, chỉ có đèn trong bếp vẫn còn sáng, hình ảnh giống như bị dừng hình vậy, chỉ có thời gian là nhích lên từng giây từng phút.

Không thể cứ ngồi nhìn thế này đến sáng được nhỉ? Tôi tìm thấy phôm tắt trong danh mục, thời gian trong cửa sổ giám sát nhanh chóng trôi qua, chẳng mấy chốc đã từ đêm nhảy sang sáng sớm.

Chưa đến mấy phút là đã tới 4 giờ sáng rồi, đột nhiên trong ánh sáng âm u của phòng khách hiện lên một bóng đen, lập tức hút lấy mắt tôi, tôi vội vàng đảo lại vài giây.

Đó là một bóng đen kỳ quái, nhìn không ra là “vật” gì – người, hoặc là một loại động vật nào đó. Tóm lại là dưới sự giám sát của đầu dò, bóng đen đó từ từ tiến lại gần ghế sofa.

Sau đó tôi nhìn thấy mặt mình trên ghế sofa bị che lấp, đó là do bóng đèn kia bịt mắt tầm nhìn của đầu dò, khoảng một phút qua đi, bóng đèn lại từ từ rời xa người tôi, mất tích trong camera tại phòng khách.

Sắc mặt tôi bỗng chốc trắng bệch, hai tay nhẹ nhàng sờ lên cằm mình, dường như nó không còn thuộc về mình nữa.

Lẽ nào bóng đèn trước khi tắt dây đó không phải là ảo giác, thực sự có vật gì đó lại gần tôi, thậm chí còn xâm nhập vào cơ thể tôi? Tôi bất giác sờ lên ngực mình, chỉ cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh.

Không – tôi bật lại hình ảnh trên camera lần nữa, phóng hình ảnh trong camera phòng khách lên ba lần, nhưng vẫn không nhìn rõ bóng đèn đó.

Bóng đèn đó từ đâu tới?

Tôi lại tỉ mỉ xem lại bốn camera còn lại, trong cùng một thời gian giống nhau nhưng không hề có bất cứ điều gì bất thường, trên thực tế chỉ có đèn nhà bếp là vẫn sáng, tất cả những camera khác đều chìm trong bóng tối. Đặc biệt là hình ảnh ở đầu dò vị trí thêm cửa, căn bản không nhìn rõ chuyện gì xảy ra.

Lẽ nào nó tự xuất hiện trong căn phòng này? Giống như bà chủ nhà nói – có ma.

Sao lại trở về chuyện u hồn? Tôi nhớ ra, căn phòng này đã từng vang lên tiếng hát lúc nửa đêm, tiếp theo đó là bóng đèn trên camera, vừa ngừng đầu lên là thấy ngay trên kính cửa sổ phòng ngủ.

Tất cả những điều này đều giống như một vòng xoáy khổng lồ, chúng đã nuốt chửng linh hồn của Tô Thiên Bình, tiếp theo sẽ là ai đây?

Tôi loạng choạng rời khỏi máy tính, vào phòng vệ sinh bật bình nước nóng, ra súc rửa mặt. Tôi ngẩng đầu nhìn mình trong gương, cười ngốc nghếch.

Sáng sớm, tôi ra ngoài ăn sáng, đi loang quanh rất lâu trên những con phố lạnh cóng, cuối cùng lại trở về căn phòng của Tô Thiên Bình, xem ra vẫn không thể thoát được cái nạn này.

Di chuyển màn hình bảo vệ máy tính của Tô Thiên Bình, vẫn là hình ảnh dừng hình của camera, tôi lắc đầu thoát ra khỏi hệ thống giám sát. Bây giờ tôi tiếp tục phải làm công việc buổi tối rồi, không biết trong máy tính của Tô Thiên Bình có còn cất giấu bí mật gì nữa? Vậy là tôi vào file “hồ sơ DV”, dùng mật mã “ring” hôm qua sử dụng để mở file phía dưới.

Tên của tập file này là “Địa”, đồng thời phải có mật mã mới mở ra được, tối hôm qua tôi đã dừng bước tại đây.

Tôi cũng sờ nhìn chăm chú vào “Địa” hồi lâu, đây là một cái tên kỳ lạ, đằng sau đáng ra phải có thêm một chữ nữa, tôi tự nhiên liên tưởng tới – địa cung.

Hai từ này ghép lại với nhau khiến sống lưng tôi lạnh toát, giống như lại lần nữa rơi xuống lòng đất tối đen Hoang thôn. Nhưng Tô Thiên Bình thực sự đã từng tới địa cung, đó có lẽ vĩnh viễn là ác mộng của cậu ấy, thế nên cậu ta đã lấy nó làm tên cài mật mã cho tập file?

Giả dụ thực sự là “địa cung”, vậy thì tên file đã là “địa” rồi, trong mật mã sẽ không thể xuất hiện thêm “địa”, vậy thì mật mã chính là “cung”?

Tôi lập tức dùng phiên âm tiếng Hán “gong” của từ “cung” đánh vào mật mã.

Nhưng trên màn hình hiển thị sai mật mã, tôi lại cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu, thử dùng tiếng Anh xem sao, “địa cung” trong tiếng Anh viết thế nào nhỉ?

Palace

Tuy hiện giờ từ này đã mất đi khí chất cao quý của nó từ lâu rồi, nhưng tôi vẫn có thể thử xem sao.

Tôi cẩn thận đánh “palace” làm mật mã, nghĩ tới việc thông qua kiểm chứng này sẽ dễ dàng mở được file “địa” ra.

Tốt quá, lại một lần nữa đoán trúng tâm tư của Tô Thiên Bình.

Trong file “Địa” vẫn còn một file tần số hình DV, tôi lập tức mở trình duyệt ra.

Màn hình máy tính trở thành một màu tối đen, tiếp theo nhảy ra dòng chữ màu trắng: U HỒN BƯU THIẾP (Tập 2)

Hình ảnh hiện lên cảnh ban đêm. Dưới ánh đèn đường trắng lóa, vẫn có thể nhìn thấy con phố xuất hiện trong tập 1, chỉ là nó đã trở nên yên tĩnh lạ thường, trên đường phố gần như không thấy bóng người, chắc đã là thời khắc nửa đêm rồi.

Trước ống kính còn có một vài bóng đen của lá cây, hình như máy quay phom được giấu sau bụi cây. Tiêu điểm ống kính bắt đầu duy trì cùng một góc độ, hướng về phía ki ốt bưu thiếp bên kia đường.

Tôi nín thở nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, ống kính DV quái dị này khiến người ta chìm đắm trong những cảnh tượng đó, giống như bản thân mình cũng đang ở trên con phố lúc nửa đêm vậy. Đèn đường âm u có chút lóe lên, cảm giác hoàn toàn khác với ban ngày huyên náo, giống như đang từ nhân gian đi xuống địa ngục vậy.

Đột nhiên, trong loa vang lên giọng nói khe khẽ: “Bạn nhìn thấy chưa? Lúc này tôi đang núp sau lùm cây đối diện bên kia đường, ống kính nhắm về phía ki ốt bưu thiếp đó. Tôi đã chờ đợi đúng một ngày, chờ đợi cô gái bí ẩn đó tới đây”.

Đây là giọng của Tô Thiên Bình, cậu ta thì thảo vào trong máy quay, ngữ khí có chút dở hơi, tôi đành phải vận to hết cỡ âm lượng máy tính lên.

Tiếp theo đó hình ảnh lại bị cắt gọt vài lần, nhưng cơ bản đều là cùng một góc độ. Đường phố càng trở nên lạnh lẽo âm u, không xuất hiện lấy một bóng người.

Giọng Tô Thiên Bình bên ngoài lại vang lên: “Đã là bốn giờ sáng rồi, tôi không biết mình còn có thể gắng gượng được nữa không”.

Đúng lúc đó, đoạn góc phố xa xăm trên màn hình xuất hiện một bóng người, giống như một linh hồn từ từ “bay” lại.

Góc phố sáng sớm tĩnh lặng như tờ, trong loa chỉ vọng ra tiếng thờ nhẹ của Tô Thiên Bình, tim tôi cũng treo ngược lên theo sự thay đổi của hình ảnh.

Ống kính DV tức tốc điều chỉnh tiêu cự, nhắm chuẩn cái bóng đang di chuyển đó, dưới ánh đèn dần dần hiện lên một bóng người trắng toát, cuối cùng dừng lại trước ki ốt bưu thiếp.

Trong cảnh ban đêm hơi lắc lư dao động, người đó từ đầu tới chân khoác một bộ quần áo gió màu trắng, trên đầu còn đội chiếc mũ liền với áo, cổ áo được dựng cao nên nhìn không rõ hình dáng. Sau đó anh ta (cô ta) bước vào trong ki ốt bưu thiếp, ở trong đó chừng khoảng hai phút. Cửa ki ốt bắt đầu đóng chặt lại, không biết anh ta (cô ta) làm những gì trong đó.

Bóng người trắng toát lại bước ra khỏi ki ốt, trong bóng đêm vẫn không nhìn rõ khuôn mặt người đó, người này vội vàng bước tới góc đường bên cạnh.

Ống kính tức khắc bắt đầu chuyển động, lá cây không ngừng đập vào ống kính khiến tôi cũng bắt đầu cảm thấy chóng mặt. Hình ảnh tiếp theo cắt chuyển tới cổng ki ốt, tay Tô Thiên Bình đẩy cửa ki ốt, ánh sáng trên máy chụp ảnh tự động rơi thẳng vào ống kính. Sau đó ống kính chiếu thẳng xuống đất, quả nhiên lại là một tấm bưu thiếp có in hình dung nhan của cô gái kia!

Âm thanh bên ngoài đột ngột vang lên: “Đây là tấm thứ 19!”

Ống kính bỗng nhiên lắc mạnh, một bàn tay nhặt bưu thiếp lên, cảnh tiếp theo cắt tới cảnh đường phố lúc sáng sớm.

Nơi đầu phố sáng đèn tĩnh mịch, một bóng người màu trắng mập mờ ẩn hiện.

Trong loa lúc này có thể nghe thấy tiếng bước chân hối hả của Tô Thiên Bình, ống kính lên xuống giống như sóng đánh dập dềnh khiến tôi ngồi trước màn hình máy tính mà đầu óc quay cuồng, bản thân mình cũng giống như một con bọ bị trói chặt vào ống kính đang chạy điên đảo trên phố buổi sớm cùng máy DV.

Tiếp theo, ống kính không ngừng chuyển tiếp, mỗi lần hình như đều cách bóng người trắng càng gần hơn một chút. Hơn nữa góc độ cũng biến đổi rất lớn, vị trí ống kính trước đó đặt trên vai, nhưng hiện tại hình như hạ xuống phía eo. Ống kính có chút hướng lên trên, hình như còn có cả bóng đen che lấp xung quanh ống kính, cảm giác giống như cảnh quay lén trong bản tin trên truyền hình.

Đúng, Tô Thiên Bình nhất định giấu DV trong túi sách, chỉ để lộ ra ống kính hướng ra ngoài, giống như camera đầu kim vậy.

Hình ảnh nhìn thấy từ góc độ này càng thêm kỳ dị, cảm giác giống như tầm nhìn của trẻ con. Không biết quay mấy vòng, lúc tôi nhìn tới mức cảm thấy buồn nôn thì Tô Thiên Bình rút cuộc đã đuổi được bóng người đó.

Đột nhiên, hình ảnh dừng lại tại đây. Người áo trắng từ từ quay đầu lại, ánh đèn đường âm u soi rọi lên mặt cô ta, trên màn hình lộ ra một khuôn mặt trắng bệch.

Chính là cô ta!

Hình ảnh dừng lại khoảng mười giây, do giấu DV trong túi sách quay trộm, hình ảnh góc chéo hất lên hơi có chút biến dạng – cô ta một mình đứng giữa ống kính, mũ màu trắng, áo gió màu trắng và cả giày thể thao màu trắng, dưới hình ảnh đường phố đêm đen làm nền tôn lên, giống hệt một u hồn màu trắng.

Đúng, cô ta chính là cô gái trong bưu thiếp, là người mà Tô Thiên Bình khổ sở chờ đợi. Là cô ta ngày nào cũng chụp ảnh trong ki ốt bưu thiếp, làm xong bưu thiếp sẽ lại quăng xuống dưới đất.

Tôi lại phóng to hình ảnh lên, nhằm thẳng vào khuôn mặt cô ta trên hình ảnh đang tạm dừng, cảm giác giống như cô ta đang từ từ tiến lại gần tôi, khuôn mặt trắng bệch và xinh đẹp của cô ta càng lúc càng to, mãi cho tới tận khi chiếm hết cả màn hình máy tính.

Tiếp tục phóng to thì có chút mờ ảo, nhưng tay tôi đã không còn nghe não điều khiển nữa rồi, tôi vô thức không ngừng nhấn chuột khiến khuôn mặt của cô ta dần dần vượt quá cả màn hình, phóng to tới mức chỉ còn lại đôi mắt.

Cô ta đang nhìn tôi.

Đôi mắt đó xem ra to gấp mấy lần so với mấy người bình thường, tuy trong DV có chút mờ ảo, nhưng tôi vẫn có thể nhìn rõ mắt và đồng tử của cô ta.

Kỳ lạ, tôi hình như nhìn thấy mình trong mắt cô ta.

Tôi tiếp tục kích chuột phóng to mắt của cô ta, cho tới tận khi hình ảnh DV phóng to hết cỡ – bóng tối phủ lên mắt cô ta, tôi chỉ còn nhìn thấy một nhãn cầu khổng lồ, hình như muốn nhảy cả ra khỏi màn hình máy tính.

Nếu như tiếp tục nhìn thế này, chắc là cô ta sẽ bò từ trong máy tính ra mất? Trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ quái khiến tôi tức khắc hoảng sợ tới nỗi run lên cầm cập – lẽ nào cô ta cũng đã từng bò ra ngoài rồi, Tô Thiên Bình cũng vì thế mà bị dáo cho hôn mê?

May mà tôi nắm chặt lại con chuột, để hình ảnh DV phục hồi lại kích cỡ bình thường, tiếp tục bật tiếp.

Hình ảnh trên màn hình máy tính lúc này vẫn là cô gái được bọc trong màu trắng đó, cô ta xem ra chỉ chừng khoảng trên dưới hai mươi tuổi, tự tin một mình giữa phố ngập tràn sắc tối không một bóng người. Do ống kính giấu trong túi sách của Tô Thiên Bình nên khiến người ta cảm thấy như đang ngẩng đầu lên nhìn cô ta, cảnh tượng hiện lên càng siêu phàm thoát tục.

Cô gái và ống kính mặt đối mặt hồi lâu, cô ấy hình như không sợ Tô Thiên Bình, dùng ánh mắt miệt thị nhìn chằm chằm vào đối phương. Dưới ánh đèn đường màu trắng âm u, mắt cô ta càng lúc càng hiện lên sự không chân thực, dường như chỉ là một ảo ảnh trong không khí.

“Cô là ai?”

Chờ đợi mãi, Tô Thiên Bình rút cuộc cũng lên tiếng rồi, nhưng giọng nói vọng ra từ loa sao mà nhát gan đến vậy, tôi có thể nghe thấy rõ đầu lưỡi cậu ta run rẩy.

Im lặng, hình ảnh trước mắt im lặng giống như chết vậy. Cô ta bằng giá đứng trên mặt đất, giống hệt một pho tượng trắng toát khiến tôi nhớ tới tượng bằng băng của Bắc Quốc long lanh diễm lệ.

Một cơn gió bỗng nhiên từ đâu thổi tới lật tung mũ chụp đầu của cô ta xuống, một mái tóc dài đen óng tung bay theo gió, vài lọn tóc dính lên mặt khiến cô ta hơi chớp chớp mắt.

Môi cô gái từ từ mấp máy, trong loa vọng ra giọng nói trong trẻo lạnh lạnh: “Tôi là...”

Đúng lúc tim tôi lại treo ngược lên lần nữa, tiếng của cô ta đột ngột ngừng bật, hình ảnh cũng đột nhiên bị cắt thành màn hình đen sì. Tim tôi lại tức tốc rơi xuống, hai mắt dán chặt vào màn hình, không kìm chế được hét lên: “Ô Thiên Bình, cậu lại làm cái trò gì thế?”

Nhưng hình ảnh vẫn không chạy tiếp, trên máy tính chỉ xuất hiện một dòng chữ: Hết tập 2

Đoạn DV này chạy tới đây là hết, tôi không kìm chế được gõ gõ lên màn hình, cảm giác giống như ngồi trên xe ô tô đi qua điểm cao nhất trên núi thì bị dừng lại giữa không trung.

Vậy là sao?

Cô gái trong DV rõ ràng đã nói ra rồi, hình ảnh lại đột nhiên bị cắt mất. Là do Ô Thiên Bình cố ý cắt đi như vậy hay là máy quay trong túi sách đột nhiên trục trặc hoặc có sự cố gì?

Tôi bật lại cảnh cuối cùng trong DV, không sai, cô gái trên màn hình rõ ràng là đã nói ra rồi, đúng là đã nói ra hai từ “tôi là”, phía sau chắc chắn còn nói thêm vài từ, nhưng không thấy có trong DV.

Nhắm mắt trầm tư hồi lâu, trí óc tôi đã bị đôi mắt cô ta bịt kín. Dường như tôi đang ở trên con phố không người lúc sáng sớm, một cô gái mặc đồ trắng toát đứng trước mặt, ánh mắt ưu tư của cô ấy nhìn xoáy vào tôi, sau đó mấp máy môi, nhưng tôi không nghe thấy tiếng gì.

Cô ta rút cuộc là ai?

Tôi chán nản lắc đầu, khẽ kích chuột thoát khỏi trình duyệt DV, rồi kiên quyết tắt máy tính.

Bây giờ là 10 giờ sáng, tôi đang ở trong phòng của Ô Thiên Bình, định thử tìm ra nguyên nhân cậu ta hôn mê lần nữa. Tôi sao thế này? Tôi dừng mọi việc viết lách đang làm, trở về với bóng tối của Hoang thôn – trong căn phòng đầy rẫy những đầu dò đáng ghét này, tôi tìm thấy mười mấy tấm bưu thiếp kỳ quái, bên trên có in hình khuôn mặt của một cô gái bí ẩn. Trong chiếc máy tính được bảo vệ bằng mật mã, tôi mở ra một bộ DV phim ký sự “U hồn bưu thiếp”, Ô Thiên Bình dùng ống kính của cậu ấy ghi lại quá trình một “u hồn” bị phát hiện.

Giống như Ô Thiên Bình bị u hồn bưu thiếp mê hoặc, tôi cũng đã bị cô gái bí ẩn chưa từng biết mặt này lôi cuốn, chìm sâu trong đó mà không thể thoát ra được.

Tôi bất giác ngả người ra ghế, hai mí mắt càng lúc càng nặng trĩu, chỉ cảm thấy đầu óc mơ mơ màng màng, từ từ bay vào mộng cảnh...

Khoảng mười mấy phút sau, ý thức lại bắt đầu dần dần tỉnh táo trở lại, hình như cơ thể tôi cũng hơi có chút biến đổi, đặc biệt là ngón trỏ trên tay trái, dường như có vật gì đó thắt chặt lấy nó, giống như một chiếc nhẫn bằng giá.

Nhẫn ngọc?

Tôi vật vờ mở mắt, nhấc tay trái run rẩy của mình lên, may mà năm đầu ngón tay chẳng có gì cả, chiếc nhẫn ngọc chỉ đến từ trong cơn ác mộng về Hoang thôn.

Mộng – từ này lại lần nữa thực sự kích thích tôi, khiến tôi nhớ tới cuốn sách để mãi trong cặp.

Vậy là, tôi nảy sinh sự mạnh động mãnh liệt muốn đọc sách, lập tức lấy cuốn sách trong túi ra, tên cuốn sách này là “Hủy diệt mộng cảnh”.

Lần trước tôi đọc ở trên máy bay từ Bắc Kinh về Thượng Hải, sau khi về là bị việc của Ô Thiên Bình cuốn lấy, dường như đã quên mất cuốn sách này.

Nhưng, trong sách có câu nói đã khiến tôi ghi nhớ mãi trong lòng.

Trong thân xác tôi tồn tại một con ác quỷ

Có lẽ đây mới là câu nói thật nhất, mỗi người chúng ta đều nên nói thật. Tôi là một người hay nằm mơ, hiện giờ lại đối diện với bước đường cùng không lối thoát này, có lẽ cuốn sách sẽ giúp tôi chút ít.

Vậy là, tôi mở chương một “Mỗi người đều có quyền nằm mơ” ra, nhớ là lần trước đọc tới trang đầu tiên “Đây là quá trình hủy diệt của mộng cảnh...”

Trong chương này, tác giả đã giải thích về khởi nguồn của giấc mơ, và cả nhận thức của nhân loại nguyên thủy về giấc mơ, tiếp theo là sự liên quan của giấc mơ với Ai Cập cổ, văn minh Babylon. Trong sách liệt kê một số lượng lớn tư liệu nhân loại học và khảo cổ học, có cả những vụ thuật tới nay vẫn còn tồn tại, có cả những chứng cứ khảo cổ vô cùng xác thực.

Khởi nguồn và phát triển của văn minh nhân loại có quan hệ mật thiết, với mộng cảnh của nhân loại, mộng cảnh là một trong những nhân tố to lớn thúc đẩy sự tiến bộ của văn minh nhân loại.

Quả là lần đầu tiên nghe thấy quan điểm này, nhưng nghĩ sâu xa cũng thấy có lý. Tuy mộng cảnh vốn dĩ là phi lý tính, nhưng mộng cảnh lại có tác dụng khơi gợi lý tính. Từ xưa tới nay, mọi tiến bộ vĩ đại của nhân loại, thực ra đều khởi nguồn từ giấc mơ – giấc mơ vượt qua đại dương của hàng vạn năm trước đã khiến cổ nhân tạo ra thuyền độc mộc vượt biển để tới những vùng đất khác nhau trên thế giới; giống như giấc mơ bay lượn như chim đã khiến cho anh em nhà Wright phát minh ra máy bay bay lượn trên trời xanh; mấy chục năm trước, khi người ta đề cập tới mạng internet thì quả thật vẫn chỉ là một giấc mơ, nhưng ngày nay, giấc mơ này đã trở thành hiện thực. Và những giấc mơ chúng ta mơ thấy ngày hôm nay, sau bao nhiêu năm nữa cũng sẽ có khả năng trở thành hiện thực.

Trong phần kết của chương đầu tiên, tác giả đã nói thế này:

Mơ là trạng thái nhân loại thoát khỏi mộng mị, từ “bản thân” bước qua “tự thân”, tiếp đó là phát hiện quá trình vĩ đại của “siêu nhân”. Nhân loại vĩnh viễn đều không thể thoát khỏi trận chiến giữa “bản thân” và “siêu nhân”, đây là ma thuật nuốt chửng chúng ta, và biện pháp duy nhất để chinh phục ma thuật chính là chinh phục giấc mơ của chúng ta. Bởi vậy, mỗi người đều có quyền nằm mơ, mỗi người đều có quyền phát hiện bí mật của bản thân trong mơ. Bây giờ bạn hãy nghĩ xem, bí mật của bạn là gì?

Quả là một cuốn sách kỳ dị vì đã đề cao giấc mơ đến nhường vậy. Tôi đã từng đọc qua “Phân tích giấc mơ” của Sigmund Freud, khi tưởng tượng trong truyện “Địa ngục tầng thứ 19”, tôi cũng đã nắm vững rất nhiều kiến thức tâm lý học, nhưng vẫn chưa từng nghe qua thuyết pháp này. Xem ra cuốn “Hủy diệt mộng cảnh” này thực sự khác biệt, khác xa so với những lý luận giải mộng của Sigmund Freud.

Hiện giờ đối với tôi mà nói, cuốn sách này vô cùng cuốn hút, thôi thúc tôi tạm thời quên đi hoảng loạn, tôi không kìm chế được tiếp tục gỡ nó ra.

Chương thứ hai của “Hủy diệt mộng cảnh” là “Ghi chép lại giấc mơ của bạn”, tôi chậm rãi đọc phần mở đầu của chương sách này:

Bạn có thể ghi lại giấc mơ của mình không? Tôi đã từng thử làm thế. Cho dù đàn ông rất dễ quên những chi tiết trong giấc mơ của mình, nhưng tôi cố gắng để mình sau mỗi lần nằm mơ tỉnh dậy dùng giấy bút hoặc hình thức nào đó, ghi chép ngay lại mọi điều vừa mơ thấy. Giống như rất nhiều người đều có một quyển nhật ký vậy, tôi có “nhật ký giấc mơ” của riêng mình. Gần như sau mỗi sáng sớm nằm mơ tỉnh dậy, tôi đều viết lại một đoạn văn trên cuốn sổ đó, miêu tả tỉ mỉ giấc mơ của mình. Đúng một năm sau, khi bạn đã viết kín “nhật ký giấc mơ”, đọc lại nó từ đầu tới cuối một lượt, bạn sẽ giống như được thưởng thức album ảnh của gia đình vậy, thưởng thức từng giấc mơ của mình trong 365 ngày qua, rồi liên kết những giấc mơ này lại với nhau, biến thành hình ảnh động – phim về những giấc mơ. Xem này, đây là bộ phim mà tự bản thân bạn sáng tạo ra, bạn vừa là biên kịch vừa là đạo diễn, hay là nam nữ nhân vật chính. Trong bộ phim vĩ đại mà kỳ diệu này, bạn sẽ lần đầu tiên phát hiện ra con người thật của mình, còn cái gã đáng thương buổi sáng mang cái tên của bạn chẳng qua chỉ là một cái xác không hồn mà thôi.

Đây chính là ưu điểm của việc ghi chép mộng cảnh, và ghi chép mộng cảnh có thể có rất nhiều cách khác nhau, “nhật ký giấc mơ” chỉ là một trong những cách như vậy. Ngày nay, chúng ta có thể dùng văn chương, âm nhạc, mỹ thuật, điêu khắc, thậm chí điện ảnh để ghi chép lại mộng cảnh, dùng bất cứ cảm giác đã biết nào đó để tiếp nhận tin tức của mộng cảnh.

Nhưng, ở thời cổ đại vô cùng xa xôi, trước khi nhân loại phát minh ra văn tự, ghi chép mộng cảnh là một việc vô cùng khó khăn. Rất nhiều văn minh thần bí nguyên cổ đều không để lại văn tự, hoặc là dù để lại văn tự, nhưng không có cách nào để người hiện đại giải nghĩa nên đã trở thành “văn tự chết”. Bởi vậy, chúng ta rất khó để lý giải chuẩn xác giấc mơ của tổ tiên, nhưng khảo cổ học đã thực sự cho thấy, nhân loại thượng cổ có ghi chép lại giấc mơ của mình. Họ vốn không dùng văn tự, mà là dùng một vài loại ký hiệu đặc biệt nào đó.

Trong chương đầu tiên của cuốn sách này, tôi đã phân tích nhận thức về giấc mơ của văn minh Ai Cập cổ và Babylon, lúc này tôi phải nhấn mạnh tới văn minh Lương Chử - một nền văn minh lâu đời của Trung Quốc bản địa, cổ quốc thần bí của vùng Giang Nam năm sáu nghìn năm trước, đã từng sáng tạo ra nền văn hóa vô cùng huy hoàng, d là văn minh đồ ngọc của Lương Chử vị đại, ảnh hưởng sâu sắc tới văn minh ba đời Hạ Thượng Chu sau này. Vậy mà, văn minh Lương Chử từ năm nghìn năm trước đã đột nhiên tiêu vong một cách thần bí tại vùng Giang Nam, thậm chí vẫn chưa tìm thấy nguyên nhân chính xác.

Bây giờ tôi sẽ đưa ra câu hỏi là: cho dù tất cả sự phát triển và diệt vong của văn minh cổ đại đều có một mối liên quan thần bí nào đó tới mộng cảnh của tổ tiên chúng ta, vậy thì sự hưng vong của văn minh Lương Chử có liên quan gì tới mộng cảnh hay không? Có để lại ghi chép về những giấc mơ hay không?

Đáp án là chắc chắn có. Trước khi chuyển hướng nghiên cứu tâm lý học, tôi đã từng một lần tham gia vào hoạt động khảo cổ điền dã tại khu vực Thái Hồ, lần đó đã thu hoạch được một phát hiện khiến người ta kinh ngạc, ngoài di chỉ văn minh Lương Chử hùng vĩ và nghĩa địa ra, còn phát hiện thấy một số ký hiệu đặc biệt. Trong đó có một ký hiệu xuất hiện đi xuất hiện lại, đó chính là

Đọc tới đây tôi bỗng ngớ người ra, giống như đang cưỡi xe máy lao đi vun vút, đột nhiên nhìn thấy một tai nạn ngay ngã rẽ.

- cái ký hiệu vừa đập vào mắt đã bị thót tim này đang hiện lù lù trên sách giống như xác chết của vụ tai nạn.

tôi nhấc trang giấy có in hình này trên cuốn sách lên, soi về phía cửa sổ, hình như có thể nhìn xuyên qua.

“Y như là sinh đôi vậy, giống hệt”.

Đúng, trên kính cửa sổ cũng vẽ kí hiệu này, màu vẽ vẫn đỏ tươi như máu. Tôi đứng bên cửa sổ cân nhắc hồi lâu, cẩn thận so sánh lại với ký hiệu trên sách, cứ như là từ một bản khắc ra.

Lúc này, tôi chợt nghĩ tới giấc mơ ban nãy, trên thế giới không có giấc mơ nào không nguồn không gốc, có lẽ, nó là dấu hiệu của cuốn sách này.

Tôi vội vàng vớ lấy cuốn “Hủy diệt mộng cảnh” đọc tiếp, tác giả đã viết tiếp sau :

Lúc nhân viên khảo cổ mới phát hiện ra ký hiệu này, mọi người đều cảm thấy khó hiểu. Có người cho rằng đó là sự sùng bái sinh mệnh, cũng có người cho rằng đây là văn tự nguyên thủy, càng nhiều người hơn cho rằng đó tượng trưng cho Mặt Trời. Nhưng quan điểm của tôi khác hoàn toàn với mọi người, tôi cho rằng ký hiệu này tượng trưng ột giấc mơ của chủ nhân ngôi mộ. Và giấc mơ này đối với chủ nhân ngôi mộ đặc biệt quan trọng, thế nên nó xuất hiện đi xuất hiện lại tại một số vị trí quan trọng. Còn rút cuộc giấc mơ này là gì, tôi nghĩ có lẽ có thể tìm ra đáp án từ trong những đồ ngọc.

Trước khi phát hiện ra kí hiệu , nhân viên khảo cổ còn phát hiện thấy một dãy dài các ký hiệu khắc họa kỳ dị:

Đến nay vẫn chưa có người nào có thể đọc hiểu chính xác được ý nghĩa của đoạn ký hiệu này, nhưng kí hiệu giống như vậy xuất hiện sau cùng, tôi cho rằng đây rất có thể là ghi chép giải mộng của văn minh Lương Chử thần bí, hoặc có thể nói là một kiểu diễn dịch vu thuật nào đó liên quan tới giấc mơ.

Trời ơi, đọc tới đây tôi không sao kìm chế được nữa, “ập” một tiếng gấp sách lại, kích động đứng bật dậy, đi đi lại lại vài vòng. Kí hiệu xuất hiện trong sách ban nãy không phải là “địa chỉ” trên tấm thẻ biên nhận bưu kiện bí ẩn của người mê sách sao?

May mà bức thư đó đang ở trong cặp tôi, tôi vội vàng lấy nó ra, vuốt ve tấm thẻ lạnh toát, dường như đang quay lại đêm trở về, trong quán ăn “Trà mã cổ đạo” ở Hậu Hải Bắc Kinh.

Trên tấm thẻ biên nhận bưu kiện không rõ lai lịch này, trong ô họ tên điền , ô địa chỉ chính là những kí hiệu này:

Nếu căn cứ theo cuốn “Hủy diệt mộng cảnh” này nói rằng: tượng trưng ộng cảnh của chủ nhân ngôi mộ cổ quốc Lương Chử, vậy thì người gửi tấm thẻ này cho tôi chính là “mộng” sao?

“Giấc mơ” đã chết hơn năm sáu nghìn năm trước đây?

Chính là địa chỉ của “mộng” đó – mộ phần của cổ quốc Lương Chử?

Trong căn phòng của Tô Thiên Bình, nghĩ tới vấn đề không thể lí giải này, dường như có một luồng điện xuyên qua người tôi. Tôi ra sức lắc đầu, muốn bản thân mình phủ định ý nghĩ hoang đường đó, nhưng trong tiềm thức lại càng lúc càng tin tưởng.

Tác dụng của ám thị tâm lý rất lớn mạnh, mọi thứ chống đối nó đều vô dụng.

Tôi sờ lên chiếc phong bì không có tem bưu điện cũng không có ngày tháng để lại, giống như đang chạm vào một niên đại cổ xưa nào đó, lại dường như đang trở lại điểm khởi đầu của Hoang thôn, một đêm Giang Nam nào đó của hơn năm nghìn năm trước...

“Hủy diệt mộng cảnh”?

Chậm rãi đọc cái tên sách này lên, tôi bất giác nhớ lại Hoang thôn nửa năm trước, và cả Hoắc Cường cùng Hàn Tiểu Phong chết vì ác mộng. Chính họ bị hủy diệt trong mộng cảnh?

Rút cuộc là “Hủy diệt mộng cảnh” hay là “Mộng cảnh hủy diệt” đây?

Có lẽ, chỉ có tác giả của cuốn sách này mới có thể giải đáp cho tôi, ánh mắt tôi lại rơi lên cái tên Hứa Tử Tâm của tác giả. Tác giả này rút cuộc là người thế nào? Ông ta làm thế nào để thâm nhập vào trong thế giới mộng cảnh của nhân loại? Và làm thế nào phát hiện ra mộng cảnh của tổ tiên chúng ta hàng nghìn năm trước?

Nhưng ít nhất có thể khẳng định là, bản thân tác giả đã từng tham gia khai quật khảo cổ di chỉ văn minh Lương Chử, hơn nữa còn được tận mắt nhìn thấy kí hiệu thần bí.

Quan trọng hơn nữa, những ký hiệu này đều phát hiện trong mộ cổ Lương Chử, hoàn toàn tương đồng với kí hiệu trên thẻ biên nhận bưu kiện của người mê sách gửi cho tôi, và trên kính cửa sổ phòng ngủ của Tô Thiên Bình cũng có vẽ kí hiệu giống thế.

Ba thứ này có thể liên hệ với nhau, từ một cổ Lương Chử của năm nghìn năm trước đến “họ tên” và “địa chỉ” trên thẻ biên nhận bưu kiện của người mê sách, rồi đến kính cửa sổ trong căn phòng này, nếu như vẽ đường thẳng nối liền ba điểm thần bí này lại với nhau, vậy thì sẽ thành một hình tam giác khổng lồ:

Đột nhiên, tôi phát hiện hình tam giác này xem ra giống với kim tự tháp của Ai Cập cổ hơn, còn kim tự tháp cũng giống như mộ phần cổ xưa.

Lại là một ám thị tâm lý nặng nề. Lẽ nào tôi đã tìm thấy chìa khóa giải đố rồi sao? Việc cần làm tiếp theo chính là hóa giải mật mã.

Hiện giờ, việc trước tiên cần phải làm rõ là những kí hiệu thần bí này rút cuộc tượng trưng cho điều gì? Người có thể trả lời câu hỏi này trên thế giới, e rằng chỉ có một mình Hứa Tử Tâm mà thôi.

Vậy là, tôi lại mở “Hủy diệt mộng cảnh” ra, đọc lại giới thiệu tóm tắt về tác giả lần nữa – Hứa Tử Tâm là giáo sư của trường đại học S, còn Xuân Vũ và Tô Thiên Bình chính là sinh viên của trường S. Còn cả bạn thân Tôn Tử Sở của tôi cũng là giảng viên lịch sử của trường S, trong truyện “Quán trọ Hoang thôn”, anh ấy đã từng giúp tôi rất nhiều.

Thế giới này thật nhỏ bé, lẽ nào họ có liên quan gì với nhau sao?

Tôi lập tức gọi vào điện thoại của Tôn Tử Sở, nghe thấy giọng nói bồn chồn quen thuộc của anh ấy: “È, ở Bắc Kinh chơi có vui không?”

Gã Tôn Tử Sở này, anh ta lại nhớ nhầm thời gian rồi.

Tôi chỉ cười đau khổ nói: “Vui chết đi được, mỹ nữ đây bên cạnh đây này”.

“Ồ, vậy thì tôi bay ngay tới đây”.

“Thôi được rồi, bây giờ tôi đã về Thượng Hải rồi. Trưa có rỗi không? Đến gần trường anh ăn bữa cơm, tôi mời”.

“Đương nhiên là cậu thanh toán rồi, mấy giờ gặp đây?”

Một tiếng đồng hồ sau.

Trong một quán ăn gần cổng sau trường đại học S, tôi gặp lại Tôn Tử Sở. Bộ dạng anh ấy vẫn như trước đây, tuy hơn tôi 3 tuổi, nhưng dưới cằm để chòm râu ngắn đen sì, nên trông giống kiểu họa sỹ trẻ hơn.

Trừ việc thích kết thân với những sinh viên nữ ra, thói xấu nhất của Tôn Tử Sở chính là tư tưởng cố chấp, thường vui đầu trong đồng giấy tờ, suy nghĩ viển vông, muốn khai phá một bí mật lịch sử nào đó – nói ra mà thấy xấu hổ, thực ra bản thân tôi cũng thuộc kiểu đức hạnh như thế, thế nên chúng tôi mới có thể trở thành “cạ cứng” của nhau.

Cái gã này tháng trước còn tự chi tiền với Campuchia một chuyến để đến di chỉ Angkor Wat kỳ quan của thế giới, anh ấy đương nhiên không phải là đi tìm kiếm hóc cây trò chuyện với Châu Mộ Vân trong “Biết bao năm tháng”, mà là đi nghiên cứu những hình trạm nổi trên lăng mộ của Jayavarman VII, nghe nói trong đó ẩn giấu bí mật của bản đồ thiên sứ Ấn Độ cổ.

Vừa mới ngồi xuống bàn ăn, Tôn Tử Sở liền trêu chọc tôi một trận giống trước đây: “Tiểu tử cậu hại tôi đến thâm, trong truyện của cậu, tôi cũng được tính là nhân vật quan trọng. Nhưng bây giờ đen đủi ở chỗ, có biết bao nhiêu là nữ sinh đều đến tìm tôi giám định ngọc. Cậu biết tôi là người từ bi tốt bụng rồi đấy, nhìn thấy nữ sinh là tìm lại mềm nhũn ra, cả ngày vui đầu trong đóng châu báu rôm khiến đầu óc tôi cũng sắp nổ tung rồi”.

“Có bao nhiêu là nữ sinh vây quanh như vậy, anh phải cảm ơn tôi mới đúng, tôi thấy bữa ăn này hay là để anh mời đi nhỉ”.

“Thôi đi, tôi đâu có muốn cậu viết tôi thành bộ dạng như thế, tôi là người nhìn thấy gái là quên bạo sao hả?” Tôn Tử Sở cuối cùng cũng hết lăm chuyện, nghiêm túc nói, “Được rồi, bây giờ cậu có thể nói rồi – tới tìm tôi gặp như vậy, chắc chắn là xảy ra chuyện gì rồi”.

Tôi lấy trong cặp cuốn sách “Hủy diệt mộng cảnh” ra, đặt trước mặt Tôn Tử Sở nói: “Anh có quen tác giả của cuốn sách này không?”

“Hủy diệt mộng cảnh?”

Tôn Tử Sở lập tức chau mày, anh ấy vuốt nhẹ bìa sách, rồi lại cúi đầu trầm tư hồi lâu, cảm giác giống như nuốt phải một con mồi.

Lúc này thức ăn đã được bưng lên bàn, tôi không kìm chế được hỏi: “Sao thế? Anh có phải là người thế này đâu nhỉ?”

“Tôi biết ông ấy – Hứa Tử Tâm”.

Tôi bỗng nhiên hưng phấn kỳ lạ: “Hứa Tử Tâm là giáo sư của trường anh đúng không? Có thể đưa tôi tới gặp ông ấy không?”

Nhưng biểu hiện của Tôn Tử Sở trở nên dờ dẩn dị thường, anh ấy chậm chậm lắc đầu nói: “Cái này thì không thể”.

“Tại sao? Đến cái này anh cũng không muốn giúp tôi sao?”

Vậy là, Tôn Tử Sở từng chữ từng chữ đáp lại tôi: “Bởi vì ông ấy đã chết rồi”.

Lúc này đến lượt tôi trầm ngâm. Giống như vừa mới nhen nhóm lên chút lửa thì lại bị một chậu nước dập tắt, chỉ còn lại hơi khói xanh bay lên.

Sau cùng, tôi thở dài một tiếng: “Sao ông ấy lại chết?”

“Tự sát – khoảng ba năm trước, giáo sư Hứa để lại một bức di thư, nói rằng mình sẽ nhảy sông chết, nhưng không nói rõ nguyên nhân tự tử. Kể từ đó trở đi, ông ấy bất vô âm tín”.

“Không phát hiện thấy thi thể của ông ấy sao?”

Tôn Tử Sở lắc đầu: “Không thấy, đều đã vớt hai bên bờ sông Hoàng Phố và Trường Giang, chưa hề phát hiện ra thi thể của giáo sư Hứa”.

“Nếu không thấy người sống, cũng không thấy xác, vậy thì nên coi là mất tích chứ?”

“Lúc đầu thực sự cũng báo án là mất tích, nhưng pháp luật cũng quy định, nếu người nào đó mất tích vượt qua số năm được giới hạn mà vẫn bất vô âm tín không có tin tức gì, thì có thể định nghĩa theo pháp luật là chết”.

“Đã ba năm rồi”. Tôi vội vàng lật trang bản quyền của cuốn “Hủy diệt mộng cảnh” ra thì mới để ý thấy cuốn sách này xuất bản hơn ba năm trước, là trước khi Hứa Tử Tâm xảy ra chuyện, “Anh đã gặp ông ấy chưa?”

Tôn Tử Sở lặng lẽ uống một ngụm bia, nói: “Năm đó tôi thỉnh giáo giáo sư Hứa vài lần. Tuy là giáo sư tâm lý học, nhưng ông vốn xuất thân từ khảo cổ ra, chủ đề nghiên cứu có quan hệ mật thiết với văn minh cổ đại, bởi vậy từ trước tới nay tôi luôn luôn kính ngưỡng một ông”.

“Hơn nữa, cả trong tên anh và tên ông ấy đều có một chữ Tử”.

“Có phải là cái tên đặc biệt quá không?” Tôn Tử Sở cười đau khổ, gấp một miếng thức ăn nói, “Cái này chắc cũng có chút liên quan, Hứa Tử Tâm nói rằng tôi và ông rất có duyên”.

Tuy trước mặt bày một bàn thức ăn, nhưng khẩu vị của tôi đã hoàn toàn biến mất, tôi nhìn xoáy vào mắt Tôn Tử Sở hỏi: “Hứa Tử Tâm trong mắt anh là người thế nào?”

“Ông là một thiên tài, vô cùng tài hoa, nghe nói là IQ của ông cao hơn rất nhiều so với người bình thường. Nhưng ấn tượng ông để lại cho tôi lại là...” Tôn Tử Sở ngừng lại hồi lâu, nuốt miếng thịt trong miệng xong mới nói: “Tính dở hơi”.

Tôi chỉ chỉ vào mình nói: “Là ý này sao?”

“Không, giáo sư Hứa không có vấn đề đấy. Trên thực tế là tư duy của ông còn mạch lạc hơn tôi nhiều, lời nói cứ chỉ đều rất trí tuệ, ông có thể phát hiện ra rất nhiều vấn đề bị người khác bỏ sót, đề xuất những giả thuyết mà người khác nghĩ cũng chẳng dám nghĩ tới, nhưng nếu tỉ mỉ phân tích thì mới thấy ông thực sự có lý. Ông cũng đã từng sống một thời gian dài ở nước ngoài, có thể cách tư duy không giống với học giả trong nước”. Tôn Tử Sở lại rót ỉnh một cốc bia, thản nhiên nói: “Có lẽ mỗi thiên tài đều có tính dở hơi, giáo sư Hứa chính là người như vậy, ông quá nhạy cảm, trong mắt ông hình như ẩn giấu điều gì đó, lúc nào cũng có thể phát ra điện”.

Cái gã này cứ nói quá, tôi chỉ biết ho một tiếng nói: “Được rồi, bây giờ nói tới cuốn ”Hủy diệt mộng cảnh” đi, anh đã đọc cuốn sách này chưa?”

“Thật đáng tiếc, vẫn chưa, nhưng tôi đã nghe về cuốn sách này lâu rồi. ‘Hủy diệt mộng cảnh’ được xuất bản đầu tiên ở nước ngoài, đã thu hút được rất nhiều sự chú ý và tiếng vang, sau đó mới xuất bản trong nước. Nhưng trong nước, có lẽ do cuốn này đề cập tới một vài tranh luận mang tính học thuật, bởi vậy lượng phát hành của nó rất ít, tôi tìm mãi mà không thấy”.

Theo như những gì Tôn Tử Sở nói, việc tôi tìm thấy cuốn sách này trong sạp sách cũ, không biết nên coi là may mắn hay là đen đủi.

Trước mắt dường như lại hiện lên trí mạng đó – tôi đã tìm thấy chiếc chìa khóa này, sao lại dễ dàng vớt nó đi như vậy?

Tôi hỏi luôn không buông tha: “Ba năm trước, lần cuối cùng anh nhìn thấy Hứa Tử Tâm là lúc nào?”

Tôn Tử Sở chán nản trả lời: “Tôi nhớ là lúc đó tôi đang viết một bài luận văn về văn minh đồ ngọc thượng cổ Trung Quốc, đã từng đích thân tới văn phòng để gặp ông, mới qua mấy hôm thì đã nghe nói ông để lại di thư rồi mất tích”.

“Văn phòng? Văn phòng của Hứa Tử Tâm có còn không?”

“Hình như là kể từ sau khi xảy ra chuyện, văn phòng của ông chưa có ai động đến”.

Tôi đã một lần nữa tìm lại niềm hưng phấn: “Tốt quá rồi! Có thể đưa tôi tới đó một chuyến không? Biết đâu có thể tìm thấy chút tư liệu và manh mối ở đó”.

“Thôi đi, e rằng văn phòng của Hứa Tử Tâm cũng đã khóa cửa ba năm rồi, chúng ta làm sao vào được?”

“Anh bắt buộc phải dẫn tôi đến, việc này đối với tôi vô cùng quan trọng, mấy tháng nữa anh sẽ hiểu”.

“Mấy tháng sao? Đợi truyện mới của cậu xuất bản? Tôi sẽ lại trở thành nhân vật trong tiểu thuyết của cậu?”

“Dẫn tôi đến đi!” Tôi rút cuộc cũng không kìm chế được nữa, lớn tiếng gào lên, nhưng lúc đó tôi cũng chợt nhận ra sự thất thố của mình, “Xin lỗi”.

Tôn Tử Sở cũng bị tôi làm cho choáng váng, anh trầm ngâm một lúc nói: “Cậu đúng là một gã cổ chấp vô cùng! Được, tôi sẽ dẫn cậu đi”.

Gã này lại bị tôi chinh phục lần nữa rồi, tôi lộ ra nụ cười mỉm đã lâu không xuất hiện, dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết thức ăn trên bàn. Tôn Tử Sở thì ngược lại, chậm chậm nhấm nháp món cá hấp Tứ Xuyên, khiến tôi chờ đợi sốt hết cả ruột, kết quả là khi anh ta vẫn chưa uống hết ngụm bia cuối cùng thì đã bị tôi kéo ra khỏi quán ăn.

Tuy Tôn Tử Sở lớn hơn tôi ba tuổi, nhưng tính cách vẫn giống như thanh niên hơi, không hề muốn đưa tôi tới trước đại học S chút nào. Đang là lúc giao mùa chuyển lạnh, trong sân trường lạnh lẽo, thanh vắng lạ thường, vài nữ sinh mặc áo mùa đông dày cộm bước tới, vừa nhìn thấy Tôn Tử Sở là đã mỉm cười.

Tôn Tử Sở ra dáng thầy giáo trước mặt tôi, điệu bộ nghiêm túc khẽ gật đầu, vậy là mấy nữ sinh càng cười to hơn nữa. Tôi cũng không nín được cười, bản thân tôi cũng không hiểu nổi, sao trong lúc này mà vẫn còn cười được?

Dưới bầu trời Thượng Hải âm u lạnh lẽo, con đường trước mặt càng đi càng hẹp, gần như không thấy bóng dáng người nào. Cuối cùng, chúng tôi dừng lại trước một tòa nhà xám xịt.

Tôn Tử Sở nói đây là tòa nhà của chuyên gia Liên Xô những năm 50 của thế kỷ 20, sau này cải tạo thành phòng thực nghiệm của mấy khoa. Văn phòng của giáo sư Hứa Tử Tâm thực chất là phòng thực nghiệm tâm lý học của trường S. Do giáo sư tâm lý học có tiếng của trường S chỉ có một mình Hứa Tử Tâm, bởi vậy tuy Hứa Tử Tâm mất tích ba năm nay rồi, nhưng gian phòng thực nghiệm này cho đến giờ vẫn chưa có ai động tới.

Nhưng trong giới học sinh còn có một lời đồn ly kỳ hơn, nói rằng linh hồn Hứa Tử Tâm sau khi tự sát không muốn rời đi, thường xuyên lẩn trốn gần tòa nhà này, nhất là ở văn phòng ông làm việc trước khi chết. Bởi vì tin đồn nhằm cứu từ người nọ sang người kia như thế, nên càng có nhiều người không dám tới phòng thực nghiệm này.

Tôn Tử Sở nói vài câu với ông lão ở phòng trực ban rồi lấy chìa khóa của phòng thực nghiệm tâm lý học. Tôi hơi ngạc nhiên về sự suôn sẻ của anh ấy, Tôn Tử Sở còn đặc ý hơn nói: “Ông lão đó thường uống rượu cùng tôi, hỏi mượn ông ấy chìa khóa thì có gì khó khăn đâu?”

Lúc theo Tôn Tử Sở lên cầu thang, tôi khẽ hỏi: “Gần đây anh có tới đây không?”

“Không, đã ba năm nay tôi không tới đây rồi”. Tôn Tử Sở hình như có chút không vui, anh ấy dừng lại nơi góc quay của cầu thang, trầm ngâm một lúc nói: “Bởi vì tôi không thích chỗ này”.

Tôi có thể nghe thấy chút ý ngầm trong đó nên cũng dừng lại hỏi: “Tại sao?”

Tôn Tử Sở từ từ ngẩng đầu nhìn lên trên gác, hành lang lúc ban chiều thật trống vắng, dường như tất cả mọi người đều đã ngủ say rồi, anh ấy khẽ nói: “Bởi vì ở đây để lại ấn tượng không tốt với tôi”.

“Là lần cuối cùng mà anh gặp Hứa Tử Tâm ba năm trước đó?”

“Cái cậu này đúng là, lại để cậu đoán trúng rồi!”, anh ấy đột nhiên cười đau khổ, tựa người vào lan can cầu thang nói, “Ây, đó là một ngày mùa đông ba năm trước, lạnh giá và ẩm ướt giống như hôm nay vậy. Hôm đó tôi hí hửng chạy tới tòa nhà này, có lẽ do dồi dào sức trẻ, tôi quên mất cả việc phải gõ cửa nên liền xông thẳng vào phòng thực nghiệm tâm lý học”.

“Anh nhìn thấy gì?”

Anh lắc lắc đầu, hạ giọng đáp: “Không, là tai nghe thấy – khi vừa mới bước vào tôi không hề nhìn thấy giáo sư Hứa, chỉ nghe thấy từ trong phòng thực nghiệm loáng thoáng vọng ra tiếng phụ nữ the the, với một loại nhạc đệm kỳ dị nào đó, hát một vài giai điệu rất đặc biệt. Bây giờ nghĩ lại vẫn khó mà giải thích được, lúc đó tôi như bị điện giật, giọng hát quái dị đó dường như chui thẳng vào da đầu tôi. Nhưng tôi thực sự không nghe rõ cô ta hát gì cả, hình như là đang hát ca từ nào đó, nhưng chắc chắn không phải là tiếng Hán phổ thông, cũng không giống như tiếng Ma Cao hay phương ngữ nào đó, càng không phải là bất cứ ngoại ngữ nào tôi đã từng nghe qua”.

Hồi tưởng của Tôn Tử Sở khiến người ta chìm đắm vào trong đó, hình như trên cầu thang cũng đang thực sự vang lên giọng hát đó. Đột nhiên, tôi nhớ tới một bộ tiểu thuyết nhiều tập của mình, lẽ nào là nó – không, tôi vội vàng lắc đầu nói: “Có khi nào là Hán ngữ cổ?”

“Không biết, phải chăng lúc đó tôi chẳng hiểu một từ nào, chỉ đứng ngây ra ở cửa một lúc. Nhưng tiết tấu của giọng hát đó càng lúc càng nhanh, khiến tôi tò mò tới nỗi đẩy cửa phòng. Đúng lúc đó, giọng hát kỳ lạ đột ngột im bặt, phòng thực nghiệm yên tĩnh trở lại giống như đã chết vậy. Sự yên ắng này khiến tôi càng hoảng sợ, chỉ dám im lặng khê khàng tiến vào trong...”

Tim tôi bị Tôn Tử Sở treo ngược lên: “Người phụ nữ hát đó là ai?”

“Không có phụ nữ - đây là một căn phòng nhỏ bày kín sách, tôi chỉ nhìn thấy một mình giáo sư Hứa, ông ấy ngồi cúi đầu trên ghế giống như ngủ say vậy. Khi tôi thấp thỏm bất an đi tới bên ông, ông ấy đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn tôi hần học, tôi bị bộ dạng của ông làm cho giật bắn mình, chỉ biết lắp ba lắp bắp nói mục đích đến đây của mình, xin lỗi vì ban nãy không gõ cửa. Nhưng giáo sư Hứa vốn không có ý lượng thứ cho tôi, ông ấy bắt đầu hét lên với tôi, thô bạo đẩy tôi ra khỏi phòng”.

“Ông ấy là người nóng tính?”

“Từ trước tới nay không phải vậy! Giáo sư Hứa luôn là người hòa nhã lịch sự, cũng chưa từng nghe thấy ông thất thố bao giờ, điệu bộ của ông lúc đấy rõ ràng khác hoàn toàn so với bình thường. Tôi vô cùng kinh ngạc, vẫn chưa kịp nhận biết thì đã bị đuổi khỏi phòng thực nghiệm”. Tôn Tử Sở thở dài, men theo cầu thang đi vài bước, “Lúc đó tôi bị bộ dạng của ông dọa cho sợ chết khiếp, do ấn tượng với giáo sư Hứa trước đấy rất tốt nên sự tin tưởng tuyệt đối với ông bỗng chốc tan thành mây khói, chỉ biết cúi đầu thiếu não rời khỏi đấy”.

Tôi vội vàng theo sau; “Thế nên anh không thích nơi này?”

“Đúng. Sự việc đó xảy ra chưa tới ba ngày thì người ta đã phát hiện ra di thư mà Hứa Tử Tâm để lại, sau đó không thấy tung tích của ông đâu nữa. Khi tôi nghe thấy tin này, tim bỗng tức khắc lạnh toát, liền tưởng tới những gì mắt thấy tai nghe hôm đó, hóa ra biểu hiện bất thường của Hứa Tử Tâm chính là điềm báo ông tự sát, kể từ đó tôi luôn có tâm lý áy náy vô cùng”.

“Tại sao? Anh cho rằng việc ông ấy xảy ra chuyện liên quan đến mình?”

“Tôi không biết. Nhưng tôi luôn cảm thấy nếu hôm đó tôi gõ cửa trước thì sẽ không có chuyện tự ý xông vào phòng giáo sư Hứa như vậy, và cũng sẽ không nghe thấy giọng hát phụ nữ kỳ dị đó. Đúng, lúc đó nhất định có một chuyện đặc biệt nào đó, là do sự lỗ mãng làm gián đoạn tiến trình đặc biệt nào đó của giáo sư Hứa, thậm chí có thể gây ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng, bởi thế ông mới nổi trận lôi đình với tôi như vậy”.

“Đừng nghĩ thế, đây chỉ là ám thị tâm lý mà anh tự tạo ra ình thôi”.

Tôn Tử Sở cười đau khổ nói: “Trong di thư mà giáo sư Hứa để lại không viết nguyên nhân tự sát, ba năm nay cũng chưa có ai làm sáng tỏ được, còn tôi thì không muốn trở lại tòa nhà này nữa”.

Vừa nói chúng tôi đã vừa bước tới tầng ba, cả dãy hành lang không có lấy một ngọn đèn, hình như lâu lắm rồi chẳng có ai tới đây cả. Tôn Tử Sở dẫn tôi tới cuối hành lang, đối diện với cánh cửa sắt dày cộp nói: “Đây là phòng thực nghiệm tâm lý học”.

Anh ấy dùng chìa khóa lấy dưới lầu mở cửa, cẩn thận bước vào phòng thực nghiệm, tôi bám sát hẻo sau anh, chỉ ngửi thấy một mùi ẩm mốc, có lẽ ba năm nay chưa từng mở cửa sổ.

Không gian của phòng thực nghiệm rất lớn, bàn ghế bày rất ngăn nắp, chỉ có điều trên đó phủ một lớp bụi dày. Tôn Tử Sở cẩn thận ngắm nghía hồi lâu, khẽ nói: “Này, hình như vẫn giống hệt như ba năm trước”.

Tôi lấy tay bịt mũi nói: “Ở đây có thứ gì đặc biệt không? Ví dụ như bút kí hay sổ ghi chép công việc hàng ngày chẳng hạn”.

“Những thứ liên quan đến công việc khả năng bị nhà trường thu hết lại rồi? Còn lại đều là những thứ không quan trọng”.

Tuy không khí trong phòng thực nghiệm có vẻ vẫn giống hệt như ba năm trước, nhưng tôi lại nảy sinh một cảm giác khác, hình như đằng sau lưng lại có thêm một đôi mắt. Tôi lập tức quay đầu lại theo phản xạ, nhưng sau lưng chẳng có gì cả, có lẽ trừ u hồn không nhìn thấy được ra.

“Biết không? Đã từng có một lời đồn, có một sinh viên nào đó nửa đêm đi qua tòa nhà này và nhìn thấy ánh lửa leo lét như đốm lửa ma chơi sáng lên trong khung cửa sổ”.

Tôi vội vàng lắc đầu: “Đừng nói nữa, nói nữa có khi lại gọi u hồn về thật đấy”.

Lúc này, tôi chú ý tới cánh cửa trong phòng thực nghiệm, từ từ bước tới trước cánh cửa ấy, màng nhĩ lại nghe thấy giọng hát xa xôi của người phụ nữ đó...

Đã từng nghe thấy ở đó sao? Không, lẽ nào là âm thanh tự nhiên tạo ra từ trong não?

Tôi bất giác bịt tai lại, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bên trong.

“Ê, đợi đã!”

Tôn Tử Sở gọi giật lại phía sau lưng tôi, nhưng tôi căn bản không bận tâm lời anh ấy gọi mà tiến thẳng vào bên trong.

Trong lúc tôi bước vào căn phòng này, mắt tôi bị bức tường trước mặt chói mạnh một nhát. Bởi vì tôi nhìn thấy...

Phút chốc, giống như có một ngọn lửa đốt cháy hai mắt, tôi run rẩy lùi lại một bước rộng.

“Ui da!” Hóa ra là chân Tôn Tử Sở bị tôi giẫm phải, anh ấy đẩy tôi một cái từ phía sau hỏi: “Sao thế?”

Tôi chỉ biết đứng như trời trồng trước cửa, nhìn chăm chăm lên bức tường trước mặt, giống hệt như kính cửa sổ trong phòng ngủ Tô Thiên Bình, trên bức tường này cũng vẽ một to.

Tôn Tử Sở cà nhắc bước thấp bước cao đi tới bên cạnh tôi, anh ấy cũng đã để ý thấy ký hiệu trên tường nên liền lập tức im lặng trở lại.

Đây là căn phòng nhỏ mười mấy mét vuông, một mặt là cửa sổ, một mặt là bức tường trống trơn, hai mặt còn lại toàn là giá sách cao ngất ngưỡng, các loại sách xếp từ dưới đất lên tận trần nhà.

Trong căn phòng hình như nồng nặc một mùi đặc biệt gì đó, tôi chậm chậm bước lại gần bức tường, tỉ mỉ ngắm nghía trên tường.

Không sai, chính là kí hiệu này, dùng chất liệu màu vẽ nào đó màu đỏ vẽ lên, giống như vòng tròn được hợp thành bởi hai đường máu tươi.

Nó đang nhìn tôi...

Tại sao đi tới đâu tôi cũng đều nhìn thấy nó? Lẽ nào nó đã trở thành một ký hiệu và lời nguyện nào đó của tôi chăng? Đối diện với đồ tươi trên tường, tim tôi đập càng lúc càng nhanh, nếu như bật chút nhạc trầm trầm kỳ dị lên có lẽ càng giống phim kinh dị hơn nữa.

Tôn Tử Sở cũng đã bước tới, kinh ngạc hỏi: “Kí hiệu này kỳ lạ thật, ba năm trước tôi không nhìn thấy nó”.

Tôi thu hết can đảm sờ lên ký hiệu trên tường nói: “Cái này không thể do ba năm trước để lại”. Vì màu vẽ này sờ lên thấy vẫn còn ướt, rất có khả năng là mấy ngày gần đây, thậm chí là mấy tiếng trước vẽ lên.

“Hình như trong di chỉ của văn minh Lương Chữ từng phát hiện thấy kí hiệu này”.

Tôi lập tức hưng phấn trở lại: “Thế anh có biết ý nghĩa của nó không?”

Tôn Tử Sở lắc đầu vẽ mù tịt: “Không biết – Rút cuộc ai đã vẽ nó chứ?”

Cửa sắt của phòng thực nghiệm luôn khóa chặt, ba năm nay gần như không có ai vào đây, trừ phi là không cần mở cửa mà vẫn có thể vào được – u hồn.

Ồi, tôi thật sự không muốn cố ý tạo ra vẻ huyền hoặc trong truyện đâu.

Cả tôi và Tôn Tử Sở đều lùi lại mấy bước, bốn mắt nhìn nhau không thốt nên lời. Tôi chỉ biết dồn ánh mắt hướng về phía hai giá sách, bên trong xếp đầy các loại sách và tài liệu học thuật, trong đó phần lớn đều là sách nước ngoài, nhưng tôi không hề nhìn thấy cuốn “Hủy diệt mạng cảnh”.

Có lẽ, mùi lạ tỏa ra từ đồng sách cũ, những bạn thích đọc sách nhất định có kinh nghiệm này. Tôn Tử Sở kéo áo tôi, thì thào nói: “Tôi không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa”.

“Được thôi”.

Tôi liếc màu đỏ trên tường một cái rồi theo anh ấy ra khỏi căn phòng.

Tôn Tử Sở lại cẩn thận kiểm tra cửa sắt của phòng thực nghiệm một lần nữa, khóa nó lại thật chặt, hành lang trống hươ trống hoắc vọng lại tiếng sắt thép lạnh lạnh.

Từ từ bước ra khỏi tòa nhà này, trước khi cáo từ Tôn Tử Sở, tôi quay đầu lại nhìn lên cửa sổ tầng hai, mí mắt bỗng giật nhẹ một cái.

Trời lại bắt đầu âm u.Đêm

Hình như gió lạnh lại di chuyển tới hướng nam, đường phố về đêm lạnh lẽo âm u vô cùng tận. Tôi cùng vài người bạn ăn bữa tối bên ngoài rồi dựng cổ áo, trở về căn phòng của Tô Thiên Bình.

Vậy là, tôi lại nhớ tới buổi tối hôm ở Hậu Hải Bắc Kinh, có lẽ kể từ khi nhận được thẻ biên nhận bưu kiện của người mê sách là số trời đã định rồi, tôi sẽ rơi vào cái bẫy này – không thể tự thoát khỏi. Xem ra, trước khi tìm ra bí mật của nó, tôi vẫn phải qua đêm trong căn phòng bố trí đầy dầu dò này.

Bước vào phòng khách âm u của Tô Thiên Bình, tôi liền bật ngay điều hòa nóng mức cao nhất, nhưng hơi ẩm vẫn không có lỗ hổng nào là không chui vào, giống hệt như u hồn và không ở đâu là không xuất hiện.

Chưa ngồi nóng chỗ thờ được một cái thì tôi đã nghe thấy tiếng chuông gấp gáp, chắc không phải là “bà Tư béo” chủ nhà chứ?

Từ từ mở cửa phòng ra, chỉ nhìn thấy trong hành lang tối om, bóng dáng một cô gái đang đứng cô độc.

Nhìn không rõ mặt cô ấy, chỉ có mái tóc dài đen óng từ đỉnh đầu xõa sang hai bên, đường viền này khiến người ta hiện lên những liên tưởng miên man.

Cô ấy chậm rãi tiến lên phía trước một bước thì khuôn mặt trắng nõn mới từ trong bóng tối lộ ra.

“Xuân Vũ?”

Tôi kinh ngạc thốt lên, vội vàng mời cô ấy vào trong phòng. Ánh mắt Xuân Vũ cẩn thận rón rén nhường vậy, ngó nghiêng thăm dò trong phòng trước đã, sau đó mới cởi chiếc áo khoác trượt tuyết dày cộm ra.

Miệng cô ấy không ngừng tỏa ra hơi nóng, thế này mới khiến tôi khẳng định đang đứng trước mặt mình là một người sống. Xuân Vũ vẫn cứ cẩn thận quan sát, cúi đầu nhìn ngôi sao năm cánh màu trắng trên sàn nhà phòng khách, giống như sợ hãi trong căn phòng này giấu con quái vật nào đấy. Ánh mắt đã được tôi luyện không còn sợ hãi bất cứ điều gì, giờ lại phục hồi sự nhạy cảm và sắc bén.

“Sao cô lại biết tôi ở đây?”

Xuân Vũ nhìn vào mắt tôi nói: “Thì giống như anh có thể sống trong quán trọ Hoang thôn vậy, tôi biết anh là người cứng đầu cứng cổ, gặp phải chuyện gì cũng phải làm cho tới tận cùng”.

“Đúng, bởi vì tôi thuộc chòm sao Ma Kết mà. Những người sao Ma Kết hình như đều như vậy, nói hay ho một chút là kiên trì không biết mệt mỏi, nói khó nghe một chút là ngoan cố bảo thủ”.

Kể ra cũng lạ, mấy tháng gần đây, tôi bỗng nhiên tin tưởng học thuyết mười hai chòm sao, ít nhất với tôi mà nói cũng chính xác vô cùng.

“Nhưng tôi nghĩ lí do quan trọng hơn nữa là bởi vì chúng ta giống Tô Thiên Bình, cũng đã từng tới Hoang thôn”. Xuân Vũ lặng lẽ đi vào phòng ngủ của Tô Thiên Bình, xem xét cẩn thận nói: “Tôi vốn dĩ cho rằng Hoang thôn chỉ là cơn ác mộng, tôi ép bản thân mình lãng quên tất cả mọi thứ liên quan tới Hoang thôn. Nhưng kể từ sau khi Tô Thiên Bình xảy ra chuyện, mọi kí ức liên quan tới Hoang thôn đều hiện lên rõ nét lạ thường. Hai ngày hôm nay tôi luôn thấp thỏm không yên, buổi tối trong ký túc cũng không sao ngủ được, dường như lại trở về trong “Địa ngục tầng thứ 19”, trở thành nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết của anh”.

“Thế nên cô đã tới đây xem sao?”

“Không, tôi không yên tâm về anh”. Xuân Vũ hình như nghĩ tới chủ đề gì đó mờ ám nên liền vội vàng bổ sung thêm một câu: “Đừng hiểu lầm, là tôi lo lắng cho anh...”

“Lo cho tôi xảy ra chuyện? Giống như Tô Thiên Bình sao?”

Tôi thẳng thắn chêm lời khiến Xuân Vũ có chút bối rối, cô ấy cúi đầu trầm tư hồi lâu: “Đúng vậy, nhưng thấy anh không việc gì thì tôi cũng yên tâm rồi”.

Nhìn đôi mắt cẩn trọng của Xuân Vũ, tôi bỗng cảm thấy vô cùng áy náy, có lẽ tất cả những điều này đều do truyện “Hoang thôn” của tôi gây ra. Khi tôi cứu giúp bản thân mình, đương nhiên còn có cả nghĩa vụ cứu giúp Xuân Vũ đáng thương và vô tội, bởi vậy tôi bắt buộc phải kể hết mọi thứ cho cô ấy nghe.

Vậy là, tôi lấy “bức thư thần bí” từ trong cặp ra, trên phong bì không có dấu bưu điện cũng không ghi lại ngày tháng, chỉ có địa chỉ chuyển gửi của nhà xuất bản.

Xuân Vũ đón tấm thẻ tôi rút ra từ trong phong bì, mặt đầy vẻ nghi ngờ hỏi: “Đây không phải là giấy biên nhận bưu kiện của người mê sách kẹp trong cuốn “Quán trọ Hoang thôn” sao?”

“Đúng, cô nhìn xem họ tên và địa chỉ trên thẻ biên nhận bưu kiện”.

“Kỳ lạ, sao họ tên lại là một vòng tròn? Còn cả địa chỉ nữa, viết cái gì thế này? Giống như những kí hiệu quái quỷ linh ta linh tinh”. Đột nhiên, Xuân Vũ chỉ lên kính cửa sổ nói: “Giống như cái này?”

Hóa ra cô ấy đã chú ý tới trên cửa sổ từ lâu rồi, chỉ là lúc đầu không nói ra mà thôi. Tôi gật gật đầu nói: “Có lẽ là những kí hiệu quái quỷ, cô xem tiếp mặt sau tấm thẻ đi”.

Xuân Vũ lật tấm thẻ biên nhận bưu kiện lại, nhìn thấy tấm ảnh ở mặt sau.

Phút chốc, tim tôi cũng hơi khê run rẩy, lại lần nữa nhìn thấy ảnh của Tiểu Chi, sự mạnh mẽ cũ kĩ đó vẫn mãnh liệt nhường vậy.

“Cô ta là ai? Một cô gái thật xinh, mắt cô ấy...” Xuân Vũ nhìn chằm chằm vào bức ảnh mười mấy giây, đột nhiên ngẩng đầu thì thào nói: “Lẽ nào là cô ta sao?”

“Đúng, chính là cô ấy – Tiểu Chi”

“Hóa ra, Âu Dương Tiểu Chi trong truyền thuyết chính là cô ấy, từ trước tới nay tôi chưa từng thấy ảnh của cô ấy! Đáng tiếc cô ấy đã không còn trên cõi đời này lâu rồi”.

Xuân Vũ không nói nữa, cô ấy dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm thẻ, giống như đang vuốt lên khuôn mặt thật của Tiểu Chi vậy.

Tôi đột nhiên cảm nhận được cái đêm kỳ lạ này: nữ nhân vật chính của “Quán trọ Hoang thôn” đang ở trên tấm thẻ, còn nữ nhân vật chính của “Địa ngục tầng thứ 19” đang nhìn cô gái kia. Sự gặp gỡ này là sự hoang tưởng kỳ dị trong truyền thuyết kinh dị hay là số trời đã định từ kiếp trước trong số phận thần kỳ của ba chúng tôi?

“Cô thấy cô ấy thế nào?”

“Còn siêu phàm thoát tục hơn tôi tưởng tượng, đôi mắt cũng u sầu hơn. Tôi cảm thấy đó là đôi mắt Hoang thôn – cô ấy đúng là công ái của Tiên Sỹ Đệ Hoang thôn”.

“Đúng, cứ cho là còn đẹp hơn cả những hình dung bằng chữ của tôi trong tiểu thuyết, nhưng cũng không bằng một phần vạn con người thật của cô ấy!”

Xuân Vũ bắt giắc gật gật đầu, không khí trong phòng càng lúc càng cứng nhắc.

“Xin lỗi, trước mặt một cô gái xinh đẹp, tôi lại không tiếc lời khen ngợi một cô gái khác, hình như có chút quá đáng nhỉ?”

Tôi chỉ biết dùng nụ cười ngốc nghếch để tự châm biếm bản thân, cũng là để cho không khí không tới nỗi quá ngột ngạt.

“Không sao, nếu như tới giờ mà Tiểu Chi vẫn còn sống, tôi nghĩ tôi sẽ trở thành bạn tốt của cô ấy”. Xuân Vũ gật gật đầu, có lẽ giữa hai người họ có chút khí chất giống nhau, chẳng qua là Tiểu Chi là người nhận thức nhanh nhạy hơn người thường, còn Xuân Vũ lại là người luôn bị số phận bỡn cợt, “Sao ảnh của Tiểu Chi lại ở mặt sau tấm thẻ này chứ?”

“Có lẽ chỉ có bản thân cô ấy mới biết được!” Tôi lại nhìn chăm chăm vào đồ tươì trên kính cửa sổ nói: “Tôi nghĩ tấm thẻ này nhất định có liên quan tới việc Tô Thiên Bình xảy ra chuyện, còn cả những kí hiệu kỳ quái đó nữa”.

Xuân Vũ trả lại tấm thẻ cho tôi nói: “Này, bây giờ có thể nói ra phát hiện của anh không? Hôm nay đã là ngày thứ ba rồi đấy”.

“Phát hiện? Đúng vậy, phát hiện vô cùng kỳ quái”.

Tôi mở ngăn kéo trong phòng ngủ ra, lấy từ trong đó ra một xấp bưu thiếp. Cô gái bí ẩn trong DV của Tô Thiên Bình in trên bưu thiếp đang nhìn tôi.

“Đây là cái gì?”

Trong giây phút Xuân Vũ đón lấy bưu thiếp, hình như cô ấy giống như bị đóng băng vậy, thần thờ cúi đầu không chút cử động, dường như toàn thân đều đã biến thành một đôi mắt chỉ để nhìn xoáy vào cô gái trên tấm bưu thiếp này.

Tôi có chút bất ngờ trước sự biến đổi kỳ dị của Xuân Vũ, thì thào bên tai cô ấy:

“Cô ấy là u hồn trên bưu thiếp”.

Đột nhiên, Xuân Vũ ngẩng đầu lên dờ dẫm trả lời:

“Tôi đã từng nhìn thấy cô ta!”

Cái gì?

Câu trả lời của Xuân Vũ còn khiến tôi bất ngờ hơn. Chỉ thấy mí mắt cô ấy hơi chớp chớp, dường như cô gái trên bưu thiếp là một chùm ánh sáng chói mắt khiến người ta muốn nhìn nhưng không dám nhìn tiếp, cuối cùng đã thiêu cháy cả mắt họ.

“Không”

Cô ấy dúi lại tấm bưu thiếp vào tay tôi rồi đột nhiên lùi lại mấy bước.

Tôi tóm lấy xấp bưu thiếp lạnh toát nói: “Cô nói cô đã từng nhìn thấy cô ta, lúc nào? Ở đâu?”

“Hoang thôn!”

Lời Xuân Vũ như lưỡi dao cứa vào mạch máu khiến tôi thần thờ tựa vào tường như con gà gổ. Căn phòng lại im ắng trở lại, tôi cúi đầu nhìn u hồn trên tấm bưu thiếp, đồng thời trong đầu lại hiện lên cảnh tượng Hoang thôn: những dốc núi hoang vắng âm u, thôn xóm cũ kĩ cô độc, ngôi nhà cổ bí ẩn tối om, sâu hun hút, nằm giữa biển và nghĩa trang...

“Tôi không muốn nhớ lại những ngày đó, nhưng bây giờ bắt buộc phải nói ra”. Xuân Vũ hít một hơi thật sâu, ánh mắt cũng có chút trấn tĩnh trở lại, “Hơn nửa năm trước, Hoắc Cường, Hàn Tiểu Phong, Tô Thiên Bình cộng thêm cả tôi, bốn sinh viên hợp thành nhóm tới Hoang thôn”.

“Ồ, những điều này tôi đều đã viết trong truyện rồi, tôi nhớ là các bạn không nhìn thấy cô gái nào đặc biệt mà?”

“Là không thấy người như trong tưởng tượng thôi, nhưng trước đêm chúng tôi rời khỏi Hoang thôn, bốn người chúng tôi ngủ trong phòng trên căn gác gỗ của ngôi nhà cổ Tiến Sỹ Đệ. Đêm đó tôi nằm mơ thấy ác mộng – tôi mơ thấy một cô gái trẻ, ánh lửa lay động quanh người cô ấy, mái tóc dài đen óng xõa ra, ôm lấy một khuôn mặt xinh đẹp. Giống như anh viết trong tiểu thuyết vậy, cô ấy giống như nữ hoàng Cleopatra của Ai Cập cổ dưới ngòi bút của Shakespeare, tuy đối diện với bước đường cùng, nhưng vẫn tỏ ra ung dung kiên định”.

Nghe lời tường thuật thì thảo của Xuân Vũ, tôi dường như đã chìm vào mộng cảnh của cô ấy, bất giác vô thức nói: “Cô ấy giờ một con dao lên!”

“Đúng vậy, cô gái trong giấc mơ này giờ một con dao đã có lưỡi sắc nhọn lên, sau đó ung dung dùng dao đá cửa lên cô mình. Trời ơi, tôi đã nhìn thấy – làn da trắng như tuyết của cô ấy bị lưỡi dao cửa ra, rất nhiều máu tươi chảy xuống...”

Nói tới đây Xuân Vũ đã không sao kìm chế được nữa, toàn thân run rẩy suýt nữa ngã nhào ra, may mà tôi đỡ kịp. Tôi chỉ biết an ủi cô ấy nói: “Không sao nữa rồi, Xuân Vũ, đây chỉ là một giấc mơ mà thôi”.

Xuân Vũ thở dốc, dường như đã hồi phục trở lại từ trong giấc mơ, cô ấy chỉ vào bư thiếp trong tay tôi nói: “Nhưng, cô gái trong giấc mơ của tôi – chính là cô ta!”

Câu nói này khiến tim tôi cũng giật thót một cái, cúi đầu nhìn cô gái trên bư thiếp, rồi lại nhìn vào mắt Xuân Vũ hỏi: “Trời ơi, cô có thể khẳng định sao? Không, điều này không thể, một giấc mơ hơn nửa năm trước mà cô vẫn có thể nhớ rõ vậy ư?”

“Hoang thôn chính là một nơi không thể tồn tại, nhưng nó thực khiến người ta phải khắc cốt ghi tâm, bao gồm cả ác mộng mơ thấy ở Hoang thôn. Đúng, bản thân tôi cũng không hiểu nổi, nhưng giấc mơ đó tôi lại nhớ rất rõ ràng, mọi chi tiết đều giống như ống kính điện ảnh vậy, khắc sâu vào tim tôi, chắc là cả một đời cũng không sao quên được”.

“Chính là cô ta sao? Cô gái trên xấp bư thiếp này chính là người mà cô mơ thấy ở Hoang thôn ư?”

Tuy tôi luôn tin tưởng những gì Xuân Vũ nói, nhưng tôi vẫn muốn xác nhận lại lần nữa, bởi vì Tô Thiên Bình cũng đã từng kể với tôi về giấc mơ này.

“Tuyệt đối không thể nhớ nhầm, khuôn mặt này cả đời tôi khó quên được. Lúc đầu, tôi tưởng rằng, người mà mình mơ thấy là Tiểu Chi, nhưng ban nãy anh đưa cho tôi xem ảnh của Tiểu Chi thì mới phát hiện ra cô ta không phải là Tiểu Chi, rút cuộc cô ta là ai?”

Tôi chán nản lắc đầu: “Ban nãy chẳng phải vừa nói rồi đó sao? Cô ta là u hồn trên bư thiếp!”

Xuân Vũ hình như nhớ ra điều gì đó: “Đúng rồi, tối hôm đó sau khi mơ thấy cơn ác mộng này, trong lòng tôi vô cùng hoảng loạn. Nhưng không ngờ rằng Tô Thiên Bình nói với tôi, buổi tối cậu ấy cũng mơ thấy một giấc mơ giống hệt như vậy, Hàn Tiểu Phong và Hoắc Cường cũng thế, đều mơ thấy cảnh tượng và người y hệt”.

“Vào đêm thứ tư khi các bạn tới Hoang thôn, bốn người đều ngủ trong cùng một căn phòng, mơ thấy một giấc mơ hoàn toàn giống nhau, mơ thấy cùng một cô gái thần bí?”

“Không sai, cả bốn chúng tôi đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không dám ở lại Hoang thôn thêm nữa, hối hận vì ban đầu đã không nghe lời cảnh báo của anh. Hôm đó chúng tôi đều đã rời khỏi đó, trở về Thượng Hải ngay trong đêm, nhưng không ngờ rằng, vào cái đêm mà Hoắc Cường trở về trường lại chết vì ác mộng trong phòng ký túc xá!”

Lúc này tôi khó mà tin được, lắc đầu nhìn cô gái trên bư thiếp nói: “Cô rút cuộc là ai đây? Cả bốn người họ ở Hoang thôn đều đã mơ thấy cô, cô là u hồn trên bư thiếp hay là u hồn ở Hoang thôn vậy?”

Xuân Vũ lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, đồ tươi giống như con mắt tròn xoe nhìn cô ấy chăm chăm, rằng cây thùy san ngoài cửa sổ đang lắc lư trong gió rét, bóng là cây như mực nước vấy lên mặt kính, cô ấy lắc đầu nói: “Muộn quá rồi, tôi phải về trường đây”.

“Được thôi, về sớm đi. Tôi tiễn cô nhé”

“Đừng!” Cô ấy vẫn căng thẳng như vậy, khoác áo khoác bước tới cửa nói: “Tôi có thể về một mình, anh cũng cẩn thận nhé”.

Tôi chỉ biết cười đau khổ, giúp Xuân Vũ mở cửa phòng, nhìn theo bóng cô ấy mất hút trong cầu thang tối đen.

Sau đó, tôi quay đầu lại nhìn căn phòng tĩnh mịch này, dường như đang có vô số con mắt đang chăm chăm nhìn tôi.

Ngày thứ ba từ khi quay trở lại đã trôi qua như vậy.

Không biết đêm nay lại sắp xảy ra chuyện gì...

6. Chương 6: Ngày Thứ Tư

Tôi lại nằm mơ.

Nhưng buổi sớm tỉnh dậy lại không nhớ rõ mình đã mơ thấy ai.

Điều duy nhất nhớ rõ chính là giọng hát, giọng hát nữ ý ý a a văng vẳng bên tai, hình như là chỉ có giọng hát thanh thoát nào đó, nhạc đệm chính là tiếng sóng biển vỗ vào đá ngầm.

Ca từ trong giấc mơ đã nhạt nhòa rồi, chỉ còn âm điệu và giai điệu trầm bổng nhấn nhá, hình như còn mang theo cả hương thơm của những động tác múa tay áo.

Bò dậy trên chiếc ghế sofa trong phòng khách của Tô Thiên Bình, tôi chỉ cảm thấy toàn thân mình ra mồ hôi lạnh toát, mắt vẫn chưa kịp mở ra, màng nhĩ đã bắt đầu vang lên tiếng ong ong.

Đúng thật là một giấc mơ “dư âm ngọt ngào”.

Tôi bỗng cảm thấy phòng khách tối om có chút giống sân khấu kịch, và tôi là một diễn viên kịch đang ngủ say, trên mặt vẫn chưa tẩy đi lớp hóa trang dày cộm.

Vậy là, tôi lập tức lao vào phòng vệ sinh, đứng trước gương rửa mặt, may mà trên mặt không có gì dị thường.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, tôi lấy điểm tâm tối qua đem đến ra ăn coi như bữa sáng.

Trở về phòng ngủ, bật máy tính của Tô Thiên Bình lên, hệ thống giám sát đã mở đúng một ngày hai đêm, tôi dùng chức năng tua nhanh xem lại một lần.

Có lẽ do thực sự quá mệt mỏi, chẳng mấy chốc tôi đã phát hết hình ảnh trong tất cả những máy giám sát, dưới ánh sáng ống kính âm u, không nhìn ra có thứ quái quỷ gì xuất hiện.

Tôi thoát ra khỏi chương trình của hệ thống giám sát, mở tập file “Hồ sơ DV” trên màn hình máy tính ra, trong này vẫn còn rất nhiều bí mật đang chờ đợi tôi.

Trong tập file cất giấu toàn bộ DV của Tô Thiên Bình, và cũng cất giấu bộ phim ký sự tên là “U hồn bưu thiếp”, chỉ có điều là có rất nhiều đường bảo mật cho tập file đã khóa chặt lấy đoạn phim đó.

Giống hai hôm trước, tôi dùng mật mã “ring” để mở file đầu tiên, sau đó dùng “palace” – cung điện để mở file mang tên “Địa” tiếp theo.

Trong tập file này có tập 2 “U hồn bư thiếp”. Cô gái bí ẩn đó đã lộ ra chân tướng, bị Tô Thiên Bình phát hiện trên đường phố lúc sớm tinh mơ, nhưng đúng lúc cô ta nói ra tên mình thì đoạn phim đột ngột đứt quãng.

May mà bên dưới vẫn còn một thư mục nữa, đồng thời cũng là cái tên “Địa” cổ quái này. Giống như tưởng tượng của tôi, thư mục này cũng cần mật mã. Tôi thử dùng mật mã “palace” hôm qua để thử xem sao, nhưng trên màn hình hiển thị sai mật mã.

Quả nhiên là Tô Thiên Bình cài đặt mật mã khác nhau cho từng thư mục. Thư mục trên là “Địa”, mật mã là “palace” – cung điện, ghép lại thành “địa cung”, vậy thì thư mục “Địa” phía dưới tượng trưng cho điều gì đây?

Tôi nghĩ ra tất cả những danh từ có liên quan tới “địa”: “địa bàn”, “địa giới”, “địa phận”, “địa tầng”, “địa sản”, “địa danh”... địa ngục!

Cuối cùng, từ tôi nghĩ tới đó là – địa ngục.

Bạn có biết tầng thứ 19 của địa ngục là gì không?

Trong câu truyện mà Xuân Vũ đã trải qua, có một mật mã liên quan tới địa ngục – hell.

Hell = địa ngục

Vậy là, tôi lập tức đánh bốn chữ cái “hell” vào trong khoảng mật mã của thư mục.

Ô, tôi đúng thật là một thiên tài, lại lần nữa thành công rồi!

Quả nhiên, “hell” chính là mật mã của thư mục “Địa” này, Tô Thiên Bình chắc chắn là đã đọc qua cuốn “Địa ngục tầng thứ 19”.

Đây lại là tầng thứ mấy của địa ngục đây?

Ở trong thư mục này, đúng là có một file DV, tôi có chút kích động bật nó lên.

Trên màn hình nhảy ra trình duyệt, tiếp đó biến thành một màn hình tối đen, chữ cái to tướng “bò” ra như giun:>U HỒN BƯU THIẾP

(Tập 3)

Còn nhớ trong DV tập 1, nhìn thấy Tô Thiên Bình trên phố lúc sáng sớm, gần như là tóm được cô gái bí ẩn đó, và cô ta quay đầu lại sắp nói ra mình là ai rồi.

Vậy mà, trên màn hình hiện lên không phải là con phố lúc sáng sớm, mà là một cái bóng đen sì sì. Bóng đen đó không ngừng lắc lư lay động, vài tia sáng rọi lên ống kính, thong qua màn hình nhấp nháy trên mặt tôi.

Tôi đột nhiên ý thức tới điều gì đó, lập tức quay người kéo rèm cửa sổ lại, che kín ánh sáng ban sớm ngoài cửa sổ. Lúc này trong phòng ngủ tối om, chỉ còn ánh sáng nhấp nháy hắt ra từ màn hình máy tính.

Sau đó, tôi bất giác lùi lại phía sau, chỉ nhìn thấy bóng đen trong DV cũng dần dần lùi lại, lộ ra một con mắt chiếm trọn cả màn hình.

Đây là một nhãn cầu màu đen hút hồn người khác, cô ấy đang đối diện với ống kính, con ngươi từ từ thu nhỏ lại. Từ ánh sáng phản quang trong con ngươi này, có thể nhìn thấy hình ảnh của ống kính DV, thậm chí là cả một bóng người lay động mờ ảo phía sau.

Con mắt lại từ từ lùi thêm chút nữa, từ một con mắt biến thành một đôi mắt, lông mày thanh thoát cũng lộ ra. Cô ấy hơi chớp mắt, trên lông mi hình như ướt nước, khiến ánh nhìn càng lộ rõ vẻ long lanh, trong trẻo.

Sau khi sống mũi thẳng tắp lộ ra, cả khuôn mặt cũng dần rõ nét. Đôi môi mím chặt xanh xám, không hề đánh chút son nào, tiếp theo là cằm và gò má gầy gò, mái tóc cũng xõa tự nhiên sang hai bên, che lấp đôi tai. Khi cổ và cổ áo màu trắng lộ ra, hình ảnh bắt đầu duy trì góc quay này, vẫn không nhìn thấy bối cảnh

phía sau, chỉ có khuôn mặt xinh đẹp chiếm trọn màn hình, hình như to bằng người thật, thông qua ống kính nhìn tôi chăm chăm.

Cô ta đang vẫy gọi tôi? Vậy là, tôi lại từ từ tiến lại gần màn hình máy tính, vô thức giơ tay ra sờ sờ lên màn hình.

Thật là trải nghiệm kỳ diệu khó lòng hiểu nổi! Cảm giác của đầu ngón tay vừa trơn vừa mượt, dường như đang thực sự chạm vào làn da của một cô gái nào vậy, thậm chí còn chạm vào đường viền mấp mô trên mũi và môi của cô ấy.

Đột nhiên, cô ta trong DV hơi run rẩy, giống như bị ai đó chạm vào, ánh mắt cô ấy cũng bắt đầu lay động, giống như tìm kiếm ai đang chạm vào cô ấy.

Tôi lập tức thu ngón tay lại, màn hình máy tính dường như trở thành một tấm gương, từ đó có thể tiến vào một thế giới hư cấu.

Vậy thì cái thế giới mà tôi đang tồn tại trong thời khắc này, rút cuộc là hư cấu hay là chân thực đây? Hay thế giới trong DV mới là chân thực?

Không kịp nhớ lại “Trang Chu mộng hồ điệp” rồi, cô ta trong ống kính DV đã hồi phục lại biểu cảm ban đầu, ánh mắt cô ấy thần bí và cao quý nhường vậy, lộ rõ cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng thấu tận xương tủy, tôi thậm chí còn có thể ngửi thấy cả thứ mùi đó trước máy tính.

Đây chính là cô gái mà nhóm của Xuân Vũ đã mơ thấy ở Hoang thôn sao?

Đột nhiên, môi cô ấy bỗng mấp máy, tôi nghe thấy giọng hát xa xăm phát ra qua loa máy tính theo hình miệng cô ấy biến đổi.

U hồn bư thiếp bắt đầu hát rồi!

Tim tôi sợ hãi tới nỗi muốn nhảy cả ra ngoài. Chỉ nghe thấy âm thanh “u u” kéo dài trong loa giống như tiếng thiếu nữ khóc thút thít, nhưng giọng hát này lại uyển chuyển lay động lòng người đến vậy, khiến tôi khó mà có thể hình dung ra, đây rút cuộc là hát hay là khóc than.

Tiếp sau đó lại nghe thấy âm điệu biến đổi, sau một âm trầm kéo dài, kế đó là chuyển sang vài âm cao, vánh môi cũng hơi biến đổi, nhưng luôn luôn chỉ mở ra nho nhỏ thỉnh thoảng mới lộ ra hàm răng trắng bóng bên trong.

Cô ấy đích thị đang hát, chỉ có điều là một giai điệu vô cùng kỳ quái, không có bất cứ nhạc đệm nào, hoàn toàn chỉ có lời hát của cô ấy, tuy tiết tấu chậm rãi dị thường, nhưng có thể nghe thấy rõ giai điệu.

Nhưng tôi không hiểu ca từ cô ấy hát, không biết là hát bằng ngôn ngữ của đất nước nào, nhưng ít nhất cũng có thể khẳng định không phải là ngâm nga theo bài hát.

Bỗng nhiên, tôi nhớ tới hồi ức của Tôn Tử Sở tối hôm qua, ba năm trước, khi anh ấy bước vào phòng thực nghiệm của Hứa Tử Tâm, cũng đã nghe thấy tiếng hát giống thế này, tuy không nghe rõ ca từ, nhưng lại khiến cho người ta hoảng hồn khiếp sợ...

Đúng, còn cả “bà Tư béo” sành điệu chủ nhà nữa, bà ấy cũng từng nói đúng nửa đêm mấy hôm trước cũng đã nghe thấy tiếng hát quái dị vọng ra từ căn phòng này. Có khi nào âm thanh mà tai bà chủ nhà nghe thấy chính là giọng hát trong DV không?

U hồn bư thiếp vẫn đang hát trong màn hình máy tính, biểu cảm cũng có chút hơi biến đổi, lông mày chau lại, ánh mắt lay động lòng người tới nỗi có thể tan chảy thành nước, cả khuôn mặt cũng hơi lắc lư theo giai điệu, tôi thậm chí còn có thể hít thấy hơi thở trong miệng cô ấy.

Tuy không sao lý giải ý nghĩa của ca từ, nhưng âm nhạc có thể vượt qua bất cứ trở ngại ngôn ngữ nào, từ giọng hát trữ tình của cô ấy, từ trong mỗi biến hóa của nhịp phách và giai điệu, từ trong ánh mắt vô cùng đáng thương nhưng không gì có thể xâm phạm, tất cả những điều này đều khiến người ta tin rằng, đó là – tiếng hát u hồn.

Tiếng hát kéo dài khoảng bốn phút, ống kính từ đầu vẫn duy trì trạng thái đó, cho tới tận khi cô ta hát xong cao âm kéo dài cuối cùng. Lúc này, cô ta thở ra một hơi dài như trút được gánh nặng, ánh mắt cũng

dịu dàng trở lại, dường như linh hồn đã thoát xác vậy, giống như một con thú nhỏ bị thương khiến người ta không thể không nảy sinh chút lòng thương cảm.

Nhìn u hồn bư thiếp trong ống kính, lòng tôi bỗng nảy sinh cảm giác bức đồng, muốn vuốt ve mái tóc cô ấy để an ủi. Không, tôi âm thầm nguyện rửa bản thân, nhưng mắt thì vẫn cứ nhìn chăm chăm lên màn hình máy tính.

Nhưng cô ấy trong DV khiến người ta không thể xâm phạm, ánh mắt lại bắt đầu trở nên kiên cường trở lại, cô ấy lại ngẩng vầng trán cao ngạo lên, nhìn vào ống kính hơi rung lên, có lẽ Tô Thiên Bình đang cảm máy quay đã bị cô ta làm cho giật mình.

Sau vài giây yên lặng, trong loa đột nhiên vang lên giọng nói của Tô Thiên Bình: “Nói cho tôi biết bí mật của cô đi”.

Cô ta trong ống kính tỏ ra bình tĩnh lạ thường, cô ấy hơi gật đầu, gần giọng thì thào đáp: “Tôi sắp chết rồi”.

Ống kính của Tô Thiên Bình lại lắc một cái, tim tôi cũng lắc theo.

“Cô nói gì cơ? Tại sao?”

Tôi gần như nói cùng lúc với Tô Thiên Bình trong máy tính.

Không biết là cô ấy nghe thấy giọng tôi hay là giọng của Tô Thiên Bình, đáp lại bằng ngữ điệu tuyệt vọng:

Tôi chỉ sống thêm bảy ngày nữa, vào đúng đêm của bảy ngày sau tôi sẽ chết!

Cùng lúc im bật – người bên trong và bên ngoài máy tính.

Cô ta trong màn hình đã phục hồi lại sự lạnh nhạt, hình như có thể nhìn thấy huyết quản xanh lét dưới làn da trắng bệch.

Trong loa rút cuộc cũng vang lên giọng nói run rẩy của Tô Thiên Bình: “Cũng có nghĩa là – sinh mệnh của cô chỉ còn lại bảy ngày?”

Cô ta chậm rãi gật đầu, mí mắt bắt đầu sụp xuống, lại giống một con thú nhỏ đáng thương.

Tiếng Tô Thiên Bình đang truy hỏi: “Tại sao không trả lời?”

Nhưng ngược lại cô ta cúi đầu, trong ống kính chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen, không nhìn thấy mặt cô ta đâu cả, hình ảnh này thường khiến người ta nảy sinh sự liên tưởng khủng khiếp.

Ống kính di chuyển lên phía trước, gần như chạm vào tóc cô ta rồi.

Ống kính đột nhiên lắc mạnh, trên màn hình trời đất quay cuồng, vài giây sau trong ống kính chỉ còn lại một con mắt, nhìn chăm chăm vào tôi đang ngồi trước màn hình.

Ống kính cũng vững chãi một cách khó hiểu, hình như không còn do Tô Thiên Bình khống chế nữa, mắt trên màn hình trợn lên rất to, khiến tôi mất tự chủ lùi ngay lại phía sau.

Lúc này trong loa vang lên tiếng của cô ta:

Anh muốn gặp Tiểu Chi không?

Trời ơi, cái tên quen thuộc mà trí mạng này giống như băng đá đâm thẳng vào trái tim tôi, khiến toàn thân tôi đông cứng lại chỉ trong tích tắc.

Câu nói này nói cho ai nghe đây?

Là cho Tô Thiên Bình đang ghi hình cô ta hay là cho tôi đang ngồi trước màn hình?

Lẽ nào thời khắc này, tôi đang nhìn cô ta, cô ta cũng đang nhìn tôi?

Cô ấy sắp ra ngoài rồi!

Trong căn phòng ngủ tối tăm như đêm đen này, tôi run rẩy ngẩng đầu lên, ngửa lên nhìn đầu dò thập thò trong khung cửa sổ.

Khi tôi nhìn lại màn hình máy tính thì phát hiện ra con mắt to tướng đó đã biến mất, chỉ còn lại màn hình bản thủ đen sì sì, chẳng mấy chốc nhảy ra hàng chữ: Hết tập 3

Sao lại kết thúc đột ngột vậy?

Màn hình lại trở về trạng thái ban đầu, trình duyệt cũng tự động tắt. Tôi lúc này giống như người sặc nước, cổ ngội lên trên mặt nước, nhô nước bản trong miệng ra, bắt đầu hớp từng hơi thở.

Tôi tựa vào thành ghế nhắm mắt lại, hồi tưởng lại mọi thứ nghe thấy và nhìn thấy trong DV, cô gái u hồn bưu thiếp này rút cuộc là ai? Đoạn hát kỳ dị bay ra từ miệng cô ta, cô ta nói sinh mệnh của mình chỉ còn lại bảy ngày, nhưng quan trọng nhất ở chỗ, chính miệng cô ấy đã nói ra Tiểu Chi!

Trong tập 2, Tô Thiên Bình gần như tóm được cô ta rồi, còn bây giờ cô ta lại đối diện với ống kính nói chuyện, tuy không nhìn rõ bối cảnh phía sau, nhưng có thể khẳng định đó là trong chính căn phòng này. Vậy ở giữa đã xảy ra tình huống gì đây? Tại sao Tô Thiên Bình không dùng máy quay để ghi lại? Tại sao tới thời khắc quan trọng nhất DV lại đột nhiên đứt đoạn?

Những ẩn số về cô ta càng lúc càng nhiều rồi, nó giống như bạn vô cùng vất vả khó nhọc mở một cánh cổng ra, thì lại phát hiện bên trong còn có ba cánh cổng khác đang đợi bạn mở, mà chìa khóa trong tay bạn chỉ có một chiếc.

Tuy loa đã im ắng, màn hình cũng lặng thinh như nước chết, nhưng bên tai tôi vẫn văng vẳng giọng hát của cô ta – giống như giọng hát yêu nữ trong đại dương đã quyền rũ biết bao nhiêu thủy thủ lái thuyền đâm vào đá ngầm để hủy diệt.

Xuân Vũ nói rằng cô ấy từng mơ thấy u hồn bưu thiếp này, vậy có lẽ cô ta liên quan tới Hoang thôn, nhưng bốn người cùng mơ thấy cô ta trong cùng một đêm, việc này phải giải thích thế nào đây?

Thảo nào, lúc gần kết thúc tập 1 “U hồn bưu thiếp”, Tô Thiên Bình đã nói trong hình ảnh DV.

Nhưng, tôi đã từng nhìn thấy cô ấy, ở chính Hoang thôn!

Đúng, Tô Thiên Bình đã tận miệng nói với tôi, đêm cuối cùng ở Hoang thôn, cậu ấy đã từng mơ thấy một giấc mơ kỳ dị, mơ thấy một cô gái thần bí mà xinh đẹp, dùng dao đá cắt yết hầu của chính mình. Sáng sớm hôm sau cậu ấy mới biết rằng, hóa ra ba người khác cũng mơ thấy giấc mơ giống hệt như vậy.

Ở Hoang thôn, họ đều mơ thấy cô gái trên bưu thiếp, bởi vậy Tô Thiên Bình mới nói rằng mình đã từng nhìn thấy cô ấy và là ở Hoang thôn!

Bây giờ tôi cuối cùng cũng đã có thể hiểu ra rồi, Tô Thiên Bình tại sao lại điên cuồng tìm kiếm cô ta như vậy, để đến nỗi hàng đêm đều mai phục trấn giữ bên ngoài ki ốt bưu thiếp, chỉ để tận mắt nhìn thấy con người thật của u hồn bưu thiếp, bởi vì cô ta là ác mộng mà Tô Thiên Bình (bao gồm cả Xuân Vũ) không thể thoát ra khỏi.

Nhưng, cho dù cô ta là u hồn bưu thiếp, thì tại sao lại nói bảy ngày sau sẽ chết?

Nếu như sinh mệnh cô ta chỉ còn lại bảy ngày – vậy cô ta rút cuộc là người hay là ma? Nếu như cô ta thực sự là người, thì tại sao bốn sinh viên lại cùng mơ thấy cô ta trong cái đêm ở Hoang thôn? Nếu như bảy ngày sau cô ta chết, vậy thì bây giờ cô ta có còn sống không?

Nghĩ tới đây, tôi vội vàng xem thuộc tính của file DV: thời gian tạo file của tập 3 “U hồn bưu thiếp” là người một ngày trước – Tô Thiên Bình xảy ra chuyện vào bốn hôm trước, có nghĩa là từ lúc quay DV đến lúc Tô Thiên Bình xảy ra chuyện, ở giữa vừa vặn cách nhau bảy ngày!

Khi cô ta đối diện với ống kính nói xong câu nói đó, bảy ngày sau cô ta sẽ chết – bảy ngày sau, cô ta rút cuộc có chết hay không thì tôi không biết, nhưng tôi biết rằng Tô Thiên Bình bảy ngày sau đã biến thành người thực vật!

Bây giờ cô ta còn sống hay đã chết?

U hồn có “chết” không?

Nhưng sự tuyệt vọng và đáng thương lúc cô ta nói, ánh mắt cổ xưa và thần bí của cô ta, lại khiến người ta không thể không tin những lời cô ta nói, không thể không nảy sinh sự thương cảm và yêu quý sâu sắc.

Còn cả Tiểu Chi? Sao cô ấy lại biết Tiểu Chi chứ?

Anh muốn gặp Tiểu Chi không?

Câu nói này trừ nói với tôi ra, còn có ý nghĩa khi nói với ai đây?

Đúng vậy, câu trả lời của tôi khẳng định chắc chắn:

Tôi muốn gặp Tiểu Chi!

Nhưng tôi có thể gặp được cô ấy không? Cô ấy đã không còn trên nhân gian lâu rồi, đã tan biến thành linh hồn trong đường tàu điện ngầm, lẽ nào u hồn bưu thiếp cũng quen biết Tiểu Chi?

Đột nhiên, tôi nảy ra một ý tưởng điên rồ - u hồn bưu thiếp và u hồn tàu điện ngầm có thể là một đôi bạn thân, một thì ngao du trên đường phố đêm đen, để lại ảnh trong ki-ốt bưu thiếp; còn một lại bay xuyên qua các hầm tàu điện ngầm, để lại bóng hình trên kính cửa sổ toa tàu.

Khẩn trương khổng chế ý tưởng điên rồ này thôi! Nhưng tình cảm của tôi lại phản bội lại lý trí, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt của Tiểu Chi, có lẽ cô ấy đang vẫy gọi tôi?

Tôi muốn tìm thấy Tiểu Chi!

Bất luận có biết bao nguy hiểm, biết bao gian khổ, bất luận là u hồn hay yêu ma, lúc này, không có gì có thể ngăn cản tôi lại nữa rồi.

Trong căn phòng tắm tối như đêm đen Hoang thôn, tôi đứng dậy kéo rèm cửa, tia sáng ngoài cửa sổ cùng lúc rọi vào, ngay trước mặt cũng hiện lên trên tấm kính.

Nhìn thấy kí hiệu màu đỏ đáng sợ này, tôi nghĩ mình bắt buộc phải ra ngoài hít thở không khí, nếu không thì sẽ bị chết ngạt trong căn phòng này mất.

Vậy là tôi mở tất cả cửa sổ, rời khỏi căn phòng của Tô Thiên Bình.

Nhưng đây chỉ là nghỉ ngơi tạm thời, “chiến tranh” thật sự vẫn đang ở phía sau. U hồn bưu thiếp, bất luận cô sống hay là chết, tôi nhất định sẽ tóm được cô.

Hai tiếng đồng hồ sau.

Ánh nắng ban trưa dềnh dàng không xuyên nổi qua mây đen, sắc trời ngược lại càng lúc càng âm u. Buổi trưa trong quán ăn tại cổng trường đại học S, tôi ăn qua loa bữa trưa, không dám ở lại lâu để vội vã trở về phòng Tô Thiên Bình.

Tuy buổi sáng lúc ra ngoài đã mở toang hết cửa sổ, nhưng hai tiếng sau trở lại căn phòng này, tôi vẫn còn ngửi thấy cái mùi quái dị đó. Không khí vẫn ẩm ướt và lạnh lẽo, tôi đành phải khép cửa sổ lại, cô độc đối diện với màu đỏ.

Tôi lại ngồi trước màn hình máy tính của Tô Thiên Bình, buổi sáng mở thư mục “Địa” thứ 2 ra, bên trong có giấu tập 3 “U hồn bưu thiếp”. Lúc này tôi phải tìm tập tiếp theo, thì bỗng phát hiện ra thư mục phía dưới không cái mật mã, có thể trực tiếp mở ra.

Chắc là Tô Thiên Bình không nghĩ ra mật mã nào nữa, nhưng thế này thì tiện cho tôi quá. Thư mục phía dưới tên là “Tiếp tục”, bên trong quả nhiên còn giấu một file DV, nhưng không đặt đề mục cụ thể như hai thư mục phía trên.

Tôi lập tức mở DV này lên, nhưng trên màn hình không có những chữ như trong tưởng tượng, chỉ có một màu đen đặc, quện vào nhau, trong loa không ngừng vọng ra tạp âm lẹt xẹt, giống như một nồi canh sắp sôi.

Tiếp đó, màn hình bắt đầu nhấp nháy, nhìn không rõ có hình ảnh nào nữa, sau đó hình như có chút bóng người mờ ảo, nhưng tôi vẫn khó mà nhận biết được. Tim tôi cũng bắt đầu căng thẳng, không biết tiếp theo

sẽ nhìn thấy gì, cũng không dám sử dụng chức năng tua nhanh, sợ rằng sẽ bỏ sót mất cảnh đặc biệt nào đó, nên đành phải khổ sở cố đợi hình ảnh mà bản thân mình kỳ vọng.

Mãi tới hơn nửa tiếng sau, tạp âm và chớp nháy trong DV này mới kết thúc, không biết Tô Thiên Bình đã quay những gì.

Điều khiến tôi càng cảm thấy bất ngờ là sau khi tắt duyệt trình đi, tôi phát hiện trong thư mục tên là “Tiếp tục” này, chỉ có file DV ban nãy, phía dưới không có thêm bất cứ thư mục nào – “Tiếp tục” vốn không hề tiếp tục.

Game over?

Tôi trở về thư mục bên trên, tỉ mỉ kiểm tra lại một lượt tất cả những khu vực mà mình đã đi qua, không hề phát hiện thấy DV hoặc file nào khác liên quan tới “U hồn bư thiếp”. Tôi lại tìm kiếm kỹ lưỡng trong “My puter” lần nữa, sốt ruột chờ đợi mấy chục phút, cuối cùng vẫn tay trắng.

Tại sao? Tô Thiên Bình cái cho tôi bao nhiêu là mật mã, cuối cùng lại đầu voi đuôi chuột kết thúc sớm như vậy, đến cả cơ hội phá mật mã cũng không để lại cho tôi nữa. Tôi cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, giống như đã trải qua biết bao gian nan khổ cực, xâm nhập vào trung tâm địa cung thì lại phát hiện ra trước mặt là một ngõ cụt.

Tôi đối diện với máy tính không ngừng lắc đầu, trong đầu liệt kê ra tất cả những khả năng có thể:

Thứ nhất, “U hồn bư thiếp” tổng cộng có 3 tập, Tô Thiên Bình không tiếp tục quay nữa.

Thứ hai, nữ nhân vật chính của DV mất tích, Tô Thiên Bình không tìm thấy cô ấy nữa.

Thứ ba, Tô Thiên Bình thực sự đã chuẩn bị quay tập 4, nhưng vì cậu ấy đột nhiên xảy ra chuyện, nên tập 4 chết yểu; hoặc là cậu ta vốn đã quay xong tập 4, thậm chí tập 5, 6, nhưng sau đây lại bị người nào đó xóa đi mất rồi.

Có trời mới biết được vẫn còn khả năng nào khác, chắc là chỉ khi nào tìm thấy cô gái u hồn bư thiếp thì mới biết được, với điều kiện là cô ta vẫn chưa “chết”.

Tôi tựa lên lưng ghế suy nghĩ, file DV tập 3 “U hồn bư thiếp” xem lúc ban sáng được tạo ra mười một ngày trước, thời gian quay cũng khoảng ngày hôm đó.

Từ khi quay tập 1 DV này đến khi Tô Thiên Bình đột nhiên biến thành người thực vật, thời gian ở giữa cách nhau khoảng bảy ngày. Rút cuộc, nguyên nhân bí ẩn nào khiến Tô Thiên Bình, trong bảy ngày ngắn ngủi đó đã gặp phải biến cố to lớn như vậy?

Tôi ngẩng đầu nhìn khắp lượt căn phòng, Tô Thiên Bình đã trải qua “bảy ngày cuối cùng” trong chính căn phòng này sao? Cậu ấy rút cuộc đã nhìn thấy gì? Nghe thấy gì? Giữa cậu ấy và cô gái đó đã xảy ra chuyện gì?

Tức khắc, tôi chỉ có thể dựa vào trực giác trong tưởng tượng, chạm vào không khí tàn lưu trong căn phòng này, đây là không khí mà Tô Thiên Bình và u hồn bư thiếp đã từng hít thở. Tiếng họ nói chuyện vẫn còn vang vọng trên tường, trên sàn nhà, trên kính cửa sổ, bóng họ vẫn lác lác trong đêm tối, linh hồn họ vẫn đang bay lượn quanh người tôi...

Ánh mắt chững lại trên khung cửa sổ, ở đó có con mắt đang nhìn tôi. Đúng rồi, nếu như Tô Thiên Bình trước đây luôn bật camera, vậy thì tình hình của cậu ấy trước mấy ngày xảy ra chuyện nhất định đều đã được camera quay lại chứ nhỉ?

Vậy là tôi vội vàng mở chương trình hệ thống giám sát ra, tuy vẫn chưa thuận phục lắm phần mềm này, nhưng thông qua danh sách “trợ giúp”, tôi cũng đã tìm thấy phương thức xem lại nhật ký của một tuần trước.

Tất cả hình ảnh thu lại của camera giám sát chắc là đều đã được lưu lại, nếu như vượt quá dung lượng nhất định, chương trình sẽ nhắc nhở chủ nhân xóa sạch lưu trữ cũ hoặc là in lại vào đĩa.

Nhưng tôi không hề phát hiện thấy bất cứ hình ảnh lưu lại nào cả, hình ảnh ghi lại gần đây nhất là tối hôm trước – lúc đó tôi khởi động lại hệ thống giám sát, sau đó người được thu hình lại chính là tôi.

Những hình ảnh giám sát lưu lại đó chắc đều đã bị Tô Thiên Bình xóa đi rồi? Hoặc là khoảng thời gian đó căn bản không bật camera lên?

Vừa mới nghĩ ra manh mối thì đạ lại đứt phứt, tôi thực sự không cam tâm nên liền nhào ra xem chiếc máy camera, vốn không cần tới bằng video, tin tức giám sát có thể tự động liên kết với máy tính.

Liệu có đĩa không nhỉ? Tôi rời khỏi máy tính, ra mở ngăn kéo và tủ của Tô Thiên Bình. Tuy biết là làm thế này không tốt, nhưng sự việc đã đến mức này rồi, tôi cũng chẳng còn cách chọn lựa nào khác. Tìm ra nguyên nhân Tô Thiên Bình xảy ra chuyện, có lẽ cũng là ý nguyện của người thân cậu ấy, bởi vậy, cứ cho là họ biết đi chẳng nữa cũng sẽ không trách cứ gì tôi đâu.

Tôi vừa tự an ủi mình, vừa lục lọi khắp các ngăn kéo ngăn tủ, tìm kiếm bất cứ dấu tích nào, đặc biệt là những thứ như đĩa, DVD, ảnh. Cuối cùng, tôi tìm thấy hơn 50 chiếc đĩa, nhưng không phát hiện ra bức ảnh khả nghi nào, cũng không phát hiện ra dấu tích của u hồn bư thiếp.

Rõ ràng biết rằng thế này chẳng khác nào giỡn giỡn vô nghĩa, nhưng tôi vẫn bắt buộc phải thử xem, đem tất cả đĩa tìm được ở đây ra lần lượt nhét vào trong ổ đĩa.

Vậy là, tôi ngồi trước máy tính đúng hai tiếng đồng hồ, nhưng vẫn không phát hiện ra nội dung mà tôi cần. Trong đĩa là hình ảnh tư liệu gốc mà Tô Thiên Bình quay trước đây, hoặc là phim tư liệu của công ty nơi cậu ấy thực tập, còn có không biết bao nhiêu là đĩa phim, hóa ra cậu chàng này thích xem phim Nhật và phim Hàn.

Cuối cùng, tôi chán nản bỏ cuộc. Nếu mà xem hết toàn bộ số đĩa này, cứ coi như sống ở đây không ăn không uống, ít nhất cũng phải mất mười ngày tới nửa tháng, hơn nữa còn rất hại mắt, tôi cũng không muốn mình sau này biến thành nghi khiếm thị.

Sau cùng, tôi quyết định rút nhỏ dây điện nguồn của máy chủ ra, đối diện với màn hình máy tính đen sì sì, cảm giác của tôi ngược lại, đã dễ chịu hơn một chút, ít nhất cũng không cần phải sợ hãi u hồn từ trong màn hình bò ra.

Ngoài cửa sổ, sắc trời càng lúc càng âm u, lá cây thủy sam khô úa đập lên kính cửa sổ, mùa xuân Thượng Hải dường như vẫn rất xa xôi.

Nhân lúc trời vẫn chưa tối, tôi gỡ cuốn “Hủy diệt mộng cảnh” ra, tác giả là giáo sư tâm lý học Hứa Tử Tâm của trường đại học S, ba năm trước ông đã để lại di thư rồi mất tích. Trước mấy hôm Hứa Tử Tâm mất tích, Tôn Tử Sở bạn tôi, cũng là giảng viên khoa lịch sử của trường S, đã nghe thấy tiếng hát kỳ dị trong phòng thực nghiệm của Hứa Tử Tâm – tiếng hát này giờ đây xuất hiện trong DV của Tô Thiên Bình, do cô gái u hồn bư thiếp hát, chui vào màng nhĩ và trái tim tôi.

Đúng vậy, giữa chúng nhất định có liên quan! Nhưng một bộ tiểu thuyết kinh dị viết tới đoạn này thì bắt buộc phải tiết lộ cho độc giả tin tức nhất định, để tiện cho độc giả dự đoán kết quả sau này, đây là quyền lợi mà tác giả phải để cho độc giả được hưởng.

Hôm qua tôi đã đọc chương 2 của “Hủy diệt mộng cảnh”, bây giờ tôi nhanh chóng lật qua nó, trực tiếp mở tới chương 3: “Giải phóng giấc mơ”. Mở đầu chương 3 viết thế này:

Bạn đã từng nghe thấy tiếng hét thất thanh giữa đêm tối chưa? Bạn nhất định đã từng nghe thấy. Rất nhiều người đã từng mơ thấy thế này: bị một người hoặc một bóng đen đuổi theo trong đêm tối, bạn không biết mình là ai, cũng không biết cái bóng đen đuổi theo phía sau lưng bạn là ai, càng không biết con đường dưới chân hướng về phía ào, ải tới tận khi bị hụt chân tức tốc rơi xuống, giống như rơi xuống một chiếc giếng sâu. Trong giây phút trước khi bạn rơi xuống đáy giếng, chắc chắn sẽ hét to lên, sau đó nằm trên giường mở trừng mắt, sờ lên ngực nói giọng may mắn: “Đây chỉ là một giấc mơ”

... ..

Sigmund Freud năm cuối cùng đã kết hợp lí luận vô thức và lí luận nhân cách lại với nhau, hình thành lí luận kết cấu nhân cách, nhân cách phân thành “bản thân”, “tự thân” và “siêu thân”. “Bản thân” đại diện cho bản năng nhân loại, chủ yếu là bản năng luyến ái và bản năng sex, nó tồn tại trong vô thức, tuân theo nguyên tắc động vật; “tự thân” là một phần nhân cách khi tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nó có tác dụng hóa giải, căn cứ vào quy luật của thế giới bên ngoài, tạo ra các kiểu phản ứng đối với yêu cầu của “bản

thân”, lúc thì kìm nén lúc lại phóng thích; “siêu thân” là một phần đại diện cho đạo đức và lương tâm trong nhân cách, nó nghiêm khắc đôn đốc mọi hành vi của “tự thân”, một khi “tự thân” phản bội lại ý chí của “siêu thân” thì “siêu thân” sẽ dùng cảm giác ăn năn và cảm giác tội ác để trừng phạt.

... ..

Mộng là con đường tắt yếu để nhân loại thực hiện sự giải phóng tâm hồn. “Bản thân” và “siêu thân” trong mộng cảnh này sinh xung đột mãnh liệt, ác mộng ra đời từ đó. Trong cuộc đấu tranh giữa “bản thân” và “siêu thân” lại sản sinh ra một thể điều hòa ở giữa – “tự thân”. Vậy là, nhân loại thông qua “tự thân” và “siêu thân” trói buộc “bản thân”, tiến vào một giai đoạn tâm hồn càng phức tạp hơn.

... ..

Mộng là một quá trình sa đoạ, là vật thể rơi tự do vĩnh viễn không thể ngăn lại được, bạn vĩnh viễn sẽ không thể đặt chân xuống mặt đất, cũng giống như bạn sẽ vĩnh viễn không thể chạm vào mặt bên kia của thế giới...

“Mặt bên kia của thế giới là gì?”

Đọc tới đây tôi bất giác bắt đầu tự mình lảo đảo, chỉ cảm giác nửa người bên dưới đang bắt đầu bay, dường như sàn nhà dưới chân đang sụt xuống, toàn thân thực sự đang rơi xuống một vực sâu không đáy – lúc thang máy từ tầng đột ngột hạ xuống, cảm giác chắc cũng như vậy nhỉ?

Không sai, lúc nhỏ tôi thường mơ thấy vậy, điều này rút cuộc tượng trưng cho nỗi khủng hoảng nào đây?

Nhưng ít nhất có thể khẳng định rằng, mỗi người chúng ta đều tồn tại khủng hoảng. Tôi nghĩ điều này có khả năng khởi nguồn từ thời kỳ thai nhi của nhân loại, cảm giác yếu ớt của chúng ta khi cuộn tròn trong tử cung.

Ai cũng yếu ớt, chúng ta làm thế nào mới có thể kiên cường trở lại đây?

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, màn trời đang dần trở nên âm u.Đêm

“Không biết tối nay có tuyết rơi không”.

Đột nhiên, anh B bạn của tôi cảm thán bằng một giọng vô cùng đáng thương.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài quán ăn, dưới ánh đèn cầu vồng thấp thoáng, vài đôi nam nữ khoác tay nhau vội vàng bước qua, tất cả đều bị gió lạnh thổi cho rút run cầm cập.

Lúc hoàng hôn, tôi ra khỏi phòng Tô Thiên Bình vì nhận được điện thoại mời ăn cơm của B, giờ thì chúng tôi đang ngồi trong một quán ăn nhỏ phong vị Hồ Nam.

Nói chuyện phiếm với bạn vài tiếng đồng hồ vẫn không khiến lòng tôi vui bớt căng thẳng, tôi cố gắng hết sức che giấu sự thấp thỏm bất an của bản thân, còn cố ý tạo ra vẻ phớt lờ. Anh B không ngừng cao giọng đàm đạo, thực ra lòng tôi nghe thấy chỉ toàn là tiếng hát của u hồn bư thiếp.

10 giờ tối, bữa cơm cuối cùng cũng đã kết thúc. Sau khi thanh toán B còn muốn kéo tôi đi hát karaoke, nhưng bị tôi thẳng thừng từ chối, bởi vì tôi sợ trong KTV lại phát ra giọng hát kỳ quái như trong DV mất, đến lúc đó không phải là đã dẫn lối gọi cô hồn ma đại tới ư.

Anh B gọi tắc xi đi trước, tôi một mình độc hành trên đường phố Thượng Hải về đêm, không biết đêm nay có nên trở về cái nơi quái quỷ của Tô Thiên Bình hay không.

Cứ đi không mục đích như vậy qua hai con phố, thì tôi phát hiện những người đi bộ hai bên đường càng lúc càng thưa thớt, ở đây tuy là trung tâm thành phố Thượng Hải, nhưng lại là nơi yên tĩnh rất tuyệt giữa chốn ồn ào. Gần đây có một địa điểm du lịch nổi tiếng, ban ngày rất nhiều khách du lịch ở khắp nơi đổ về, nhưng tới buổi tối lại chẳng có mấy người.

Bỗng nhiên, tôi phát hiện con phố trước mặt hơi quen mắt, cho dù trước đây chưa từng tới đây, nhưng mấy cửa hàng đối diện bên đường hình như đã nhìn thấy ở đâu đó. Trong lòng trào lên một cảm giác kỳ lạ, dường như có một sợi dây thừng trói tay tôi lại rồi đang lạng lẹ dắt tôi đi về phía trước.

Một đồng lửa, lửa trong đêm tối thiêu cháy mắt tôi khiến mọi thứ trước mắt dường như đều đã thay đổi – con đường nhỏ này, đèn hai bên đường, còn cả ki ốt nhỏ đối diện.

Chính là những cảnh tượng kỳ dị đó, cảnh nhìn thấy trên màn hình máy tính của Tô Thiên Bình giờ đây lại trùng khớp với con phố trước mắt tôi, không thể nào tách được.

Tôi sững sờ đứng bên đường lạnh buốt, cách mười mấy mét bên kia đường là một ki ốt bưu thiếp nho nhỏ.

Thật sự là một giấc mơ sao? Trên đường phố đêm đen lạnh giá, tôi lại nhìn thấy cảnh tượng trong DV, và đạo cụ quan trọng nhất – ki ốt bưu thiếp đang ở trước mặt tôi.

Vậy mà đây không phải là mơ. Tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời ban đêm đục ngầu không thấy rõ trăng sao. Lẽ nào đây thực sự là sự an bài của cõi âm? Khiến tôi trong lúc gần như tuyệt vọng thì ngẫu nhiên đi qua nơi này, bất ngờ phát hiện ra ki ốt này, tìm thấy ngoại cảnh của “U hồn bưu thiếp”.

Đúng, Tô Thiên Bình đã phát hiện ra bưu thiếp bí ẩn tại chính nơi này, đây cũng là nơi cậu ấy đứng canh để bắt được u hồn bưu thiếp, cũng là nơi cậu ấy đã dùng ống kính DV để quay lại tất cả những gì mình nhìn thấy.

Lúc này tôi sắp nhìn thấy gì đây? Quay đầu lại nhìn xung quanh, cửa hàng hai bên đường hầu hết đều đã đóng cửa, không có lấy một người đi đường, chỉ có ánh đèn lạnh lẽo soi lên ki ốt cô độc.

Vậy là tôi từ từ đi qua đường, đến trước ki ốt bưu thiếp cá tính. Tôi đã quá quen thuộc với nó qua DV, quen thuộc đến mức như là bếp của nhà mình vậy.

Nhưng tay tôi bắt đầu hơi run rẩy, dẫn đo mãi rút cuộc vẫn mở cửa ki ốt ra, chỉ thấy bên trong có ánh sáng trắng, rồi lên một không gian chật hẹp, giống như thông tới một thế giới khác vậy. Đúng, nó trong DV đúng như thế này, tôi cẩn thận rón rén bước vào ki ốt, sau đó đóng cửa lại.

Lúc này, tôi đã ở trong ki ốt bưu thiếp cá tính rồi, mọi thứ trong DV “U hồn bưu thiếp” đang diễn lại lần nữa: một vầng sáng trắng chói mắt rồi lên trần tôi, trước mặt màn hình máy chụp ảnh tự động, có thể điều khiển nó bằng cảm ứng, bên dưới có khe đựng tiền xu, còn có cả khe nhả bưu thiếp ra.

Mắt tôi thay thế cho ống kính DV của Tô Thiên Bình, quét hàng ngang một vòng trước đã, tiếp theo đó là cúi đầu nhìn xuống dưới chân – không, dưới đất không hề có bất cứ bưu thiếp nào bị vứt ra.

Hóa ra sự kỳ vọng mãnh liệt đó lại đột nhiên rơi rụng, tôi thất vọng thở hắt ra một tiếng, nếu như bây giờ tôi tự chụp một tấm ảnh thì chắc chắn sẽ rất tệ.

Nhưng tôi không bỏ đi ngay mà nán lại thêm một lúc, không gian ở đây chật hẹp nhường vậy, quay người cái là hết chỗ để ngo ngoáy. Tôi ngẩng đầu nhìn lên trần ki ốt, do không cẩn thận nên đã bị ánh đèn trước trán làm lóa mắt.

Lúc này tôi đột nhiên có một cảm giác quái dị, hình như có cơn gió lạnh thổi sùa lưng, nhưng cửa ki ốt đang đóng chặt, vậy thì gió ở đâu ra?

Tôi căng thẳng quay đầu lại, cửa ki ốt rõ ràng đóng rất chặt, trong ki ốt chật hẹp cũng không có chỗ nào bị hổng để gió lùa. Vậy mà, đúng lúc tôi đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì cửa ki ốt bỗng từ từ chuyển động.

Cửa, từ từ mở ra, giây phút khiến người ta nghẹt thở.

Trời ơi, bên tai tiếng ong ong lại vang lên.

Tôi vô thức tựa vào phía sau máy chụp ảnh tự động, mắt nhìn chăm chăm vào cửa ki ốt.

Cánh cửa này nối liền hai thế giới âm dương – nó cuối cùng cũng đã mở ra rồi.

Một đôi mắt.

Ánh đèn trong ki ốt từ đỉnh đầu tôi lướt qua, không hề khách khí soi sáng đôi mắt đó.

Cô ấy đang nhìn tôi.

Các bạn đã đoán được cô ta là ai chưa? Trước cửa ki ốt đang mở ra, có một bóng trắng đứng đó.

Đúng, cô ta chính là u hồn bư thiếp.

Ánh đèn soi sáng khuôn mặt cô ta, giống như hình ảnh trong DV phát lại lần nữa. Khuôn mặt chỉ từng nhìn thấy trên bư thiếp và trên máy tính lúc này đang hiện lên trước mắt tôi vô cùng chân thực, khiến tôi tin rằng đây không phải là tưởng tượng viễn vông, và cũng không phải là ảo ảnh trong đêm tối.

Chính là khuôn mặt này, chính là đôi mắt này, toát lên ánh nhìn dị dạng dưới ánh đèn, đó là sự kinh ngạc, buồn bã hay là khủng hoảng?

Là cô ta mở cánh cửa ki ốt này ra, còn tôi thì đúng lúc đang ở trong đó, chúng tôi đã không hẹn mà gặp bằng cái cách đặc biệt thế này, trong thời khắc này và tại chính nơi này.

Không, nói chính xác hơn là “oan gia ngõ hẹp”.

Cô ta rõ ràng không ngờ rằng trong ki ốt có người, lần mặt đối mặt đột ngột này khiến cô ta đứng chết lặng vài giây như pho tượng. Cô ta mặc một chiếc áo gió màu trắng, còn đội cả mũ chụp đầu liền với áo. Màu trắng từ đầu tới chân bó chặt lấy người cô, giống hệt u hồn.

Chỉ có mắt và tóc màu đen – mái tóc đen bóng xõa ra hai bên mũ tôn lên một khuôn mặt gầy gò trắng bệch, đôi đồng tử thu gọn lại dưới ánh đèn, đôi môi xanh xám cho thấy cô ấy không đánh son.

Đây chính là người mà Xuân Vũ mơ thấy ở Hoang thôn? Bốn sinh viên, trong cùng một đêm, cùng một nơi, mơ thấy cùng một cô gái.

Cô gái này hiện đang đứng trước mặt tôi.

Đúng thật là: tìm nàng trăm ngàn dặm giữa nhân gian, đột nhiên quay đầu, nàng đang đứng đó, đèn lửa lụi tàn.

Trong ki ốt bư thiếp nhỏ xíu này, tôi và cô ấy bối rối mặt đối mặt, không khí xung quanh gần như nghẹt thở, tim tôi đập loạn xạ không biết làm gì đây.

“Xin lỗi”.

Cô ấy lại là người mở miệng trước, gật gật đầu xin lỗi tôi, rồi quay người bỏ đi.

Lúc này tôi rút cuộc không kìm chế được nữa: “Đợi đã!”

Câu nói này vừa đột ngột vừa khiến người khác hoảng sợ khiến cô ta dừng lại như bị dừng hình, đôi mắt lạnh nhạt nhìn tôi chằm chằm.

Tôi hít một hơi thật sâu, môi run rẩy nói: “Cô là ai?”

Lại im lặng hồi lâu, cô ấy giữ nguyên ánh mắt đó, không trả lời tôi cũng không bỏ đi, chỉ đứng im nhìn xoáy vào mắt tôi, dường như muốn nhìn xuyên thấu linh hồn tôi vậy.

Cuối cùng, cô ấy chậm chậm lắc đầu, sau đó chuẩn bị quay người đi.

Nhưng lúc này tôi đã hành động theo mạch máu đang giãn nở ra, một tay tóm lấy cánh tay cô ta.

Dùng sức như vậy tóm lấy một cô gái chỉ khiến tôi cảm thấy tim đập nhanh tới mức muốn xộc lên cả cổ họng. Tuy cách một lớp áo khoác dày nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận cánh tay thon gầy và lạnh toát của cô ấy đang run rẩy trong bàn tay mình.

Ánh mắt cô ta lập tức thay đổi, sự khủng hoảng và hần học trào dâng, giống như một con sói mẹ trong đêm tối. Môi cô ta phát ra âm thanh khe khẽ, nhưng tôi không nghe rõ cô ta nói gì. Tay cô ta bắt đầu, giãy giụa dữ dội, tôi có thể cảm nhận được cả máu chảy trong động mạch cánh tay cô ta, chỉ là không biết máu của cô ta màu đỏ hay màu trắng.

Tôi vẫn tóm chặt lấy cô ta, mấy ngón tay đã thả lỏng đôi chút nhưng vẫn giữ chắc cô ta lại trước cửa ki ốt bư thiếp. May mà lúc này trên đường phố không có người, không thì người ta cho rằng cô ấy gặp phải lưu manh mất. Cô ấy ra sức vùng tay ra sau, tôi đành phải đi theo cô ra khỏi ki ốt, nhưng vẫn không buông tay.

Cuối cùng, cô ta hét lên: “Buông ra!”

Nếu cảnh sát nghe thấy cái giọng này, chắc sẽ bắt tôi về đồn cũng nên? Nhưng lúc này tôi đã không còn sợ hãi bất cứ điều gì nữa, chỉ nhìn chăm chăm vào mắt cô ta nói: “Nói cho tôi biết, cô là ai?”

Vẫn chưa kịp để cô ấy trả lời, tôi đã nói tên của mình cho cô ấy biết.

Những câu nói này hình như phát huy một tác dụng thần kỳ nào đó, cô ấy đột nhiên ngừng phản kháng, chỉ thờ dốc nhìn tôi, ánh mắt cũng dịu dàng trở lại, giống như một con nai bị rơi xuống bầy đang chờ đợi thợ săn giết chết.

Sau mười mấy giây im lặng, cô ấy đột nhiên thốt ra một cái tên:

A Hoàn.

Đây chính là tên của u hồn lang thang trong thành phố về đêm.

Âm thanh dịu dàng bay vào tai tôi rồi lại vang lên vô số lần trong lớp da đầu, vậy là hình bóng kỳ dị nào đó dần dần tan biến trước mắt tôi.

Tên của cô ta là A Hoàn.

Tuy cô ta không nói tên mình viết thế nào, nhưng tôi nhận định chính là hai chữ này. Dưới bóng đèn đường trắng toát, ánh mắt u buồn của cô ấy phút chốc làm tan chảy trái tim tôi.

“Xin chào, A Hoàn”.

Tôi dờ dẩn mỉm cười nói, tay buông ra.

Bàn tay cô ta rút cuộc đã được tự do, run rẩy đặt trước ngực. Đường phố thênh thang không người, đột nhiên lướt qua một cơn gió lạnh buốt cuốn hút bụi bay thẳng vào mắt tôi.

Giây phút đó, tầm nhìn trở nên mờ ảo, chỉ còn lại một bóng trắng lác lác.

Khi tôi mở mắt ra thì phát hiện ra trước mắt chẳng còn ai cả, “A Hoàn” biến mất như một u hồn, biến thành một đám bụi bay lên bầu trời đêm trong thành phố.

U hồn bư thiếp thật sự biến thành u hồn rồi.

Tôi hoang mang ngó nghiêng xung quanh nhưng chỉ thấy gió lạnh cuộn cuộn trên con phố này, phía trước phía sau đều không thấy lấy một bóng người lay động. Tôi thờ dốc từng hơi, bước lên phía trước vài bước hét toáng lên: “A Hoàn! A Hoàn!”

Phía cuối con đường vọng lại tiếng gọi của tôi, chớp mắt cái lại bị gió đông bắc nuốt chửng. Nhìn những tòa nhà chung cư hai bên đường, tôi không dám hét lên nữa, sợ rằng sẽ bị ném cái gì đó từ trên tầng xuống.

Lúc này tôi mới phát hiện lưng mình toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh buốt, một cơn gió thổi tới khiến toàn thân run rẩy, tôi vội vàng dừng lại cổ áo chạy tới con phố phía trước. Dọc hai bên con phố này có rất nhiều quán bar nhỏ và quán cà phê, một vài bóng thanh niên lão đảo ven đường rút cuộc cũng cho tôi thấy chút hơi người.

“A Hoàn?”

Tôi lại khe khẽ kêu tên cô ấy. Cảnh tượng ban nãy chân thực nhường vậy – u hồn bư thiếp nhìn thấy trong DV lại bỗng nhiên xuất hiện trước mắt tôi như ma như quỷ, cô ta thần bí và kỳ dị vậy đấy, khiến người ta không dám lại gần nhưng lại liên tưởng miên man.

Trong DV tôi xem ban sáng, cô ta không phải nói mình chỉ còn lại bảy ngày sinh mệnh sao? Vậy thì bốn hôm trước cô ta chắc phải “chết” rồi (giả dụ u hồn cũng có thể “chết”), thì tại sao bây giờ lại xuất hiện nhỉ? Cô ấy vẫn đến ki ốt bư thiếp tự chụp ảnh, sau đó lại vứt bư thiếp có in ảnh của mình đi sao? Hoặc giống như Tô Thiên Bình dự đoán, là một u hồn sợ rằng mình bị con người lãng quên, ngày ngày lang thang trên thành phố ban đêm, lưu lại hình ảnh của chính bản thân mình?

Tại sao phải đưa cô ta tới trước mắt tôi, thậm chí để tôi tóm chặt cô ta trong tay rồi mà lại để vượt mắt qua kẽ ngón tay? Sự xuất hiện của cô ta giống như một hình ảnh “nháy lại” lần nữa, tôi vừa mới được lướt mắt qua một cái là đã lập tức chuyển cảnh, giống như sương khói lan trong sắc đêm đen.

Để tuột mất u hồn bư thiếp khiến lòng tôi nặng trĩu. Có lẽ cô ta chính là hoa trong nước, nguyệt trong gương, chỉ có thể nhìn mà không thể chạm tới được.

Tôi thiếu nảo bước tới quán rượu nhỏ bên kia đường, đột nhiên nhớ lại đêm đông của Hậu Hải Bắc Kinh bốn ngày trước, so sánh lại thì tôi vẫn thích Hậu Hải hơn, thích hơn nữa là Tân Thiên Địa, đường Hằng Sơn hoặc Tam Lí Đồn.

Bỗng nhiên, tôi nghe thấy những tiếng vỗ vào cửa kính, bên cạnh quán rượu có cửa kính sát đất là một người đàn ông bên trong đang vẫy tay về phía tôi.

Hóa ra là Tôn Tử Sở. Sao lại gặp cái gã này nhỉ? Anh ta ngồi trong quán rượu vẻ mặt rất hưng phấn, vừa vỗ cửa kính vừa vẫy tôi, miệng còn đang nói gì đó, nhưng tôi không nghe thấy gì cả.

(Ngại quá, có lẽ trong tiểu thuyết của tôi, thế giới luôn thật bé nhỏ nhỉ!)

Sự gặp gỡ bất ngờ này khiến tôi cảm thán mãi trong lòng: chắc là đêm nay thượng đế đặc biệt chăm sóc tôi đây.

Tôi lập tức chạy vào quán rượu, dưới ánh đèn mờ mờ tìm thấy chỗ ngồi của Tôn Tử Sở.

Đã là 11 giờ đêm rồi, nhưng đối với quán bar mà nói thì cuộc sống bây giờ mới bắt đầu.

Tôn Tử Sở lúc này đúng thật là sa đọa nhếch nhác, hoàn toàn chẳng còn vẻ gì là giảng viên lịch sử của trường đại học, anh ta vỗ vai tôi nói: “Sao cậu lại tới bar chơi à?”

Nhưng tâm trạng của tôi vẫn rất tồi tệ, tôi cười đau khổ lắc đầu: “Đừng cười nhạo tôi nữa, tôi làm sao mà có được sự nhàn hạ như anh? Anh thường xuyên tới đây bù khú sao?”

Tôn Tử Sở nốc một ngụm bia nói: “Không, bình thường tôi hay tới quán rượu gần trường, ở đó vừa rẻ lại vừa đông bạn bè. Hôm nay là lần đầu tiên tôi tới đây, cảm giác cũng đau khổ, chỉ có điều đất quá thôi”.

Tôi chỉ gọi một chai Sprite, dùng khước mắt liếc nam nữ trong quán, chỉ nhìn thế này thôi là đã có chút mệt mỏi rồi. Rất muốn nói ra những gì kỳ dị vừa trải qua, nhưng lời vừa kề miệng là đã bị nuốt chửng trở lại, tôi phải giải thích thế nào với anh ấy đây? Nói rằng mình đã nghe thấy tiếng hát mà Tôn Tử Sở nghe thấy ba năm trước trong máy tính của Tô Thiên Bình, mấy phút trước lại gặp cô gái đã hát tiếng hát đó ở ngay gần đây, và cô gái này chính là u hồn bư thiếp đã chết bốn ngày trước?

Sau khi nghe xong những câu chuyện này, không biết Tôn Tử Sở có cho rằng nào tôi có vấn đề không nữa?

Đương nhiên, thao thao bất tuyệt luôn là đặc trưng của gã Tôn Tử Sở này. Cho dù trên miệng còn rất nhiều bọt bia, nhưng anh ấy không hề có vẻ gì là say xỉn, cố ý tạo ra vẻ thần bí nói: “Biết hôm nay tôi đã đi đâu không? Viện nghiên cứu pháp y của trường đại học S”.

“Viện nghiên cứu pháp y?” Nghe thấy hai từ “pháp y” luôn luôn khiến người ta liên tưởng tới: dưới một vùng ánh đèn sáng trắng, một xác chết nằm bất động, chờ đợi con dao giải phẫu pháp y cứa sâu vào cơ thể anh ta (cô ta)... tim tôi bất giác lấy bẫy, “Đến đó làm gì vậy?”

“Vì một bộ xương”.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn nôn: “Bộ xương? Sao anh nói chuyện càng lúc càng khiến người ta phát hoảng thế?”

“Đó là một bộ xương đặc biệt, năm đó khai quật lên ở di chỉ cổ quốc Lương Chử cạnh Thái Hồ”. Tôn Tử Sở khê mỉm cười, kể lại vô cùng sống động: “Không phải cậu rất hứng thú với cổ quốc Lương Chử thần bí sao? Quy mô của di tích đó vô cùng to lớn, to bằng lăng mộ kiểu cung điện và kim tự tháp năm nghìn năm trước, đặc biệt là còn phát hiện ra ngôi mộ của nữ vương Lương Chử”.

“Nữ vương?”

“Đúng, nhân viên khảo cổ đã khai quật mộ cổ, phát hiện ra số lượng lớn nhân tuần”.

“Dùng người sống chôn cùng?” Trong đầu tôi lập tức hiện lên cảnh tượng vô cùng tàn nhẫn đó. “Nhưng nhân tuần sớm nhất của Trung Quốc là vào thời kỳ Hạ Thương mà, năm nghìn năm trước đã có nhân tuần rồi sao?”

“Những tư liệu khảo cổ này hiếm khi công khai, chỉ rất ít người biết sự việc này. Đồng thời, nhân viên khảo cổ còn phát hiện ra rất nhiều đồ ngọc trong mộ táng, văn minh Lương Chử là thời đại đồ ngọc, đồ ngọc vốn không quý hiếm, nhưng quan trọng nhất là, những đồ ngọc này được sắp xếp bằng một cách thức kỳ quái, giống như nghi thức vu thuật thời viễn cổ”.

“Cách thức sắp xếp kỳ quái? Vu thuật?”

Lòng tôi bỗng đột nhiên nhớ tới gì đó, nhưng không lập tức nói ra.

Tôn Tử Sở tiếp tục nói: “Đúng vậy, nhân viên khảo cổ còn tìm thấy hài cốt hoàn chỉnh của chủ nhân ngôi mộ”.

“Chính là nữ vương Lương Chử?”

“Không sai. Từ hình dạng xương chậu của chủ nhân ngôi mộ phán đoán, rất có khả năng là một phụ nữ, từ quy cách chôn theo có thể thấy, cô ta chắc chắn có địa vị tôn giáo cao nhất. Vậy là hai cốt của nữ vương Lương Chử được ‘mời’ lên, đưa tới một cơ quan khảo cổ bảo tồn dài hạn”. Anh ấy lại rút dây cốc mình, vỗ vỗ vai tôi nói: “Nhưng, gần đây nghiên cứu văn minh Lương Chử lại nóng trở lại, có rất nhiều phát hiện trong đại hoàn toàn mới, trong đó có lẽ cũng có công lao của cậu đấy”.

“Việc nghiên cứu học thuật của các anh liên quan gì tới tôi nhỉ?”

“Ai bảo cậu viết cái cuốn sách bán chạy như tôm tươi đấy? Không những kéo cả tôi vào trong đó, mà còn khiến rất nhiều học sinh quan tâm tới văn minh cổ Lương Chử, từ đó thì sự nhiệt tình của giới học thuật cũng tăng theo”.

Oa, anh ấy nói quá lời rồi, tôi nghĩ tôi nghe cũng sắp toát cả mồ hôi hột, tôi chỉ biết lắc đầu nói: “Không đến nỗi chứ?”

“Mấy hôm trước, cơ quan lưu giữ hài cốt của nữ vương Lương Chử đã đưa xương sọ của nữ vương tới viện nghiên cứu pháp y trước đại học S, mời họ phục hồi lại hình dạng phần đầu của nữ vương Lương Chử”.

“Hóa ra là vậy! Tôi hiểu rồi”.

Việc này thực sự vẫn cần mời pháp y ra tay. Trên thế giới này có rất nhiều nghi vấn trọng án, chỉ phát hiện ra một bộ hài cốt không biết mặt mũi, đến người bị hại là ai cũng không biết, cảnh sát chỉ còn cách thông qua kỹ thuật phục hồi hình dạng phần đầu để chứng thực nhân thân của người bị hại, từ đó sẽ bắt kẻ thủ ác phải chịu tội trước pháp luật.

“Có phải giống giám định pháp y không? Nhưng phục hồi lại hình dạng phần đầu vô cùng phức tạp, rất nhiều công đoạn phải hoàn thành trên máy tính, cần phải do giáo sư có kinh nghiệm thực hiện, không phải ngày một ngày hai đã có kết quả ngay được”.

Tôi gật gật đầu nói: “Ừm, nghe nói là phục hồi lại dung mạo của nữ chủ nhân ngôi mộ trên gò Mã Vương đời Hán đã từng tốn rất nhiều thời gian”.

“Buổi chiều tôi đã tới viện nghiên cứu pháp y xem qua rồi, may mắn được nhìn thấy xương sọ nữ vương Lương Chử trong truyền thuyết. Khi tôi đối diện với cô ấy, bỗng nhiên có một cảm giác rất kỳ lạ”. Tôn Tử Sở ngửa đầu hít một hơi thật sâu, như thể cái đầu lâu đó đang treo lơ lửng trên trần nhà quán rượu vậy. “Nhưng tôi không rõ nữa, có lẽ là do tôi chịu ảnh hưởng từ cậu nên đã trở nên nhạy cảm rồi”.

“Đừng nói cái này nữa. Anh vừa nói lúc đó khai quật hiện trường, phát hiện đồ ngọc trong mộ được bài trí bằng cách thức kỳ quái?”

“Đúng, những đồ ngọc đó lấy hài cốt của chủ nhân ngôi mộ làm tâm vòng tròn, xếp thành một vòng tròn lớn, xem ra giống cái...”

Tôn Tử Sở vội vàng lấy giấy bút trong túi ra, viết lên kí hiệu này.

Khi “” to to hiện lên trên giấy, đột nhiên nhảy ra khỏi đầu tôi!

Đúng, ban nãy tôi đã âm thầm nghĩ tới rồi, trong cuốn sách “Hủy diệt mộng cảnh” cũng có nhắc đến việc khai quật di tích Lương Chử, trong đó kể lại rằng đã phát hiện ra kí hiệu này trong mộ mai táng.

Tôi lập tức lấy cuốn “Hủy diệt mộng cảnh” từ trong túi ra, lật đến trang liên quan tới văn minh Lương Chữ trong chương 2, giờ kí hiệu trên sách ra cho Tôn Tử Sở xem.

Dưới ánh đèn tù mù, anh ấy chăm chú đọc, nói: “Giáo sư Hứa viết không sai, lúc đó cái kí hiệu này thực sự đã xuất hiện nhiều lần. Đúng rồi, hôm qua chúng ta ở trong phòng thực nghiệm của giáo sư Hứa, chẳng phải cũng nhìn thấy kí hiệu này sao?”

“Thế nên lúc đó tôi mới vô cùng kinh ngạc”.

“Tôi thật sự không sao hiểu nổi”. Tôn Tử Sở cười đau khổ, ngửa mặt lên trời than một tiếng, “Ôi, trên thế giới này có biết bao nhiêu là bí ẩn vẫn chưa được giải đáp! Nếu mà cậu muốn giải đáp từng điều một, thì lẽ nào muốn tiết lộ thiên cơ sao?”

“Đừng có trêu chọc nữa! Còn những kí hiệu khắc họa trên chuỗi đồ ngọc phía dưới thì sao?”

Tôi chỉ nhóm kí hiệu trên sách, nó cũng chính là “địa chỉ” của người mê sách gửi thẻ biên nhận bưu kiện:

Tôn Tử Sở nhíu mắt nhìn hồi lâu, gật gật đầu nói: “Mấy năm trước tôi đã từng nhìn thấy chuỗi kí hiệu này trên tạp chí văn vật, lúc đó rất nhiều học giả đều đã nghiên cứu qua, nhưng mại vẫn chưa thể giải mã thành công. Vậy mà tháng trước có học giả đăng bài luận văn, nói rằng ông ta đã giải mã được ý nghĩa của nhóm kí hiệu này, tính từ trái qua phải: ba gợn sóng tượng trưng cho Thái Hồ, hình tam giác tượng trưng cho kim tự tháp; hai chữ Y liền nhau tượng trưng cho cung điện; vòng tròn phía dưới có gạch thẳng tượng trưng cho cây gậy quyền lực của người thống trị; mô tròn nhô lên tượng trưng cho lăng mộ; một gạch ngang phía dưới có hình yên ngựa tượng trưng cho địa cung”.

Tôi rùng mình một cái, liên kết ý nghĩa của những kí hiệu này lại với nhau nói: “Cung điện và kim tự tháp bên Thái Hồ, còn cả địa cung của lăng mộ người thống trị?”

“Đại khái là ý như vậy đấy”.

Nhưng tôi vẫn chưa mãn nguyện, chỉ lên trên sách hỏi: “Thế vòng tròn cuối cùng nghĩa là gì chứ?”

“Xin lỗi, luận văn đó giải thích tất cả những kí hiệu phía trước, duy nhất cái vòng tròn đỏ là chưa được giải nghĩa ra”. Tôn Tử Sở nhún vai nói, “Có lẽ lại là một bí mật thiên cổ”.

“Nhưng nó mới là quan trọng nhất!”

Tôn Tử Sở lại uống một ngụm bia, mỉm cười nói: “Trong cuộc đời luôn có điều đáng tiếc, để lại chút đáng tiếc cũng là một điều đẹp đẽ”.

Câu hỏi này của anh ấy giống như một hòn đá tuyệt đẹp âm thầm để lên ngực tôi. Tôi thậm chí thở dài một tiếng, dồn ánh mắt về bên kia quán bar, dưới tia sáng hòa quện trong khói thuốc mịt mù, một nhóm nam nữ quần áo kỳ dị đang uống rượu trò chuyện, trong đó còn có hai ngo nước ngoài. Nhạc nền trong quán là bài “Năm tháng rạn vỡ” của Beyond, tuy nhạc bật rất nhỏ, nhưng trong tiếng hát ở nơi kích động thể này, tôi cũng bất giác đập phách theo giai điệu.

Đột nhiên, trong ánh sáng của quầy bar đối diện, có một bóng lưng nữ nhân viên phục vụ hút chặt lấy nhân cầu tôi – khó mà diễn tả được cảm giác đó, tuy không nhìn thấy mặt cô ấy, nhưng dường như lại có một miếng nam châm hút chặt lấy tôi vậy.

“Cậu đang nhìn gì thế?” Tôn Tử Sở nhìn theo ánh mắt tôi, sau đó phát ra tiếng cười đầy ẩn ý, “Sao thế, vẫn chưa nhìn thấy mặt mà đã si mê rồi? Đây, nhìn đằng từ đằng sau thấy cũng khá ổn, không biết nhìn chính diện thì muốn ‘tự vệ’ hay là ‘ba chân bốn cẳng vọt’?”

Tôi không buồn để ý lời của Tôn Tử Sở, vẫn nhìn chăm chăm vào cái bóng ở quầy bar đối diện. Cuối cùng cô ấy cũng từ từ quay người lại, thu dọn chiếc cốc mà một cô gái Tây để lại.

Mặt cô ấy lộ ra dưới ánh đèn vàng trong quán bar, một ánh mắt mệt mỏi lướt qua đám người, đúng thật là chỉ liếc qua một cái.

A Hoàn!

Tôi vô thức thốt lên, giọng khê tới nỗi đến cả Tôn Tử Sở cũng không nghe rõ.

Không sai, chính là cô ấy – tuy chiếc áo gió không thấy đâu cả, và cũng đã thay một bộ đồ khác từ đầu tới chân, biến thành nữ nhân viên phục vụ thông thường nhất ở quán rượu. Vậy mà, đôi mắt thần bí không thể dò xét, khuôn mặt cướp đi linh hồn người khác trong DV, u hồn in trên bưu thiếp đó, lại hiện lên rõ mồn một nơi quầy bar đối diện.

Cho dù là cô ta ăn vận thế này đi chăng nữa, tôi đều có thể nhận ra A Hoàn của u hồn bưu thiếp. Ban này để cô ta tuột một khối tay, chỉ mấy chục phút ngắn ngủi sau đó, cô ta lại tới trước mặt tôi, xem ra cô ấy đã sớm an bài đêm nay.

Khi tôi đứng dậy chuẩn bị bước tới thì đột nhiên nhìn thấy trước mặt có một gã sâu rượu đầu trọc lóc đang tóm ngay lấy tay phải của A Hoàn.

Mặt A Hoàn lập tức biến sắc: “Anh làm gì thế?”

Miệng gã sâu rượu thốt ra giọng khàn đặc, nghe không rõ hần ta nói gì, hần ta lại được thể “được đảng chân lân đảng đầu” kéo A Hoàn ngồi xuống ghế, xem ra muốn ép buộc A Hoàn cùng uống rượu với hần.

Abh tỏ ra hết sức ghê tởm, cô dùng tay trái gõ lên cái đầu trọc của gã sâu rượu, nhưng gã này căn bản không buồn để ý. Những người xung quanh bật ra tiếng cười ẩn ý, ai ai cũng giống như những người ngồi xem vô vị, chẳng có lấy một người dám đứng lên giải vây cho cô ấy.

Tức khắc, đầu óc tôi trương phồng lên. Tôn Tử Sở muốn kéo tôi lại nhưng không kéo kịp, tôi bất chấp tất cả lao tới trước quầy bar, đẩy gã sâu rượu nói: “Buông cô ấy ra!”

“Cút!”

Gã đó ngoác cái miệng đầy mùi rượu, mùi hôi đó suýt chút nữa làm tôi chết ngất. Còn A Hoàn vẫn sống chết giãy giụa và nhìn tôi bằng ánh mắt trông chờ.

Vậy là, tôi cầm cốc rượu trên quầy bar lên, dốc hết rượu lên cái đầu trọc của gã sâu rượu. Tên khốn này không kịp đề phòng tôi còn có chiêu này, lập tức sững người lại, buông tay đang tóm lấy A Hoàn ra.

A Hoàn nhân cơ hội này thoát thân, hoảng hốt nấp sau lưng tôi. Còn gã sâu rượu rõ ràng đã bị tôi làm cho tức điên, hần nổi trận lôi đình vào mặt tôi, cả quán bar đều bị cái giọng khàn đặc của hần bao trùm.

Thôi vậy, tôi không có thói quen gây gỗ đánh nhau. Vậy là tôi quay người tóm lấy tay A Hoàn, tức tốc lao như bay ra khỏi cửa quán bar.

May mà cặp của tôi đang khoác trên lưng, “Hủy diệt mộng cảnh” cũng để trong đó. A Hoàn mặc bộ quần áo phục vụ mỏng tang, tôi gần như nắm vào xương cô ấy.

Trong giây phút tôi đẩy cửa ra ngoài, chỉ nghe thấy sau lưng mình toàn tiếng ồn ào của mọi người, tiếng chửi rủa của gã sâu rượu, hình như còn có cả tiếng Tôn Tử Sở “Cậu điên rồi sao?”

Quả là một giây phút tuyệt diệu không gì sánh nổi.

Thật sướng khoái! Tôi cảm thấy hưng phấn tột độ, hình như bản thân mình cũng bắt đầu bay lên, mọi huyết dịch trong người đều đang đốt cháy, cháy rực đỏ đêm đen này, quán rượu này cũng tắt cả mọi thứ.

Chạy khỏi nơi quái quỷ kia, còn phố lạnh buốt không một bóng người. Tôi tóm lấy tay A Hoàn chạy thực mạng trong màn đêm, hình như không phải là đang tháo chạy khỏi quán bar đáng ghét đó mà là đang tháo chạy một u hồn ăn thịt người nào đấy.

Khi chúng tôi đứng thẳng người dậy, cùng lúc nhìn nhau đều bất giác bật cười, vui mừng khôn xiết giống như trẻ con chiến thắng trong một trò chơi.

Nhưng, nụ cười của tôi chẳng mấy chốc đã đông cứng trên khuôn mặt, tôi lặng lẽ nhìn xoáy vào mắt A Hoàn nói:

12 giờ đêm tới rồi!

7. Chương 7: Rạng Sáng

Đúng, bây giờ đã là sáng sớm rồi”.

Trên con phố nặng trĩu bóng đêm, ánh đèn đường thê lương soi rọi tôi và A Hoàn, có lẽ là do ban nãy chạy điên cuồng, mặt cô ấy bây giờ cũng có chút sắc hồng.

Gió lạnh không ngừng thổi lên người chúng tôi, A Hoàn lạnh tới nỗi run cầm cập, cô ấy chạy từ trong quán rượu ra, trên người là bộ quần áo phục vụ, rõ ràng rất mỏng manh trong thời khắc rạng sáng này.

Vậy là tôi thương hoa tiếc ngọc sát lại gần cô ấy, cô ấy cũng không có ý né tránh, mỉm cười nói: “Cám ơn anh vung kiếm tương trợ”.

Biểu hiện này khiến tôi cảm thấy rất kỳ lạ, tôi ngây ngô hỏi: “A Hoàn, thế tại sao trước đây cô phải bỏ chạy chứ?”

“Í! Anh đang nói chuyện với tôi sao?”

“Đúng, A Hoàn”.

“Anh gọi tôi là A Hoàn? Xin lỗi, anh nhận nhầm người rồi, tôi không phải là A Hoàn nào cả”. Cô ấy hiện ra chút thất vọng, mở to mắt nói với tôi từng chữ từng chữ một, “Tên tôi là – Lâm U”.

“Lâm U”.

“Đúng, Lâm trong từ rừng cây, U trong từ u hồn”.

Tôi tức khắc ngó người ra, sao cô ấy lại không phải là A Hoàn mà lại biến thành Lâm U? Hay là tôi thực sự nhận nhầm người rồi? Hoặc chỉ là do trùng hợp, A Hoàn và Lâm U rất giống nhau?

Tuy trong tiểu thuyết của mình tôi hay dùng “thủ đoạn” này, nhưng trong câu chuyện này chắc là sẽ không xuất hiện lại đâu.

Vậy mà Lâm U hiện đang trước mắt tôi, nhìn lại thực sự cũng không giống với A Hoàn mặc áo gió của hai tiếng đồng hồ trước. Tuy vẫn là đôi mắt và khuôn mặt đó, nhưng biểu hiện của cô ấy và điệu bộ nói chuyện hình như lại hoàn toàn biến thành một người khác. Đúng, Lâm U chính là một cô gái phục vụ trong quán rượu, có thể là sinh viên tranh thủ thời gian buổi tối đi làm thêm bên ngoài, hiện này những cô gái như cô ấy chỗ nào chẳng có.

Nhưng A Hoàn lại là u hồn bơ thiếp xuyên suốt thành phố về đêm, A Hoàn vốn không thuộc về nhân gian này.

Họ là hai người thuộc hai thế giới khác nhau.

Lúc này Lâm U đã cười khanh khách trở lại: “À, ban nãy anh được lắm đấy, dám đổ rượu lên cái đầu trọc của gã khốn đấy. Trước đây mỗi lần hấn lên cơn say điên loạn, chưa từng có ai dám dạy dỗ hấn như vậy cả”.

Tôi chỉ biết cười ngây ngô đáp: “Khà khà! Lúc đó tôi cũng chẳng rõ dưng khí ở đâu ra, đầu nóng lên là liền xông tới”.

“Chao ôi! Lạnh chết đi được”. Cô ấy ôm lấy vai, không ngừng nhảy tưng tưng lên nói, “Được rồi, tôi phải quay lại quán bar đây, túi và điện thoại của tôi vẫn còn ở đó, tôi cũng chẳng muốn không một đồng xu dính túi trở về nhà”.

“Thế cô không sợ cái gã sâu rượu đấy vẫn đang đợi cô sao?”

“Đừng lo, đợi hấn ta tỉnh rượu là sẽ không sao cả. Hơn nữa tôi vào bằng cửa sau mà, hi hi”. Cô ấy nhướn lông mày, làm mặt hài hước với tôi, vẫy vẫy tay, “Bye bye!”

Sau đó, Lâm U bỏ đi như chạy, chỉ còn lại tôi đứng thẩn thờ ở chỗ đó nhìn theo bóng cô ấy mờ dần dưới ánh đèn đường.

Cứ để cô ấy đi như vậy sao? Bên tai dường như lại vang vọng tiếng hát lúc nửa đêm. Không, bất luận cô ấy là A Hoàn hay là Lâm U, tôi cũng không thể để cô ấy bỏ đi như thế.

Vậy là, tôi âm thầm tiến về phía trước, chẳng mấy chốc đã lại nhìn thấy bóng cô ấy trong màn đêm, tôi lặng lẽ theo sau cô ấy, cho tới khi nhìn thấy cô ấy đi vào cửa sau của quán bar.

Người trong quán bar vẫn còn rất đông, từ cửa kính sát đất nhìn vào bên trong thì hình như Tôn Tử Sở đã không còn ở đó nữa. Tôi không vào bên trong vì lo gã sâu rợ vẫn đang đợi tôi nên liền ra đứng canh ngoài cửa sau quán bar. May mà trên đỉnh đầu có một lỗ thông hơi của một quán ăn nên đứng ở đây cũng không cảm thấy lạnh lắm.

Trong thời khắc nửa đêm mà u hồn ẩn hiện này, tôi đợi một mạch tới 12 giờ 30 mới nhìn thấy cửa sau quán bar hé mở, một bóng trắng âm thầm lặng lẽ lách ra.

Cái bóng đó đi tới ngọn đèn đường, tôi đã nhìn rõ chiếc áo gió màu trắng đỏ, trên đầu còn đội chiếc mũ chụp đầu liền với áo.

A Hoàn!

Quả nhiên là cô ta – u hồn bưu thiếp, cô ấy bước như “bay” tới con đường phía sau, giống như cơn gió lạnh ban đêm, tuy không hình bóng nhưng lại khiến người ta hoảng sợ.

Nhịp tim lại vô cớ đập nhanh, tôi cố gắng nín thở, gần như nhón gót bám sát theo sau cô ta. Lúc này tôi cẩn thận lạ thường, sợ rằng sẽ lại để cô ta lặng lẽ chuồn mất, tôi luôn giữ khoảng cách mấy chục mét với cô ta, để bản thân mình núp trong bóng đêm, đảm bảo không bị cô ta phát hiện ra.

Xung quanh đều là những con đường nhỏ, lại thêm cả sắc đêm đông lạnh giá mơ mơ màng màng, tôi hoàn toàn không phân biệt được đông tây nam bắc, nếu như lúc này mà cô ta quăng tôi lại rồi mất tích, e rằng tôi sẽ rơi vào mê cung mất.

Rẽ tới mấy vòng, cô ta đột nhiên thoát cái chui vào một con ngõ nhỏ tối om, tôi vội vàng bám theo thì mới phát hiện ra đường trong ngõ rất nhỏ hẹp, nhiều nhất cũng chỉ có thể đủ cho hai người mặt đối mặt đi qua, hơn nữa trên đầu cũng không có đèn đường, trước mặt là màn đêm đặc quánh, giống như rơi vào hang núi vậy.

Tôi quay đầu nhìn lại phía sau, cũng là màn đêm tối thui như vậy, đành phải bắt cháp tiếp tục tiến lên phía trước. Con ngõ này dài tới mức kỳ lạ, lẽ nào nơi đầu ngõ là cửa thông tới tầng địa ngục thứ 19 sao?

Đột nhiên, trước mắt xuất hiện một đường ánh sáng trắng, hóa ra trước mặt là một con đường nhỏ nằm ngang, ánh đèn trắng soi sáng con phố trước mặt cùng ki ốt bưu thiếp cá tính nho nhỏ.

Sao lại quay lại đây rồi? Mấy tiếng trước, tôi vừa mới gặp u hồn bưu thiếp ở đây, bây giờ lại lần nữa quay lại đúng chỗ cũ.

Tôi quay đầu nhìn con ngõ sâu hun hút, chắc có lẽ đây là đường tắt ngắn nhất? A Hoàn mất tích bí ẩn trong gió có lẽ cũng bỏ chạy qua con ngõ này.

Nhưng giờ cô ta lại đi đâu mất rồi?

Đường phố lúc sáng sớm vẫn không một bóng người. Gió lạnh buốt thổi qua góc phố cuộn tung mấy chiếc túi rác màu đen nhảy điệu van-xơ trên mặt đường.

Mọi thứ dường như lại trở về trước màn hình máy tính, con phố lúc rạng sáng trong tập 2 “U hồn bưu thiếp”, ống kính hiện lên trước mắt người xem...

Chỉ có ki ốt bưu thiếp cô độc đứng trước mặt.

Vậy là, tôi bước qua đường tới trước mặt nó. Tuy cửa ki ốt vẫn đang đóng chặt, nhưng tôi dường như đã ngửi thấy mùi của u hồn nào đó.

A Hoàn đang ở trong ki ốt!

Nghĩ tới đây tim tôi lại đập loạn xạ, cô ấy ở trong đó tự chụp ảnh rồi để lại một tấm bưu thiếp mê hoặc người khác. Hay là cô ta ở trong đó biến thành u hồn nữa?

Tôi khẽ hít một hơi thật sâu, lúc này sẽ đến lượt cô ta kinh ngạc. Tôi từ từ kéo cửa ki ốt ra thì chỉ thấy bên trong vẫn sáng ngọn đèn trắng, nhưng ánh mắt đầu tiên tôi nhìn thấy không phải là người nào đó.

Đúng lúc tôi nghi ngờ cúi đầu xuống thì mới nhìn thấy một cuộn trắng toát đang co rúm lại dưới đất. Hóa ra cô ta đang ngồi xổm dưới sàn, hình như là vùi đầu vào giữa hai đầu gối, áo gió trắng khẽ run rẩy. Chiếc mũ che kín mặt và tóc cô ta, cả người giống như một cuộn u hồn (hoặc cô ta vốn dĩ là u hồn).

Nhìn cảnh tượng này tôi đột nhiên không biết phải làm thế nào: “Cô sao thế?”

Nhưng u hồn bưu thiếp không trả lời, tiếp tục duy trì tư thế đó. Bỗng nhiên, miệng cô ta phát ra tiếng kêu khe khẽ, tôi nghiêng người tỉ mỉ lắng nghe nhưng không hề nghe thấy cô ta nói gì cả.

Không, cô ta không phải là đang nói chuyện, mà là đang khe khẽ ghen ngào, giống như con gái thường thút thít khóc lúc tủi thân, giống như có ai bắt nạt cô ta vậy.

Thôi hỏng rồi, không phải cô ta cho rằng tôi bắt nạt cô ta chứ?

Nhưng tôi bỗng nghĩ lại: lẽ nào thành u hồn rồi mà vẫn còn sợ bị người ta bắt nạt sao?

Vậy là tôi cả gan cúi đầu xuống, nhẹ nhàng vỗ lên vai cô ta, nhưng cô ta vẫn không hề phản ứng lại, tôi chỉ biết run rẩy nắm lấy tay cô ta, cứng đờ kéo cô ta dậy.

U hồn bưu thiếp rút cuộc đứng lên rồi, ánh sáng trắng soi rọi lên khuôn mặt cô ta, trên gò má hình như vẫn đang phản quang lấp lánh.

Đúng rồi, đây là nước mắt của cô ấy.

Trong ki ốt bưu thiếp chật hẹp này, tôi mặt đối mặt nhìn cô ta, chỉ thấy khuôn mặt đó càng thêm trắng bệch, ánh mắt tuyệt vọng có chút hoang mang, trong khoang mắt vẫn còn đọng lại những giọt nước phản quang, hai vệt nước mắt mờ mờ kéo dài trên má.

Nhược điểm lớn nhất của tôi là trái tim yếu mềm, nhất là không thể nhìn thấy nước mắt con gái. Hình như sự buồn bã trên người cô ấy đã xuyên qua không khí làm tôi bị lây nhiễm, mũi tôi cũng bắt đầu thấy hơi cay cay.

Cứ như vậy chúng tôi bối rối nhìn nhau hồi lâu, tôi đột nhiên thử thăm dò hỏi một câu: “A Hoàn?”

Ánh mắt cô ta vô thức xao động, khe khẽ gật đầu.

Nhưng tôi vẫn phải xác định lại lần nữa, không thì giống ban nãy cô ta thốt ra cái tên “Lâm U”, tôi nhìn vào mắt cô ta hỏi: “Cô là A Hoàn, A Hoàn trên bưu thiếp, đúng không?”

Cô ta vẫn lặng lẽ gật đầu.

“Tại sao lại khóc?”

Trong ki ốt lại im lặng hồi lâu, đột nhiên khóe mắt cô ta liếc xuống phía dưới.

Tôi cúi đầu nhìn theo ánh mắt ấy thì phát hiện ra chỗ cô ta vừa ngồi ban nãy có vút một tấm bưu thiếp nho nhỏ.

Vậy là tôi lập tức nhặt tấm bưu thiếp đó lên, dưới ánh đèn hiện lên một bức ảnh, cô ta trên bức ảnh đang buồn bã nhìn tôi.

Hóa ra ban nãy cô ta tự chụp một bức ảnh ở đây, sau đó in lên bưu thiếp rồi bỏ lại trên sàn, giống như tôi đã từng nhìn thấy trong DV của Tô Thiên Bình. Nhưng tại sao cô ta lại khóc lóc với bức ảnh này?

Tôi không kìm chế được nắm lấy vai cô ta hỏi: “Cô rút cuộc là ai? A Hoàn hay là Lâm U?”

“Lâm U là ai?”

“Không, chính là cô mà. Tôi nhìn thấy cô đi ra từ cửa sau quán bar, lẽ nào trong quán bar đó có hai người giống hệt nhau sao?”

Cô ta hoang mang lắc đầu: “Xin lỗi, tôi không quen Lâm U mà anh nói”.

“Vậy thì cô làm gì ở trong quán bar đó?”

“Tôi không đến nơi anh nói, cũng không hiểu anh đang nói gì cả”.

Lúc này, tôi không thể thương hoa tiếc ngọc được nữa rồi: “Nói cho tôi biết, cô rút cuộc từ đâu tới?”

Trên mặt A Hoàn đã không còn vương lệ, ánh mắt cô ta trở nên kiên cường trở lại, ngẩng đầu xa xăm nói với tôi.

Một thế giới khác.

Đúng, u hồn bưu thiếp đương nhiên là phải đến từ thế giới u hồn. Không biết những u hồn kì lạ này có phải đều sống trong bưu thiếp không nhỉ?

“‘Một thế giới khác’ kỳ diệu không gì so sánh nổi mới hay ho làm sao, vậy thì xin hỏi, cô làm cách nào mà lại đến được thế giới này của chúng tôi?”

Cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt coi thường: “Anh không hiểu được đâu”.

Ánh mắt này, giọng điệu này đều khiến tôi bắt đầu có chút bực dọc, tôi cầm bưu thiếp lên nói: “Thế còn cái này thì sao? Tại sao lại vứt nó ra đất?”

“Bởi vì tôi đang tìm kiếm một người”.

“Người đó là ai?”

Ki ốt nhỏ bé lại im lặng hồi lâu, tôi giống như đang thăm vấn cô ta vậy, cô ta từ từ cụp mắt xuống, nói vô cùng khê khàng: “Người tôi yêu”.

Cô ta đang tìm kiếm người cô ta yêu – câu nói này giống như kim đâm vào đầu óc tôi, khiến tôi bỗng chốc nhớ lại khuôn mặt của Tiểu Chi.

Đúng vậy, mỗi người trên thế giới này đều đang tìm kiếm người mà anh ta (cô ta) yêu.

Tôi đột nhiên không biết nên nói gì lúc này, giờ mới nhớ ra bây giờ đã là sáng tinh mơ, tôi cùng một cô gái xa lạ (hoặc là một u hồn), mặt đối mặt, chen chúc trong một ki ốt bé xíu, nghĩ tới là đã muốn nuốt mất mồ hôi.

“Xin lỗi, tôi nên đưa cô về nhà thôi”.

Tôi mở cửa ki ốt, nhường A Hoàn ra trước. Lúc này chúng tôi mới phát hiện ra bên ngoài trời đang mưa, tuy là mưa phùn lất phất nhưng những giọt nước mưa lạnh toát rơi lên mặt cũng đủ khiến người ta rúm ró lại.

Thời khắc này, trước mặt là đường phố trong màn mưa đêm, tiếng mưa rơi xung quanh cũng quện vào nhau, ánh đèn đường thê thảm rọi sáng những sợi mưa, quả đúng như đang tới “một thế giới khác”.

Tôi đã không còn lo sợ cô ta sẽ chạy mất nữa, nhưng cô ta lại thần thờ đứng bất động trong màn mưa.

“Nói cho tôi biết, cô ở đâu, tôi sẽ đưa cô về”.

Nhưng A Hoàn hình như vẫn không nghe thấy, cô ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, dường như có vô số những linh hồn đang bay lượn trong đêm mưa.

Tôi thực sự không kìm chế được nữa bèn hét lên bên tai cô ta: “Lẽ nào, cô để chúng ta ở đây ướt mưa cả đêm sao?”

Cô ta lắc lắc đầu, rút cuộc cũng mở miệng: “Tôi không biết”.

“Không biết cái gì?”

Trời ơi, tại sao u hồn nói chuyện đều khiến người ta chẳng biết đâu mà lần vậy nhỉ?

Nước mưa rớt trên mắt A Hoàn, nét mặt cô ấy đầy vẻ mong lung đáp: “Tôi không biết tôi sống ở đâu”.

Câu nói này khiến tôi lập tức muốn té xỉu. Có lẽ nhà của cô ta chính là đêm đen của thành phố này, bay qua bay lại chính là nơi ở của cô ta, thậm chí cái ki ốt bé xíu này chính là nhà của cô ta?

Bây giờ phải làm thế nào đây? Bên cạnh là một u hồn không có nhà để về, còn tôi thì bắt buộc phải tìm ra lý do thực sự khiến Tô Thiên Bình xảy ra chuyện từ chính bản thân cô ta.

Cách duy nhất là đưa cô ta về căn phòng của Tô Thiên Bình.

“Được rồi, tại cô không biết mình sống ở đâu vậy thì tạm thời theo tôi nào”.

Tôi lo lắng sợ cô ấy nghe thấy câu nói này sẽ cự tuyệt, thậm chí sẽ làm chuyện gì đó đáng sợ với tôi, nhưng cô ta bỗng nhiên trở nên dịu dàng, nhìn tôi giống như một cô gái bị thương, không nói đồng ý cũng không từ chối.

Là đồng ý ngầm rồi nhé?

Vậy là, tôi nhẹ nhàng tóm lấy tay cô ấy, thực ra là tóm lấy ống tay áo khoác gió, may mà cô ta không hề phản kháng lại. Tôi kéo cô ấy chạy tới phía dưới một cửa hàng ven đường, ở đây có thể trú mưa, chúng tôi men theo con đường này chạy về phía trước, chẳng mấy chốc đã chạy tới phía dưới cầu vượt Nam Bắc.

Ở đây có rất nhiều tắc xi chạy qua đêm, tôi kéo cô ấy vội vã chạy tới ven đường, vừa vặn chặn được một chiếc tắc xi đưa chúng tôi tới nhà của Tô Thiên Bình.

Cô ấy rất “phục tùng” ngồi hàng ghế phía sau xe, nét mặt vô cảm nhìn ra thế giới bên ngoài cửa sổ. Nước mưa chảy ào ạt trên cửa kính chắn gió, cần gạt nước khẽ khàng gạt sạch chúng đi, làm mờ cả ánh đèn đỏ trong tầm mắt chúng tôi.

Xa tắc xi chẳng mấy chốc đã dừng lại tại đích đến, tôi đưa A Hoàn đi vào tòa chung cư yên tĩnh đó. Trong hành lang cầu thang tối om, chiếc áo gió màu trắng của cô ấy phát ra những tiếng ma sát khe khẽ, chắc là trước đây khi Tô Thiên Bình đưa cô ấy về đây cũng có cảm giác như vậy nhỉ?

Đến tầng năm, tôi móc chìa khóa mở cửa phòng của Tô Thiên Bình ra, để A Hoàn vào phòng khách cái đã.

Nửa đêm dẫn cô gái xa lạ về phòng, có phải là đầy ẩn ý không nhỉ? Nhưng tôi có còn lựa chọn nào khác đâu? Tôi bật chiếc đèn tù mù trong phòng khách lên, đồng thời mở điều hòa mức to nhất.

A Hoàn rõ ràng có chút căng thẳng, cô ấy ngẩng đầu nhìn xung quanh, hình như đang tìm kiếm thứ gì đó trên trần nhà.

“Cô đang nhìn gì thế?”

Cô ấy lạnh nhạt nói: “Có rất nhiều con mắt bắn thủi đang nhìn tôi”.

A Hoàn nhất định đã cảm nhận được sự tồn tại của những đầu dò đó, tôi chỉ biết bình tĩnh nói: “À, đừng lo lắng, những con mắt đó không thể làm hại cô đâu”.

Cô ấy kéo chiếc mũ trắng xuống, vòng qua hình ngôi sao năm cánh màu trắng trên sàn nhà, tiến thẳng vào phòng ngủ của Tô Thiên Bình. Cô ta cẩn thận nhìn quanh một vòng, nói: “Anh thường xuyên dẫn con gái lạ về nhà?”

“Không! Chưa bao giờ. Cô coi tôi là loại người gì chứ?”

Tôi vẫn muốn nói tiếp chút gì đó, nhưng thực sự không thốt nên lời, thực ra định nói là: “Tôi chẳng qua là thương cô hồn đã quỵ trong đêm mưa gió này”, hoặc là nói “Tôi muốn nhốt cô ở đây để thẩm vấn cô?”

Mưa ngoài cửa sổ càng lúc càng to, những cành cây thủy san chốc chốc lại lắc lư đập lên cửa kính. Cô ấy bước ới trước cửa sổ nhìn màu đỏ trên cửa kính, mãi vẫn không nói câu gì.

Tôi bước tới cạnh cô ấy hỏi: “Cô có biết cái kí hiệu này không?”

A Hoàn chỉ lặng lẽ nhìn lên cửa sổ, vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.

Tại sao phải luôn dằn vò tôi chứ? Tôi không nín nhịn được nữa bèn tiếp tục hỏi: “Thế cô có biết căn phòng này không?”

Cô ấy quay đầu lại nhìn, ánh mắt chớp chớp nói: “Có lẽ tôi biết đấy”.

Tôi gạt đầu, mở ngăn kéo lôi xấp bưu thiếp trong đó ra, đặt trước mặt cô ta hỏi: “Những cái này đều là do cô chụp sao?”

“Đúng vậy, tôi sợ người khác sẽ lãng quên mình”.

Một u hồn lo sợ bị người khác lãng quên? Tô Thiên Bình thực sự đã đoán đúng rồi?

“Cô lo sợ bị người khác lãng quên? Hay nói cách khác là sợ bị thế giới này lãng quên?”

Đột nhiên, ánh mắt của A Hoàn bỗng trở nên mạnh mẽ không gì sánh nổi, cô ta liếc xéo tôi một cái: “Bởi vì tôi sắp chết rồi”.

Lại là câu nói này! Lúc cô ta đối diện với ống kính của Tô Thiên Bình cũng từng nói sinh mệnh của mình chỉ còn lại bảy ngày, bây giờ hơn mười ngày đã qua đi rồi, cô ta vẫn nói rằng mình sắp chết.

Tôi lạnh lùng đáp lại: “Cô rút cuộc sắp chết bao nhiêu lần?”

“Sinh ra bao nhiêu lần thì chết đi bấy nhiêu lần. Sinh một lần không dư, chết một lần không thiếu. Từ chính là diệt sinh, sinh chính là diệt tử”

Đôi môi xanh xám của cô ta từ từ mấp máy, giống như đang niệm kinh văn hay lời nguyện nào đó, âm thanh du dương trầm bổng mà nhịp nhàng, thản nhiên chui tọt vào tai khiến tôi sợ hãi tới mức lùi lại nửa bước.

Tuy giống như đang nghe vè, nhưng dường như tôi vẫn có thể nghe ra chút đạo lý, có lẽ sinh tử trên thế giới này vốn dĩ là như vậy?

Nhưng tôi lập tức lắc đầu, lớn tiếng nói: “Được rồi. Tôi mặc kệ cô sống hay chết, là người hay là ma, bây giờ tôi chỉ muốn biết là cô có quen Tô Thiên Bình không?”

“Tô Thiên Bình?” Ánh mắt A Hoàn nhìn chăm chăm về phía sau lưng tôi, giống như có ai đó đang đứng sau lưng tôi vậy. Tôi hoảng sợ quay đầu lại nhìn, nhưng đến một bóng ma cũng chẳng có, chỉ nghe thấy cô ấy lạnh lùng nói: “Hình như tôi có nhớ cái tên này”.

Tôi vội vã quay đầu lại, nhìn vào mắt cô ta nói: “Cô với cậu ấy có quan hệ thế nào?”

“Tôi và anh ta chẳng có quan hệ gì cả!”

Từ trong đôi mắt bí ẩn của cô ta, tôi không nhìn thấy bất cứ điều gì giấu giếm – cô ta và Tô Thiên Bình rút cuộc quan hệ thế nào? Bây giờ, điều duy nhất có thể xác định được chính là hình ảnh cô ta xuất hiện trong DV của Tô Thiên Bình, thậm chí còn đối thoại với cậu ấy, điều này rất dễ khiến người khác liên tưởng tới thứ gì đó ẩn ý, là một cuộc gặp gỡ phong lưu sắc dục của Tô Thiên Bình hay là tạo vẻ đa tình dụ sơi vào phòng? Đoán mò về sự thật vốn nhiều nhưng như vậy, giống như mê cung của câu chuyện Hoang thôn.

“Cô biết không? Tô Thiên Bình đang nằm trong bệnh viện, đang bị hôn mê sâu, trở thành một người thực vật”.

“Không, anh ta đã chết rồi”.

Giọng điệu của A Hoàn lạnh buốt như ngày đông này, giống như đang nói về cái chết của một con ruồi vậy.

Tim tôi cũng lạnh giá, sự thương cảm vốn dành cho cô ta cũng tan biến: “Cô thật sự khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Đúng vậy, Tô Thiên Bình bây giờ chẳng khác gì người chết”.

“Ý tôi muốn nói là... anh ta đã mất đi linh hồn”.

“Mất hồn?”

Tôi rì rầm lặp lại câu nói đó mấy lần, không gắng gượng được nữa nên đành ngồi xuống ghế.

Ánh mắt như lưỡi dao của A Hoàn nhìn xoáy vào mắt tôi, nói: “Anh còn muốn hỏi tôi điều gì nữa?”

“Được rồi, đừng nói tới Tô Thiên Bình nữa, bây giờ hỏi cô về một người khác”.

Nói tới đây tim tôi bất giác lại đập loạn xạ, tôi chỉ biết ép buộc bản thân ngắt lời mình, nuốt chửng cái tên đó vào trong.

Vài giây im lặng.

Mưa rơi to hơn ngoài cửa sổ, nước mưa không ngừng gõ thành tiếng lên kính cửa sổ càng khiến cho căn phòng này hiện rõ sự im lặng đến phát sợ.

A Hoàn bỗng nhiên chủ động tiến về phía tôi hai bước, dịu dàng nói: “Anh muốn hỏi ai?”

Vậy là, môi và lưỡi đã phản bội lại trái tim tôi, rút cuộc tôi đã thốt ra cái tên đó...

Tiểu Chi

Cái tên đẹp dễ này giống như luồng điện từ trong miệng tôi phát ra, bỗng chốc đập vào mắt A Hoàn khiến cô ấy lập tức nhắm mí mắt lại và khẽ run lên.

Đúng vậy, trong DV của Tô Thiên Bình, A Hoàn đã từng nói: “Anh có muốn gặp Tiểu Chi không?”, câu nói này quả là có sức mê hoặc ghê gớm đối với tôi, tôi nghĩ cái đó mới chính là động lực khiến tôi muốn tìm kiếm u hồn bư thiếp. Nhưng A Hoàn lập tức lấy lại sự bình tĩnh, đôi mắt mở to, hỏi tôi “Anh biết Tiểu Chi sao?”

Tôi trịnh trọng gật gật đầu: “Không sai, biết tới nỗi khắc cốt ghi tâm! Biết tới nỗi cả kiếp này cũng không sao quên được!”

Cô ta vẫn nhìn chăm chăm vào mắt tôi, giống như đang nhìn bóng cô ấy trong con ngươi của tôi vậy, hoặc là đang nhìn thấy linh hồn tôi trong giây phút này đang kích động.

Đột nhiên, A Hoàn gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi”.

“Cô hiểu gì?” Tôi lại đứng lên, gần như lao tới bên tai cô ấy nói: “Cô biết tôi là ai rồi chứ?”

A Hoàn dường như không buồn để ý, chỉ quay đầu đi, lạnh nhạt nói: “Có lẽ, ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy anh tôi đã biết anh là ai”.

“Thế cô nói tôi là ai?”

“Là người sáng tạo ra Tiểu Chi trong mộng tưởng chữ nghĩa”.

Câu trả lời của cô ấy lại lần nữa khiến tôi ngỡ người ra. Sáng tạo ra Tiểu Chi trong mộng tưởng chữ nghĩa? “Mộng tưởng chữ nghĩa” không phải là tiểu thuyết sao? Cô ấy nói tôi là người sáng tạo ra Tiểu Chi trong tiểu thuyết, cũng có nghĩa nói tôi chính là tác giả của “Quán trọ Hoang thôn”.

Hóa ra, A Hoàn đã biết tôi là ai rồi, tại sao cô ta lại biết được nhỉ? Tôi chưa từng tiết lộ với cô ấy thân phận của mình, lẽ nào cô ta nhận ra điều đó trong mắt tôi? Hay là cô ta có ma thuật nào đẩy nhìn xuyên thấu linh hồn người khác?

“Cô nói không đúng! Không phải tôi sáng tạo ra Tiểu Chi trong mộng tưởng chữ nghĩa, mà là Tiểu Chi đã sáng tạo ra mộng tưởng chữ nghĩa của tôi”.

“Có lẽ vậy, có lẽ anh vốn dĩ đã sống trong mộng cảnh rồi”.

Mộng cảnh? Tôi đột nhiên nhớ tới cuốn “Hủy diệt mộng cảnh”. Đúng vậy, mộng cảnh yếu đuối nhường vậy, những người sống trong mộng cảnh đều nhạy cảm và yếu đuối.

Có lẽ là do đã quá muộn, thần kinh tôi lúc này cũng có chút không minh mẫn, luận điệu thì linh tinh nên đành phải gắng gượng nói: “Nhưng Tiểu Chi không phải là giấc mơ”.

Anh muốn gặp Tiểu Chi không?

Lần này thì tới lượt luồng điện phát ra từ miệng A Hoàn, tức khắc bắn vào tai tôi khiến tôi đông cứng lại thành một pho tượng.

Mười mấy giây qua đi, pho tượng rút cuộc đã tan chảy, tôi lắc người vài cái, đáp: “Tôi muốn gặp Tiểu Chi”.

“Bất luận phải trả giá thế nào sao?”

Đầu óc tôi lập tức trống rỗng, chỉ còn lại hai chữ “Tiểu Chi”: “Đúng vậy, bất luận phải trả giá thế nào đi chăng nữa”.

A Hoàn khẽ thở dài nói: “Anh sẽ gặp được cô ấy”.

Nhưng tôi liền hấp tấp không buông tha, hỏi ngay: “Khi nào? Ở đâu? Gặp thế nào?”

“Anh không phải vội vã, tôi sẽ nói với anh”.

“Không, hãy nói với tôi ngay bây giờ”.

Cô ta lắc đầu, cụp mắt xuống nói: “Xin lỗi, tôi mệt rồi”.

Câu nói này hình như có tác dụng thôi miên, bản thân tôi cũng lập tức thấy mệt mỏi vô cùng, đầu óc mơ màng nặng trĩu sắp không thể gắng gượng được nữa.

Đúng vậy, bây giờ đã là hai giờ sáng, mưa đêm ngoài cửa sổ cũng không biết sẽ rơi tới bao giờ.

Lúc này tôi mới cảm thấy bối rối, lập tức lùi lại một bước, nói: “Người nói xin lỗi đáng lẽ phải là tôi. Nếu như cô đồng ý, có thể ở lại đây nghỉ ngơi một đêm, tôi ngủ trên sofa bên ngoài là được rồi”.

Nói xong câu này lòng tôi cũng rất thấp thỏm bất an, không biết cô ấy có cho rằng tôi có ý đồ gì không nhỉ?

Vẫn may, cô ấy gật gật đầu nói: “Vậy thì anh ra ngoài trước đi”.

“Được, sáng ngày mai nhớ kể cho tôi nghe chuyện của Tiểu Chi”.

A Hoàn không đồng ý cũng chẳng từ chối nhìn tôi, sau khi tôi ra khỏi phòng ngủ, cô ấy lập tức đóng cửa phòng lại, còn khóa chặt bên trong giống như để phòng trộm vậy.

Tôi tự mình lẩm bẩm: “Đây có phải là nhà cô đâu nhỉ”.

Nhưng cũng chẳng phải là nhà của tôi. Tôi khẽ thở dài một tiếng, mệt mỏi đổ người lên ghế sofa.

Nhìn về phía phòng ngủ, chỉ thấy một cánh cửa phòng lạnh lẽo, không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì. Không biết cô ta làm gì trong đó, đang ngủ trên giường của Tô Thiên Bình hay là trần thủ thâu đêm trước cửa sổ?

Trời ơi, tại sao tôi lại tưởng tượng một cô gái trẻ (hoặc u hồn) cách một tấm cửa đang làm gì trong cái thời khắc sáng sớm này?

Phải chăng cô ta sẽ không biến thành không khí rồi mất tích chứ?

Không nghĩ về A Hoàn nữa, có lẽ sáng ngày mai sẽ biết được tin tức về Tiểu Chi từ cô ta.

Lúc này mí mắt càng lúc càng nặng trĩu, giống như có người đẩy mạnh tôi một cái, khiến tôi chìm trong đại dương mộng mị.

Dưới đáy biển sâu, vang vọng tiếng hát của nữ yêu...Ngày

Lại nằm mơ rồi.

Đáng tiếc mộng cảnh lần này lại mơ hồ đến như vậy, mơ hồ đến nỗi sau đó không tài nào có thể nhớ lại được. Bây giờ điều duy nhất có thể khẳng định được là, giấc mơ đó liên quan tới Hoang thôn.

Thực tế là tiếng chuông điện thoại đã đánh thức tôi dậy, tôi tóm lấy điện thoại nổi lên trên biển mộng, mắt nhắm mắt mở nghe máy: “Alô?”

“Tôi Tôn Tử Sở đây, đêm qua cậu rút cuộc sao rồi?”

Chắc là do vẫn chưa tỉnh ngủ, tôi chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, cái gã này tự nhiên gọi điện tới đánh thức đã khiến người ta có chút không vui rồi: “Đêm qua? Tôi chẳng nhớ gì hết cả”.

“Không phải chứ? Tôi còn nhớ, cậu tối qua không uống rượu mà, sao lại quên nhanh thế? Tôi nhìn thấy cậu kéo cô gái đó chạy ra khỏi quán bar mà, sau đó tôi cũng chạy đuổi theo cậu, nhưng lượn mấy vòng mà không thấy cậu đâu cả, thực sự không yên tâm nên mới gọi cho cậu đây”.

Lúc này tôi đã tỉnh táo hơn một chút: “Ồ, là việc đấy à. Anh yên tâm đi, tôi không sao”.

“Thế cô gái đó sao rồi? Có phải để ý đến cô ta rồi không?”

Tôn Tử Sở rút cuộc đã lộ ra đuôi hồ ly, hóa ra là anh ta “quan tâm” cái này đây.

“Xời...”, khi sắp thốt ra “Cô ấy đang ở đây” thì tôi đột ngột ngậm miệng lại, ấp úng trả lời, “Anh đừng nói linh tinh, tôi là loại người đấy sao?”

“Biết người biết mặt không biết tâm”. Anh ấy cười vang trong điện thoại, nghe mà khiến người ta nổi cả da gà, “Được rồi, cậu không sao là tốt rồi, có gì tiến triển thì nói với tôi. Bye bye!”

Từ từ buông điện thoại xuống, tim lại đột nhiên đập loạn xạ. Đúng rồi, A Hoàn đang ở trong căn phòng này. Tôi đứng phắt dậy trên ghế sofa thì mới phát hiện ra đã là 8 giờ sáng.

Cửa phòng ngủ vẫn đóng im ỉm, tôi chỉ biết gõ nhẹ cửa phòng, nhưng bên trong không có bất cứ phản ứng gì.

Chắc là A Hoàn vẫn đang ngủ? Nghĩ tới đây tôi có chút ngại ngùng, nhưng vẫn ra sức gõ mấy cái rồi gọi mấy câu: “A Hoàn”, nhưng bên trong vẫn im lặng như tờ.

Trong lòng lại bắt đầu lo lắng, tôi thử vặn nắm cửa, không ngờ là cửa đã mở ra, hóa ra cửa phòng ngủ không hề khóa.

Cẩn thận, rón rén bước vào trong, căn phòng vẫn giống hệt tối qua, đèn vẫn sáng, khăn trải giường giống như mới tinh chưa có ai động tới.

Còn A Hoàn đã mất tích như không khí vậy.

Lần này tim tôi lại như chìm xuống đáy giếng, ào một tiếng mà nước bắn lên cao tít tắp. Tôi nhìn chăm chăm vào căn phòng trống trơn, bên tai văng vẳng tiếng mưa đông rả rích.

Có lẽ cô ta đích thị là u hồn bư thiếp, bây giờ đã trở lại bư thiếp?

Đột nhiên, mí mắt tôi lại nhói lên như bị chọc.

Là kính cửa sổ!

Cả đêm mưa to khiến cho kính cửa sổ phủ kín hơi nước, giống như được che lên một lớp voan thần bí. Bên cạnh màu đỏ đó, lại xuất hiện thêm một kí hiệu y hệt như vậy.

Nhưng này không phải là màu đỏ, mà là dùng ngón tay vẽ lên tấm kính phủ đầy hơi nước, khi hơi nước mất đi nó cũng sẽ biến mất.

Tôi run rẩy bước tới cạnh cửa sổ, nhìn được “sinh” ra bởi màn hơi nước.

Mưa to từ đêm qua cho tới tận sáng sớm, bây giờ đã không có dấu vết tạnh ráo nào, hơi nước mờ lung trên kính cửa sổ làm mờ ảo cả thế giới bên ngoài.

Còn nhớ những ngày mưa lúc còn nhỏ, tôi cũng thường dùng ngón tay vẽ lên cửa kính. Vậy thì kí hiệu trước mắt tượng trưng cho điều gì đây?

Lúc này trên kính cửa sổ đã có hai rồi, một cái màu đỏ tươi diện mạo dữ tợn, còn cái kia lại trong suốt trong hơi nước. Chúng xếp hàng cạnh nhau trông giống như hai con mắt tròn tròn lên, nhìn chăm chăm vào tôi đang há hốc mồm kinh ngạc.

Nghĩ tới “con mắt”, tôi đột nhiên ngẩng đầu lên khung cửa sổ, ở đó cũng giấu một “con mắt” kim loại. Đúng rồi, có lẽ tôi có thể phát hiện ra điều gì đó từ trong chiếc đầu dò.

Tôi lập tức mở máy tính của Tô Thiên Bình ra, khi biểu tượng Windows xuất hiện, miệng tôi lầm rầm “nhanh lên, nhanh lên”. Màn hình vừa hiện lên là đã vào ngay hệ thống giám sát, quả nhiên tất cả đầu dò đều đang trong trạng thái hoạt động.

Tìm hình ảnh giám sát tối qua, tôi lập tức chuyển cảnh tới góc độ của đầu dò trong phòng ngủ, chính thời gian tối hai giờ sáng nay. Trên màn hình hiện ra một hình ảnh – trong góc độ hơi có chút biến dạng, tôi đang đối diện với ống kính đứng ở cửa phòng ngủ, còn A Hoàn quay lưng lại phía ống kính nói chuyện với tôi.

Sau đó A Hoàn đóng cửa phòng ngủ lại, thậm chí còn khóa lại từ bên trong, rồi cô ta quay người hướng ra ngoài cửa sổ, đầu dò vừa vặn chiếu lên đúng khuôn mặt cô ta.

Lần đầu tiên nhìn thấy mặt cô ta trong camera, cảm giác rất khác so với trong DV và con người thật của cô ta. Có lẽ do hình ảnh đầu dò quay lại hơi mờ ảo, hơn nữa lại không có âm thanh, với một góc độ biến

hình dị dạng đã khiến cho A Hoàn trên màn hình trở nên hơi đáng sợ (nói thực là hầu như bất cứ ai ở trong đó nhìn đều rất hung tợn), và những động tác không có âm thanh càng giống diễn kịch câm hơn.

Biểu hiện của cô ta bình tĩnh lạ thường, chỉ có đôi mắt là không ngừng liếc ngang liếc dọc, thể hiện rất rõ cô ta đã chú ý tới đầu dò này, cô ta bước tới dưới cửa sổ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào nó. Khuôn mặt biến dạng đối diện với ống kính càng trở nên đáng sợ, hai con mắt ở chính giữa hiện lên rất to, còn thân hình lại hiện lên vô cùng nhỏ.

Lúc này, A Hoàn trong camera rõ ràng biến thành một con quái vật đầu to chân nhỏ. Cô ta nhìn xoáy vào mắt đầu dò, thực ra cũng là nhìn xoáy vào tôi đang ngồi trước màn hình máy tính, cảm giác giống như đang mặt đối mặt với tôi vậy. Cô ta đang nhìn vào mắt tôi, hình như còn đang nói gì đó với tôi, nhưng tôi không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Sau đó, cô ta quay người bỏ đi khỏi đầu dò, đi đi lại lại vài vòng trong phòng ngủ của Tô Thiên Bình, hình như không có vẻ gì là buồn ngủ cả.

Cuối cùng, A Hoàn ngồi trước màn hình máy tính, cũng chính là vị trí hiện nay tôi đang ngồi, đầu dò không thể nhìn thấy màn hình máy tính, chỉ có thể nhìn thấy màn hình không ngừng chớp nháy, gần như chỉ có ánh sáng màu xanh da trời chiếu sáng mặt cô ta.

Nhìn cô ta đang ngồi trước màn hình máy tính trong hình ảnh, tôi không kìm chế được cũng đã ngẩng đầu lên nhìn “con mắt” trong khung cửa sổ, chắc là đáng vẽ tôi trong camera cũng như thế này đây.

Tôi không biết A Hoàn xem gì trong máy tính, chỉ thấy cô ta không ngừng kích chuột, gần như không động tới bàn phím. Trời ơi, chắc không phải là nửa đêm nhàn rỗi vô vị tới nỗi chơi điện tử chứ nhỉ? Hoặc là đang xem những DV do Tô Thiên Bình quay? Ít nhất cô ta cũng không xem được “U hồn bưu thiếp”, trừ khi cô ta cũng biết mật mã.

Do không nhìn rõ cô ta đang làm gì, nên tôi đã sử dụng chức năng tua nhanh, cho tới khi cô ta tắt máy tính đi. Tôi nhìn qua thời gian trên camera, lúc đó vừa đúng 3 giờ sáng.

Trong đầu dò tà ác này, biểu hiện của A Hoàn trở nên quái dị lạ thường, cộng thêm cả toàn thân trắng toát, rõ ràng là một u hồn. Cô ta lặng lẽ đứng im một lúc, hình như đang suy ngẫm một vấn đề nào đó.

Cuối cùng, cô ta từ từ bước tới trước cửa sổ. Góc độ của đầu dò không thể hướng về phía dưới kính cửa sổ, chỉ có thể nhìn thấy A Hoàn đưa tay về phía trước, nhìn từ tư thế cô ấy chuyển động cánh tay thì chắc là đang vẽ một vòng tròn trên kính cửa sổ.

Tiếp đó cô ấy lùi lại một bước và nhìn lên cửa kính, hình như là đang chiêm ngưỡng “tác phẩm” của mình.

Tại sao cô ta lại làm như vậy? Hay là màu đỏ kia vốn là do chính cô ta vẽ? Nhưng cũng có khả năng khác, cô ta chẳng qua là thấy tò mò nên cũng bắt chước vẽ nó lên cửa kính mà thôi.

A Hoàn trên màn hình lúc này đội mũ trùm đầu lên, cẩn thận mở cửa phòng ngủ. Cô ấy nhìn ngó phòng khách tối om một lúc, rồi rón ra rón rén bước ra khỏi cửa phòng và tiện tay đóng cửa lại.

Nhìn căn phòng trống hươ trống hoắc dưới ống kính, tôi lập tức chuyển hình ảnh tới phòng khách. Vậy là, trên màn hình hiện lên góc độ mà đầu dò quay lại được trong phòng khách, tôi lại chỉnh thời gian tới 3 giờ sáng.

Quả nhiên, trong phòng khách xuất hiện một tia sáng, đó là do cửa phòng ngủ mở để lộ ra, nhưng sau đó đã đóng ngay lại. Trong phòng khách tối om chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen mờ ảo.

Tôi lập tức tắt camera trong phòng khách đi, rồi chuyển tiếp hình ảnh tới góc phía trên thềm cửa ra vào, vẫn là thời gian 3 giờ sáng. Ở đây, có thể nhìn thấy vài tia sáng yếu ớt, tôi thấy cửa phòng từ từ mở ra, bóng trắng “bay” ra ngoài, còn cánh cửa khép lại.

A Hoàn đã đi như vậy sao? Cô ta rút cuộc là người hay là u hồn? Tại sao phải bỏ đi không lời từ biệt? Tôi còn có thể gặp lại cô ta không?

Tất cả những dấu hỏi đều trào lên trước mắt khiến tôi bức bối không yên bèn đứng phắt dậy, giống như đã thú trong lòng không ngừng lượn vòng trong đó.

Tiếng mưa ngoài cửa sổ càng lúc càng dày đặc. Tôi quay đầu lại nhìn kính cửa sổ, hai sinh đôi đang chọc thẳng vào mắt tôi.

Toàn thân tôi mềm nhũn ra, ngồi xuống. Giây phút này, Tô Thiên Bình đối với tôi mà nói đã không còn quan trọng nữa rồi, quan trọng nhất là Tiểu Chi – u hồn tàu điện ngầm mà tôi ngày đêm thương nhớ.

A Hoàn hỏi tôi muốn gặp Tiểu Chi không? Có lẽ cô ta vốn đã biết quan hệ của tôi và Tiểu Chi, giữa u hồn bưu thiếp và u hồn tàu điện ngầm chắc cũng tồn tại sự ăn ý nào đấy nhỉ? Ý nghĩ hoang đường này đến nay đã ăn sâu vào tâm can khiến tôi thực sự tin tưởng, không còn hoài nghi gì nữa cả.

Đúng vậy, Tiểu Chi chính là u hồn tàu điện ngầm.

Hơn nửa năm trước, khi truyện ngắn “Hoang thôn” của tôi mới được đăng, tôi đã nhận được e-mail của một nhân vật bí ẩn tự xưng là “Nhiếp Tiểu Sảnh”, cô ấy chỉ ra rất nhiều chỗ thiếu sót trong truyện và còn nhắc đến rất nhiều câu chuyện về Hoang thôn, đều là những điều mà tôi mắt thấy tai nghe.

Sau đó, dưới sự giúp đỡ của người anh họ làm cảnh sát là Diệp Tiêu, tôi đã tóm được nhân vật bí ẩn bám theo tôi trong bóng tối ở ga tàu điện ngầm – Nhiếp Tiểu Sảnh. Không ngờ, cô ấy lại là một cô gái rất xinh đẹp, tôi gọi cô ấy là Tiểu Sảnh, và đôi mắt chỉ có trong liêu trai của cô ấy đã thực sự hút hồn tôi.

Bối cảnh chủ yếu của “Quán trọ Hoang thôn” chính là ngôi nhà cổ mang tên “Quán trọ Hoang thôn”, đáng tiếc rằng ngôi nhà này đã bị san bằng và hiện đang xây dựng thành tòa cao ốc bốn mươi tầng.

Nửa năm trước, để bóc trần bí mật Hoang thôn, tôi đã bất chấp tất cả để dọn tới ngôi nhà cổ đó. Tiểu Sảnh tự nói rằng cô ấy không chốn nương thân nên cũng đã dọn tới đấy ở. Tuy cùng sống với nhau vài ngày dưới một mái nhà, nhưng tôi luôn ngủ trên phòng tầng ba, và để Tiểu Sảnh ở trong căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ dưới tầng hai.

Tất cả những ngôi nhà cổ đóng cửa để không đều luôn có những câu chuyện và truyền thuyết thần bí kể mãi không hết, quán trọ Hoang thôn cũng vậy. Tôi và Tiểu Sảnh đã trải qua biết bao nhiêu chuyện khiến nhiều người không sao tin nổi, và đã phát hiện ra rất nhiều bí mật mà người khác không thể tưởng tượng nổi...

Thực tế, Tiểu Sảnh chính là Tiểu Chi. Cô ấy hiểu rằng bản thân mình chỉ thuộc về Hoang thôn, không thuộc về nhân gian này, và cũng không thể ở bên cạnh tôi. Tiểu Sảnh (Tiểu Chi) rút cuộc đã đau khổ rời xa tôi, tôi không biết cô ấy có trở lại Hoang thôn nữa hay không, nhưng tôi vẫn luôn tin rằng cô ấy vẫn còn ngao du đâu đó trong đường hầm tàu điện ngầm tối tăm.

Đúng vậy, tôi hy vọng sẽ gặp lại Tiểu Chi, đấy là sự hấp dẫn lớn nhất mà A Hoàn dành cho tôi.

Giờ đây, bất luận phải trả giá thế nào đi chăng nữa, tôi đều muốn làm sáng tỏ sự việc này – vì Tiểu Chi và cũng vì bản thân mình.

“Tiểu Chi!”

Tôi khẽ gọi tên cô ấy, đây là lễ truy điệu cuối cùng của quán trọ Hoang thôn.

Mưa ngoài cửa sổ nhắc nhở rằng tôi đang ở chốn nào, vậy là tôi trở vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt. Sau đó vào bếp, lấy bánh mì chiều tối qua đem tới, đây coi như là bữa sáng của tôi rồi.

10 giờ sáng, đúng lúc tôi không tài nào dứt ra khỏi kí ức thì tiếng chuông cửa đột ngột vang lên, nó giống như chiếc điều khiển khiến tôi nhảy dựng lên khỏi ghế.

Lẽ nào u hồn bưu thiếp lại đến rồi? Không, tôi nghĩ cô ta ko thể xuất hiện giữa ban ngày được.

Tôi chạy tới cửa phòng đắn đo một lúc, nhưng tiếng chuông cửa lại vang lên thúc giục. Tôi cẩn thận mở cửa phòng thì phát hiện người đứng ngoài cửa là Xuân Vũ.

Hóa ra là cô ấy ư, tôi nhẹ cả người, mời Xuân Vũ vào phòng.

Xuân Vũ mặc một chiếc áo khoác màu đen, đầu chiếc ô không ngừng nhô ra những giọt nước, cô ấy vẫn thận trọng như vậy, tỉ mỉ nhìn phòng khách rồi nói: “Tôi biết anh vẫn còn ở đây, hôm nay thế nào?”

“Chán thậm tệ!”

“Đúng, tôi cũng thấy, sắc mặt anh rất kém”. Xuân Vũ chậm chậm đi vào phòng ngủ, lắc lắc đầu nói, “Thế nên tôi mới tới thăm anh”.

Đúng, bây giờ tôi đã quyết định sẽ nói tất cả những gì mình biết cho Xuân Vũ nghe, có lẽ cô gái cần trọng, thông minh và kiên cường này sẽ cho tôi rất nhiều sự giúp đỡ mang tính then chốt.

Nhưng ánh mắt Xuân Vũ đã dừng lại trên kính cửa sổ, trên do A Hoàn dùng tay vẽ ra. Đột nhiên, cô ấy quay đầu lại nhìn vài vòng xung quanh, hình như đã phát hiện ra điều gì đó.

Tiếp theo cô ấy ngửi ngửi máy tính của Tô Thiên Bình, chau mày nói: “Đêm qua, có cô gái nào tới đây?”

Tôi cố gắng cả lên không biết phải nên nói gì, có phải cô ấy ngửi thấy mùi của A Hoàn không nhỉ? Có lẽ trên phương diện này, phụ nữ thường nhạy cảm hơn rất nhiều so với đàn ông.

“Được rồi, tôi thừa nhận!”, tôi lảng tránh ánh mắt của Xuân Vũ, “Nhưng tuyệt đối không phải là cái chuyện do cô tưởng tượng ra, cô gái đó thực ra là – u hồn bư thiếp”.

Xuân Vũ kinh ngạc: “Chính là cô gái trên bư thiếp mà anh cho tôi xem?”

“Cũng chính là người mà cô từng mơ thấy ở Hoang thôn”.

Ác mộng dường như lại dâng trào trong lòng Xuân Vũ: “Người đó thật sự tồn tại sao?”

“Không sai, tên của cô ta là A Hoàn”. Vừa mới thốt ra cái tên này, tim tôi bỗng giật thót lên một cái, tôi quay đầu nhìn căn phòng nói, “Cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên tối qua đã khiến tôi đưa cô ấy về căn phòng này, nhưng cô ấy chẳng mấy chốc đã bỏ đi rồi. Bất luận cô có tin hay không, sự việc chỉ đơn giản như vậy thôi”.

Sau đó, tôi kể lại nguyên xi cho Xuân Vũ nghe về tất cả những DV mà Tô Thiên Bình cất giấu, còn cả chuyện tối hôm qua đến sáng sớm hôm nay, cuộc gặp gỡ kỳ dị giữa tôi, A Hoàn và Lâm U.

Giống như đang nghe kể về một bộ tiểu thuyết kinh dị mới, Xuân Vũ mất hơn nửa tiếng đồng hồ nghe hết toàn bộ câu chuyện do tôi tường thuật lại, tỏ ra vô cùng kinh ngạc, cô ấy hít một hơi thật sâu nói: “Đây không phải là một giấc mơ của anh chứ?”

Câu nói của cô ấy khiến tôi vô cùng chán nản, tôi quay đầu lại chỉ lên trên kính cửa sổ nói: “Cái kí hiệu trong hơi nước kia là do A Hoàn dùng ngón tay vẽ đấy”.

“Ai cũng có thể làm được như vậy”.

“Đúng rồi, tôi có thể cho cô xem cái này”.

Tôi lập tức kéo Xuân Vũ tới trước máy tính, bật lại hệ thống giám sát, bật lại lần nữa toàn bộ hình ảnh giám sát lúc sáng sớm mà mình vừa xem ban nãy lên cho cô ấy xem.

Trên màn hình máy tính xuất hiện hình ảnh phòng ngủ, bóng người màu trắng mờ ảo lắc lư dưới đầu dò, cho tới khi khuôn mặt A Hoàn chính diện với ống kính thì sắc mặt Xuân Vũ lập tức trắng bệch ra.

Tuy khuôn mặt trong đầu dò biến dạng, xem ra cổ quái và buồn cười, nhưng Xuân Vũ vẫn nhận ra – đôi mắt đặc biệt nổi bật chính giữa trung tâm màn hình.

Môi cô ấy run rẩy nói: “Đúng vậy, chính là đôi mắt này! Cái người mà tôi đã mơ thấy ở Hoang thôn”.

Tôi không muốn để Xuân Vũ bị kích động thêm nữa nên lập tức tắt hệ thống giám sát. Xuân Vũ nhắm mắt lại hồi lâu, có lẽ cô ấy đang hồi tưởng lại đêm Hoang thôn.

Ngoài cửa sổ, mưa càng lúc càng to, cây thủy sam cao gầy lắc lư trong gió mưa, như thế lúc nào cũng có thể đổ xuống ngay được.

Tôi khẽ nói: “Cô có còn sợ không?”

Xuân Vũ rút cuộc cũng đã mở to mắt, gật đầu nói: “Đúng, đây là sự khủng khiếp vĩnh viễn không bao giờ có thể xóa nhòa”.

“Không sao cả, có khủng hoảng mới có kiên cường, cô đã đủ kiên cường rồi”.

“Không, tim tôi vẫn vô cùng yếu đuối”.

“Đừng nói những điều đó nữa”. Tôi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lập tức lôi cuốn “Hủy diệt mộng cảnh” ra đặt trước mặt Xuân Vũ nói, “Cô đã từng nghe nói về tác giả này chưa? Ông ấy trước đây là giáo sư của trường đại học S của các cô đấy”.

Cô ấy chạm vào tên tác giả trên bìa sách nói: “Hứa Tử Tâm? Tôi nhớ người này. Vào năm tôi mới thi vào đại học S, giáo sư Hứa đã từng dạy chúng tôi môn tự chọn tâm lý học”.

“Là khi cô học năm thứ nhất? Đó là việc tròn ba năm trước, cô có thể nói qua ấn tượng của mình về ông ấy không?”

“Giáo sư Hứa để lại cho tôi ấn tượng vô cùng sâu sắc. Ông rất phong độ, diễn thuyết rất say sưa trên bục giảng. Trước đây tôi chưa từng tiếp xúc với môn tâm lý học, nhưng sau khi nghe ông giảng bài thì luật sư hiểu biết thêm rất nhiều, rõ ràng là ông đã mở ra cho tôi một thế giới mới. Tới tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ như in nội dung tiết học hôm đó, giáo sư Hứa giảng về mộng”.

“Mộng?”

Cái từ này đã quán chặt lấy tôi.

“Đúng vậy. Giáo sư Hứa nói rằng ông rất sùng bái Sigmund Freud, nhưng với ‘Giải thích giấc mơ’ ông lại có cách lý giải khác, ông cho rằng, bên cạnh việc giấc mơ là sự đạt được tâm nguyện ra thì nó giống cánh cửa sổ để con người hướng tới một thế giới khác”.

“Nghĩa là sao?”

“Lúc đó tôi cũng không hiểu lắm, chỉ cảm thấy lời ông nói vô cùng đặc sắc, giống như tiểu thuyết của anh vậy, có kinh dị, có lịch sử và còn có cả mật mã”.

Tôi chỉ biết bật cười đau khổ: “Ha ha, đừng có cười nhạo tôi nữa, được không?”

“Nhưng, kể từ đó trở đi tôi không bao giờ gặp lại giáo sư Hứa nữa”.

“Bởi vì ông ấy tự sát rồi, vào ba năm trước”. Tôi tới bên cửa sổ, nhìn lên trên cửa kính phủ đầy hơi nước, bổ sung thêm một câu. “Đến nay vẫn sống không thấy người, chết không thấy xác”.

Xuân Vũ rung mình một cái: “Thảo nào không nhìn thấy ông nữa – anh nói là vẫn chưa phát hiện ra thi thể của giáo sư Hứa? Lẽ nào anh nghi ngờ có khả năng ông ấy vẫn còn sống?”

“Không biết, có lẽ khả năng nào cũng đều có thể xảy ra”.

“Tại sao lại hỏi tôi điều này? Anh cho rằng giáo sư Hứa ba năm trước có liên quan tới việc này sao?”

“Không sai, ví dụ cái đó...”

Tôi gơ tay chỉ lên trên kính cửa sổ, lật chương 2 của cuốn “Hủy diệt mộng cảnh” ra, đưa cho Xuân Vũ xem cái kí hiệu này trên sách rồi chỉ ào những kí hiệu Lương Chữ thần bí phía dưới.

“Trên tấm thẻ biên nhận bưu kiện của người mê sách gửi cho anh hình như cũng có kí hiệu giống hệt thế này phải không?” Xuân Vũ cúi đầu chăm chú nhìn, nói: “Trong giống như mấy người lùn đang nhảy múa”.

“Không, chúng tượng trưng cho lăng mộ vua Lương Chữ cổ xưa, chỉ có ý nghĩa của cái kí hiệu vòng tròn cuối cùng là vẫn chưa biết mà thôi”.

“Bởi vậy anh cho rằng giáo sư Hứa là bước đột phá mấu chốt?”

Tôi gật đầu khẳng định: “Ngoài u hồn bưu thiếp ra. Hứa Tử Tâm cũng là một manh mối quan trọng”.

“Được thôi, vậy thì tôi sẽ về trường hỏi xem sao. Tôi có vài người bạn học khoa tâm lý học của trường S, họ đã từng là học sinh của giáo sư Hứa”.

“Vậy thì tốt quá, thậm chí tôi còn cảm thấy, Tiểu Chi có khả năng cũng liên quan tới ông ấy”.

Câu nói này khiến Xuân Vũ vô cùng kinh ngạc: “Tại sao?”

“Bởi vì tấm thẻ biên nhận bưu kiện bí ẩn của người mê sách tôi đưa cho cô xem có in ảnh của Tiểu Chi ở mặt sau, còn họ tên và địa chỉ mặt trước đều là những kí hiệu kỳ quái đó”.

Xuân Vũ đột nhiên im lặng, cô ấy quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ hồi lâu mới cất giọng xa xăm: “Anh vẫn không thể quên được cô ấy, phải không?”

“Đúng vậy, tất cả những gì tôi làm bây giờ đã không còn chỉ vì sự sống chết của bản thân, mà còn vì cô – Xuân Vũ, và cả Tiểu Chi!”

“Anh vẫn không ngừng tìm kiếm cô ấy sao?”

Tôi thần thờ gật đầu: “Tôi tin rằng Tiểu Chi vẫn đang chờ đợi tôi ở một nơi nào đó trên thế giới này và A Hoàn cũng đã nói với tôi rằng, cô ấy có thể đưa tôi đi gặp Tiểu Chi”.

“Anh tin không?”

“Bất cứ chuyện gì liên quan tới Tiểu Chi, tôi đều tin”.

So với sự mê muội của tôi, ánh mắt của Xuân Vũ lại tự tin trấn tĩnh lạ thường, cô ấy lạnh lùng nói: “Đừng có mê muội cố chấp nữa, Tiểu Chi đã chết rồi. Cứ cho rằng cô ấy là u hồn trong đường hầm tàu điện ngầm đi chẳng nữa, thì vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ quay trở lại”.

“Đừng nói nữa, tôi không còn lựa chọn nào cả”.

“Dù là như thế, nhưng tôi sẽ hết sức giúp đỡ anh, bản thân anh cũng phải kiên cường lên”.

Ngữ khí của Xuân Vũ trở nên mạnh mẽ như vậy, vừa vặn tương xứng với chiếc áo khoác gió màu đen sạch sẽ gọn gàng đang mặc, có lẽ cô ấy không còn là một cô gái yếu đuối cần phải bảo vệ nữa rồi.

“Cô thực sự khiến tôi phải nhìn bằng ánh mắt khác đấy, đáng ra tôi phải an ủi cô mới đúng”. Tôi vẫn tiếp tục lắc đầu, khẽ nói: “Xin lỗi, Xuân Vũ, cô đừng có tham gia vào đó nữa, trực giác của tôi nói với tôi rằng cô ấy sẽ không sao cả, nhanh chóng tránh xa khỏi tôi đi”.

“Đừng nói như thế. Nếu như anh thực sự không chắc chắn, chúng ta thậm chí có thể tới Hoang thôn lần nữa!”

Tôi tức khắc trợn trừng mắt: “Cô nói cái gì? Tới Hoang thôn lần nữa? Thật sự không thể tin nổi câu này lại được thốt ra từ miệng cô đấy”.

“Mấy hôm nay tôi đã suy nghĩ rồi, ai là người gây ra rắc rối thì người đấy phải tự giải quyết, tất cả đều phát sinh từ đó, nên cần phải kết thúc ở đó”.

Nghe ra thì có lý, nhưng làm thì lại rất khó – Trở lại Hoang thôn? Tôi còn nhớ trong phần mở đầu của cuốn “Quán trọ Hoang thôn”, tôi còn khuyên nhủ tất cả các bạn đọc giả rằng, bất luận họ bị kích động đến thế nào chẳng nữa, đều không nên tới Hoang thôn, nếu không sẽ phải tự mình gánh chịu hậu quả!

“Tôi không biết, có lẽ ngày mai sẽ tới tìm cô”.

“Được thôi, điện thoại của tôi lúc nào cũng bật máy”. Xuân Vũ vẫn còn muốn nói điều gì đó, định thốt ra nhưng rồi lại thôi, chỉ thở dài một tiếng: “Tôi đi trước đây!”

Nhìn theo Xuân Vũ ra khỏi cửa, tôi cảm thấy toàn thân mệt mỏi ra rồi, nỗi cô đơn tuyệt vọng trào dâng trong lòng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy sương khói mờ mông lung.

Ái chà, sắp tới trưa, bụng lại đói rồi.

Hai tiếng đồng hồ sau.

Mưa vẫn đang rơi, không khí ngập tràn hơi nước lọt vào trong phòng không chứa một khe hở nào, rồi lại xuyên vào huyết quản và kinh mạch của con người. Mùa đông năm nay vô cùng lạnh lẽo âm u, nghe nói, màu đông âm áp kéo dài liên tục trong vòng mười sáu năm qua đã kết thúc rồi.

Một giờ chiều, tôi ăn xong bữa trưa bên ngoài, rồi trở lại căn phòng của Tô Thiên Bình. Vừa vặn gặp “bà Tư béo” chủ nhà ngoài cửa, tôi nhét cho bà ta 400 tệ coi như là tiền thuê nhà tạm thời trong vòng một tuần.

Lập cà lập cập mở điều hòa, tôi chợt phát hiện ra vẽ bằng ngón tay trên kính cửa sổ đã biến mất rồi, hơi nước lại phủ kín mặt kính này, chỉ còn lại màu đỏ chói mắt.

Sinh mệnh của nó ngắn ngủi quá, giống như hơi nước đang tồn tại khắp nơi đây.

Buổi chiều rảnh rỗi, tôi lấy cuốn “Hủy diệt mộng cảnh” của Hứa Tử Tâm ra, lật tới chương 4 của cuốn sách, tên chương sách này là “Mộng và Hoàn”.

Cái tên này lập tức khiến tôi liên tưởng tới điều gì đó, nhưng tôi không kịp nghĩ ngợi nhiều mà cứ thế đọc tiếp.

Câu đầu tiên của phần mở đầu chương 4:

Sigmund Freud đã từng không chỉ một lần buộc phải thừa nhận rằng: “Quả thực, quan điểm thông tục của thời cổ đại mu muội cố chấp, gàn dở rõ ràng có khả năng tiếp cận chân lí hơn những kiến giải khoa học hiện nay”.

Tôi bắt buộc phải đồng ý với câu nói này, người hiện đại luôn tự cho rằng mình thông minh và bỏ qua rất nhiều trí tuệ đã được chứng minh của tổ tiên chúng ta trước đây.

Tiếp theo đó, trong sách liệt kê ra rất nhiều nhận thức của cổ nhân về giấc mơ, ví dụ như sự giải thích về giấc mơ của Joseph trong “Kinh thánh” về Ai Cập cổ đại; quan điểm độc đáo của Aristotle đối với những nhà giải mộng Đông phương; giấc mơ của Alexander Đại đế trong trận vây đánh thành Troy; thậm chí là cả truyện Chu Văn Vương mơ thấy gấu là điềm báo Khương Tử Nha sẽ đến.

Từ đó Hứa Tử Tâm đã tổng kết lại như sau:

Mộng là một loại mật mã, quá trình phân tích mộng, cũng chính là quá trình giải mã.

Trong cuốn sách này, tôi sẽ đề xuất một mật mã quan trọng, mật mã này chính là – “Hoàn”.

Để chứng minh cho tính quan trọng của “Hoàn”, tôi sẽ nêu lại ví dụ về văn minh Lương Chử. Phần trước, tôi đã đề cập tới cổ quốc Lương Chử Giang Nam năm nghìn năm trước đã sáng tạo ra văn minh đồ ngọc thần bí, nhưng gần như tất cả đã tan theo mây khói chỉ trong vòng một đêm. Thông qua những khai quật khảo cổ trong những năm gần đây, tôi có thể nhận định, hệ thống tôn giáo và thế giới quan của văn minh Lương Chử được xây dựng trên nền tảng của mộng, thậm chí có thể nói rằng – người Lương Chử là một dân tộc mộng, cổ quốc Lương Chử là một đất nước có chế độ của mộng.

Trên rất nhiều đồ ngọc Lương Chử đều có thể phát hiện ra một vài kí hiệu khắc họa đặc biệt, tuy rất khó xác định ý nghĩa thực sự của những kí hiệu này, nhưng chúng chắc chắn là ghi chép về mộng. Ví dụ, kí hiệu này, chúng ta có thể tạm thời đặt cho nó một cái tên, đó là “Hoàn”.

Tại sao lại gọi nó là “Hoàn”? Bởi vì, trong rất nhiều văn minh viễn cổ, đều đã từng xuất hiện kí hiệu tương tự như thế này. Một vài bộ lạc cư dân trên quần đảo Melanesia Nam Thái Bình Dương, và bộ lạc người Maori New Zealand thời Trung cổ rõ ràng đã gọi kí hiệu này là “Hoàn”, thậm chí họ cho rằng, loại kí hiệu này ẩn chứa rất nhiều sức mạnh thần bí, ví dụ như có thể xuyên suốt thời gian quá khứ và tương lai. Ví dụ như có thể làm người chết sống lại...

Và trong đồ ngọc của văn minh Lương Chử, “Hoàn” đã từng xuất hiện đi xuất hiện lại, hơn nữa mỗi lần xuất hiện, kí hiệu này đều báo hiệu sắp có phát hiện khảo cổ trọng đại. Bởi vậy, kí hiệu này vô cùng quan trọng đối với văn minh Lương Chử, thậm chí là một giấc mộng quan trọng nhất của cổ quốc Lương Chử.

Cổ quốc Lương Chử đối với giấc mộng này, cũng như đối với kí hiệu này đều tồn tại sự sùng bái mãnh liệt. Do trong mộ mai táng cũng phát hiện thấy kí hiệu này nên có thể đoán định người Lương Chử, cũng giống như người Ai Cập cổ, đều cho rằng, sau khi con người chết đi linh hồn vẫn tồn tại, có thể sống lại ở một thời điểm nào đó ở tương lai. Người Ai Cập cổ đã sử dụng phương pháp ướp xác để theo đuổi sự sống vĩnh hằng, còn người Lương Chử lại dựa vào “Hoàn” để chờ đợi ngày phục sinh.

“Hoàn” là một quỹ đạo không có điểm đầu, cũng không có điểm cuối, quỹ đạo này sẽ vĩnh viễn chuyển động thành vòng tròn, lặp lại không giới hạn, giống như sinh mệnh của con người vĩnh viễn không bao giờ kết thúc.

Trong lĩnh vực triết học cổ đại, “Hoàn” có ý nghĩa tuần hoàn lặp đi lặp lại, thậm chí tượng trưng cho sự tồn tại vĩnh hằng. Trong hình học, “Hoàn” là biểu hiện quan trọng của khái niệm hình tròn. Trong toán học, tần suất tính toán theo vòng tròn của “Hoàn” cũng không có điểm đầu, không có điểm cuối. Trong mỹ

học như hội họa, điêu khắc, vũ đạo... và những nghệ thuật thị giác khác, “Hoàn” cũng có tác dụng vô cùng đặc biệt. Trung Quốc cổ đại cũng có một trò chơi trí tuệ tên là “Cửu liên hoàn”.

Bởi vậy, “Hoàn” vừa là biểu tượng của người chết phục sinh, vừa là mật mã để giải giấc mộng Lương Chử.

Khi đọc tới đây, trong đầu tôi lập tức hiện lên hình ảnh – mấy hôm trước khi tôi mới bước chân vào căn phòng này, chỉ thấy Tô Thiên Bình ngồi trên sàn nhà, xung quanh có xếp các loại đồ vật thành một “vòng tròn”.

Đây không phải là “Hoàn” sao?

Còn có cả “vòng tròn” được hợp thành bằng những chiếc cốc này, trong “tâm vòng tròn” còn vẽ một ngôi sao năm cánh màu trắng, không nghi ngờ gì nữa, đây cũng là một “Hoàn”.

Còn nữa – tôi ngẩng đầu lên đón ánh mắt về phía cửa sổ, màu đỏ đỏ nổi bật trong làn hơi nước.

Đúng như trong “Hủy diệt mộng cảnh” viết vậy, chính là “Hoàn”!

Nhưng, cái chữ “Hoàn” này đối với tôi mà nói, còn có ý nghĩa đặc biệt hơn cả, đó chính là – nhẫn ngọc.

Chiếc nhẫn ngọc trong “Quán trọ Hoang thôn” là một ngọc khí kỳ dị - hình dáng hơi giống chiếc nhẫn, nhưng to hơn chiếc nhẫn bình thường một chút. Màu sắc của chiếc nhẫn ngọc rất đặc biệt, tổng thể là màu xanh non trong suốt, dưới ánh sáng soi rọi sẽ phát ra tia sáng yếu ớt. Một bên chiếc nhẫn ngọc có một vết kỳ dị màu đỏ, xem ra giống như một vết bầm mọc trong thân chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn ngọc đến từ địa cung dưới lòng đất ngôi nhà Tiên Sỹ Đệ trong Hoang thôn, nửa năm trước, bốn học sinh của trường đại học S đã xâm nhập vào địa cung, Xuân Vũ đã lấy chiếc nhẫn ngọc này đem về Thượng Hải. Sau khi Hoắc Cường và Hàn Tiểu Phong xảy ra chuyện, tôi có đọc được chiếc nhẫn này và đã cảm thấy rằng bên trong có ẩn chứa bí mật nào đó.

Không lâu sau, tôi đã dọn tới quán trọ Hoang thôn, trong một đêm tối đen khủng khiếp, do tò mò nên tôi đã đeo chiếc nhẫn này lên. Vậy là, sự việc khiến người ta không thể ngờ tới đã xảy ra, chiếc nhẫn ngọc vừa đeo lên ngón tay thôi, dù đã dùng mọi cách tôi không tài nào tháo nó ra được, nó giống như có sức sống vậy, “sinh trưởng” bám riết lấy ngón trở tay trái tôi...

Khi tôi thoát khỏi những hồi ức của quán trọ Hoang thôn, không còn nghi ngờ gì nữa, tôi đã phát hiện ra bí mật.

= Hoàn = Nhẫn ngọc

Không sai! Ý nghĩa của chính là “Hoàn”, “Hoàn” của văn minh Lương Chử thần bí, “Hoàn” ngao du trong đêm tối thành phố, còn có cả chiếc nhẫn ngọc của Hoang thôn cổ xưa.

Khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy , trong đầu đã lơ mơ hiện lên hình dáng của chiếc nhẫn ngọc, “Hoàn” màu xanh non nửa trong suốt đó, thậm chí đốt ngón trở của tay trái cũng đau âm ỉ. Đúng rồi, tất cả những thứ này đều là trực giác của tôi, hoặc là lời kêu gọi của chiếc nhẫn ngọc từ Hoang thôn xa xôi.

Nhưng sự tình lại càng lúc càng phức tạp, tôi càng cho rằng bản thân mình tiếp cận được với chân tướng hơn, thì những ngã rẽ trước mắt lại càng nhiều, lẽ nào tất cả những điều này đều đến từ Hoang thôn sao?

Lúc này người duy nhất tôi có thể hỏi được chính là A Hoàn.

Đợi đã, A Hoàn – trong cái tên này không phải cũng có “Hoàn” sao?

Rút cuộc, tôi đã phát hiện ra bí mật của cái tên u hồn bưu thiếp, có lẽ “A Hoàn” và cũng có mối quan hệ nào đó?

Cô ta thực sự tên là gì?

Bất luận là A Hoàn hay là Lâm U, bây giờ tôi bắt buộc phải tìm thấy cô ta, để cô ta trả lời câu hỏi này, đây có thể là tia hy vọng duy nhất của tôi.

Đi tìm cô ấy nào!

4 giờ chiều.

Tôi vận một bộ đồ đen, cầm một chiếc ô màu đen, dưới bầu trời lạnh giá âm u, lại tới con phố nhỏ ở trung tâm thành phố lần nữa.

Tầm nhìn xuyên qua màn mưa xối xả, trước mặt chính là ki ốt bưu thiếp nhỏ xíu.

Ban ngày ở đây có rất nhiều người, nhưng cơn mưa lạnh lẽo này đã khiến cho hơi người cũng vơi đi rất nhiều, ki ốt trong màn mưa càng trở nên thê lương.

Tôi tin rằng không thể nhìn thấy bưu thiếp có in ảnh A Hoàn trong đó nữa, nên liền tiếp tục đi về phía trước, tới con phố kín đặc những quán bar.

Đi đi lại lại hai vòng mới nhìn thấy quán bar tối qua. Nhìn từ cửa kính sát đất vào bên trong, trong quán bar này chẳng có mấy người, chỉ có vài gã trai vô vị đang bốc phét.

Tôi lặng lẽ đi vào trong quán, sau khi xác định không có gã sâu rượu đầu trọc tối qua thì mới tới tìm một thanh niên có vẻ là trưởng cả ở đây hỏi: "Xin hỏi, ở đây có nhân viên phục vụ nào tên là Lâm U không?"

"Có, nhưng tối này cô ấy không đi làm, bình thường cũng phải rất muộn mới tới".

"Cô ấy là sinh viên ư?"

"Hình như không phải, chỉ là một người làm thuê lung tung thôi". Trên mặt của cậu nhân viên này bỗng nhiên nở nụ cười tà ác, cậu ta thì thào nói: "Có phải anh nhầm trùng cô ta rồi không?"

Tại sao lại là câu hỏi đáng ghét này nhỉ? Tôi chỉ biết kìm nén sự không vui xuống, nói: "Không, cậu hiểu nhầm rồi, chỉ là tôi có việc quan trọng muốn tìm cô ấy".

"Tôi khuyên anh không nên để ý tới cô ta". Trên khuôn mặt gầy gò của cậu này phát ra ánh sáng phản quang màu xanh, cậu ta kể sất tai tôi nói: "Trên người con bé này có hơi ma, không được đâu!"

Câu này khiến người ta nghe xong dựng cả tóc gáy, tôi lập tức đẩy cậu ta ra, mặt xị xuống nói: "Cậu coi tôi là loại người gì chứ? Tôi hỏi cậu, Lâm U làm ở đây bao lâu rồi?"

Cậu chàng này bỗng nổi cáu, miệng lẩm bầm càu nhàu: "Anh là gì của cô ấy? Dựa vào cái gì mà phải nói cho anh?"

Tuy trong lòng rất bức bối, nhưng lúc này tôi cần nhờ tới cậu ta nên không thể nổi cáu, đành phải "hội lộ" vậy. Vậy là tôi móc một tờ 50 tệ từ trong túi ra, lặng lẽ nhét vào lòng bàn tay cậu phục vụ này.

Trên mặt cậu ta lập tức hồi phục lại ánh sáng mùa xuân rực rỡ, thì thào nói: "Cảm ơn nhé, thế này sớm hơn chút đã chẳng sao rồi. Con bé Lâm U này đến đây được mấy tháng rồi, cô ấy xinh như vậy nên luôn thu hút được rất nhiều khách hàng. Nhưng không ai dám động chạm tới cô ta, bởi vì đôi mắt tròn tròn của cô ta thực sự khiến người ta phát sợ, giống như có quỷ đi kèm bên cạnh cô ta vậy. Nghe nói, đêm qua có gã đầu trọc say rượu dám động tới cô ấy, không ngờ rằng lại được anh hùng cứu mỹ nhân cướp đi mất, đáng tiếc đêm qua tôi lại không ở đây".

Đúng thật là có tiền có thể đuổi "ma"! Những lời của cậu trưởng ca khiến tôi trầm ngâm hồi lâu, hình như trên người Lâm U thực sự có chút khí chất đặc biệt, tôi gật gật đầu: "Rất cảm ơn cậu, cậu có biết số điện thoại và địa chỉ của cô ấy không?"

Cậu phục vụ móc điện thoại ra tìm kiếm, sau đó nói cho tôi biết số điện thoại và địa chỉ của Lâm U.

Tôi lại cảm ơn cậu này lần nữa rồi trốn vào một góc trong quán bar, ngắm cảnh thành phố trong mưa bên ngoài cửa kính, và lấy điện thoại ra ấn số của Lâm U.

Vài tiếng chuông vang lên, đột nhiên nghe thấy một giọng nữ lạnh lạnh: "Hello!"

"Cô là Lâm U phải không? Cô có còn nhớ người đã cứu cô trong quán bar đêm hôm qua không?"

"Ồi giời! Là anh à, tôi còn chưa kịp cảm ơn anh đây".

Giọng cô ấy trong điện thoại lạnh lạnh dị thường, khiến tôi có chút cuống quýt, tôi chỉ biết thăm dò: "Bây giờ tôi có thể nói chuyện với cô không?"

"Qua điện thoại sao? Thật lãng phí tiền điện thoại".

“Không, chúng ta tìm chỗ nào đó bên ngoài, được không?”

Lâm U ở đầu dây bên kia dừng lại một lúc nói: “Có việc gì không?”

“Một vài việc quan trọng về A Hoàn”.

Tôi cố ý nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng.

Lâm U có chút khó chịu: “Anh lại nhận nhầm người rồi đúng không? Tôi nói rồi, tôi không phải là A Hoàn, tên tôi là Lâm U, Lâm trong từ rừng cây, U trong từ u hồn!”

Rút cuộc, tôi không nhẫn nhịn được nữa bèn thốt lên: “Tại sao sáng lại bỏ đi? Tại sao cố ý trốn tôi?”

“Anh nói cho rõ xem nào, sáng sớm hôm nay tôi và anh ở cùng nhau sao? Anh đừng nói linh tinh được không!”

“Cô không thừa nhận mình là u hồn bư thiếp sao?”

“Cái gì mà u hồn bư thiếp? Nào anh có vấn đề à? Thần kinh!”

Sau câu nói nặng lời đó, Lâm U ngắt điện thoại, tôi chờ đợi nghe tiếng máy bận, mãi vẫn không thốt được câu nào.

Cô ấy lại thui vào tôi một nắm đấm rõ mạnh, rút cuộc phải giãy vò tôi thế nào cô ta mới dừng lại đây?

Bỗng chốc, mưa ngoài cửa sổ lại rơi to hơn, tôi nhìn chăm chăm vào những giọt mưa đọng trên kính cửa sổ, tự lẩm bẩm: “Lẽ nào A Hoàn và Lâm U thật sự là hai người khác nhau?”

Không, cứ cho là như vậy thì cũng cần phải chứng thực đích xác. Lúc này tôi đã có được địa chỉ của Lâm U, tôi cần phải đến đây xem sao!

Tôi lập tức đứng dậy rời khỏi quán bar, trước khi đi ra, cậu trưởng ca còn mỉm cười chào tạm biệt, tôi thì lẩm bẩm chửi cậu ta.

Chặn một chiếc tắc xi ven đường, tôi tức tốc lao tới nơi ở của Lâm U.

Chiếc xe xuyên qua mưa lạnh Thượng Hải hai mươi phút đồng hồ, người qua lại hai bên đường đáng vẻ ai cũng vội vã, dường như cả thành phố đều đang ngâm mình dưới nước sâu vậy.

Tắc xi dừng lại trước một tòa chung cư bảy tầng. Tôi vội vã nhảy khỏi xe, chạy vào tòa nhà có vẻ cũ kĩ này.

Theo như địa chỉ của cậu phục vụ tại quán bar đưa cho, Lâm U sống tại tầng 4 của tòa nhà này. Hành lang tầng lầu này có kê rất nhiều chậu hoa, bên trái chậu hoa to nhất chính là của nhà Lâm U.

Đột nhiên, tôi chú ý tới vòng tròn màu trắng vẽ trên cánh cửa, rõ ràng là cái kí hiệu đó!

Hoàn!

Đúng, đây chính là kí hiệu đánh dấu của A Hoàn.

Không nghi ngờ gì nữa, đây vừa là nhà của Lâm U, cũng vừa là nhà của A Hoàn.

này chắc là dùng phấn trắng để vẽ lên, bởi vậy vô cùng bắt mắt, nhìn qua giống hệt như trên cửa lắp một cái mắt mèo.

Kí hiệu vẽ trên cửa này lại khiến tôi nhớ tới Alibaba và bốn mươi tên cướp trong câu chuyện “Nghìn lẻ một đêm”, khi bọn cướp định chuẩn bị ra tay với Alibaba đã vẽ kí hiệu này lên cửa nhà anh ta, nhưng hầu gái của Alibaba đã vẽ kí hiệu giống hệt như vậy trên cửa của tất cả những nhà khác, do đó mà bốn mươi tên cướp không biết phải ra tay với nhà nào.

Cũng lập luận như vậy có thể suy đoán: nếu như “Hoàn” này có trên cửa của mọi nhà thì có lẽ u hồn sẽ không tìm thấy cửa sổ để trở về nhà đâu nhỉ?

Tôi âm thầm cười đau khổ nghĩ đến lúc này rồi mà vẫn còn nghĩ tới vấn đề kỳ cục đó, thật là hâm chết đi được!

Tôi không phát hiện ra có dấu vết của chuông cửa, đành phải dùng nắm tay gõ gõ, nhưng gõ mãi hồi lâu mà bên trong vẫn không hề có động tĩnh gì. Tôi nhớ cậu phục vụ đã nói Lâm U hôm nay không đi làm, vậy nếu không ở nhà thì chắc là đang lượn lờ bên ngoài rồi?

Cô ta đi đâu nhỉ? Tôi lại móc điện thoại ra gọi cho cô ta, nhưng điện thoại đổ chuông hồi lâu, Lâm U cũng không chịu nghe máy.

Ồi! Lại đi một chuyến vô ích. Đúng lúc tôi đang nhìn “Hoàn” trên cánh cửa, chán nản nghĩ tới việc quay về thì chuông tin nhắn đột nhiên vang lên.

Tôi mở điện thoại ra xem, hóa ra là tin nhắn của Lâm U gửi tới:

Chìa khóa dưới đáy chậu hoa trước cửa.

Bất cứ ai nhận được tin nhắn này đều sẽ theo phản xạ bắt đầu ngó nghiêng xung quanh. Nhưng hành lang và cầu thang lên xuống đều không có bóng người, lẽ nào ở đây cũng lắp “con mắt” nào đó sao?

Chỉ có “Hoàn” vẽ trên cửa nhà đang mặc nhiên nhìn tôi chăm chăm.

Có lẽ nó chính là một con mắt.

Có trời mới biết được tại sao Lâm U lại biết tôi đang đứng trước cửa nhà cô ấy! Có lẽ cô ấy thực sự là một thầy mo có thể bói ra được hành tung của tôi?

Bất luận thế nào, xem chìa khóa có ở đây không đã.

Vậy là tôi cẩn thận ngồi xuống, luồn tay xuống dưới đáy chậu hoa, mò mãi hồi lâu mới mò ra chiếc chìa khóa. Trong ánh sáng âm u của dãy hành lang, tôi không ngừng lắc lư chiếc chìa khóa, giống như một loại đạo cụ nào đó trong tay nhà thôi miên. Tại sao phải để nó dưới đáy chậu hoa trước cửa? Cố ý để chuẩn bị cho tôi sao?

Không kịp nghĩ ngợi nhiều nữa rồi, chính Lâm U nói với tôi chìa khóa ở đâu, vậy tức là đã cho phép tôi mở cửa vào bên trong.

Tôi lập tức cắm chìa khóa vào ổ, đúng là chiếc chìa khóa này, nhẹ nhàng mở cánh cửa có vẽ “Hoàn” ra.

Không ngờ vừa vào cửa đã nhìn thấy ngay một tấm gương sát đất, dưới ánh sáng âm u mịt mù trong phòng, tôi nhìn thấy một chàng trai xông vào nhà, quần áo và ô đều màu đen, thừa sức có thể lên trang poster của phim “Ma trận”.

Sau đó, tôi để lại chìa khóa dưới đáy chậu hoa, có lẽ Lâm U không có thói quen đem theo chìa khóa khi ra khỏi nhà thì phải?

Trong phòng dường như lan tỏa một mùi nhàn nhạt, chắc là hương thơm thường có trong phòng con gái.

Hai bên tấm gương sát đất là hai căn phòng, ở giữa là phòng bếp và phòng vệ sinh. Tôi vào căn phòng bên trái trước.

Căn phòng chưa tới mười mét vuông, giấy dán tường gần như màu đen càng khiến cho người ta cảm thấy chật hẹp bức bối. Trong phòng rất bừa bộn, nồng nặc mùi kim loại nặng màu đen, trên tường dán poster của ban nhạc rock, một tấm ảnh vô cùng bắt mắt của Dikeniuizi, còn có cả mấy thứ đồ gia dụng kim loại đen sì, hình như đến cả chiếc giường cũng làm bằng thép.

Đây chính là phòng của Lâm U sao? Nhìn giống rock bar hơn. Trong phòng chất hàng đồng đĩa, không thấy máy tính, nhưng có một bộ loa không xoàng. Tôi không thấy tấm ảnh nào của Lâm U, điều này khiến người ta cảm thấy đôi chút kì lạ, thường thì những cô gái xinh đẹp đều dán rất nhiều ảnh đẹp của mình trong phòng.

Cửa sổ phòng xem ra không to lắm, ánh sáng lúc hoàng hôn ngày mưa bị khung cửa sổ chật hẹp này nuốt chửng, chiếu lên một vùng sáng hình vuông, còn những chỗ còn lại trong phòng vẫn chìm trong bóng tối.

“Lâm U màu đen”.

Nhìn căn phòng và ánh sáng này, tôi bắt giác thốt lên.

Sau đó, tôi rời khỏi phòng của Lâm U, đi qua chiếc gương sát mặt đất nơi bậc thềm, bước vào căn phòng phía bên phải.

Một thế giới màu trắng – khi tôi vừa mới đặt chân vào căn phòng này thì đôi mắt đã bị thu hút bởi bức tường màu trắng, đồ gia dụng màu trắng, vông treo màu trắng, giống như đang ở trong vương quốc tuyết trắng Bắc Cực vậy.

Đúng vậy, ở đây so với căn phòng màu đen kia, hoàn toàn là một thế giới khác.

Trừ màu trắng mênh mang ra, gần như không thấy màu sắc nào khác. Tôi bước vài bước giống như đang trượt trên lớp băng mỏng, sợ rằng sẽ bị rơi xuống thăm tuyết trắng.

Trong phòng không có quá nhiều đồ đạc, không ti vi không máy tính, cũng không thấy bất cứ tấm ảnh nào.

Đồ gia dụng và giường đều bằng gỗ, sơn màu trắng, đơn giản và mộc mạc, cả căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ tới nỗi không thấy nổi một hạt bụi, dường như nó đã hoàn toàn thoát khỏi cái thế giới này.

Nếu như nói rằng: phòng đối diện là “Lâm U màu đen” thì ở đây chính là “A Hoàn màu trắng” rồi.

A Hoàn màu trắng – Tôi lại nghĩ tới con phố nhỏ lúc sáng sớm, chiếc áo gió màu trắng dưới ánh đèn âm u lạnh lẽo, chiếc mũ chụp đầu màu trắng bọc lấy u hồn bơ thiếp trong truyền thuyết.

Đúng, A Hoàn là màu trắng.

Cô ấy rút cuộc là u hồn bơ thiếp hay là “tiên nữ Lâm U cô đơn ngoài thế giới” đây?

Có lẽ ma quỷ và thiên sứ luôn sống cùng nhau trong một thân xác.

Tôi chán nản lắc đầu rồi lùi lại trước tấm gương sát đất ngoài cửa, nhìn màu đen bên trái và màu trắng bên phải.

Lâm U màu đen và A Hoàn màu trắng

Đây quả là một căn “nhà” kỳ quái. Căn phòng bên trái giống quán bar màu đen, còn căn phòng bên phải, nếu như nói rằng nó giống phòng bệnh của bệnh viện thì thà nói nó giống thiên đường còn hơn.

Đen và trắng – hai loại màu sắc đơn giản này tạo thành căn phòng giống mộng cảnh.

Quả nhiên là một “dị cảnh đen trắng”.

Lúc này, màn đêm ngoài cửa sổ đã dần buông xuống. Tôi đột nhiên cảm thấy bản thân mình không nơi nương tựa, giống như bị vấy trối trong tường thành đen và trắng như thế này đây.

Ôi, tôi không biết bản thân mình nên đi đâu nữa.

Về lại căn phòng bố trí đầy rẫy “con mắt” của Tô Thiên Bình, hay là ra ngoài phố trong đêm đen tìm u hồn bơ thiếp, hay chạy tới ga tàu điện ngầm, nơi phát hiện ra Tiểu Chi lúc ẩn lúc hiện trên kính cửa sổ toa tàu?

Nhận thức của tôi lúc này trở nên hoảng loạn nên đã vô thức bước vào thế giới màu trắng của A Hoàn, nhẹ nhàng vuốt ve tấm ga giường trắng như tuyết phủ, dường như bản thân tôi cũng đang chìm trong Bắc Quốc long lạnh.

Vậy là, tôi giống như người say rượu đổ xuống, nằm trên ga trải giường màu trắng, ngửa mặt lên trần nhà cũng màu trắng như vậy.

Màn đêm đã bao trùm căn phòng, mưa bụi ngoài cửa sổ tiêu điều lạnh lẽo, một hành trình dài dằng dặc lại bắt đầu rồi đây.

Đỗ người trên giường của A Hoàn, tôi đột nhiên phát hiện ra mình giống như một đứa trẻ bị lạc đường. Có lẽ mỗi người chúng ta đều là trẻ con, đều lạc đường trong cái thành phố to lớn này, chúng ta chỉ muốn tìm đến một nơi yên tĩnh, thì thầm những lời thầm kín, yêu thương lẫn nhau... Đêm

Kỳ lạ, sao lại có mùi mỳ ăn liền nhỉ?

Tuy mắt đang nhắm, nhận thức cũng trong trạng thái mê mông, nhưng cánh mũi tôi vẫn phập phồng hít lên hít xuống, một mùi thơm nức chui tọt vào trong mũi, từ cổ họng bay vào lồng ngực tôi.

Đúng, đây là mùi mì ăn liền. Mùi thơm này đánh thức não tôi, cũng đánh thức luôn cả dạ dày đang ngủ say của tôi.

Hóa ra là tôi đói rồi.

Bụng lập tức trở nên khó chịu, thôi thúc tôi mở to mắt. Một ánh đèn trắng rọi vào đồng tử, trong ảo ảnh như đang trong mộng cảnh, tôi nhìn thấy một đôi mắt đen láy.

Đó là mắt của u hồn bư thiếp.

Ảo ảnh dần dần hóa thành hiện thực, khuôn mặt đó cũng không còn mờ ảo nữa. Cô ta đang cúi người xuống nhìn, mái tóc một bên má rủ cả lên mặt tôi.

“Anh rút cuộc cũng tỉnh rồi”.

Đôi môi xanh xám của A Hoàn mấp máy một chút, thần kinh của tôi hình như cũng chậm chạp hơn rất nhiều, sau vài giây mới nghe thấy tiếng cô ấy và cũng đồng thời cảm nhận được hơi thở phả ra từ miệng của cô ấy.

Tôi chớp chớp mắt với A Hoàn, nhưng vẫn không nói nên lời, chỉ thấy hình bóng trắng toát của cô ấy hình như đang bay, những sợi tóc đen giống như rân nước đang trôi bồng.

Cuối cùng nhận thức cũng tỉnh táo trở lại: Tôi còn nhớ lúc hoang hôn, theo địa chỉ tìm thấy nhà của Lâm U, cô ấy nhắn tin để tôi tìm được chìa khóa, tiếp đó tôi lấy chìa khóa mở cửa, phát hiện ra căn phòng “Lâm U màu đen” và “A Hoàn màu trắng”. Khi màn đêm buông xuống, tôi mơ mơ màng màng ngả lên giường trong phòng của A Hoàn.

Hiện giờ tôi đang nằm trên chiếc giường gỗ màu trắng này, trên người vẫn đắp một chiếc chăn lông, quần áo vẫn còn nghiêm chỉnh.

Trời ơi, hóa ra tôi đã ngủ trên giường của u hồn bư thiếp, không biết có còn phát sinh chuyện gì nữa không?

Nghĩ tới đây, tôi vùng vằng bó dậy, tung chăn lông trên người, mở miệng ra thì thấy cổ họng khô rát.

Một cốc nước đưa tới trước mặt tôi.

Chưa kịp nói cảm ơn, tôi đã dốc cốc uống hết nước.

Khi nước đang chảy trong cơ thể, tôi mới chú ý tới một bát mì ăn liền bốc khói nghi ngút trên chiếc tủ nhỏ bên cạnh tôi.

A Hoàn bưng mì tới trước mặt tôi, chắc là cô ấy biết tôi vẫn chưa ăn tối, và cơn đói đang tới đỉnh điểm.

Cuối cùng thì tôi đã phục hồi sức lực, trong miệng chỉ bật ra hai từ đơn giản nhất: “Cảm ơn!”

Chính bát mì bốc khói thơm nức này đã đánh thức tôi dậy từ trong mộng mị, tôi thật sự phải cảm ơn bát mì này.

Đói khát đồng thời cũng khiến tôi quên mất phong độ và thể diện, tôi đỡ lấy bát mì bắt đầu gấp từng miếng to. Từng gấp mì cây nõng đưa vào miệng, vị giác đầu lưỡi tức khắc ẩm ướt, giống như rân chui vào dạ dày, lấp đầy khoảng trống bên trong đã trống rỗng mấy tiếng đồng hồ.

Chưa tới năm phút, tôi đã ăn sạch bát mì, đến cả nước mì cũng chẳng còn lấy một giọt.

Giờ tôi nghe thấy giọng nói dịu dàng của A Hoàn: “Muốn ăn nữa không?”

Tôi dùng giấy ăn lau dần trên miệng, ngốc nghếch ngẩng đầu lên, đang định nói: “Thêm bát nữa đi” nhưng lại lập tức lắc lắc đầu: “Không, không cần nữa, rất cảm ơn cô”.

Lúc này tôi mới nhìn lại đồng hồ, đã gần 12 giờ đêm rồi! Thật không thể ngờ được, hóa ra tôi đã ngủ gần sáu tiếng đồng hồ ở đây.

A Hoàn lặng lẽ giúp tôi thu dọn bát mì. Tôi quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa đông vẫn đang rả rích.

Tôi ra sức lắc lắc đầu, hiện giờ có phải đang ở trong mộng cảnh không nhỉ?

Signmund Freud không phải đã từng nói: mộng là sự đạt được nguyên vọng sao?

Nguyên vọng của tôi là tìm thấy A Hoàn, nguyên vọng đã thành hiện thực trong mộng rồi, là thời khắc tỉnh mộng rồi đây.

Vậy nhưng, tôi không biết là A Hoàn đã xâm nhập vào giấc mộng của tôi hay là tôi đã xâm nhập vào giấc mộng của A Hoàn.

Tôi véo vào đùi mình một cái thật mạnh, khi tôi cảm thấy đau điếng người thì A Hoàn lại lần nữa tiến lại gần tôi.

Bất luận là mơ hay không, tôi cũng phải hỏi cho rõ ràng.

Tôi tóm ngay lấy tay của u hồn bư thiếp, sững sờ hỏi:

“Tiểu Chi đang ở đâu?”

Cô ấy khẽ quay đầu lại nói: “Anh muốn gặp Tiểu Chi không?”

Lại là một câu hỏi đầy mê hoặc thốt ra từ miệng u hồn bư thiếp đắm một đắm nặng trịch lên ngực tôi.

Tôi hoang mang gật gật đầu. Trong thời khắc nửa đêm nay, tôi đối diện với u hồn bư thiếp, nhờ cô ta đưa tôi đi gặp một u hồn khác – u hồn tàu điện ngầm.

Lông mày A Hoàn chau lại, cô ấy nhìn vào mắt tôi lắc lắc đầu, giằng tay ra khỏi tay tôi, lẩm bẩm nói: “Không, tôi không thể làm như vậy”.

Cô đùa tôi?

Tim tôi lại lần nữa tan nát, tôi xiết chặt nắm đấm nói: “Tại sao?”

Nhưng cô ấy không trả lời, chỉ từ từ lùi lại một bước, hình như là nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ.

Vậy là tôi cũng hướng ra ngoài cửa sổ xem sao, trong mưa đêm mơ mơ màng màng chẳng nhìn thấy rõ gì cả, có lẽ ở đó chỉ có linh hồn mà một mình A Hoàn mới có thể nhìn thấy.

Tôi kịch liệt lắc đầu nói: “Rút cuộc cô là ai? Có phải từ đầu đến cuối đều đang lừa tôi không?”

“Tôi không lừa anh”.

“Vậy thì tại sao cô lại biết Tiểu Chi?”

“Từ rất lâu trước đây, tôi đã quen biết Tiểu Chi rồi”.

Giọng cô ta nhẹ nhàng như nét phác thảo vậy, giống như đang kể về một cô gái hồi nhỏ.

“Cô quen cô ấy từ lâu rồi? Là lúc nào?”

“Cái này anh không cần phải biết”.

Ánh mắt A Hoàn đột nhiên trở nên lạnh lùng hệt như căn phòng màu trắng này.

Tôi không thể buông tha cho cô ta: “Đưa tôi đi tìm Tiểu Chi!”

“Không”.

Câu trả lời lạnh lạnh này rút cuộc đã phá vỡ sự gượng gạo cuối cùng của tôi. Tôi không sao có thể chịu đựng được nữa tóm lấy tay A Hoàn nói: “Đưa tôi đi tìm cô ấy”.

Trong giây phút này, tôi đã gần như phát điên rồi, sự khủng hoảng và đau khổ kìm nén trong lòng tôi bao nhiêu năm nay giờ đây đều đã mãnh liệt bộc phát ra ngoài, đè gãy sợi dây hàng rào bảo vệ lý trí cuối cùng.

Thực ra, tôi chỉ muốn kéo A Hoàn đi, đưa cô ta ra đêm tối bên ngoài tìm kiếm Tiểu Chi, đồng thời miệng tôi sẽ không ngừng gào lên: “Đi cùng tôi, đưa tôi đi tìm cô ấy!”

Đột nhiên, do dùng sức mạnh nên gần như tôi đã kéo A Hoàn vào trong lòng mình, thậm chí tôi còn có thể cảm nhận được sự run rẩy trong tĩnh mạch cổ tay cô ta.

A Hoàn căn bản không có sức để giãy giụa, trong khoảng ánh sáng rời rạc, tôi nhìn thấy một khuôn mặt đau khổ cực độ, hình như có cả những giọt nước mắt chiếm giữ trên khuôn mặt ấy.

Cô ấy khóc rồi, giống như một cô gái bị tổn thương.

Trong giây phút tuyệt vọng và điên cuồng, A Hoàn đã mở rộng miệng, cao giọng hét lên.

Tức khắc, tiếng thét tê lương xé toạc màn mưa đêm mịt mù – đây là tiếng thét thảm thiết chết chóc chỉ có quỷ ác mới hét được, chỉ có trong miếu cổ hoang sơn giữa đêm đen mới nghe thấy vắng vắng, nhưng lúc này đây lại đang gào lên ngay trước mặt tôi. Tôi đoán là cao độ của tần suất sóng âm đã vượt qua cực hạn của bất cứ con người nào có thể phát ra, đến cả hơi hút máu người cũng chưa chắc phát ra được như vậy.

Các bạn không thể tưởng tượng nổi, tiếng thét sắc nhọn này không hề thông qua màn nhĩ tôi, mà là thông qua cảm quan nào đó, trực tiếp xông vào não tôi. Trong sự va đập giữa sóng âm và lớp da đầu, trước mắt tôi xuất hiện từng khuôn mặt xấu xí, chúng thờ ơ mà lạnh lùng nhìn tôi chằm chằm, trong tay chúng cầm từng mặt nạ da người, những mặt nạ này tươi cười, xinh đẹp, trang trọng, còn môi của chúng lại chảy ra máu tươi của người khác, răng nanh hung tợn trắng nhon lộ ra ngoài, vài đoạn xương người bị gặm nát vụn!

Đây là tiếng thét sắc nhọn đâm thẳng vào linh hồn.

12 giờ đêm, tôi quay cuồng trong tiếng thét thất thanh của A Hoàn...

8. Chương 8: Sáng Sớm

Thực ra, Tiểu Chi luôn ở bên cạnh anh.

Một chuỗi âm thanh thổ thổ từ từ bay vào tai khiến tôi lại lần nữa nổi lên từ đáy biển sâu, không còn hải tảo che lấp bầu trời, chỉ có ánh sáng trắng dịu mắt trong căn phòng này.

Giữa những sợi lông mi nhấp nhem vẫn bay lượn một bóng trắng, khuôn mặt trắng bệch gầy gò của A Hoàn dần dần trở nên rõ nét.

Nhận thức rút cuộc cũng hồi phục rồi, môi tôi từ từ mấp máy: “Câu vừa rồi là cô nói sao?”

A Hoàn khẽ gật đầu, trên mặt không thể hiện ra chút biểu cảm nào.

Lúc này tôi vẫn nằm trên tấm ga trải giường trắng toát, xung quanh toàn là những khoảng trắng tuyết, ngoài cửa sổ là mưa đêm nặng trĩu.

Nhất định là sáng sớm rồi, lúc ban đêm tôi đã làm những gì nhỉ? Đầu óc tôi đã nguội lại, trời ơi – người đó là tôi sao?

Tôi còn nhớ lúc đó A Hoàn đã gào lên thất thanh, nhưng tai tôi vốn không nghe thấy tiếng kêu của cô ấy mà là do lớp da đầu trực tiếp cảm nhận được. Sau đó, tôi đã ngất đi.

“Xin lỗi! Vô cùng xin lỗi! Tôi không cố ý!”

Tôi từ từ đứng dậy, cúi đầu trước cô ấy.

“Tôi biết”. Mí mắt A Hoàn sụp xuống, trong mắt thấp thoáng những sợi buồn, “Tôi biết anh chỉ muốn để tôi ra ngoài đưa anh đi tìm Tiểu Chi”.

Tôi vội vã gật đầu: “Đúng vậy, tôi không có ý gì khác”.

“Được rồi, anh không cần phải tự trách mình nữa, tôi đã tha lỗi cho anh rồi”.

Nhưng tôi vẫn không sao thay đổi được bản chất khi thốt ra câu hỏi: “Vừa nãy, cô nói Tiểu Chi luôn ở bên cạnh tôi?”

“Đúng, cô ấy vẫn luôn nhìn anh”.

“Thật không? Cô ấy có ở đây không?”

Tôi nhíu mắt nhìn lên cửa sổ, hy vọng có thể nhìn thấy hình bóng Tiểu Chi trên kính cửa sổ.

“Đừng hấp tấp, anh sẽ gặp được cô ấy”.

“Vậy thì cô có thể giúp tôi không?”

“Tôi không biết” A Hoàn rút cuộc đã có chút biểu cảm, cô ta hít một hơi thật sâu nói, “Bởi vì, tôi sắp chết rồi!”

Câu nói sồn tóc gáy này đã thức tỉnh tôi, đầu óc tôi bỗng lập tức tỉnh táo bởi mười mấy hôm trước cô ấy cũng từng nói mình sắp chết rồi, nhưng đến giờ cô ta vẫn cứ nói như vậy.

Tôi đột nhiên lại gần cô ấy hỏi: “Cô chỉ còn lại bảy ngày sinh mệnh?”

“Không!”

Câu trả lời này thực sự khiến tôi bất ngờ, tôi ngốc nghếch hỏi tiếp: “Vậy thì còn lại mấy ngày?”

“Tôi không nói được – tôi sợ anh không chịu đựng nổi”.

“Tại sao?”

A Hoàn lắc lắc đầu: “Thôi đi, anh không hiểu được đâu”.

“Tại sao trước mặt Tô Thiên Bình cô nói rằng bảy ngày sau cô sẽ chết, nhưng bây giờ cô vẫn đang sống khỏe đấy thôi?”

“Anh thật sự muốn biết sao?”

Tôi kìm nén sự kích động trong lòng đáp: “Không sai. Tất cả những gì tôi làm ngoài vì Tiểu Chi của tôi ra thì còn cả vì Tô Thiên Bình đã trở thành người thực vật”.

“Được rồi, tôi nói cho anh biết – Bởi vì tôi có được linh hồn của cậu ấy”.

“Cái gì? Cô chưa chết là bởi vì có được linh hồn của Tô Thiên Bình?”

A Hoàn lạnh nhạt nói: “Thật không may, và cậu ấy đã mất đi linh hồn”.

“Thế nên cậu ấy mới trở thành người thực vật?” Tôi ra sức lắc đầu nói: “Không, tôi không tin, không tin tất cả những gì cô nói! Hãy nói bí mật của cô ra đi”.

Ngoài cửa sổ, mưa khói mịt mù, không biết đã là mấy giờ sáng.

Cô ấy khẽ thở dài một tiếng: “Anh muốn biết bí mật thực sự của tôi?”

“Đúng vậy, bây giờ hãy nói với tôi!”

“Anh đã chuẩn bị tâm lý chưa?”

Biểu hiện của A Hoàn rất kỳ lạ, khuôn mặt hơi ng héch lên, hình như có ý nhìn tôi từ trên xuống.

Tôi không muốn tỏ ra yếu thế liền to tiếng để che đậy sự hoảng sợ trong lòng: “Nói ra đi!”

“Nếu anh đã cố chấp như vậy, thì tôi đành phải nói bí mật đó ra – thực ra, tôi không phải là con người hiện tại”

Trời ơi, cô gái này không phải là người?

Cô ta lại lần nữa khiến tôi kinh ngạc. Trước khi nghe thấy câu nói này đúng là cần phải chuẩn bị tâm lý!

Nhưng tôi vẫn cố tỏ vẻ can đảm: “Tôi biết cô không phải là người từ lâu rồi, cô là u hồn bưu thiếp”.

A Hoàn cười nhạt một tiếng: “U hồn bư thiếp? Anh đúng là đồ kém cỏi! Xem ra tôi đành phải kể câu chuyện này cho anh vậy”.

“Rút cuộc là câu chuyện nào?” rõ ràng là đã sợ đến mức hai đầu gối đập vào nhau rồi, nhưng miệng tôi vẫn ngoác ra tạo thế, “Cô kể ra cho tôi nghe xem, có khi lại có thể trở thành tư liệu cho bộ tiểu thuyết kinh dị tiếp theo của tôi cũng nên”.

“Được!” Cô ấy nấp ra từng chữ một, “Anh đừng có mà hối hận!”

Thần thái của cô ta bỗng trở nên cổ quái, cô ta chăm chăm nhìn tôi hồi lâu. Trong buổi sớm mưa đêm dị thường này khiến tôi bất giác nhớ lại buổi đêm ở Hoang thôn, giấc mơ của bốn sinh viên hội Xuân Vũ – chính là đôi mắt thần bí trước mặt tôi đây sao? Đúng vậy, A Hoàn hình như đã biến thành một con người khác, toàn thân toát lên khí chất siêu phàm thoát tục, hình như trên người cô ấy có thêm một tầng ánh sáng mờ ảo bao quanh, ẩn thận bảo vệ cô ấy trong đó.

Vậy là, dưới tiết tấu của mưa đêm ngoài cửa sổ, A Hoàn kể cho tôi nghe về câu chuyện cổ xưa đó...

Giang Nam của năm sáu nghìn năm trước vẫn là một vùng sông nước mộng mị nguyên thủy. Chính trong thời kỳ hoang sơ trước bình minh này, đột nhiên xuất hiện một bầy thiên thần trong truyền thuyết, họ lái vô số những con thuyền độc mộc khổng lồ, đổ bộ lên bờ một vùng bờ biển hoang vu.

Những thiên thần đến từ một nơi rất xa, nơi đó xa xôi và thần bí tới nỗi loài người chưa ai từng tới đó. Nhưng, bề ngoài của những thiên thần giống như loại người, và họ đã định cư lại trên bờ biển hoang vu này. Không lâu sau, họ vượt qua muôn trùng núi non khởi hành về phía Bắc, họ đã phát hiện ra một vùng đất màu mỡ, đây chính là đồng bằng Giang Nam thời viễn cổ. Những thiên thần đã chinh phục người dân bản địa, thành lập nên một vương quốc viễn cổ hùng mạnh, vương quốc này có tên gọi là Cổ Ngọc quốc.

Họ vô cùng thích những đồ bằng ngọc, bất luận là trong cuộc sống thường ngày hay là trong tế lễ tôn giáo, đồ ngọc đều là vật không thể thiếu. Nhưng vương tộc của Cổ Ngọc quốc, cũng chính là hậu duệ của những thiên thần, không những nắm vững được kỹ thuật chế tác đồ ngọc, mà còn có thể tận dụng sức mạnh thần bí của ngọc để sáng tạo ra rất nhiều kỳ tích mà thời đó không thể đạt được, khiến quốc gia của họ nhanh chóng cường thịnh, sáng tạo ra văn minh cổ đại huy hoàng quanh khu vực Thái Hồ. Họ thậm chí còn xây dựng nên một thành phố có cả cung điện quy mô hùng vĩ, tế đàn và điện thần to lớn, còn có cả lăng mộ vua chúa ẩn sâu dưới lòng đất. Thứ quan trọng nhất của Cổ Ngọc quốc chính là ngọc, họ đã chế tác ra một số lượng lớn đồ ngọc tinh xảo, và vương tộc chính là những người nắm giữ bí mật cao nhất.

Cổ Ngọc quốc là một vương quốc do nữ vương thống trị. Nữ vương vốn không phải là cha truyền con nối, mà chọn một thiếu nữ xinh đẹp thuần khiết trong vương tộc để kế tục ngôi báu nữ vương. Nữ vương này có quyền tôn giáo, cũng là thấy tế của Cổ Ngọc quốc. Nhưng nữ vương vốn không có quyền lực thực sự, vương tộc mới là những người khống chế tất cả, hơn nữa, nữ vương bắt buộc phải gìn giữ trinh tiết cả cuộc đời, nếu không sẽ phải chịu tội chết. Bởi vì sứ mệnh hàng đầu của nữ vương là tế lễ, do vậy bắt buộc phải là một cô gái trong trắng, nếu không thì sẽ làm ô uế thiên thần tổ tiên.

Nhưng sức mạnh có thần kỳ đến thế nào đi chăng nữa cũng không ngăn chặn được sự suy vong của một vương quốc, Cổ Ngọc quốc cũng không ngoại lệ. Nó phải chịu đựng sự quấy nhiễu bên trong và tai họa bên ngoài: sự quấy nhiễu bên trong chính là những trận lũ lụt kéo dài tới hàng trăm năm, nước Thái Hồ dâng tràn thành thảm họa, nhấn chìm ruộng vườn và thành thị; tai họa bên ngoài là sự xâm lược của những bộ lạc xung quanh, họ tuy lạc hậu nhưng dũng mãnh và thiện chiến, Vương tộc của Cổ Ngọc quốc từ lâu vốn đã bị thối nát bởi sự xa xỉ, tuy có sức mạnh thần bí của đồ ngọc nhưng cũng không có cách nào để chống chọi lại giặc ngoài.

Chính trong niên đại nguy cơ tứ bề mai phục này, tôi đã ọe ọe xuất hiện trên nhân gian.

Cha mẹ tôi đều là vương tộc của huyết thống cao quý Cổ Ngọc quốc, họ đặt tên cho tôi là “Hoàn”, khắc trên đồ ngọc chính là một ký hiệu hình tròn. Kể từ khi sinh ra, tôi đã được rất nhiều người yêu thương chiều chuộng. Đây không chỉ là do thân phận của cha mẹ tôi, mà quan trọng hơn cả là vì mọi người đều cho rằng tôi sinh ra khác với mọi người, khí chất của tôi siêu phàm thoát tục, có tố chất nữ vương bẩm sinh.

Quả nhiên, vào năm 18 tuổi, tôi đã lên ngôi nữ vương. Tuy tôi không có quyền lực thực sự nhưng tất cả mọi người đều tôn kính tôi, trong mắt họ tôi là thần thánh không gì sánh nổi, thuần khiết giống như ngọc

bích không thể xâm phạm.

Tôi trải qua vài năm đầu yên bình. Trên tế đàn, tôi chỉ tay lên trời thề rằng, phải dùng sự trinh trắng một đời để hầu hạ thiên thần, nếu không sẽ phải cam tâm tình nguyện gánh chịu bất cứ hình phạt nào. Thực ra, trong lòng tôi cũng quyết định như vậy. Tôi giữ gìn như ngọc, một mình trong thâm cung, ngày ngày xem quẻ bói vận mệnh của Cổ Ngọc quốc, hoặc là cùng với những nữ thầy mo khác nghiên cứu phép thuật. Nhưng tôi không vui vẻ cũng không thấy hạnh phúc, tôi cảm thấy bản thân mình chẳng khác gì một tù nhân, chỉ đôi khi hoa lan nở ngoài sân đình mới khiến tôi cảm nhận được chút sức sống tươi đẹp.

Cho mãi tới tận hôm tế lễ thiên thần tổ tiên đó, toàn thể vương tộc của Cổ Ngọc quốc đều được điều động tới để đi về phía bờ biển mà tổ tiên chúng tôi đổ bộ lên bờ năm nào. Đương nhiên tôi cũng được nhiều người hộ tống bảo vệ cùng tới đó. Nhưng sau khi tế lễ kết thúc bên bờ biển hoang vu, chúng tôi đã bị một bộ lạc mọi rợ tập kích, rất nhiều người ở bên cạnh tôi đều đã bị giết chết, tôi cũng không do dự rút con dao đá ra chuẩn bị tự sát để bảo vệ sự trong trắng của nữ vương Cổ Ngọc quốc.

Lúc này, một nô lệ trẻ tuổi trong hàng ngũ của chúng tôi xông lên, anh ấy đã bất chấp thân mình đánh đuổi những kẻ mọi rợ này, rồi đưa tôi chạy tới một vùng hoang sơ. Nghe đồn rằng trong vùng hoang sơ này có ẩn hiện những u hồn ăn thịt người mà đến cả người mọi rợ cũng không dám tiến vào đây, bởi vậy không có ai dám cả gan đuổi theo chúng tôi, nhờ thế mà chúng tôi đã thoát thân. Nhưng chúng tôi mất liên lạc với đại quân của Cổ Ngọc quốc, trên hoang nguyên mênh mông bên bờ biển, chỉ có tôi và người nô lệ trẻ tuổi này – anh ấy có một đôi mắt rất quyến rũ, những năm tháng lao động vất vả đã cho anh ấy một cơ thể tráng kiện, và chẳng nghi ngờ gì nữa, anh ấy đã khiến lòng tôi lần đầu tiên xao động.

Nhưng anh ấy rút cuộc cũng chỉ là một nô lệ, kể từ khi sinh ra đã là một nô lệ, trong mắt anh ấy tôi không chỉ là nữ vương của Cổ Ngọc quốc, mà còn là một nữ thần không thể xâm phạm. Anh ấy đối với tôi vô cùng cung kính, tình nguyện vì tôi mà hy sinh mạng sống. Anh ấy cống tôi đi ba ngày ba đêm trong hoang nguyên, vì tôi mà cướp thức ăn từ miệng u hồn, vì tôi mà đào nước suối trong đáy giếng sâu, nếu như không có anh ấy tôi đã mất mạng từ lâu rồi.

Khi tôi nhào người trên bờ vai to rộng của anh ấy, thì đã cảm nhận được huyết mạch đang cuộn chảy trong lòng anh ấy giống như ngọn đuốc sưởi ấm khắp cơ thể tôi. Đây là một cảm giác kỳ diệu, dường như hai mươi năm qua tôi đã sống thật vô nghĩa, sự sống mới bắt đầu từ khi gặp gỡ chàng nô lệ này – tôi nghĩ đây chính là “yêu” mà mọi người năm nghìn năm sau thường nói.

Nhưng tôi biết sứ mệnh của mình, tôi là nữ vương tôn kính của người dân Cổ Ngọc quốc, tôi bắt buộc phải gìn giữ lời thề của mình, gìn giữ trinh tiết một đời, nếu không thì chắc chắn phải lấy cái chết để đền tội. Đồng thời, tôi cũng phát hiện ra nỗi đau khổ trong lòng anh ấy, anh ấy biết mình là nô lệ thấp hèn, còn tôi là nữ vương cao quý không thể xâm phạm. Cho dù anh ấy cũng bắt đầu nhen nhóm lên những dục vọng với tôi, nhưng con kênh sâu thẳm đó vẫn luôn tồn tại, giống như một bức tường ngăn cách chúng tôi thành hai thế giới.

Sau cùng, anh ấy đã cống tôi trở lại thủ đô của Cổ Ngọc quốc. Mọi người reo hò khi nữ vương bình an trở về, còn nô lệ khiêm nhiên vẫn là nô lệ, anh ấy được ban tặng công lao to lớn nhất, nhưng vẫn không thể thoát khỏi thân phận thấp hèn. Còn tôi đã không thể rời xa anh ấy, nỗi cô đơn chốn thâm cung khiến tôi đau khổ tận cùng, tôi chỉ biết ra lệnh cho anh ấy vào trong cung làm hộ vệ. Kể từ đó, anh ấy đã có thể gần gũi tôi như hình với bóng. Chúng tôi luôn ở bên nhau trong hoa viên cung điện, tuy cả hai cùng thấu hiểu tâm hồn và dục vọng của nhau, nhưng chúng tôi điều hiểu rằng chỉ cần vượt qua con kênh đó thì sẽ rước đại họa giết chết chính bản thân mình.

Nhưng, tôi đã không thể thoát ra khỏi khát vọng yêu đương. Người đàn ông thấp hèn đó là tia nắng duy nhất trong cuộc đời tôi, tôi không biết phải làm thế nào để đối diện với tương lai. Tôi không ngừng gieo quẻ cho số phận mình, nhưng tôi chán ghét những nữ thầy mo đó, cũng chán ghét luôn tế lễ thần thánh, càng chán ghét bộ mặt giả dối của những người trong vương tộc.

Cuối cùng, vào một đêm mưa to, tôi và người đàn ông mà mình yêu thương sâu đậm đã hòa quyện vào nhau – tôi biết điều này là trọng tội của bản thân, sinh mệnh của tôi cũng sắp tiêu tan từ đây, nhưng tôi không hề hối hận. Bởi vì trong hơn một nghìn năm đằng đẳng, trong hàng chục vị nữ vương của Cổ Ngọc quốc, tôi là người duy nhất – thực sự trở thành đàn bà.

Tôi biết việc này sớm muộn cũng sẽ bị bại lộ, bởi vì thủ cung sa 1 trên cánh tay tôi đã dần dần mờ đi, vậy là tôi dùng chu sa vẽ lên cánh tay mình để thay thế cho thủ cung xa sắp biến mất. Đồng thời, để bảo toàn sinh mệnh cho người tôi yêu, tôi ép anh ấy phải rời khỏi cung đình, để anh ấy tới phương Bắc xa xôi, ở đó anh ấy sẽ được tự do và có cuộc sống mới, dù lòng tôi không nỡ xa rời anh ấy.

Tuy tôi che giấu sự thay đổi trên cơ thể mình, nhưng rút cuộc tới một ngày cũng bị những nữ thầy mo độc ác phát hiện ra. Họ ép tôi phải rửa sạch cánh tay, lộ ra cánh tay toàn mỹ không thấy thủ cung sa – bí mật của tôi bại lộ trước mặt những nữ thầy mo và những người trong vương tộc. Họ kinh ngạc và phẫn nộ cực độ, còn tôi thì không chút sợ hãi bởi vì tôi đã chuẩn bị cho cái chết từ trước đó lâu rồi.

Theo nguyên tắc của tổ tiên thiên thần, nữ vương phạm phải đại nghịch bất đạo này bắt buộc phải tự sát để gột sạch tội lỗi. Vào một đêm trăng tròn, lúc tôi bước lên thần đài thực hiện lời thề, tôi đã dùng một con dao đá cắt đứt yết hầu của mình.

Trước khi chết, tôi có gieo một quả bóí cuối cùng, dự đoán được một cảnh tượng đáng sợ - đó là sự diệt vong của Cổ Ngọc quốc, nó sẽ bị dị tộc mọi rợ chinh phục hoàn toàn, nền văn minh cổ xưa hóa thành hư ảo, mãi tới tận năm nghìn năm sau mới được phát hiện lại.

Sau khi hoàn thành lời dự đoán cuối cùng này, tôi rút cắt đứt yết hầu của mình, và cảm thấy một làn gió lạnh xuyên qua cơ thể, sau đó là máu nóng tuôn chảy. Lúc tôi chết, trên ngón tay trái có đeo một chiếc nhẫn ngọc, trước khi linh hồn tôi rời khỏi xác, tôi cảm nhận được máu đã chảy lên trên chiếc nhẫn ngọc đó.

Tôi đã chết như vậy đấy.

Tôi trở thành một u hồn lạnh lẽo, thân xác tôi được mai táng trong vương mộ của Cổ Ngọc quốc. Bên cạnh tôi có một “Hoàn” được xếp thành từ những đồ bằng ngọc, vương tộc còn tuần tán rất nhiều nô lệ để sau khi tôi chết sẽ không cảm thấy cô đơn.

Nhưng sống và chết vĩnh viễn đều chỉ là hai mặt của một tấm gương, chết chóc không phải là điểm cuối của sinh mệnh, mà là khởi đầu ột sinh mệnh tiếp theo. Đối với tôi mà nói, đây chẳng qua chỉ là một giấc ngủ dài trong mộ phần, tôi lặng lẽ ngủ say trong lòng đất, từ từ nát rữa thành bụi bặm.

Bởi vì tôi biết cái ngày phục sinh đó nhất định sẽ tới!

Một tiếng đồng hồ trôi qua rồi.

Khi nghe xong câu chuyện của năm nghìn năm trước này, tôi kinh ngạc và sợ hãi tới mức không thốt nên lời. A Hoàn vẫn nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt của cô ấy, thần thái và khi chất tỏa ra khắp người cô ấy rõ ràng là một nữ vương Lương Chữ.

Trong căn phòng màu trắng này, dưới bầu trời sáng sớm âm u mưa gió ngoài cửa sổ, trước mắt tôi dường như đang mở ra một màn ảnh phim, từng cảnh tượng cổ xưa đó đang phát lại – thành phố to lớn cạnh Thái Hồ, cuộc sống xa xỉ của những hậu duệ thiên thần, sự thần bí vô biên của sức mạnh ngọc khí, những nữ thầy mo gieo quả độc ác, và cả tình yêu sống chết giữa nữ vương và nô lệ...

Cô ấy không phải là u hồn bưng thiếp, mà là nữ vương cuối cùng của cổ quốc Lương Chữ.

Tên của cô ấy là “Hoàn”.

Dùng kí hiệu tượng trưng Lương Chữ chính là .

Đây chính là “họ tên” trên tấm thẻ thần bí của người mê sách.

Đột nhiên, A Hoàn tiến lại gần tôi một bước, dùng ánh mắt của nữ vương nhìn xoáy vào mắt tôi. (Chết thật, cô ta không tưởng tôi là anh chàng nô lệ đó chứ?)

Nhưng lúc này tôi không hề cảm thấy sợ hãi, chỉ cảm thấy xung quanh mình có một sức mạnh thần bí nào đó bao trùm, sau đó tôi nghe thấy cô ấy bắt đầu cất tiếng nói rồi – không, nói chính xác hơn là ngâm nga:

Quân và nô này (hề) không cùng sinh,

Nô và quân này nguyện cùng tử.

Sinh sinh và tử tử,

Sinh tử không thể phân.

Tử tử và sinh sinh,

Sinh tử trường gần bó.

Lần này thì tôi đã hiểu những lời cô ấy hát. Đây không biết là bài hát từ năm nào mà còn có cả “hề” của từ ngữ thời Sở, du dương du dương bay lượn trong đêm mưa.

Khi A Hoàn hát xong nốt nhạc cuối cùng liền ôm chặt lấy cổ, giống như bị rút hết máu bên trong ra, rồi đổ vật xuống. Tôi vội vàng đỡ cô ấy, giống như chạm vào một cơ thể của năm nghìn năm trước.

Cô ấy thở dốc trong lòng tôi một hồi, hình như vừa mới phục sinh sau cái chết, sau đó mở to đôi mắt giấy thoát khỏi tôi, lùi lại góc tường nói: “Anh đã nghe thấy hết rồi?”

“Đúng vậy, không những nghe hết rồi mà còn nhìn thấy rồi – câu chuyện của nữ vương và nô lệ năm nghìn năm trước”.

“Mỗi khi hồi tưởng chuyện xưa đều khiến tôi cảm nhận lại giây phút đó: khi dao cắt đứt yếu hèn của tôi, máu tươi tuôn ra từ vết cắt đó, nhuộm lên chiếc nhẫn ngọc!”

Mãi đến tận lúc này, tôi mới chú ý tới trên cổ họng mềm mại của cô ấy có một vết sẹo đỏ đỏ mờ mờ, đó là vết sẹo của năm nghìn năm trước?

“Cô không sao chứ?”

A Hoàn ôm cổ ho vài cái nói: “Bây giờ anh đã tin rồi chứ?”

“Tôi tin rồi!”

Đúng vậy, tiếng hét đáng sợ đó, hình ảnh giống ảo ảnh đó, còn cả đôi mắt của cô ấy, đều đã nói rõ với tôi về tính chân thật của câu chuyện năm nghìn năm trước.

Thế giới quả thật bất ngờ, nữ vương Lương Chử phục sinh đang đứng trước mặt tôi.

Cô ta hít một hơi thật sâu, giọng điệu đã bình tĩnh trở lại: “Thật ra, tôi có thể sống lại vẫn cần phải cảm ơn anh đây!”

“Cảm ơn tôi? Tại sao?”

“Bởi vì anh đã từng đeo chiếc nhẫn ngọc đó lên”.

Nghe thấy câu nói này của A Hoàn, đốt ngón tay treo trên tay trái tôi bắt đầu âm ỉ đau, dường như chiếc nhẫn có máu tươi của cô gái đó đang lại hiển hiện trên đốt ngón tay tôi.

Tôi chỉ biết cắn răng nói: “Đúng, tôi thừa nhận tôi đã từng đeo chiếc nhẫn ngọc đó, nhưng sau này tôi đã trả nó về với nơi nó phải thuộc về”.

“Nó đúng ra thuộc về tôi!”

Dáng vẻ cô ấy nói chuyện lại lần nữa khiến người ta khiếp sợ, tôi chỉ biết toàn thân run rẩy nói: “Bây giờ tôi mới biết”.

Vậy là, khóe miệng A Hoàn lại lộ ra nụ cười quái dị: “Hừm, nói cho anh một bí mật nhé: tại sao lúc chết tôi lại để máu của mình tưới lên chiếc nhẫn ngọc? Đây là bí quyết mà một nữ thầy mo truyền cho tôi – Vì trong máu tươi của tôi có chứa đựng linh hồn của chính mình, và bản thân nhẫn ngọc cũng có sức mạnh thần bí. Khi máu tươi của linh hồn tôi kết hợp với nhẫn ngọc thần kỳ, linh hồn tôi đã sống mãi trong chiếc nhẫn ngọc đó”.

“Tôi hiểu rồi, đây chính là nguyên nhân khiến cho vết đỏ đùn trên chiếc nhẫn ngọc hàng nghìn năm sau vẫn không phai mờ”.

“Đúng, đây mới chính là nguyên nhân thực sự để nhẫn ngọc trở thành vật ngàn năm”.

“Linh hồn mà anh oán thán chính là vết đỏ đùn ẩn trong chiếc nhẫn này”. Trời ơi, đốt ngón tay trở trên tay trái tôi càng lúc càng đau nhức hơn! Giống như có một chiếc nhẫn vô hình đang càng lúc càng thắt chặt,

vậy là tôi giơ ngón tay đó lên: “Cô nhìn ngón tay này đi, nửa năm trước trong quán trọ Hoang thôn, nó đã từng đeo chiếc nhẫn ngọc rất nhiều ngày, linh hồn của cô đã từng ở trên đốt ngón tay này sao?”

A Hoàn tóm ngay lấy ngón tay trở của tôi, gật đầu nói: “Đúng đương nhiên là tôi biết ngón tay này. Bởi vì nhẫn ngọc vừa là linh hồn của tôi, cũng vừa là cơ thể tôi – ngón tay của anh đã xuyên qua cơ thể tôi, còn tôi thì ôm chặt lấy anh, càng lúc càng chặt, càng lúc càng nóng...”

“Cô ôm chặt thật đấy, sống chết bám riết lấy ngón tay tôi mà không để tôi rút nó ra”.

“Bởi vì anh đã khiến tôi từ từ thức tỉnh – vào cái đêm trước khi tôi chết, bà thầy mo ba trăm tuổi đã nói với tôi rằng: chỉ có hơi ấm trên ngón tay đàn ông mới khiến tôi có thể sống lại”.

Ngón tay tôi đã bị cô ấy xiết cho đỏ rực nên liền gãy ra, tôi run rẩy xoa ngón tay mình nói: “Thế nên cô nói là vì tôi? Vì huyết mạch trong ngón tay tôi đã khiến cô cảm nhận lại được hơi ấm của đàn ông?”

“Đúng, đây chính là nguyên nhân mà tôi sống lại từ trong chiếc nhẫn ngọc”.

A Hoàn không tiếp tục bức bách tôi nữa, ngược lại còn lùi lại một bước nhỏ, hơi nghech cằm nhìn tôi.

Lại là một câu chuyện không sao tin nổi. Nữ vương cuối cùng của cổ quốc Lương Chử đã đoạt lại được sinh mệnh trên ngón trở trái của tôi?

Đây là u hồn sống lại? Hay là phượng hoàng côi Niết bàn?

Tôi cũng phát run lùi lại nửa bước, phía sau là kính cửa sổ lạnh toát, nước mưa đang cách một tấm kính rơi trên lưng tôi.

Nhưng, không biết dừng khi từ đâu ra, tôi cảnh báo bản thân tuyệt đối không được nhượng bộ nữa, nhất định phải làm sáng tỏ mọi vấn đề: “Cô đã sống lại rồi, thì tại sao lại nói rằng mình sắp chết chứ?”

“Bởi vì bà lão thầy mo nói với tôi: số ngày sống lại chỉ có bảy ngày, sau bảy ngày sống lại tôi sẽ lại chết”.

“Vậy cô phải làm thế nào?”

“Nếu muốn kéo dài sinh mệnh sống lại của tôi thì chỉ có một cách” A Hoàn rút cuộc đã lộ ra vẻ mặt đau khổ, cô ấy lắc đầu nói: “Đoạt được linh hồn của một người khác! Như vậy sinh mệnh của tôi sẽ có thể kéo dài thêm bảy ngày nữa”.

Đột nhiên tôi lập tức hiểu ra rồi, tại sao A Hoàn trước ống kính DV lại nói rằng mình chỉ còn sống có bảy ngày nữa? Bởi vì bảy ngày sau chính là ngày mà cô ta đi cướp đoạt linh hồn của Tô Thiên Bình, khiến cậu ấy biến thành một cái xác không hồn.

“Vì nguyên nhân này nên cô đã cướp đi linh hồn của Tô Thiên Bình?”

“Đúng vậy, anh chắc là đã nghe thấy những lời tôi nói với cậu ấy. Thực ra, hôm đó tôi vừa mới cướp đi linh hồn của một người đàn ông khác, sau đó, lại gặp phải tên quỷ Tô Thiên Bình lỗ mãng đó”.

“Nhưng vẫn chỉ là bảy ngày... bảy ngày...” Đột nhiên, tôi cảm thấy sau lưng thổi qua một làn gió lạnh toát, sự khủng hoảng thấu tận xương tủy trong phút chốc xuyên suốt cơ thể, tôi nghĩ tới một suy đoán càng đáng sợ hơn. “Cứ cho là cô cướp đi linh hồn của Tô Thiên Bình nhưng vẫn chỉ còn có bảy ngày sinh mệnh, bây giờ đã sắp hết rồi”.

“Chúc mừng anh cuối cùng cũng đã hiểu đúng rồi!”

Vẫn chưa đợi tôi nói xong, A Hoàn đã nói ra cái câu lạnh lùng không gì sánh nổi đó.

Suy đoán vừa mới nhú ra đã lại biến thành một đồng bùi nhùi, tôi ngốc nghếch nhìn A Hoàn không nói nên lời.

Cô ấy khẽ gật đầu với tôi rồi quay người bỏ đi.

Nhưng tôi giống như bị đứng hình, đứng nguyên chỗ cũ không chút động đậy.

Cho mãi tới khi nghe thấy tiếng đóng cửa, tôi mới như bừng tỉnh mộng đuổi theo, nhưng A Hoàn đã chạy xuống dưới lầu rồi.

Tôi vội vàng vớ lấy chiếc ô, chạy như bay khỏi căn “nhà” đen và trắng, chỉ thấy hình như có một bóng trắng lay động đầu hành lang.

Không thể để A Hoàn chạy mất, bởi vì tôi vẫn còn một vấn đề quan trọng chưa nói xong.

Lúc này mới phát hiện ra sắc trời đã dần bình sáng, tôi cuống cuống lao xuống cầu thang, nhưng dưới lầu lại chẳng phát hiện ra bóng người nào cả.

Chỉ có mưa gió thê lương khắc khổ trước bình minh rơi vãi trong tầm mắt tuyệt vọng.

A Hoàn đi thật rồi.

Tôi gào to lên, nhưng chỉ có tiếng vọng từ xa vang lại. Sau khi trời sáng sẽ là mệnh mông biển người, tôi đi đâu để tìm cô ấy đây?

Bây giờ đã là hơn 5 giờ sáng, tôi giương ô bước trên con đường mưa, nhìn quang cảnh đường phố mờ ảo qua màn mưa, bốn bề ngoài tiếng mưa cô đơn ra, tất cả mọi người đều vẫn chìm đắm trong thế giới của chân âm đậm êm.

Vậy là, tôi lại nhớ tới vấn đề then chốt cuối cùng.

Cứ cho là A Hoàn cướp mất linh hồn của Tô Thiên Bình đi chẳng nữa, nhưng cô ta vẫn chỉ có thể kéo dài thêm bảy ngày sinh mệnh. Cũng nghĩa là kể từ ngày Tô Thiên Bình xảy ra chuyện, bảy ngày sau A Hoàn vẫn sẽ chết đi. Nhưng Tô Thiên Bình xảy ra chuyện là vào năm ngày trước, vậy tính ra thời gian còn lại của A Hoàn cũng chỉ chưa tới hai ngày.

Bởi vậy, cô ta bắt buộc phải tiếp tục cướp đi linh hồn của một người khác mới có thể sống tiếp, tiếp tục chặt vật duy trì chút hơi thở tàn dư.

Thực tế là A Hoàn chỉ còn lại hai ngày, cô ấy sẽ chọn linh hồn của người nào đây nhỉ?

Đúng vậy, hai ngày sau sẽ có một người mất đi linh hồn như Tô Thiên Bình, trở thành người thực vật đáng thương.

Nửa năm là bao nhiêu ngày? Khoảng một trăm tám mươi ngày nhỉ.

Nửa năm có bao nhiêu lần bảy ngày? Có khoảng 26 lần bảy ngày nhỉ.

Tôi không thể không dự đoán ra một kết luận đáng sợ thế này – trong 26 lần bảy ngày của nửa năm nay, A Hoàn ít nhất cũng lấy đi linh hồn của 26 nạn nhân vô tội.

Vậy thì người thực vật tiếp theo sẽ là ai đây?

Có lẽ hai ngày sau sẽ tổ tường.

Đây quả thực là một vấn đề trí mạng! Cũng là vấn đề mà A Hoàn không dám trả lời tôi.

Đột nhiên, tôi nhìn thấy một bóng đen cạnh vũng nước ven đường...Sáng

Trời sáng rồi.

Mấy chục phút trước, tôi vừa mới ra khỏi tòa nhà nơi A Hoàn ở, giương ô bước đi trong mưa gió mịt mù. Bầu trời từ sắc tím bình minh, dần dần chuyển thành sắc xanh ngày mưa, xung quanh cũng bắt đầu có thêm vài người, thành phố to lớn này rút cuộc cũng thức dậy rồi.

Đột nhiên, phía trước đường xuất hiện một biển báo ga tàu điện ngầm, tôi không biết mình nên đi đâu lúc này, vô thức bước xuống sân ga.

Có lẽ do còn sớm, một lúc nữa mới tới giờ cao điểm, trong ga tàu điện ngầm lúc sáng sớm chẳng có mấy người.

Tàu điện ngầm – đây là một nơi quá quen thuộc với tôi, trong mắt mọi người nơi này chẳng hề có chút lãng mạn nào cả, mà chỉ có sự tàn khốc và đau buồn của cuộc sống.

Vậy mà tôi vẫn không sao kìm chế được bản thân khi bước tới quẹt thẻ ở cổng ra vào, từ từ bước xuống thêm ga lạnh lẽo.

Chuyến tàu sáng vẫn chưa tới, phóng tầm mắt về phía thềm ga rộng thênh thang, và chỉ từ ánh mắt đầu tiên tôi đã nhận ra chỗ này.

Đây là nơi mà lần đầu tiên tôi gặp Tiểu Chi.

Lúc đó tôi vẫn còn gọi cô ấy là Nhiếp Tiểu Sảnh. Hơn nửa năm trước trên chính thềm ga này, tôi đã cố ý bỏ lỡ rất nhiều chuyến tàu và cô ấy đã bị bại lộ chính là người bám theo tôi, kết quả cô ấy đã bị tôi tóm gọn.

Tôi vĩnh viễn không thể quên được ánh mắt đầu tiên của cô ấy. Dưới ánh đèn dịu êm trong ga tàu điện ngầm, đôi mắt Nhiếp Tiểu Sảnh trong “Liêu trai chí dị” nhìn tôi chăm chăm. Nhưng lúc đó tôi không hề nhận thức được, thân thể của cô ấy còn thô lợ hơn cả Nhiếp Tiểu Sảnh.

Cô ấy lặng lẽ ẩn hiện trong miếu cổ, mái tóc dài đen óng, vòng eo thon nhỏ, khuôn mặt hình trái xoan xinh đẹp như hồ ly tinh, còn cả đôi mắt như nước hồ mùa xuân, cuốn hút nhất vẫn là ánh mắt phẳng phất buồn, giống như những gợn sóng xao động trên mặt nước.

Giờ đây, cô ấy đã vĩnh viễn rời xa tôi rồi.

Số phận bốn cột con người vậy đó, khiến tôi trong buổi sớm mai tuyệt vọng này, quay trở lại chốn cũ, dường như lại đang được ôm cô ấy vào lòng.

Tiếng còi tàu đột nhiên vọng lại, bất ngờ phá vỡ suy tưởng của tôi. Chuyến tàu đầu tiên rút cuộc đã vào ga rồi.

Cửa toa mở ra, tôi không chút do dự nhảy lên.

Đoàn tàu đưa tôi lao đi như bay, rời khỏi thềm ga tiến vào đường hầm tối đen.

Do mới đi từ trạm đầu tiên, lại là trong thời khắc sáng sớm, bởi vậy trong toa tàu trước đây vốn chật chội, giờ ngược lại chẳng có mấy người, thậm chí vẫn còn rất nhiều ghế trống.

Tôi đứng giữa toa tàu nhìn trước ngó sau, ánh mắt nhìn ra ngoài đã có chút mờ ảo, chỉ nhìn thấy vài bóng người lác đác lay động nơi đầu tàu.

Vậy là tôi loạng choạng tiến về phía trước, đoàn tàu hình như hơi rẽ quặt dưới lòng đất nên gần như quãng tôi xuống sàn tàu, tôi chỉ biết ra sức tóm lấy lan can làm người khác ngồi trên ghế sợ chết khiếp.

Đúng vậy, tôi đang tìm kiếm Tiểu Chi – u hồn tàu điện ngầm.

Cô ấy mãi mãi ngao du trong toa tàu này, cô ấy không nở rời xa tôi.

Và cứ thế tiến thẳng về phía trước, nếu như tính thêm cả tốc độ của tàu hỏa, tôi có khả năng là người chạy nhanh nhất thế giới, mười mấy giây bay được mấy nghìn mét.

Cuối cùng, tôi dừng lại trong một toa không thấy bóng người, và tôi nhìn thấy trên kính cửa sổ bên thành tàu đang ẩn hiện một khuôn mặt thiếu nữ.

Dưới ánh đèn trắng trong toa tàu và bóng tối ngoài cửa sổ trong đường hầm, khuôn mặt đó dần dần hiện lên, mái tóc dài đen láy của cô ấy vẫn xoa trên vai, đôi mắt phẳng phất nét u buồn, đó là ánh mắt mà chỉ “Nhiếp Tiểu Sảnh” mới có.

Chỉ cần lòng anh nhớ em, anh sẽ nhìn thấy em.

Đây là bí mật chỉ thuộc về hai chúng tôi.

Tiểu Chi, em đang ở sau lưng tôi.

Tôi lập tức quay đầu lại và nhìn thấy hình bóng ngày đêm thương nhớ đang xa tận chân trời mà gần ngay trước mặt.

Là đôi mắt của cô ấy, đôi mắt của quán trọ Hoang thôn, đôi mắt của ngôi nhà cổ Tiên Sỹ Đệ, đôi mắt ngao du trong tàu điện ngầm.

Đoàn tàu lao đi trong bóng tối tàu điện ngầm, mang theo đôi mắt tràn ngập u buồn, mang theo thân xác và linh hồn của tôi cùng cô ấy vút bay.

Không, đây không phải là ảo giác cũng không phải là suy tưởng, mà là một thân xác thực sự.

Tên của cô ấy là Âu Dương Tiểu Chi.

“Chào mừng em trở lại, Tiểu Chi!”

Tôi không sao kìm nén được sự xúc động của mình, đưa tay ra vịn lấy bờ vai mềm mại của cô ấy, kéo cô ấy lại ôm chặt vào lòng. Tôi nhắm mắt lại, chỉ nghe thấy trái tim cô ấy đang khẽ run rẩy, hơi ẩm phả lên mặt tôi phút chốc tan biến trong giá lạnh mùa đông.

Giây phút đó, dường như đoàn tàu đã đi vào một thế giới khác, xung quanh không còn là đường hầm lạnh lẽo nữa, mà là một bầu trời ngập tràn những ngôi sao rực rỡ. Ngân hà đang chảy dưới chân chúng tôi, đoàn tàu biến thành một con thuyền trôi dạt, cửa kính trong tàu biến thành mạn thuyền, cả đoàn tàu chỉ còn lại hai chúng tôi bay thẳng tới tận cùng vũ trụ...

Nhưng, cô ấy im lặng.

Giây phút đẹp đẽ thường ngắn ngủi.

Đột nhiên, cô ấy giãy giụa ra khỏi vòng tay tôi, khi tôi mở mắt ra, khuôn mặt của Tiểu Chi từ từ tan biến mất, tôi không biết nên miêu tả sự biến hóa đó thế nào nữa, chỉ cảm thấy cô ấy biến thành một người khác.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt của A Hoàn.

Bộ quần áo màu trắng khiến tim tôi bỗng chốc đóng băng, giống như vừa mới xuyên suốt nhân gian đến với thiên đường, chớp mắt cái đã rơi xuống địa ngục.

Tôi ra sức dụi mắt, không nghi ngờ gì nữa, người đang đứng trước mặt tôi không phải là u hồn tàu điện ngầm – Tiểu Chi, mà là nữ vương Lương Chữ - A Hoàn.

“Tiểu Chi đi đâu rồi?”

Toa tàu điện ngầm lắc lư trở lại, khuôn mặt A Hoàn lúc ẩn lúc hiện dưới tia sáng, và giọng nói của cô ấy cũng chập chờn bay lượn: “Ban nãy cô ấy ở đây, nhưng giờ cô ấy đi rồi”.

“Không, sao cô lại ở đây?”, tôi run rẩy đổ người xuống ghế, đầu tựa vào kính cửa sổ nói, “Lẽ nào ban nãy chính là cô?”

A Hoàn lắc đầu, đứng đó cúi xuống nhìn tôi nói: “Anh nghĩ cô ấy là ai thì cô ấy là người đó. Chỉ cần lòng anh nhớ cô ấy, anh sẽ nhìn thấy cô ấy”.

Câu nói này đã kích hoạt tế bào nào đó trong não khiến tôi thốt lên: “Vì tôi nhớ nên cô mới ở đây”.

“Anh ngộ nhận hay thật”.

Cô ấy gật đầu với tôi, quay người đi về phía toa tàu khác.

Tôi đang định đuổi theo thì tàu đã tới trạm rồi, tôi chỉ nhìn thấy cô ấy bước ra khỏi toa tàu, đứng trên thềm ga vẫy vẫy tay chào tôi.

Bám vào cửa kính lặng lẽ nhìn cô ấy, tôi muốn hét lên với cô ấy nhưng cổ họng lại không thốt nên lời.

Đoàn tàu đã tiếp tục khởi hành, tôi nhìn thấy A Hoàn trên thềm ga càng lúc càng cách xa ãi tới tận khi đoàn tàu lao vào đường hầm tối đen.

Tưởng rằng nước mắt không kìm nén được sẽ rơi xuống, nhưng khoang mắt tôi dường như đã cạn khô, tôi thần thờ ngồi trên ghế nhìn vào bóng tối bên ngoài cửa kính đối diện.

Đây là nào lại là một mộng cảnh? Có lẽ đối với tôi, nhìn thấy Tiểu Chi luôn là điều xa xỉ vĩnh viễn không thể thực hiện được, giống như sự phục sinh của A Hoàn vĩnh viễn cũng chỉ kéo dài được bảy ngày.

Mộng, đáng ra phải tính từ lâu rồi.

Người trong toa tàu lúc này càng lúc càng đông, lượng người đi làm khiến trong này trở nên chật chội, tôi cũng dần dần không nhìn thấy được cửa kính đối diện nữa.

Chỗ nào đó trong toa tàu, không biết là chuông điện thoại của ai vang lên, lại là giọng hát của Triệu Truyền: “Ôi, rút cuộc anh đã để mất em. Trong biển người đông đúc. Rút cuộc anh đã để mất em. Khi lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy vinh quang. Khi những tiếng vỗ tay xung quanh như nước chảy. Anh nhìn thấy ánh lệ xao động buồn bã trong mắt em”.

Đúng vậy, tôi cũng đã từng nói một câu:

Khi anh cho rằng mình đã có được em, thực ra là đã để mất em.

Nhìn đám người chen chúc chật chội trong toa tàu, tôi mệt mỏi nhắm mắt lại, mặc cho đoàn tàu đưa tôi lao đi trong bóng tối đường hầm...

Khi bạn đọc tới đây, tôi cũng cảm thấy mệt mỏi giống bạn vậy, và sẽ đưa ra một câu hỏi quan trọng:

Đây là một cuốn tiểu thuyết về linh hồn quái dị ư?

Tôi cũng không biết đáp án, chuyến đi Hoang thôn này cách trạm cuối cùng vẫn còn xa lắm. Bởi tôi biết trong lòng bạn, vẫn còn ẩn chứa rất nhiều rất nhiều những nghi vấn, và trước khi những hồi hộp này được bóc gỡ, bạn tuyệt đối đừng rời bỏ tôi.

Đừng sốt ruột, hãy uống cốc trà xanh, từ từ đọc tiếp...

Đã mấy tiếng đồng hồ qua đi rồi, tôi đã ngồi đây từ lúc sáng sớm, nhìn người ta ra ra vào vào toa tàu. Vô số người đi qua trước mặt tôi, họ vội vã bước vào toa tàu rồi lại vội vã bỏ đi, hầu hết khuôn mặt họ đều không chút biểu cảm, mặt họ trắng bệch giống như tôi chưa ăn sáng đang ngồi đây vậy, những người ăn sáng rồi bụng dưới đều nhô ra, có lúc là những người bàn báo đi xuyên qua khiến mùi mực thoảng bay qua mũi tôi.

Chẳng mấy chốc đã tới buổi trưa, toa tàu phát ra tiếng nói thông báo đã tới trạm trường đại học S, tôi đứng phắt dậy theo phản xạ tự nhiên, tách đám người lao ra khỏi cửa tàu, lúc này mới phát hiện ra đoàn tàu vẫn chưa dừng lại.

Cửa tàu mở, tôi là người đầu tiên lao ra.

Khi tôi quay đầu nhìn lại, đoàn tàu đã hú còi tiến vào đường hầm.

Tạm biệt nhé, Tiểu Chi.

Cáo từ tàu điện ngầm bí bức, tôi giống như chuột chũi trở lại mặt đất, vậy mà đón chào tôi không phải là ánh nắng mặt trời, mà là mưa đông như trút nước.

Tôi vội vàng giương ô lên, vội vàng chạy tới cổng đại học S phía bên kia đường, chỗ đó hiện giờ gần như đã trở thành cứ điểm của tôi. Liên tiếp mấy cuốn sách mới của tôi đều lấy ngôi trường này làm bối cảnh trong truyện, bởi vậy chỉ có thể dùng thay thế “đại học S” – một từ phiếm chỉ để thay thế.

Người tôi muốn tìm là Xuân Vũ, tôi muốn kể cho cô ấy nghe về tất cả những gì mình tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy từ tối qua tới sáng sớm hôm nay, bởi cô ấy có quyền được biết.

Nhưng tôi không thể lỗ mãng chạy thẳng vào ký túc xá nữ. Tôi gọi điện trước cho Xuân Vũ, cô ấy nói mình đang xếp hàng trong nhà ăn tập thể của trường. Tôi biết địa điểm của nhà ăn đại học S nên tranh thủ thời gian chạy ngay tới đó.

Sân trường bao trùm trong hơi nước mịt mù, mặt đường xám xịt nước, tĩnh mịch và lạnh lẽo. Đây chính là nơi mà Xuân Vũ và Cao Huyền đã từng đi dạo trong truyện “Địa ngục tầng thứ 19” sao?

Tuy sân trường trong mưa thật lạnh mướt, nhưng nhà ăn sinh viên lại ồn ào và chen chúc, vừa mới bước vào đã nhìn thấy Xuân Vũ đang hướng về phía tôi vẫy tay.

Câu đầu tiên cô ấy nói là hỏi tôi đã ăn cơm chưa, tôi đành phải thành thật trả lời: “Bữa sáng còn chưa ăn nữa là!”

Vậy là, Xuân Vũ giúp tôi xếp hàng mua hai phần cơm, bưng đến chỗ ngồi xa khuất trong nhà ăn.

Bữa cơm trưa sinh viên đơn giản này đã khiến tôi có lại khẩu vị, lúc tôi ăn xong lấy giấy ăn lau miệng, Xuân Vũ mới vừa động đũa.

Cô ấy cảm nhận được sự bất thường trên người tôi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Đợi cô ăn xong rồi nói”.

Nhưng cô ấy chỉ ăn nửa phần cơm rồi gạt sang một bên nói: “Xong rồi, anh nói đi”.

Tôi lắc lắc đầu: “Không phải vội như thế, đợi cô tiêu hóa chút đã”.

“Anh sợ tôi nghe xong sẽ nôn ra sao?” Xuân Vũ vươn vươn người, anh mắt trở nên kiên cường lạ thường, “Bây giờ tôi đã không còn yếu đuối nữa rồi, tôi nghĩ tôi có thể chịu đựng được, thậm chí là cả những việc ghê tởm”.

Đối diện với ánh mắt mạnh mẽ của cô ấy, tôi cảm thấy xáy hổ ngại ngùng, chỉ biết nói nhỏ: “Xuân Vũ, tôi cảm thấy cô bây giờ kiên cường hơn tôi nhiều. Được thôi, tôi kể cho cô nghe về phát hiện mới nhất. Tôi không biết cô có tin tôi không, hay là cho rằng thần kinh tôi bị rối loạn rồi, nhưng tôi bắt buộc phải để cô biết”.

Xuân Vũ nhìn vào mắt tôi nói: “Tôi tin anh!”

“Còn nhớ u hồn bưu thiếp mà tôi qua cô nhìn thấy trong máy tính không? Tôi nói cho cô biết thân phận thật sự của cô ta, cô ta chính là nữ vương Lương Chữ của năm nghìn năm trước!”

Nhà ăn sinh viên huyền não bỗng chốc dường như trở nên im lặng.

“Cô không tin? Tôi biết cô sẽ không thể tin”.

“Nói tiếp đi, tôi đang nghe”.

Xuân Vũ lạnh lùng ngắt lời tôi, vẫn giữ nguyên ánh mắt đó.

Vậy là, tôi tĩnh tâm hồi tưởng lại từng việc mà bản thân mình tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy từ tối hôm qua cho tới sáng sớm và tới trưa nay. Tôi hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu rù rì kể lại cho Xuân Vũ.

Một tiếng sau, khi tôi kể xong tất cả những gì mình biết cho Xuân Vũ nghe, nhà ăn sinh viên đã trống rỗng vắng vẻ hoặc tự lúc nào, chỉ còn lại tôi và Xuân Vũ.

Biểu hiện của Xuân Vũ hình như không có chút biến đổi nào, cô ấy lạnh lùng tới mức dị thường lắng nghe toàn bộ câu chuyện của tôi. Và tôi cũng như nhả ra được những vướng ngại vật trong lòng nên cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Cuối cùng, cô ấy cũng mở miệng: “Tôi hiểu rồi, anh cho rằng A Hoàn chính là nữ vương Lương Chữ phục sinh, Tô Thiên Bình biến thành người thực vật là do linh hồn của cậu ấy đã bị A Hoàn cướp đi mất chỉ để kéo dài bảy ngày sinh mệnh của cô ta. Và hiện giờ đã năm ngày rưỡi qua đi, A Hoàn vẫn trong một ngày rưỡi còn lại phải tiếp tục lấy đi linh hồn của một nạn nhân khác, nếu không thì cô ta sẽ chết!”

“Không sai. Tôi biết cô chắc chắn sẽ cho rằng những điều này hoang đường cực độ, nhưng đây là sự thật. Trên thế giới này có rất nhiều việc chúng ta không thể lý giải nổi”.

“Anh cho rằng tấm thẻ biên nhận bưu kiện bí ẩn của người mê sách cũng do A Hoàn gửi cho anh?”

“Đúng, cô đã nhắc nhở tôi!”

Tôi vội vàng lấy tấm thẻ trong túi ra, trên ô điền họ tên của người mê sách có điền tên A Hoàn: .

Trên thực tế, đây chính là kí hiệu khắc họa trên đồ ngọc Lương Chữ, ý nghĩa tượng trưng chính là “Hoàn”, cũng chính là tên của nữ vương Cổ Ngọc quốc thời đó.

Bởi vậy, chính là nữ vương Cổ Ngọc quốc “Hoàn” đã gửi cho tôi tấm thẻ này, cô ấy đề nghị được trở thành hội viên hội mê sách của tôi.

Còn về địa chỉ của hội viên trên thẻ...

Tôn Tử Sở đã giải thích cho tôi:

Kim tự tháp và cung điện cạnh Thái Hồ, còn cả địa cung của lăng mộ người thống trị.

Đây là một bức thư đến từ ngôi mộ cổ của nữ vương Lương Chử.

Vậy mà, Xuân Vũ vẫn bình tĩnh nói: “Khoảng cách độ tuổi người mê sách của anh thật là lớn đấy, từ trẻ con 5 tuổi tới bà lão 5000 tuổi đều có”.

“Cô trở nên cay nghiệt như thế này từ lúc nào vậy?”

“Được rồi, do anh đã kể với tôi những gì anh biết, vậy thì tôi cũng sẽ kể hết với anh những gì tôi biết”.

Tôi bỗng rùng mình: “Lẽ nào cô cũng có phát hiện mới?”

“Đúng vậy, phát hiện của tôi e rằng còn khiến anh hoảng sợ hơn nữa”.

“Phát hiện gì? Mau nói cho tôi biết”.

Xuân Vũ vẫn vô cùng thản nhiên đáp: “Đúng, anh nói cũng đủ mệt rồi, bây giờ tới lượt tôi nói!”

“Cô phát hiện ra bí mật khác của Tô Thiên Bình, hay là Cao Huyền lại tới tìm cô ư?”

Nghe xong nửa câu sau, lông mày Xuân Vũ rút cuộc chau lại một cái, nghiêm giọng nói: “Không phải! Tôi phát hiện ra chuyện liên quan tới giáo sư Hứa Tử Tâm”.

“Ông ấy vẫn chưa chết? Lại phát hiện ra tung tích của ông ấy rồi?”

“Hứa Tử Tâm rút cuộc đã chết hay chưa tới giờ vẫn không ai biết được, ba năm qua chưa từng phát hiện ra tung tích của ông”. Xuân Vũ đã bình tĩnh trở lại, cô ấy thì thào nói: “Tối qua, do anh hỏi tôi về chuyện của giáo sư Hứa nên khi vừa về tới trường là tôi liền đi hỏi thăm ngay mấy người bạn bên khoa tâm lý học, thậm chí còn hỏi cả hai nghiên cứu sinh, họ đều là học sinh mà Hứa Tử Tâm từng đích thân dạy năm nào”.

“Cô đã hỏi được lí do Hứa Tử Tâm tự sát chưa?”

“Chưa. Chỉ biết trước khi tự sát mấy ngày, hành vi của giáo sư Hứa có chút kỳ lạ, ông nhốt mình cả ngày trong phòng thực nghiệm, không biết là làm những gì nữa”. Xuân Vũ đột nhiên dừng lại một lúc, gật đầu với tôi nói: “Tiếp theo đây sẽ là việc anh hứng thú nhất đấy – sau khi giáo sư Hứa xảy ra chuyện, ông để lại một cô con gái, cô gái này tên là Lâm U”.

Nghe thấy cái tên này, tôi gần như nhảy dựng lên trên ghế, “Lâm U? Con gái của Hứa Tử Tâm tên là Lâm U”.

“Lâm trong từ rừng cây, U trong từ u hồn”.

Không sai chữ nào! Đây chính là cách mà Lâm U tự giới thiệu với tôi. Vậy là trong đầu óc tôi lập tức hiện lên hình ảnh cô gái phục vụ trong quán bar, dưới ánh đèn quỳên cùng khói thuốc, cô ấy đi lại trong đám khách uống rượu, đôi mắt giống như mắt mèo đen nhìn chăm chú về phía trước.

Lúc này, nhà ăn sinh viên to nhưng vắng bóng tĩnh lặng như tờ, chỉ có sân trường ngoài kia vẫn đang bị mưa tưới tắm.

Xuân Vũ nhìn vào mắt tôi nói: “Nghe thấy điều này anh rất kinh ngạc đúng không?”

“Không sai. Nhưng tôi vẫn còn một vấn đề nghĩ mãi mà chưa hiểu, tại sao con gái của Hứa Tử Tâm lại mang họ Lâm?”

“Lâm U theo họ mẹ cô ấy – do lúc sinh cô ấy mẹ Lâm U khó sinh, vào chính ngày cô ấy được sinh ra, mẹ cô ấy bị băng huyết mà qua đời”.

“Tôi hiểu rồi. Để tưởng nhớ người vợ vì khó sinh mà qua đời nên Hứa Tử Tâm đã để con gái mang họ mẹ?”

Theo như những gì Xuân Vũ nói thì cô gái Lâm U này quả thật thân thể rất thê lương, vừa mới ra đời đã không có mẹ - nếu ở thời ngày xưa, cô ấy nhất định sẽ bị coi là sao chổi.

“Vậy nên giáo sư Hứa rất vất vả, ông một mình nuôi con gái khôn lớn, sau đó cũng không tái hôn với ai”.

“Hay là trùng họ trùng tên nhỉ? Những kiểu thế này cũng rất nhiều mà, cho dù là cái tên ‘Lâm U’ này rất hiếm thấy”.

“Tôi hỏi thăm bạn học bên khoa tâm lý học về tuổi tác của con gái Hứa Tử Tâm rồi, năm nay cô ấy tầm 21 tuổi”.

“21 tuổi?” Tôi chỉ biết lặng lẽ gật đầu, “Đúng, là tuổi của Lâm U – vậy họ có biết Lâm U hiện ở đâu không?”

Xuân Vũ lắc lắc đầu nói: “Không ai biết cả. Sau khi giáo sư Hứa xảy ra chuyện, con gái ông chưa từng quay lại đại học S lần nào nữa”.

Lúc này tôi nhắm mắt lại, cúi đầu hồi tưởng lại mọi điều về Lâm U, khuôn mặt và giọng nói của cô ấy, và cả căn phòng toàn màu đen của cô ấy...

“Lâm U và A Hoàn của anh cùng là một người sao?”

Lâm U màu đen và A Hoàn màu trắng.

Đúng, đây chỉ là hai mặt khác nhau của cùng một người mà thôi. Lâm U chính là A Hoàn, A Hoàn chính là Lâm U. Mặt trái của đen là trắng, mặt trái của trắng là đen.

Đen và trắng vốn là một cặp chị em song sinh, không, là chị em dính liền thân thể.

“Tôi nghĩ Lâm U vốn là tên thật của cô ta, còn A Hoàn là do cô ta tự đặt inh thôi”.

Và lúc này đầu óc tôi đã tỉnh táo trở lại, ngẫm nghĩ nói: “Nếu cô ta là con gái của Hứa Tử Tâm, vậy thì rất nhiều chuyện có thể giải thích rồi – cô ta đương nhiên biết ‘Hoàn’, bởi cha cô ta chính là người nghiên cứu cái này, cô ta cũng đã từng đọc qua cuốn ‘Hủy diệt mộng cảnh’, đương nhiên có thể vẽ ra kí hiệu Lương Chữ trong sách, sau đó điền lên thẻ biên nhận bưu kiện người mê sách gửi cho tôi”.

“Hoặc là, vốn không tồn tại nữ vương Lương Chữ phục sinh. Thực ra là một thiếu nữ Lâm U mất đi cha mẹ, vì quá yêu thích cuốn ‘Quán trọ Hoang thôn’ của anh, nên đã bịa ra một lời nói dối to ngất trời. Cho dù câu chuyện này hoang đường vô tận, nhưng cô ấy tóm được tâm lý hoài niệm Tiểu Chi của anh nên đã khiến anh thực sự bị lừa gạt. Những điều này chắc là bản thân cô ta ngay từ đầu cũng không ngờ tới đâu nhỉ? Đương nhiên, cũng không thể loại trừ một khả năng khác là giáo sư Hứa vốn chưa chết, ba năm trước ông để lại di thư rồi lui về ở ẩn, tất cả những gì phát sinh hiện giờ đều là do ông khống chế từ đằng sau!”

Nghe xong những suy đoán bình tĩnh này của Xuân Vũ, tôi bất giác tắc lưỡi nói: “Xem ra cô còn lợi hại hơn tôi nhiều đấy! Nhưng...”

“Nhưng gì?”

“Nhưng vấn đề quan trọng nhất vẫn chưa được tháo gỡ”. Tôi trầm ngâm một lúc, nhìn lên những giọt mưa trên mái hiên nhà ăn nói, “Tô Thiên Bình sao lại xảy ra chuyện?”

Câu hỏi này khiến Xuân Vũ lập tức ngớ người ra, cô ấy vốn cho rằng mình đã khai phá được bí mật, nhưng lại bỏ sót mất nghi vấn đầu tiên – giờ đây ngược lại càng trở nên bí hiểm.

Tại sao Tô Thiên Bình trở thành người thực vật?

“Đây không phải do nữ vương phục sinh làm chứ?” Xuân Vũ rút cuộc cũng lo lắng trở lại, miệng lẩm bẩm nói: “A Hoàn, cũng chính là Lâm U, cô ta nói cô ta đã lấy đi linh hồn của Tô Thiên Bình – cô ta làm thế nào để lấy đi linh hồn người khác? Tại sao cô ta phải lấy đi? Lễ nào sinh mệnh của cô ta thực sự chỉ có thể duy trì được bấy ngày?”

Đây là một phương trình không thể giải.

Vậy là, tôi bỗng nhiên đứng phắt dậy: “Không, nhất định là còn rất nhiều bí mật vẫn chưa được phát hiện. Bất luận A Hoàn có phải là Lâm U hay không, bất luận cô ta có phải là nữ vương Lương Chữ phục sinh hay không, bất luận người tiếp theo bị mất đi linh hồn là ai, tôi cũng bắt buộc phải làm cho sáng tỏ để tất cả những nghi vấn rõ như ban ngày!”

“Anh đi đâu?”

Xuân Vũ cũng đứng dậy theo tôi, ánh mắt cô ấy có chút hoảng loạn.

“Về căn phòng của Tô Thiên Bình”.

Cô ấy có chút chán nản hỏi: “Anh vẫn có chấp như vậy, không biết bản thân mình có thể cũng đang bị nguy hiểm sao?”

“Xuân Vũ, tôi chỉ còn lại một ngày rưỡi nữa thôi, bởi vì người tiếp theo có khả năng chính là tôi”.

“Tôi biết anh đang chạy đua với thời gian, nhưng giả dụ đối thủ của anh thực sự là u hồn, hoặc là nữ vương Lương Chữ phục sinh, anh cho rằng anh có cơ hội thắng không?”

“Nhưng ít ra tôi không thua được!”

Khi Xuân Vũ thần thờ đứng nguyên chỗ cũ thì tôi đã chạy như bay ra khỏi nhà ăn sinh viên của đại học S, giọng cô ấy hình như loáng thoáng vọng lại sau lưng. Nhưng tôi đã chạy tới sân trường, một vùng mưa khỏi lạnh buốt bao trùm lấy tôi.

Một tiếng đồng hồ sau.

Tôi giương chiếc ô đen, trở lại căn phòng của Tô Thiên Bình – nơi khởi nguồn tội ác.

Nước mưa trên đỉnh ô chảy xuống sàn nhà, từ từ chảy loang ra, chảy thẳng tới ngôi sao năm cánh màu trắng chính giữa phòng khách. Đúng vậy, lời nguyên đáng sợ vẫn chưa bị hủy diệt, tội ác vẫn đang tiếp diễn trong đêm đen, không biết linh hồn tiếp theo lúc nào sẽ bị cướp đi.

Vẫn là sự mệt mỏi thấu tận xương tủy, tôi cởi áo khoác đồ người lên ghế sofa, trong đầu lại tua lại từng hình ảnh từ tối qua tới giờ, dường như bản thân tôi cũng đã trở thành một chiếc DV ghi chép chân thực.

Lúc này, tôi âm thầm có chút hoài nghi bản thân. Tất cả những điều này rút cuộc là tôi tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy hay là một cơn ác mộng trong đêm mưa?

A Hoàn? Lâm U? Tiểu Chi? Những cái tên con gái đẹp đẽ này không ngừng lay động trước mắt tôi, dường như chúng lấp lánh khoang đầu tôi, rồi lại hiện lên chi chít trên những trang giấy, còn thêm cả một tên sách đặc biệt bắt mắt – “Trở lại Hoang thôn”.

Tôi ra sức lắc đầu rồi ngồi dậy từ trong đồng chữ của tiểu thuyết. Mặc cho họ có phải là ảo ảnh hay không, nhưng ít nhất không có gì để nghi ngờ điều Xuân Vũ nói – giáo sư Hứa Tử Tâm có một người con gái, tên của cô ấy là Lâm U, năm nay tầm 21 tuổi.

Hơn nữa tôi còn có thể đoán định, bất luận ba năm trước Hứa Tử Tâm có phải tự sát hay không, nhưng sự việc này nhất định có một mối quan hệ mật thiết nào đó với ông, ví dụ như cuốn sách “Hủy diệt mộng cảnh” trong cặp tôi.

Vậy là, tôi lập tức lôi cuốn sách quan trọng này ra, nhớ là lần trước tôi đã đọc tới chương 4 của cuốn sách này, bây giờ tôi trực tiếp lật thẳng tới chương 5.

Chương 5 của “Hủy diệt mộng cảnh” là “Bạn có mấy mình?”

Signmund Freud từng nói: tâm lý tự phụ của nhân loại đã từng bị khoa học công kích mạnh mẽ tới ba lần. Lần thứ nhất là “thuyết nhật tâm” của Nicolas Copernicus, khiến chúng ta biết được rằng trái đất không phải là trung tâm của vũ trụ; lần thứ hai là “thuyết tiến hóa” do Darwin sáng lập, chứng minh nhân loại chỉ là một trong những vật chủng của thế giới động vật, sinh mệnh vốn không phải là do thượng đế sáng tạo ra; lần thứ ba chính là phân tích thần kinh, nói với chúng ta rằng bản thân chúng ta chưa hẳn đã có thể trở thành người thống trị bản thân chúng ta.

Đoạn mở đầu của chương 5 này nói quả rất hay:

Chúng ta chưa hẳn đã có thể trở thành người thống trị bản thân chúng ta, trước sự tàn khốc của số phận và sự dày vò của nội tâm, nhân loại rõ ràng nhỏ bé vô cùng.

Nhưng chính bởi vậy, chúng ta cần phải kiên cường hơn, kể cả những nỗ lực nhỏ bé của mình cũng đều có khả năng thay đổi vận mệnh.

Vậy là, tôi kiên cường đọc tiếp:

Tôi là ai?

Đây là bí mật sphinx(*) vĩnh hằng của nhân loại.

Trong lúc bạn đang hỏi mình là ai, có lẽ trong lòng bạn vẫn còn một người khác đang hỏi câu hỏi giống hệt như vậy. Bạn có cảm giác như thế này không – khi bạn nằm ngủ trên giường, sẽ có hai người lần lượt chiếm cứ bên trái bên phải bạn, cơ thể bạn có thể chính là bàn đánh bài ở giữa họ, họ hút thuốc, uống rượu, đánh bài trên da bụng bạn. Họ thường nói chuyện rất náo nhiệt, lúc thì vui vẻ hưng phấn, có lúc lại phẫn nộ kích động, có lúc thậm chí lại độc địa cãi vã lẫn nhau, nghiêm trọng nhất là động tay động chân đánh nhau, cho tới khi một trong hai người giết chết người kia.

Đến lúc này bạn mới phát hiện ra, trong thân xác bạn có hai mình – hoặc là nhiều hơn.

Giờ đây bạn rút cuộc đã đưa ra câu hỏi với bản thân mình:

Tôi có mấy mình?

Đúng vậy, tại sao bạn lại có lắm mình như vậy? Bạn từ trước tới nay luôn ở trong sương khói mờ ảo, và đến giờ nó vẫn là một điều bí mật.

Nếu như bạn đồng thời tồn tại hai hoặc từ hai trở lên trạng thái nhân cách, hơn nữa mỗi loại trạng thái nhân cách luân phiên không chế tư tưởng và hành vi của bạn, biểu hiện ra tính cách, ký ức, trí tuệ và thể giới quan khác nhau. Thậm chí còn có thể trao đổi ý kiến lẫn nhau, hợp tác tiến hành các loại hoạt động, vậy thì tôi bắt buộc phải chúc mừng bạn – bạn là một người đa nhân cách!

“Đại từ điển bệnh tâm thần nước Mỹ” đã định nghĩa đa nhân cách như sau: “Một người có từ hai bậc nhân cách tương đối độc lập và tương hỗ phân khai trở lên là đa nhân cách. Đây là một loại triệu chứng của trở ngại tâm lý tính tách rời”.

Đa nhân cách có thể có hai tầng, ba tầng, bốn tầng... Mười bảy tầng nhân cách trong tiểu thuyết chỉ là con số đại khái, trên lý luận có thể có n tầng nhân cách – chỉ cần bạn muốn có mấy mình, thì sẽ có mấy mình!

Đương nhiên, thấy nhiều nhất vẫn là hai tầng nhân cách. Thông thường thì chỉ một loại trong số đó chiếm ưu thế, nhưng cả hai loại nhân cách đều không xâm nhập vào ký ức của bên kia, không ý thức được sự tồn tại của cái còn lại. Giả dụ, người đa nhân cách nói với bạn: anh ta đang hợp tác với người nào đó, hoặc là sống trong cùng một ngôi nhà với người đó, không biết chừng người đó chính là nhân cách khác của anh ta! Mỗi một “mình” trong cơ thể bạn đều độc lập, khi một “mình” trong đó xuất hiện, những “mình” khác sẽ tự động rút lui. Rút cuộc thì loại “mình” nào sẽ xuất đầu lộ diện? Cần phải tuân thủ nguyên tắc “loại nhân cách nào phù hợp nhất với môi trường và nhu cầu lúc đó thì sẽ khởi động và xuất hiện loại nhân cách đó”.

Mộng là con đường tắt để phát hiện đa nhân cách. Nếu như bạn muốn biết bạn có bao nhiêu mình, vậy thì bạn có thể tìm kiếm đáp án trong mộng.

“... không phải tôi, là một người khác, đó là Jorge Luis Borges”.

Lời mở đầu trong rất nhiều tác phẩm của Jorge Luis Borges gần như đều có thể nhìn thấy những câu chữ thế này. Ông muốn để độc giả tin rằng, trên thế giới vẫn còn có một nhà văn cùng họ cùng tên với ông, đó là những tiểu thuyết thiên tài hoàn chỉnh “Những con đường nhỏ giao nhau của vườn hoa”, “Hình tròn đỏ nát”, “Về ba thuyết pháp của Judah”... chứ không phải là lời mở đầu do Jorge Luis Borges – viện trưởng thư viện Argentina viết.

Từ suy đoán đó, Jorge Luis Borges khả năng có “khuyňh hướng đa nhân cách mức độ nhẹ”. Rất nhiều nhà văn và nhà nghệ thuật nổi tiếng trong lịch sử đều có khuyňh hướng này, chỉ có điều rất ít người có thể nhận thức rõ ràng điều đó.

Rất nhiều nhà văn nhà nghệ thuật đều có khuyňh hướng đa nhân cách? Đọc tới đây tôi hoảng sợ gấp sách lại, cảm thấy tim mình càng đập càng nhanh.

Không, tôi không thể đọc tiếp được nữa nên liền nhét cuốn “Hủy diệt mộng cảnh” này vào lại trong cặp. Tôi lao vào phòng ngủ của Tô Thiên Bình, ngênh đốn tôi vẫn là màu đỏ trên kính cửa sổ.

Tôi lập tức mở cửa sổ ra, thò đầu ra ngoài hít thở không khí trong mưa, nhưng những rặng cây thủy sam trước nhà đã cản trở tầm nhìn của tôi, tôi đành phải ngẩng đầu hướng lên bầu trời xám xịt.

Lâm U và A Hoàn – cũng là hai tầng nhân cách trong một thân xác sao?

Ồi! Trời lại sắp tối rồi.Đêm

Lại là một câu chuyện đêm mưa.

Tôi giương chiếc ô đen rời khỏi căn phòng của Tô Thiên Bình, tới cửa hàng đậu tương Vĩnh Hòa gần đây ăn một bát mì, sau đó nhân lúc màn đêm mới buông xuống tôi hòa vào dòng người trong mưa lạnh.

Có ai đoán được tôi sẽ đi đâu không?

Đúng, tôi lại tới quán bar đó lần nữa. Tôi hy vọng có thể gặp được Lâm U, nói với cô ấy về tất cả những điều nghi ngờ của tôi.

8 giờ tối, cho dù bên ngoài trời mưa lạnh buốt, nhưng trong này vẫn là thế giới đèn hoa xanh đỏ. Tôi khê đẩy cửa bước vào, may mà cái gã sâu rượu đầu trọc đó không ở đây.

Tôi chỉ gọi một chai nước ngọt, rồi ngồi trong góc khuất của quán bar. Khách trong quán lúc này vẫn chưa đông lắm, tôi gọi cậu trưởng ca phục vụ chiều qua lại, cậu ta vừa nhìn thấy tôi đã nhận ra ngày, nói phũ đầu: “Xin chào ngài, đến tìm Lâm U phải không ạ?”

Đúng là cái miệng tiểu nhân, tôi đành phải giả bộ đáp: “Ai bảo thế? Tôi đang muốn hỏi cậu hôm nay có tiết mục gì không?”

Cậu phục vụ trộm cười một cái, thì thào nói: “Cô ấy hôm nay chắc tầm khoảng 9 giờ đến làm đây”.

Tôi cũng không nói gì nữa, ngán ngẫm hất tay để cậu ta đi.

Ngồi một mình trong góc quán bar, còn cự tuyệt cả sự hấp dẫn của rượu, tôi chỉ biết thẫn thờ nhìn ra đường phố qua tấm kính sát đất: nước mưa rơi trên mặt đường trong đêm tối, từng bánh xe chẹt qua làn nước bắn tung.

Bỗng nhiên, trong quán bar bật lên bài hát “Aurora” của Trương Vận Hàm: “Vòng Bắc Cực thần bí/ Đỉnh núi Alaska. Khuôn mặt của ai/ Giây phút bất chợt/ Ở nơi xa xôi đó/ Em nhìn thấy/ Đốm sáng hạnh phúc của những người yêu nhau...”

Dưới ánh đèn vàng vọt quện trong khói thuốc, giai điệu của ca khúc này phát đi phát lại. Nam nữ chum chum cạnh quầy bar càng lúc càng đông, tôi chỉ nhìn thấy những chất lỏng đủ màu sắc sóng sánh trong từng ly rượu.

Đợi mãi cho tới hơn 9 giờ, Lâm U mà tôi chờ đợi vẫn chưa thấy xuất hiện. Tuy khuôn mặt ẩn giấu trong bóng tối, nhưng đôi mắt tôi không ngừng lục soát trong đám người. Có hai nữ nhân viên phục vụ đã xuất hiện nhưng đều không phải là Lâm U.

Tôi đột nhiên nghĩ ra, giả dụ Lâm U chính là A Hoàn, vậy thì trải qua những chuyện tối qua và sáng nay, cô ta có còn tới làm không nhỉ?

Sinh mệnh của nữ vương Lương Chữ chỉ còn lại hơn một ngày.

Nhưng cô ta rút cuộc là con gái của Hứa Tử Tâm hay là u hỗn phục sinh từ trên ngón tay tôi?

Trong ánh sáng mê muội đang sợ, trước mắt tôi lại hiện lên đôi mắt của Tiểu Chi – nói chính xác hơn là bức ảnh của Tiểu Chi không phải được in trên mặt sau tấm thẻ biên nhận bưu kiện của người mê sách sao?

Giả dụ là Lâm U (A Hoàn) gửi thẻ cho tôi, vậy thì sao lại có ảnh của Tiểu Chi nhỉ? Tôi không thể tưởng tượng nổi có người lại biết được dung nhan của Tiểu Chi, trừ khi là hội bạn học của Tiểu Chi trước khi cô ấy qua đời, nhưng ngôi trường đó không liên quan gì tới đại học S. Trong “Quán trọ Hoang thôn” tôi cũng chưa từng tiết lộ về trường đại học của Tiểu Chi lúc cô ấy còn sống, Lâm U (A Hoàn) không thể tìm thấy chỗ đó được.

Trừ khi – Lâm U (A Hoàn) vốn dĩ là u hỗn, cô ta gặp Tiểu Chi ở một thế giới khác.

Nếu như đọc người lại, hai chữ “Lâm U”, thì không phải là “U Linh” sao?

Hóa ra cô ta đã ngầm ám thị cho tôi từ trước rồi.

Khoan đã, tôi cúi đầu suy nghĩ thật kĩ. Đúng, còn cả nguyên nhân thực sự khiến Tô Thiên Bình trở thành người thực vật, cho tới tận giờ vẫn là một bí ẩn không có lời giải.

Còn có cả một vấn đề cũng bị bỏ sót – Xuân Vũ không phải là đã từng nói với tôi sao, nửa năm trước bốn người họ cùng một lúc mơ thấy một cô gái, Xuân Vũ nói cô gái đó chính là A Hoàn trên bưu thiếp.

Bất luận hội Xuân Vũ mơ thấy ai, nhưng ít nhất không thể là con gái của Hứa Tử Tâm – họ không hề quen biết Lâm U, sao lại có thể trong cùng một đêm mơ thấy cô ấy?

Nghi vấn vẫn cứ trùng trùng điệp điệp.

Vậy thì tôi cũng chỉ còn lại hơn một ngày sao?

Bây giờ đã là hơn 9 giờ tối ngày thứ 6 sau khi Tô Thiên Bình xảy ra chuyện, tính đến đúng 12 giờ đêm ngày thứ bảy, tổng cộng vẫn còn chưa tới 27 tiếng đồng hồ.

27 tiếng đồng hồ...

Tôi cúi đầu nhìn đồng hồ, kim đồng hồ nhích từng giây từng giây, thời gian vĩnh viễn không bao giờ đến muộn.

Đột nhiên, tôi nghe thấy một giọng nữ lạnh lạnh trong đám tạp âm vọng lại. Giọng nói này hình như có ma lực nào đó xuyên thấu vô số những tạp âm khác, trực tiếp tiến thẳng vào não tôi.

“Linh hồn đang vẫy gọi/ Hát câu ca dao cổ xưa, xa lạ mà thân thuộc/ Bầu trời đang mỉm cười/ Thế giới của tôi/ Nhấp nháy rồi bởi...”

Vẫn là “Aurora”, chỉ là biến thành người khác hát, hình như còn hấp dẫn và lay động lòng người hơn cả giọng hát của Trương Vận Hàm.

Tôi lập tức đứng dậy nhìn xung quanh, lần theo âm thanh sống động như tiếng sáo trời, nhưng chỉ thấy một nữ nhân viên phục vụ đang đi qua quầy bar đối diện.

Không sai, chính là cô ta – Lâm U.

Cô ấy mặc một chiếc váy phục vụ màu đen, dáng vẻ sành điệu bước ra từ trong đám khách khứa, nhưng miệng vẫn đang lẩm nhẩm theo bài hát đó, chỉ có đều giọng hát ngân nga rất nhỏ, nhỏ tới nỗi người bên cạnh cô ấy vốn cũng chẳng nghe thấy được.

Nhưng, tôi lại nghe thấy. Tuy cô ấy cách xa tôi mười mấy mét, ở giữa còn chằng chịt bao nhiêu người nhưng tôi vẫn nghe thấy rõ tiếng hát của cô ấy một cách dị thường.

“Linh hồn đang vẫy gọi/ Hát câu ca dao cổ xưa, xa lạ mà thân thuộc...”

Lâm U lẩm nhẩm hát đi hát lại câu hát này, khuôn mặt cô ấy lúc ẩn lúc hiện dưới ánh đèn, đôi mắt đó dường như lấp lánh ánh nhìn xa xăm, giống như con thú mẹ trong bóng đêm rừng sâu.

Rút cuộc, tôi hít một hơi thật sâu đứng dậy, từ từ vòng qua mấy gã sâu rượu, đi tới quầy bar trước mặt.

Ánh sáng nơi quầy bar lại lần nữa khiến người ta lóa mắt, khuôn mặt của Lâm U lúc này vô cùng rõ nét, cô ấy run rẩy nhìn vào mắt tôi, hát bài “Aurora” đang ngân nga trong miệng bỗng chốc lặng thinh.

“Cô là ai?”

Tôi như thợ săn quans át con mồi nhìn vào mắt cô ấy, giống như chuẩn bị lột da con thú hoang.

Đột nhiên, đôi mắt của Lâm U trợn to tới mức khiến người ta hoảng sợ, giống như bị u hồn đi theo, toàn thân run rẩy đổ người ra đất.

Ly rượu cô ấy đang cầm trong tay cũng rơi xuống đất vỡ vụn.

Thấy Lâm U ngã ra sàn, hai cô gái bên cạnh cũng lập tức hét lên thất thanh, cạnh quầy bar có mấy gã say rượu cũng bắt đầu gào thét nổi loạn. Lúc này quán bar nháo nhào hết cả lên, dưới ánh đèn rồi rầm là những bóng ma trùng trùng, đâu đâu cũng thấy tiếng gào khóc của phụ nữ. Vài người không biết chuyện

còn tưởng trong này bị cháy nên càng hét to “cứu với” rồi chạy ra khỏi quán, nhưng mọi người đều dồn hết ra cửa nên không ai có thể thoát ra được, thậm chí còn có người ra tay đánh đấm nhau.

Nhưng tôi cần bản không quan tâm nổi bao việc như thế, vội vàng nhào ra đất xem Lâm U thế nào, xem ra cô ta thật sự ngất rồi, có gọi thế nào đi chăng nữa cũng không thấy tỉnh.

Nhìn đám người hỗn loạn xung quanh, tôi đành phải lấy vòng tay che chở cho Lâm U để tránh cho người khác giẫm lên người cô ấy.

Lúc này gã trưởng ca tách mấy gã sâu rượu ra, lao tới bên cạnh tôi hỏi: “Sao thế?”

Tôi chỉ biết hét lên: “Không biết. Tôi muốn đưa cô ấy tới bệnh viện”.

“Đúng là phải tội!” cậu ta nhìn về phía cửa ra vào quán bar đang chen chúc nói, “Tôi đưa anh ra bằng cửa sau”.

Giờ thì tôi đã có chút thiện cảm với gã trai này rồi. Tôi vội vàng đỡ Lâm U từ dưới đất dậy, nhưng cô ấy không có chút sức lực nào cả, gần như mất đi cả tri giác, tôi đành phải khoác tay cô ấy lên vai mình, giống như vừa đỡ vừa kéo cô ấy ra khỏi quán bar.

Cậu trưởng ca giúp tôi mở cánh cửa, tôi gắng sức kẹp lấy người Lâm U, may mà cô ấy không cao lắm. Xuyên qua một con ngõ tối đen là ra tới đường, quán cơm đối diện đang bốc khói nghi ngút, chính là nơi đêm đó tôi đã đứng đợi cô ấy ra về.

Trên con phố trong đêm tối, nước mưa mặc sức vương vãi lên người chúng tôi. Hồng bét, quên mất chiếc ô trong quán bar rồi.

Đúng lúc có chiếc tắc xi trống chạy qua, tôi vội vàng chặn xe, mở cửa đặt Lâm U ra hàng ghế sau.

Tôi vẫy vẫy tay với cậu trưởng ca nói: “Cảm ơn cậu nhé! Tôi sẽ đưa cô ấy tới bệnh viện”.

Trưởng ca gật gù đầu, liền vội vàng chạy ra tới cửa trước quán bar “chữa cháy”.

Tôi cũng ngồi ra hàng ghế sau, để Lâm U gối lên đùi, sau đó bảo bác tài tới bệnh viện gần nhất.

Xe tắc xi lao như bay rời khỏi con phố này, mưa ngoài cửa sổ mu muội bao trùm thành phố, sự hỗn loạn trong quán bar hình như vẫn chưa kết thúc.

Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm, ban nãy thực sự khiến tôi sợ chết khiếp – chỉ vì một câu nói của tôi mà đã khiến Lâm U té xỉu ra đất, kết quả lại gây ra rắc rối to. Nhưng nghĩ tới những gã sâu rượu đó và đám khách hàng sợ tới nỗi biến thành đám cừ non, chỉ lo chạy thoát thân mà quên mất phong độ và thể diện, tôi bất giác mỉm cười khinh miệt.

Cúi đầu nhìn Lâm U, trong bóng tối trên hàng ghế sau của chiếc Santana 2000, đầu cô ấy gác lên đùi tôi, ánh đèn ngoài cửa xe chốc chốc lại rọi vào, khuôn mặt của cô ấy an nhàn nhường vậy, giống như một đứa trẻ đang say ngủ. Mái tóc cô ấy xỏa ra như suối chảy, đôi tay không buông thông trên ghế. Dù đùi cách một lớp quần, nhưng tôi vẫn cảm thấy hơi ẩm sau gáy cô ấy, u hồn hình như không có được hơi ẩm thế này đâu nhỉ.

Chúng tôi ở trong không gian chật hẹp phía sau xe, cộng thêm Lâm U nằm ngang trên ghế sau, hương thơm thoang thoảng của cô ấy bao vào mũi tôi, e rằng bất cứ ai cũng sẽ đều “thay lòng đổi dạ”. Nhưng tôi lập tức lắc đầu, ngoảnh mặt hướng về phía cửa kính trước mặt, chỉ thấy cần gạt nước không ngừng chuyển động trên tấm kính chắn gió.

Vài phút sau xe đã chạy chậm lại, tôi nhìn thấy biển báo bệnh viện rất nổi bật bên đường. Khi bác tài chuẩn bị quay đầu xe để lái vào trong viện thì tôi bỗng nghe thấy tiếng thở khe khẽ.

“Tôi đang ở đâu?”

Cô ấy cuối cùng cũng tỉnh lại, mở mắt, hoang mang hỏi.

Tôi vội vàng cúi người xuống nói bên tai cô ấy: “Đã tới cổng bệnh viện rồi”.

Lâm U giống như bị điện giật một cái, lắc đầu nói: “Không! Tôi không cần tới bệnh viện! Tôi không cần tới bệnh viện!”

Chiếc tắc xi đã quay đầu, lái thẳng vào cổng bệnh viện. Tôi an ủi cô ấy nói: “Ban nãy cô vừa bị ngã trong quán bar, tôi đưa cô tới viện kiểm tra xem sao”.

“Không cần đâu, bây giờ tôi không sao nữa rồi, không cần tới viện đâu”.

“Thật sự không sao chứ?”

Bỗng nhiên, Lâm U dường như ý thức được mình đang gồng lên đòi nên liền vội vàng ráng sức gồng người lên nói: “Anh muốn làm gì vậy? Tránh xa tôi ra!”

“Cô đừng hiểu lầm, ban nãy cô ngã xỉu đấy”.

Lâm U ngồi co ro trên ghế cạnh tôi, đầu ngã vào kính cửa sổ, hai tay ông lấy vai giống như trước mặt đang là một tên cướp vậy, cô ấy gào lên: “Đừng có lợi dụng lúc người khác gặp nạn”.

Xe vừa vận đở trước cổng bệnh viện, bác tài mặt đầy nghi ngờ nhìn tôi, hỏi tôi có cần vào không.

Lâm U cúi đầu lẩm bẩm nói: “Tôi không muốn tới bệnh viện, đưa tôi rời khỏi đây”.

Nhìn bộ dạng này của cô ấy, tôi chỉ biết bó tay, nói với bác tài: “Xin lỗi, quay lại giúp với!”

Miệng bác tài khẽ lầu bầu một tiếng, chắc là nói “thần kinh” cũng nên.

Tắc xi lại quay đầu xe trước cổng bệnh viện, lao ra phố mưa đêm.

Tôi kể sát Lâm U nói: “Có cần đưa cô về nhà không? Tôi biết nhà cô”.

“Không, tôi đã không còn nhà nữa rồi”.

Đúng vậy, nếu như cô ấy quả thật là con gái của Hứa Tử Tâm vậy thì chắc chắn là một cô gái mồ côi không chốn nương thân.

Vì đã đến nước này, nên tôi thuận nước đẩy thuyền một cái, nói bác tài đưa chúng tôi tới căn phòng của Tô Thiên Bình.

Đã hơn 10 giờ rồi, thành phố ngoài cửa xe vẫn chìm trong mưa khói mờ ảo, làm mờ đi biết bao những ánh đèn sáng như ban ngày của những tòa nhà cao ốc. Lâm U lặng lẽ kể sát cửa sổ, ánh mắt cảnh giác nhìn thẳng vào tôi khiến tôi cảm thấy bối rối vô cùng.

Giờ đây cô ta rút cuộc là Lâm U – hay là A Hoàn? Để phá vỡ sự bối rối này, tôi thử khẽ hỏi thăm dò: “Cô còn nhận ra tôi không?”

Cô ấy nhìn vào mắt tôi rồi chững lại một lúc, gật gật đầu nói: “Tôi nhớ tôi đã từng gặp anh, chính trong quán bar tối hôm trước, có một gã đầu trọc kéo chặt tôi, lúc đó anh đã giúp tôi, cảm ơn anh”.

“Còn nhớ không? Chiều hôm qua chúng ta đã nói chuyện điện thoại với nhau?”

“Tôi nhớ ra rồi, là anh gọi vào máy tôi, còn nói với tôi rất nhiều câu kỳ quái!”. Cô ấy chau mày nhìn nhìn tôi, đột nhiên thốt ra một câu: “Tôi thấy anh giống thằng điên”.

Câu cuối cùng khiến tôi khóc dở mếu dở, rút cuộc ai bị bệnh chứ? Tôi chỉ biết cười đau khổ: “Có lẽ tôi bị bệnh thật. Nhưng, tại sao hôm qua cô lại nhắn tin cho tôi, để tôi lấy khóa mở cửa vào nhà cô?”

“Tôi nhắn sao? Tôi không nhớ nữa”.

Lâm U quay đầu ra phía ngoài cửa sổ, ánh đèn cao áp xuyên qua màn mưa, mờ ảo soi rọi lên mặt tôi, hiện lên những bóng sáng như từng lớp sóng.

Xe dừng lại dưới khu nhà Tô Thiên Bình, sau khi trả tiền bước ra khỏi xe, tôi đưa tay về phía Lâm U đang co ro trên ghế. Đôi mắt cô ấy lạnh lùng nhìn tôi, nhưng vẫn đưa tay ra cho tôi. Xem ra cô ấy toàn thân mệt mỏi rồi, tôi kéo cô ấy ra khỏi xe.

Lâm U ngẩng đầu nhìn tòa chung cư im ắng này nói: “Đây là nơi quái quỷ nào thế này?”

So sánh của cô ấy thật chính xác, tôi đành phải giả vờ kinh ngạc: “Không phải cô đã từng đến đây rồi sao?”

“Chưa, tôi chưa từng tới đây”.

Đúng vậy, người lần trước tới đây là A Hoàn chứ không phải là Lâm U.

Nhưng cô ta vẫn theo tôi lên lầu, cẩn thận rón rén bước lên cầu thang tối đen, xung quanh vọng lại tiếng bụi mũi nói: “Hình như có mùi gì ý!”

Tôi chỉ biết trả lời qua loa: “Ừm, có thể là do cửa sổ cứ đóng im ỉm”.

Đèn trong phòng khách bật lên, thứ đầu tiên Lâm U nhìn thấy chính là ngôi sao năm cánh màu trắng trên sàn nhà: “Đó là cái gì?”

“Cô thật sự chưa từng nhìn thấy sao?”

“Không, tôi thấy rồi. Trong một số sách nói rằng – nó tượng trưng a cà rồng phục sinh”.

Giờ thì tới lượt tôi rùng mình: “Ai cho cô đọc những cuốn sách đó?”

Lâm U chau mày nói: “Cha tôi”.

“Cha cô tên gì?”

“Hứa Tử Tâm”.

Cô ấy bình tĩnh ỏi ra ba từ đó, giống như bình thường chúng ta vẫn hay nói ra tên của cha mẹ mình vậy.

Khi tôi nghe thấy cái tên này từ miệng Lâm U, tim bất giác giật thót một cái, không biết là do phần khởi hay là sợ hãi, tới nỗi nói năng cũng không được mạch lạc nữa rồi: “Cha cô... rút cuộc cũng nói ra rồi... Hứa Tử Tâm”.

“Hình như anh rất ngạc nhiên? Anh đã từng nghe đến tên cha tôi?”

“Đúng vậy, giáo sư Hứa Tử Tâm khoa tâm lý học của trường đại học S danh tiếng, tác giả của cuốn ‘Hủy diệt mộng cảnh’”.

“Hóa ra anh biết rồi à”. Lâm U hình như bớt căng thẳng hơn một chút, không còn cảnh giác cao độ với tôi như ban nãy, “Chắc anh vẫn ngạc nhiên khi thấy tôi họ Lâm chứ không phải họ Hứa đúng không? Bởi vì mẹ tôi họ Lâm, tôi theo họ mẹ”.

Xem ra cô ấy đích thị là con gái của Hứa Tử Tâm. Đầu óc tôi càng lúc càng rối loạn, không biết còn có điều gì được thốt ra từ miệng cô gái này, tôi đành phải cố tỏ ra bình tĩnh đáp lại: “Cái này tôi cũng biết rồi”.

“Sao anh lại biết? Lẽ nào anh là học sinh của cha tôi?”

Tôi lập tức lắc đầu nói: “Không. Cô có biết cha cô hiện giờ ở đâu không?”

Thật ra tôi chỉ muốn thăm dò cô ta, bởi vì không một ai biết cha cô – Hứa Tử Tâm rút cuộc còn sống hay đã chết.

“Tôi biết”.

Thật không ngờ Lâm U lại khẳng khái thốt ra như vậy, Hứa Tử Tâm thật sự vẫn còn sống? Tôi căng thẳng hỏi: “Ông ấy hiện đang ở đâu?”

“Địa ngục!”

Lâm U thốt ra hai từ đó như định đóng cột khiến tim tôi lập tức chìm xuống đáy – Hứa Tử Tâm dưới địa ngục? Bết ra cũng không ở tầng thứ 19 đâu nhỉ?

“Ý cô nói là ông qua đời rồi?”

Rút cuộc thì biểu hiện của cô ấy cũng trùng xuống, trong ánh mắt đáng sợ của cô ấy, tôi gần như lại phát hiện thấy hình bóng của A Hoàn. Cô ta gật đầu nói: “Đúng vậy, ông đã mất ba năm trước”.

Tôi không muốn làm cô ấy quá xúc động, nhưng tôi bắt buộc phải hỏi cho rõ ràng, liền khẽ nói: “Nghe nói là tự sát?”

Tuy ánh mắt Lâm U hướng về phía tôi, nhưng hình như cô ấy đang nhìn một ai đó phía sau lưng tôi, tiêu điểm tầm nhìn rơi vào một nơi rất đổi xa xăm.

Môi cô ấy run rẩy: “Đúng. Ông có để lại cho tôi một bức di thư, ông nói rằng mình đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, ác quỷ đang nuốt chửng mạng cảnh của ông, bởi vậy ông bắt buộc phải chết trong nước, để nước sông mát lạnh cuốn trôi đi những tội ác của ông”.

“Ác quỷ nuốt chửng mạng cảnh?”

Điều này khiến tôi lập tức nhớ tới “Hủy diệt mạng cảnh”, đoạn mở đầu Hứa Tử Tâm đã viết thế này:

Trong cơ thể tôi tồn tại một con ác quỷ... Giờ đây thứ đầu tiên mà nó muốn nuốt chửng là – mạng của tôi.

Lẽ nào trong cuốn sách này có một điềm báo nào đó? Tôi đồng thời cũng nhớ tới Hoắc Cường và Hàn Tiểu Phong, hai con người đáng thương này cũng không phải chết vì ác mạng sao?

Lúc tôi cúi đầu suy tưởng, Lâm U đã tự ý đi vào phòng ngủ, cô ấy vừa bước vào cửa là đã chú ý ngay tới màu đỏ trên kính cửa sổ.

Cô ấy nhíu mắt bước tới trước cửa sổ hỏi: “Đây là cái gì?”

“Tên của một cô gái khác”.

“Cô ta tên là gì?”

“A Hoàn.”

Lâm U nghe thấy cái tên này dường như không chút mảy may xúc động, cô ta ngẫm nghĩ nói: “A Hoàn là ai? Tôi hình như chưa bao giờ nghe thấy người này”.

Mưa ngoài cửa sổ càng lúc càng nặng hạt, hình như còn văng vẳng vọng lại một thứ âm thanh kỳ dị nào đó. Khuôn mặt của tôi và Lâm U ánh lên trên cửa kính, giống như u hồn đi dạo sau bữa tối vậy.

“Được rồi, nói về cha cô đi”.

Mặc dù biết rằng như thế này đối với cô ấy có lẽ rất tàn nhẫn, nhưng tôi bắt buộc phải quay lại chủ đề câu chuyện, bởi vì bây giờ đã là gần nửa đêm rồi, đợi tới giờ này ngày mai, giới hạn bảy ngày phục sinh của A Hoàn cũng tới lúc kết thúc – thời gian còn lại không tới 24 giờ đồng hồ.

Lâm U vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm tư hồi lâu nói: “Tôi hận ông!”

Giọng cô ấy bỗng chốc trở nên thật đáng sợ, giống như dã thú bị thương gào rú trong lồng, gằn giọng và đầy phẫn nộ, trong căn phòng giữa đêm mưa này quả khiến người ta vô cùng sợ hãi.

“Cô hận ai?”

“Hứa Tử Tâm – Cha tôi”.

“Tại sao lại hận ông? Ông một mình nuôi cô khôn lớn, ông chắc chắn rất yêu thương cô”.

“Đúng vậy, tôi biết ông rất yêu tôi”. Lâm U đột nhiên ngẩng đầu lên im lặng hồi lâu, tôi cảm giác như có chất lỏng nào đó ăng ặc trong mắt cô ấy, “Nhưng ông lại tàn nhẫn vứt bỏ rồi, một mình rời khỏi thế giới này”.

“Nhưng cha cô chưa chắc đã chết, cho đến nay vẫn chưa phát hiện ra xác ông, có lẽ ông vẫn sống ở một nơi nào đó trên thế giới này, thậm chí là trốn bên cạnh cô để được nhìn thấy cô, chẳng qua là cô không biết mà thôi”.

Lâm U cười đau khổ lắc đầu: “Không, đối với tôi mà nói cha tôi đã chết rồi, kể từ hôm mà tôi đọc được di thư của ông vào ba năm trước. Ông đã từng yêu tôi như thế, tôi cũng đã từng yêu ông như thế - mẹ đã mất khi tôi ra đời, mọi người đều nói tôi là sao đại hạn, sự ra đời của tôi đã giết chết mẹ tôi. Nhưng cha tôi không thấy vậy, ông coi tôi là sinh mệnh tiếp diễn của mẹ, để tôi theo họ mẹ, luôn coi tôi là ngọc báu trong

lòng bàn tay. Trừ những năm ông ra nước ngoài tu nghiệp ra, hai cha con tôi luôn quấn quýt bên nhau, cùng nhau trải qua 18 năm”.

“Cô biết tại sao ông lại tự sát không?”

“Không biết! Tôi cũng không biết dừng khí ở đâu ra mà cha lại bỏ rơi tôi trên nhân gian này, còn bản thân ông lại đến một thế giới khác”.

Đột nhiên, tôi nhớ lại những lời mà Tôn Tử Sở nói với mình, tôi nhìn vào mắt Lâm U hỏi: “Trước khi mất cha cô có biểu hiện gì không bình thường không?”

Cô ấy vẫn trả lời bằng giọng lạnh nhạt: “Không, tôi không biết”.

Tôi biết bản thân mình bắt buộc phải đủ kiên nhẫn: “Được rồi, vậy thì nói về tình hình sau khi ông qua đời được không? Sau đó đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm U vẫn nhìn ra mưa đêm ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau mới đáp lại: “Cha luôn là sinh mệnh của tôi, mất đi cha đồng nghĩa với việc mất đi cả thế giới này...”

“Tôi có thể hiểu được, lúc đó chắc chắn rất đau khổ”.

“Không phải là rất đau khổ mà là đau khổ cực độ!”, Lâm U dường như hoàn toàn chìm đắm trong hồi ức, thần thờ nói: “Cả ngày đều đầm đìa nước mắt, đêm nào cũng mơ thấy xác cha nổi lên mặt nước, trong bụng ông chứa đầy nước bẩn, hàng vạn con dòi bơi trong bụng ông, một con ác quỷ bò ra dsau đầu ông, lộ ra khuôn mặt hung tợn cười nhạo nhử với tôi”.

Tuy đoạn miêu tả này khiến tôi này sinh cảm giác buồn nôn, nhưng tôi vẫn tiến sát lại gần cô ấy một bước: “Năm đó cô vừa tròn 18 tuổi, có phải đúng năm thì đại học không?”

“Không sai. Cha tôi xảy ra chuyện vào tháng 3, mấy tháng sau là thi đại học rồi. Vốn dĩ tôi rất có khả năng đỗ thủ khoa, nhưng biến cố của cha đã khiến đầu óc tôi trống rỗng, đến một chữ tôi cũng không học nổi, một tiết cũng không nghe nổi. Cứ mất hồn như vậy mất vài tháng, tôi đợi trước cửa nhà cả đêm, hy vọng cha sẽ đột nhiên trở về, ai tới tận hôm thi đại học”.

“Thế nên cô đã thi trượt đại học? Phải vậy không?”

Cô ấy im lặng gật gật đầu: “Môn tiếng Anh vốn giỏi nhất thì tôi gần như nộp giấy trắng. Đến cả bài văn thi đại học của tôi cũng chỉ viết ba chữ - Cha trở về!”

“Cô trượt đại học?”

“Ừm, đến điểm chuẩn thấp nhất cũng không đạt được! Vừa đủ để lấy một tấm bằng tốt nghiệp cấp 3”.

Nghe tới đây tôi cũng chỉ biết im lặng. Quả thực, bất cứ ai nếu phải chịu đựng sự kích động này, chắc có lẽ đều sẽ trở nên như vậy, Lâm U có thể tham gia thi đại học cũng đã là rất kiên cường rồi.

“Trượt một lần cũng không sao, lẽ nào cô không học ôn lại sao?”

“Học lớp 13?” Cô ấy khẽ thở dài, lắc đầu nói: “Tôi không học lại, và cũng không bao giờ có tâm trí học hành nữa, lòng tôi chỉ còn lại nỗi hận - hận cha tôi”.

“Và như vậy cô đã trở thành thanh niên chờ việc làm? Nhưng cũng chẳng sao cả, cuộc đời vừa mới bắt đầu mà”.

Tôi vẫn muốn an ủi cô ấy, cho dù tôi biết những lời này bất lực và nhợt nhạt nhường nào.

“Đúng, dù sao thì cha tôi cũng đã để lại cho tôi một đồng của thừa kế, trong đó có nhuận bút tác giả của một cuốn sách xuất bản tại nước ngoài”.

“Là cuốn ‘Hủy diệt mộng cảnh’ phải không? Tôi nghe nói cuốn sách này ở nước ngoài rất được hâm mộ, cha cô chắc chắn kiếm được không ít tiền bên ngoài”.

Lâm U cười đau khổ: “Tiền thì không ít, nhưng tôi không cầm được một hào”.

“Thế là thế nào?”

“Tôi có một người anh họ, đây cũng là cháu trai duy nhất của cha tôi, anh ấy học ngành tài chính tiền tệ, trên thế giới này ngoài tôi ra thì anh ấy chính là người được cha tôi hết mực yêu chiều. Người như cha toàn tâm toàn ý nghiên cứu học thuật, không quan tâm lắm tới vấn đề tiền bạc, nên đã ủy thác cho anh họ tôi quản lý tài chính, bởi vì ông vô cùng tin tưởng người cháu trai duy nhất này. Vậy mà, chẳng bao lâu sau khi cha tôi xảy ra chuyện, anh họ đã mang tất cả tiền bạc của cha tôi sang Australia, kể từ đó tin tức thừa dầm rồi không liên lạc được nữa”.

Xem ra “trí tuệ” của giáo sư cũng chỉ tương đối mà thôi, có nhiều điểm thậm chí còn ấu trĩ hơn cả người bình thường, nhưng ai mà ngờ được, người thân nhất của mình lại phản mình? Tôi đành phải đồng tình nói: “Kể từ đó cô đã chẳng còn gì cả?”

“Đúng vậy, gần như không một xu dính túi. Do cha tôi chỉ là mất tích, thế nên đại học S cũng không phát tiền trợ cấp. Đến cả căn hộ mà cha tôi vừa mới mua chưa được bao lâu, cũng do không có khả năng trả nợ nên đã bị ngân hàng cưỡng chế tịch thu rồi”.

Thật là “Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí”, trước mắt tôi đang hiện lên “bức tranh cô gái mồ côi” không chốn nương thân, tôi thở dài nói: “Vậy thì cô có thể nhờ vả họ hàng”.

“Khi cha còn sống, tất cả họ hàng đều tới nhờ vả chúng tôi, nhưng sau khi cha xảy ra chuyện, tất cả tiền bạc đều bị anh họ cuộm đi rồi, thì cũng chẳng có họ hàng nào tới thăm tôi cả. Tôi cũng đã từng đến tìm vài người họ hàng, nhưng họ đều không muốn cứu mang tôi, tôi chỉ biết dựa vào tiền làm thêm bên ngoài để nuôi sống bản thân”.

“Ba năm qua cô cứ làm thêm bên ngoài như vậy, còn thuê nhà sống bên ngoài?” Tôi nhìn khuôn mặt nhợt nhạt và gầy gò của cô ấy, lắc đầu nói: “Cô kiên cường hơn tôi tưởng rất nhiều đấy”.

“Tôi vốn dĩ là con một được nuông chiều, từ nhỏ đã được cha yêu chiều, nhưng từ biến cố ba năm trước, tôi cảm thấy mình hoàn toàn trở thành một người khác. Tôi đã từng làm rất nhiều công việc khác nhau, bán mỹ phẩm ở chợ, bán thức phẩm chức năng giao hàng tận nhà, làm thêm ở cửa hàng KFC và McDonand’s, đứng bán hàng ở ki ốt trên phố, còn làm phục vụ ở quán bar và quán cà phê, tất cả những công việc đó đều là để duy trì cuộc sống”.

“So với cô, nữ sinh Xuân Vũ quả thật hạnh phúc hơn rất nhiều”.

Lâm U không biết Xuân Vũ là ai, cô ấy gần như đã quên mất sự tồn tại của tôi, và tự mình nói tiếp: “Tôi đã quên mất thế nào gọi là hạnh phúc. Ba năm nay, tôi đã trải qua vô số chuyện và gặp gỡ rất nhiều người, rất nhiều gương mặt cứ lác lác qua lại trước mặt tôi, họ lộ ra những khuôn mặt tươi cười, sau đó thò tay ra vuốt mặt tôi, những cánh tay trần trụi đó rất lạnh... lạnh toát...”

“Có người muốn bắt nạt cô?”

Nhưng cô ấy không muốn nói tiếp nữa, biểu hiện trở nên vô cùng hoảng hốt, giống như đang thực sự đối diện với u hồn, đôi tay cô ấy ôm lấy cơ thể như muốn tự bảo vệ, từ từ lùi lại phía góc tường.

Tôi vô thức tiến về phía tường vài bước, nhưng cô ấy lập tức cao giọng hét lên: “Không được”.

Âm thanh này khiến tôi nhớ lại tiếng hét thất thanh của A Hoàn nửa đêm hôm qua – tiếng hét chí mạng.

Nhưng lúc này đầu óc tôi lại rất tỉnh táo, tôi không tiếp tục tiến lại gần Lâm U nữa, chỉ lớn tiếng nói: “Cô sao thế? Bây giờ không việc gì nữa rồi, tôi không bắt nạt cô đâu”.

“Đừng lại gần tôi!”

Lâm U vẫn bị kích động hét lên, tôi thức sự rất sợ “bà Tư béo” sát vách nghe thấy. Bộ dạng của cô ấy càng lúc càng đáng sợ, mắt cũng trợn hết cả lên khiến người khác phát hoảng, giống như linh hồn đang nhìn trộm vậy. Tôi thậm chí còn nhìn thấy đôi tay cô ấy đan vào nhau, giống như bộ dạng người bị động kinh bất gâ.

Mưa ngoài cửa sổ rào rào đập lên cửa kính, tim tôi đập càng lúc càng nhanh. Cảnh tượng trước mắt khiến lòng dạ tôi nóng ran, nhưng tôi không biết mình nên làm gì, Lâm U vốn không chấp nhận tôi tiến lại gần cô ấy.

Cuối cùng, toàn thân cô ấy co rúm lại, vùi đầu vào giữa hai đầu gối, giống như một con tê tê cuộn tròn lại, chỉ để lại cho tôi tấm lưng.

Cô ấy không nói gì cả, bất động thu lu trong góc tường. Căn phòng ngủ này lại trở nên im lặng như chết, chỉ còn lại tiếng mưa ngoài cửa sổ.

Tôi trầm ngâm chờ đợi hồi lâu, cuối cùng cũng hỏi: “Lâm U, bây giờ cô ổn hơn rồi chứ?”

Lâm U không đáp lại, cô ấy vẫn co ro ở đó, không thấy bất cứ phản ứng gì.

Cô ấy rút cuộc sao thế? So với sự nổi loạn lúc này, sự im lặng lúc này còn đáng sợ hơn. Tôi chỉ biết nín thở, nhẹ nhàng tiến vài bước về phía trước, ngồi xuống cạnh cô ấy.

Lại mấy phút qua đi, tôi thực sự không kìm chế được nữa nên đã chạm vào người cô ấy, cô ấy đột nhiên quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt quái dị và thần thờ.

Nói cô ấy quái dị là bởi ánh mắt cô ấy trở nên rất khác, ánh mắt u buồn nhìn thẳng vào tôi, khiến người ta cảm thấy không lạnh mà vẫn run cầm cập. Tuy vẫn là khuôn mặt đó, nhưng trong vài phút ngắn ngủi lại khiến tôi cảm giác đó là hai người hoàn toàn khác nhau. Không hiểu vì nguyên nhân gì, chỉ là cảm giác trong lòng tôi mà thôi, còn cả đôi mắt mê hồn trăm biến vạn hóa.

“Lâm U, cô sao thế?”

“Anh gọi gì tôi?”

Cô ấy ngây ngô đáp, hình như cả giọng nói cũng đã biến đổi làm tôi suýt chút nữa hồn xiêu phách lạc. Đúng vậy, giọng nói, ánh mắt và cả khí chất của cô ấy, lẽ nào là – A Hoàn?

Tiếng mưa ngoài cửa sổ càng to hơn, tôi run rẩy lùi lại một bước, ngẩng đầu chỉ lên kính cửa sổ hỏi: “Cô là nó?”

Ngón tay tôi chỉ vào màu đỏ trên cửa kính!

“Đúng vậy, đây chính là tên tôi”.

Ánh mắt cô ta hơi ngược lên trên, nhìn ”Hoàn trên cửa kính đáp. Đúng vậy, cô ta chính là A Hoàn. Cô ta chính là u hồn bưu thiếp? Nữ vương Lương Chữ phục sinh? bằng xương bằng thịt?

Có lẽ, cô ta chính là tất cả, và cũng chẳng phải là gì cả.

Nhưng tôi vẫn hỏi: “Thế Lâm U thì sao? Lâm U vừa nãy đứng trước mặt tôi đi đâu rồi?”

“Cô ta chết rồi!”

Câu trả lời này khiến tôi ngây người ra, nhưng tôi lập tức lắc đầu nói: “Chết rồi? Không, cô ta vừa đứng trước mặt tôi – Cô ta chính là cô. Lâm U chính là A Hoàn, A Hoàn chính là Lâm U”.

Khóe miệng cô ta nở ra nụ cười quái dị, sống lưng tôi lạnh toát. Cô ta từ từ kề sát tai tôi, hình như là thì thầm vào tai tôi: “Cái người mà anh nói – Lâm U, cô ta thực ra chỉ là thân xác tôi, linh hồn cô ta đã chết rồi, bây giờ người đang nói chuyện với anh là tôi – A Hoàn”.

Tai tôi có thể cảm nhận được hơi nóng phả ra từ miệng cô ta, tôi vội vàng lùi lại một bước: “Cô nói là cô chiếm giữ thân xác của Lâm U?”

Linh hồn ký sinh trên thân xác người khác – những chuyện thế này quả thật khiến người ta dựng tóc gáy.

“Đúng vậy, không thì tôi làm sao có thể phục sinh được? Ngoài cách mượn một cơ thể nào đó, và người đó chính là Lâm U, hơn nửa năm trước làm trong một quán cà phê gần Quán trọ Hoang thôn”.

“Cô đã cướp mất linh hồn của cô ấy từ khi đó rồi? Lâm U là nạn nhân đầu tiên?”

A Hoàn nhìn mưa đêm ngoài cửa sổ nói: “Không sai. Nhưng cô ấy còn may mắn hơn những người khác rất nhiều, có thể cùng tôi chung một thân xác”.

“Nhưng cô chỉ có thể phục sinh bảy ngày, cô vẫn bắt buộc phải cướp đi linh hồn của nhiều người khác nữa, bởi vậy cô mới chiếm dụng thân xác của Lâm U – Lâm U là một cô gái xinh đẹp và sâu muộn cực độ, trên

người cô ấy có khí chất thần bí bẩm sinh, cô có thể lợi dụng sự hấp dẫn của cô ấy với đàn ông để biến thành cái bẫy xinh đẹp, cướp đi linh hồn của rất nhiều nạn nhân vô tội!”

Vừa nghe tôi nói, cô ấy vừa không ngừng gật đầu, hình như đang tán thưởng sự phân tích của tôi: “Quả là sự suy đoán hoàn mỹ, đặc sắc đấy”.

Nhưng tôi đã lập tức ngắt lời cô ấy: “Không! Cô cho rằng tôi sẽ tin những lời ma quỷ của cô sao? Tôi hỏi cô, cho dù linh hồn của Lâm U đã bị cô hại chết, vậy thì người vừa nãy mà tôi nhìn thấy là ai?”

“Đương nhiên vẫn là Lâm U”. Cô ấy lạnh lùng cười, mím mím đôi môi hấp dẫn nói. “Bởi vì tôi không muốn xâm hại cô ta, tôi rất cảm thông với cô gái có thân thể đáng thương này, thế nên tôi thường thả linh hồn của cô ấy ra, để cô ấy không chế thân xác mình, trở thành Lâm U thực sự, cũng chính là người mà anh vừa nhìn thấy”.

“Thế nên cô ấy lúc thì biến thành Lâm U, lúc lại biến thành A Hoàn, bởi vì trong cơ thể cô ấy tồn tại hai linh hồn – và người điều khiển thực sự lại là cô”.

A Hoàn bật ra giọng cười tà ác: “Đúng, anh thật thông minh!”

Nếu như đây được coi là lời khen, thì cũng chỉ là lời đồng tình và miệt thị cuối cùng, tôi cố tạo ra vẻ trấn tĩnh đáp: “Đáng tiếc, tôi vẫn không tin lời cô”.

“Anh đừng có ép tôi” – sắc mặt cô ta càng trở nên lạnh lùng, từng bước từng bước sát lại gần tôi, “Anh vẫn không tin sao?”

Lúc này tôi đã bị cô ta ép vào góc tường rồi, lưng tôi áp vào tường nói: “Đúng vậy, tôi không tin!”

Cô ta lặng lẽ nhìn vào mắt tôi nói: “Anh sẽ hối hận”.

Sau đó, A Hoàn thò tay vào cổ áo mình, tôi không biết cô ấy đang mò mẫm gì, chỉ cảm thấy cổ tay cô ấy khê đung đưa, dường như trong lồng ngực có một luồng máu tươi sắp phụt ra – điều này khiến tôi nhớ tới giấc mơ của nhóm Xuân Vũ ở Hoang thôn.

Tim tôi treo ngược trên không mấy chục giây, rút cuộc rơi xuống theo tay cô ta – tay A Hoàn rút ra khỏi cổ áo, giữa kẽ tay có kẹp một vật tròn tròn.

A Hoàn đưa tay lên trước mặt, giống như đang nhìn một chiếc kính lúp, thông qua cái lỗ hổng chính giữa đó tôi nhìn thấy con mắt đáng sợ của cô ta.

Chính trong giây phút này, mắt tôi gần như bị cô ta đốt cháy, hình như tay và mắt của cô ta đều phát ra ngọn lửa đáng sợ. Đúng vậy, tôi đã nhìn thấy thứ cô ấy lòi ra trong người.

Nhẫn ngọc!

Trời ơi, ký ức về Hoang thôn lại trào dâng như thủy triều, vô số những tia sáng cào nát tâm nhĩ của tôi, tôn lên vệt đỏ đùn trong chiếc nhẫn ngọc.

Môi A Hoàn lại hé ra nụ cười lạnh nhạt, cô ta đưa chiếc nhẫn ngọc ra trước mắt tôi, khiến tôi nhìn thấy từng mặt trần trụi của nó.

Nó được tạo thành từ “ngọc thật” cổ xưa, hơi thô hên những chiếc nhẫn thông thường. Màu sắc của nó đặc biệt đến nỗi người ta chỉ cần nhìn thấy một lần sẽ không thể nào quên được. Nó có màu xanh non trong suốt, lúc nào cũng tỏa ra ánh sáng mờ ảo, một mặt còn có vệt đỏ đùn thẫm máu, giống như vết sẹo đóng vảy trên cơ thể người.

Không phải là hàng nhái chứ? Rất nhiều người đã đọc được những miêu tả tường tận của tôi về chiếc nhẫn ngọc trong “Quán trọ Hoang thôn”, thậm chí cuối sách còn có cả hình của chiếc nhẫn ngọc này.

Hơn nữa, nhẫn ngọc đã trở về với địa cung nghìn năm từ rất lâu rồi cơ mà nhỉ, cho tới giờ thì bất cứ ai cũng không thể đoạt được nó!

“Tôi biết lòng anh nghĩ gì”. A Hoàn sát lại gần hơn, chiếc nhẫn ngọc gần như nhắm chuẩn vào mắt tôi, “Nếu anh không tin, có thể đo nó thử xem”.

Đeo nhẫn ngọc? Tôi há hốc mồm kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn ngọc trước mắt – không sai, nó chính là .

Tôi rút cuộc đã hiểu ra ý nghĩa thực sự của cái kí hiệu năm nghìn năm trước, ngoài cái tên “Hoàn” của nữ vương Lương Chữ cuối cùng ra thì nó còn tượng trưng cho chiếc nhẫn ngọc này.

Ngón trỏ trên tay trái lại bắt đầu đau âm ỉ, trời ơi, những ngày này chỉ cần nghĩ tới nó là tôi lập tức thấy đau, hiện giờ nó đang ở trước mắt tôi đây.

“Đeo nó vào là anh biết liền!”

Giọng A Hoàn vang vọng bên tai tôi, dường như được phát ra từ trong cổ mộ năm nghìn năm trước.

Lúc này, tôi không còn sức để kháng cự nữa, dù lòng tôi biết rõ hậu quả khi đeo nó lên – giả dụ nó thực sự là chiếc nhẫn ngọc.

Đối diện với sự hấp dẫn của chiếc nhẫn ngọc, tay trái tôi thoát khỏi sự khống chế bản thân, nó đã kích động ham muốn thử đeo nó vào của tôi, giống như nhìn thấy người tình mà nó lâu lắm mới gặp lại.

A Hoàn mỉm cười gât đầu, đưa chiếc nhẫn nhắm chuẩn vào ngón trỏ tay trái tôi, vòng nhẫn lúc này giống như một chiếc hang sâu, tỏa ra vòng tròn ánh sáng màu đỏ quyến rũ.

Ngón tay tôi không ngừng run rẩy, căn bản không nghe theo sự khống chế của tôi, tôi chỉ biết trợn mắt há miệng nhìn cảnh tượng này – ngón tay đã biến thành một vật khác, nó khoan khoái chui tọt vào vòng nhẫn.

Giống như bước vào một thế giới khác, chiếc nhẫn ngọc lập tức thắt chặt vào ngón tay tôi, nhẫn ngọc lạnh toát khiến tay tôi gần như đóng băng. Dường như đang trở lại cái đêm kỳ dị ở quán trọ Hoang thôn, tôi lại đeo chiếc nhẫn ngọc đó lên lần nữa, đây chính là nghiệt duyên mà chúng tôi không thể thoát ra được.

Trong mùa đông nhiều mưa bất thường này, tôi trợn mắt nhìn bản thân mình bất lực, chiếc nhẫn ngọc chui vào đốt đầu tiên trên ngón trỏ của tôi – trước tiên là móng tay nóng ran lên, sau đó bụng ngón tay giống như bị dao cứa, xương đốt ngón tay giống như bị vòng sắt thắt chặt lại.

Mặc cho tôi giãy giụa, chiếc nhẫn ngọc vẫn tức tốc lọt qua đốt thứ hai một cách dị thường. Tôi ngẩng đầu nhìn vào mắt A Hoàn, phát hiện đôi mắt này đã biến thành hai xoáy ốc đáng sợ.

Cuối cùng, chiếc nhẫn ngọc lọt tới đốt thứ ba, dừng lại ở điểm cuối cùng dưới ngón trỏ - đây là nơi mà nó đã từng nằm.

Tôi lại đeo chiếc nhẫn ngọc một lần nữa.

Vẫn là cảm giác đó, giống hệt như trong quán trọ Hoang thôn, một hơi lạnh toát trên ngón trỏ tay trái, lông ma trên tay dựng đứng hết cả lên. Vệt đỏ đun trên chiếc nhẫn tỏa ra ánh sáng tà ác mờ ảo, ngạo mạn, đây là màu của nữ vương cuối cùng của Cổ Ngọc quốc và đã từng chôn giấu linh hồn của một người đàn bà.

Không, tôi không muốn thừa nhận đây là sự thật. Tôi dùng tay phải tóm chặt lấy nhẫn ngọc, muốn rút nó ra khỏi ngón tay tôi. Nhưng mọi chuyện đều đã quá muộn, nó chính là cổ vật được mang đến từ địa cung Hoang thôn, một khi đã bỏ vào ngón tay ai, thì có gắng sức đến mấy cũng không thể rút nó ra được.

Dù vậy, tôi vẫn cố gắng ra sức một cách tuyệt vọng, ngón trỏ tay trái lại bắt đầu đau đớn, một sức mạnh âm ỉ đè nén nó, chiếc nhẫn ngọc lạnh giá càng lúc càng thắt chặt, như thể đã hằn sâu vào trong thịt tôi, muốn ăn tươi nuốt sống tôi.

Cuối cùng, tôi tuyệt vọng buông tay ra, trán ướt đầm mồ hôi, lưng dựa vào tường nhìn A Hoàn, thở hổn hển nói: “Nó đúng là chiếc nhẫn ngọc, chiếc nhẫn ngọc đem về từ địa cung Hoang thôn”.

A Hoàn hài lòng gât gât đầu: “Bây giờ anh tin lời tôi nói rồi chứ?”

Tôi gần như không còn sức để nói chuyện nữa rồi, chỉ biết dờ dẩn gât đầu.

“Anh hối hận rồi chứ?”

Hối hận vì đeo chiếc nhẫn vào sao? Tôi giơ ngón tay trỏ lên xem, chiếc nhẫn ngọc dường như đã “mọc” trên da thịt tôi, vệt đỏ đun trở nên lờ lẹt dị thường. Có lẽ sự cưỡng ép này đã được định sẵn kể từ khi ở trong quán trọ Hoang thôn, cuối cùng nó cũng sẽ trở lại ngón tay tôi.

Tôi lắc đầu trả lời: “Không! Không bao giờ hối hận”.

Có lẽ tôi kiên cường hơn A Hoàn tưởng tượng nhiều, ánh mắt cô ấy dần dần dịu dàng trở lại, cụp mí mắt xuống nói: “Ừm, anh trả lời rất hay”.

“Cô là ‘Hoàn’ – nữ vương cuối cùng của Cổ Ngọc quốc, linh hồn của cô đã từng bị giam cầm trong chiếc nhẫn ngọc này”. Tôi giơ bàn tay trái lên trước mắt rồi nhìn chăm chăm vào đó, hình như ánh sáng phản quang từ chiếc nhẫn ngọc ánh lên khuôn mặt cô ta. “Đúng vậy, đáng ra tôi phải biết cô sớm hơn!”

“Là anh đã cứu tôi. Khi hơi ấm trên ngón tay anh đánh thức tôi, tôi nghĩ anh chính là người đó”.

“Người nào?”

A Hoàn hít một hơi thật sâu, run rẩy nói ra cái người đó: “Người nô lệ mà tôi đã từng yêu”.

“Tôi là anh ta?” Tôi hoảng hốt sờ lên mặt mình, “Ý của cô là, tôi và anh ta trông giống nhau?”

“Không, tuy tôi hy vọng là như thế - nhưng đáng tiếc không phải, thực ra anh và anh ấy hoàn toàn không giống nhau”.

Tôi giờ mới thở phào nhẹ nhõm, tôi nghĩ tôi không tới nỗi kiện tráng như cô ta nói: “Cô thất vọng không?”

“Đúng, vô cùng thất vọng, bởi vì tôi vẫn đang tìm kiếm anh ấy”.

Mục đích phục sinh thực sự của cô là để tìm kiếm người cô yêu?

Bỗng chốc, thế giới trở nên tĩnh lặng, bởi tôi đã đánh trúng tim đen của A Hoàn.

Mưa ngoài cửa sổ hình như đã biến mất, căn phòng này dường như đã biến thành sân khấu rộng rãi, chỉ còn lại duy nhất một vùng sáng trắng quét lên người tôi, và xung quanh chỉ còn bóng đen mịt mù vô biên.

A Hoàn chính là nữ diễn viên chính trên sân khấu, ánh sáng rơi lên mặt cô ấy, giống như tia nước bắn vào mắt tôi. Cơ thể A Hoàn lắc lư gập đầu, lồm rồm nói: “Cám ơn anh, cảm ơn anh đã nói hết với tôi về mọi thứ - không sai, đây chính là mục đích phục sinh của tôi, tôi đã chờ đợi năm nghìn năm trong chiếc nhẫn ngọc, chỉ để có thể gặp lại người tôi yêu”.

“Cô đã gặp lại anh ấy chưa?”

“Đúng, tôi nghĩ anh ấy không được may mắn như tôi, e rằng anh ấy đã hóa thành một đồng xương khô hoặc cát bụi, chôn vùi trong hang động nào đó ở phương Bắc hoặc dưới đất sâu”.

“Dù biết là hoài công vô ích, nhưng cô vẫn phải sống lại trên cái thế giới này, chỉ vì giấc mơ không thể thành hiện thực kia?”

Nói xong những câu này tôi lại nhớ tới Tiểu Chi, tuy hiện giờ tôi nói chuyện không hề kiêng kị gì cả, nhưng bản thân tôi không phải là loại mê tín không tỉnh ngộ đó sao?

“Bất cứ sức mạnh nào cũng không thể ngăn cản tôi, kể cả họ có cướp đi mạng sống của tôi, tôi vẫn có thể ngủ yên trong chiếc nhẫn ngọc. Bà lão thầy mo nói với tôi rằng, tôi chỉ có thể duy trì sự phục sinh bảy ngày, nhưng tôi vẫn có thể dựa vào linh hồn người khác để kéo dài sinh mệnh”.

“Nhưng tất cả những điều đó có ích gì?” Vì đã ở trên sân khấu này, nên tôi phải diễn thật tốt cho những độc giả của mình xem, tôi đã không còn gì để sợ hãi nữa rồi: “Cứ cho rằng sức mạnh của chiếc nhẫn ngọc thần kỳ đến thế nào đi chăng nữa, cứ cho rằng cô có thể sống thêm năm nghìn năm nữa đi chăng nữa, ải tới ngày tận thế, cô vẫn không có được những gì cô thực sự muốn – tình yêu!”

Giờ thì tới lượt A Hoàn đau khổ rồi: “Anh nói tất cả những gì tôi làm đều vô nghĩa sao?”

“Đúng vậy, tình yêu của cô năm nghìn năm trước đã kết thúc rồi, đáng lẽ phải chôn sâu trong cát vàng, tôi nghĩ đó là kết cục rất ổn rồi. Nhưng cô vẫn không can tâm rời khỏi nhân gian, vẫn có chấp đào bới cát vàng, cái đạt được chỉ là đồng xương khô và hư vô”.

“Đúng, tôi vốn cho rằng mình sẽ gặp lại anh ấy, nhưng tôi đã sai rồi – trong biển người mệnh mông của thời đại này, từng gương mặt dần ông trong tất cả những người tôi gặp đều xa lạ và giả tạo, họ đều đeo lên những chiếc mặt nạ da người, tôi có thể nhìn thấu linh hồn dơ bẩn giấu sau những bộ mặt đó”.

Lời của cô ta như đạn nổ ầm ầm bên tai tôi, tôi sờ lên ngực âm thầm hỏi lòng: cậu có giống loại người mà cô ta nói không?

Đốt ngón trở tay trái bắt đầu đau nhức, chiếc nhẫn ngọc tiến hành trừng phạt tôi, tôi chỉ biết rụt rè hỏi: “Cô rất thất vọng về đàn ông thời đại này?”

“Đương nhiên thất vọng”. A Hoàn nhíu mắt lại, chau lông mày, vẻ mặt đau khổ, khiến tôi nhớ tới khuôn mặt của Lâm U, giọng cô ấy đã chút biến đổi: “Họ không cần linh hồn của tôi, bởi vì linh hồn của họ rẻ mạt, họ chỉ cần thân xác của Lâm U”.

“Ý cô là Lâm U đã từng bị người ta bắt nạt phải không?”

Cô ta giống như thoát xác, cũng giống như bị thôi miên, gần như nhắm mắt trả lời: “Không sai. Khi Lâm U khóc lóc giãy giụa, khi cơ thể cô ấy đau khổ tột cùng, tôi cũng khóc lóc giãy giụa, linh hồn tôi cũng đau khổ tột cùng! Tôi gào thét trong thân xác cô ấy, tôi gào thét cùng linh hồn cô ấy, tôi gào thét cùng thành phố này!”

Giây phút này, bên tai tôi dường như vang lên tiếng thét thất thanh khiến người ta kinh sợ của A Hoàn đêm qua. Tôi hiểu đó là gì – là nỗi đau khi Lâm U bị người ta ức hiếp, cô ấy tưởng rằng điều bị thảm đó lại lặp lại lần nữa nên đã đau khổ hét lên, khiến người ta nhìn thấy từng khuôn mặt dè dặt đó trong ảo ảnh, nhìn thấy mọi khổ nạn mà Lâm U từng phải chịu đựng.

A Hoàn tự mình lẩm bẩm nói tiếp: “Tôi nghĩ giây phút mình bị ép tự sát trên tế đàn cổ năm nghìn năm trước cũng không đau khổ như thế. Bởi vậy, tôi có thể cảm nhận mọi đau khổ của cô ấy trong ba năm qua, tôi vô cùng thương xót cô gái bị thảm này, tôi thậm chí còn muốn phục thù cho cô ấy”.

“Cô đã phục thù rồi đấy!” Tôi lại gần nữa ngắt lời cô ta, khiến cô ta trợn trừng mắt lên, tôi nhìn xoáy vào đôi mắt cổ xưa đó: “Vì Lâm U đã từng bị rất nhiều người xâm hại, nên cô đã cướp đi linh hồn của những người đó, vừa vặn có thể để cô kéo dài nhiều lần bảy ngày phục sinh. Cô thậm chí còn lợi dụng thân xác của cô ấy quyền rũ người khác, khiến cô ấy phải chịu thêm nhiều đau khổ hơn nữa”.

A Hoàn lắc đầu lớn tiếng đáp: “Không, tôi chưa từng làm việc gì hại đến Lâm U!”.

“Cô đã chiếm giữ thân xác cô ấy, đó chính là xâm hại lớn nhất đối với cô ấy!”

Đòn chí mạng – cô ta thần thờ nhìn tôi, mãi mà vẫn không có bất cứ phản ứng nào.

Câu chuyện của chúng tôi lúc này giống như một trận thi đấu quyền anh sống chết, cô ta đâm trúng trán tôi một phát, tôi liền trả lại cho cô ta một quả đấm lên ngực, tôi đã bị dồn tới cạnh vòng dây quây chặn, chẳng còn con đường rút lui nào khiến tôi chỉ biết nỗ lực phản công, hy vọng quả đấm cuối cùng sẽ hạ gục đối thủ dành chiến thắng.

Nhưng đối thủ của tôi thực sự lớn mạnh quá, đến cả cái chết cũng không thể hủy diệt cô ta, dựa vào miệng lưỡi quèn của tôi thì có tác dụng gì!

Càng chết hơn ở chỗ, chiếc nhẫn ngọc lại khiến tôi đau đớn vô cùng.

Đột nhiên, A Hoàn kích động lùi lại một bước, xem ra cô ta sắp ra đòn chí mạng cuối cùng rồi.

Tuy không xem thời gian, nhưng kim chỉ phút nhích thêm một bước.

12 giờ đêm.—————

1Thủ cung sa: tương truyền là một loại chất màu đỏ được bôi lên cánh tay của người con gái để kiểm tra trình tiết của người đó. Nếu vết thủ cung sa mờ, chứng tỏ người đó đã thất thân – ND. 2Sphinx: bức tượng nhân sư lớn nằm bên cạnh kim tự tháp Ai Cập Giza cổ đại – ND.

9. Chương 9: Ngày Thứ Bảy

0 giờ 0 phút 01 giây.

Tôi lại nghe thấy tiếng mưa ngoài cửa sổ, nhưng sân khấu này vẫn không có gì biến đổi, chỉ là cảnh nền phía sau biến thành bờ biển hoang vu - ở giữa biển và nghĩa trang, đây chính là Hoang thôn.

Người đàn bà phục sinh đứng trên vách núi cheo leo của Hoang thôn, cô ta dang rộng đôi tay tiến về phía tôi, ánh mắt được tôn lên trong bóng đen lóe sáng.

Rút cuộc, cô ta mấp máy môi, giọng hát kỳ lạ phát ra từ kẽ răng.

Đó hình như là giọng của một giọng khác, cất lên giai điệu chậm rãi, văng vẳng bay ra từ miệng cô ta – cô ta đang hát bài gì?

Giai điệu này lập tức cuốn lấy thân thể tôi, theo chuyển động của môi cô ta đập vào màng nhĩ tôi, giống như thủy triều đang dần dâng lên trong đêm tối, như thủy triều đang dần dâng lên trong đêm tối, tràn ngập sức mạnh.

Vẫn là giai điệu tôi nghe thấy trong DV, giờ đây đang hiện lên toàn bộ trước mặt tôi. Không cần phải thông qua loa máy tính nữa, hơi thở cô ấy hát có thể trực tiếp phả vào mặt tôi – đây là một sự thật đáng sợ, là điều mà bất cứ giả thiết nào cũng không thể đặt cạnh nhau để bàn luận, bất cứ người hoặc vật nào cũng không thể hư cấu ra được, chỉ có duy nhất người đàn bà sống lại từ thế giới cổ địa này mới có thể cất lên câu ca dao cổ xưa đã hóa thạch này.

Đúng vậy, tôi vẫn không sao hiểu được bất cứ ca từ nào của cô ta. Không biết đây là ngôn ngữ của người Lương Chử năm nghìn năm trước, hay là ngôn ngữ thông dụng của người Trái đất thế kỷ nào đó trong tương lai.

Tiếng hát biến đổi theo ánh mắt của cô ta, lúc thì trầm ngâm ai oán, lúc lại vút cao vồn vã, giống như đang tỉ tê trút bầu tâm sự về một câu chuyện nào đó...

Đột nhiên, tôi loáng thoáng nghe thấy thứ âm thanh khác, hình như là ống tiêu, ống sáo, đàn tranh và cả kèn, những nhạc khí này đang vang lên trong đêm sâu, làm nhạc đệm cho tiếng hát du dương của cô ta.

Ảo ảnh trước mắt lại hiện lên: cô ta mặc một chiếc áo gấp nếp thêu hoa của mấy trăm năm trước, phía dưới là chiếc váy bằng lụa tơ tằm màu xanh biếc, hai tay đang múa điệu múa tay áo, bước từng bước khoan thai trên sân khấu như dáng liên hoa Bồ Tát, đồng thời miệng vẫn ngân nga bài ca dao cổ xưa.

Đây chính là đòn cuối cùng cô ta dành tặng cho tôi?

Tên của nó là lăng mộ.

Lúc này đây, tôi không cảm thấy hoảng sợ nữa, trước mắt tôi chỉ còn lại một chữ - đẹp, đẹp tới nỗi khiến người ta quên mất bản thân mình, đẹp tới nỗi khiến người ta cuồng dại trong đêm thâu.

Tôi thậm chí quên mất sự tồn tại của chiếc nhẫn ngọc.

Đây đồng thời cũng là một tấm gương, duy mỹ và khủng hoảng chính là hai mặt của tấm gương này.

Cô ta phất ống tay áo trên sân khấu, giống như cầu vồng bay múa trong ánh sáng ảo ảnh. Biểu cảm buồn bã mà dịu dàng của cô ta như đang trong giấc mộng, phối hợp hoàn mỹ với giai điệu trong miệng cô ấy.

Lúc này tôi đã hoa hết cả mắt, giống như sắp bị cô ta đưa tới một thế giới khác.

Không, lý trí của tôi âm thầm nhắc nhở tôi, có lẽ cảnh tượng này đã diễn lại lần thứ hai ở đây rồi. Vào sáu bảy đêm trước, giây phút mà Tô Thiên Bình nhận tin cầu cứu tôi, lẽ nào cậu ấy cũng nghe thấy và nhìn thấy tất cả những thứ này?

Lẽ nào – linh hồn họ cũng bị đưa đi như thế này sao?

Tôi đã biết tại sao Tô Thiên Bình xảy ra chuyện rồi!

Trời ơi, tôi run rẩy muốn nhắm mắt bịt tai lại, nhưng mắt và tai tôi đều đã phản bội lại tôi, chúng đang tập trung thưởng thức màn biểu diễn này, nào có biết sợ người biểu diễn sẽ cướp đoạt mất linh hồn của chủ nhân chúng.

Khi tôi đang tuyệt vọng đối diện với ánh mắt hung tợn của cô ta, trên không trung ngàn mét đột nhiên vang lên lời phúc âm của tôi.

Đó là sự phẫn nộ của tầng mây hay là sự quả trách của ông trời?

Ở nơi xa xăm đó, một cơn sấm động rền vang lên, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, phút chốc chấn động cả nửa thế giới.

Còn tiếng hát u hồn trên sân khấu cũng đột ngột im bật trong giây phút đó.

Khi tôi đối diện với một u hồn, là lại có thể nghe thấy tiếng sấm giữa mùa đông!

“Thượng tà” của nhạc phủ đời Hán hát thể nào nhỉ?

Sơn vô lăng, giang thủy vị kiệt, đông lôi chấn chấn, hạ vũ tuyết, thiên địa hợp...

(Sông cạn núi mòn, mùa đông sấm dậy, mà hạ tuyết rơi, trời đất hợp một...)

Kỳ diệu! Hiện giờ “đông lôi” đang “chấn chấn” sấm dậy tới mức kính cửa sổ cũng rung lên bần bật, dậy tới mức hồn của nữ vương sống dậy cũng không nhập được vào xác.

Dưới “đông lôi chấn chấn” này, tôi buột miệng thốt ra câu cuối cùng trong “Thượng tả”:

Nãi cảm dữ quân tuyệt!

(Thì ta mới chịu cùng người biệt ly)

Ánh mắt cô ta thê lương nhường vậy, giống như đang đối diện với một kết cục vô tình, có lẽ đây là số trời đã định sẵn cho cô ta.

Trước số phận tàn khốc, bất cứ ai cũng bình đẳng như nhau, bao gồm cả nữ vương phục sinh.

Khi tiếng sấm cuối cùng từ từ cuốn đi, tai và tâm hồn tôi rút cuộc cũng không chống đỡ được nữa, tôi như kẻ thất bại thảm hại ngã nhào ra đất.

Mưa to trong đêm tối lại trút xuống, từng hớp, từng hớp nuốt chửng mộng cảnh và linh hồn của tôi. Mọi thứ đều trở nên mờ ảo, trong giây phút trước khi mất đi tri giác, hình như tôi nhìn thấy mắt cô ta.

Một đôi mắt đáng thương. Ngày

Tôi vẫn còn sống.

Dần dần tỉnh dậy trong mộng cảnh bị nuốt chửng, hình như có tiếng phụ nữ văng vẳng bên tai. Cô ta chính là yêu nữ của Hoang thôn bên bờ biển hay là nữ vương của Cổ Ngọc quốc năm nghìn năm trước?

Nhưng tôi vẫn không mở to mắt được, dường như nửa thân thể vẫn đang ngấm chìm trong nước biển, cho tới khi có một đôi tay ra sức lắc lắc tôi, kéo tôi ra khỏi nước biển lạnh buốt.

Mí mắt rút cuộc đã cảm nhận được tia sáng rồi, đây là ánh bình minh rọi vào cửa sổ sao? Tôi từ từ mở mắt, nhìn thấy một khuôn mặt mờ ảo.

Lông mi hình như còn dính vào nhau, tôi chỉ biết thều thào hỏi: “Cô là ai?”

“Anh không nhận ra tôi sao? Tôi là Xuân Vũ mà, anh mau tỉnh dậy đi!”

Giọng nói quen thuộc này chui tọt vào tai, khiến đầu óc tôi bị kích thích – hóa ra là Xuân Vũ? Sao cô ấy lại đến bên cạnh tôi?

Giọng nói của Xuân Vũ rút cuộc đã “kích hoạt” cơ thể tôi, giúp tôi nhìn rõ đôi mắt của cô ấy.

Đúng là cô ấy! Lúc này tôi mới thở từng hớp lớn, giống như sống lại lần nữa vậy.

Tôi khó nhọc xoay người thì phát hiện ra toàn thân mình đã tê cứng rồi, mãi lâu sau mới phục hồi được tri giác, chỉ có ngón trỏ trên tay trái vẫn âm ỉ đau.

Đây là đâu? màu đỏ trên kính cửa sổ vẫn nghiêm nhiên chói mắt, tia sáng xuyên qua màn mưa sớm mai rơi vào.

Đúng, đây là phòng ngủ của Tô Thiên Bình, hình như vẫn còn mùi vị tàn dư của “Hoàn”.

“Anh sao rồi? Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Xuân Vũ tỏ ra vô cùng lo lắng, cô ấy ra sức đỡ tôi dậy, cuối cùng thì tôi cũng bò được dậy khỏi sàn nhà.

Nhưng tôi lập tức ngã nhào ra ghế, mờ ảo nhìn chăm chăm vào mặt cô ấy. Chắc cô ấy không tưởng rằng tôi giống như Tô Thiên Bình, vào một sớm nào đó bỗng dưng biến thành người thực vật đâu nhỉ?

“Bây giờ mấy giờ rồi?”

Nghe thấy giọng tôi thốt lên câu nói này, Xuân Vũ rút cuộc cũng đã yên tâm trở lại, cô ấy rặn ra một nụ cười đáp: “7 giờ 20 rồi”.

Tôi ra sức lắc đầu, hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra đêm qua – chính trong căn phòng này, bảy tiếng đồng hồ trước, quá 12 giờ đêm một chút, “Hoàn” đã hát bài ca dao cổ xưa cho tôi nghe, đúng lúc tôi đang hoảng sợ cực độ thì trên trời bỗng vang lên tiếng sấm ầm ầm giữa mùa đông, đúng thật là người may mắn tự có thiên tướng, tiếp theo đó là tôi ngã ra sàn rồi ngất lịm đi.

Đúng rồi, A Hoàn đâu? Cô ta đi đâu rồi? Tôi căng thẳng nhìn xung quanh thì chỉ thấy khuôn mặt u buồn của Xuân Vũ. Trong phòng gần như không có gì biến đổi, chỉ có máy tính vẫn bật.

Cuối cùng, tôi nhìn vào mặt Xuân Vũ hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

“Anh biết không? Bộ dạng ban nãy của anh làm tôi sợ quá đi mất!” Cô ấy sờ lên ngực, hít hơi thật sâu rồi nói, “Tối qua tôi gọi điện cho anh, nhưng điện thoại anh kêu mãi mà chẳng thấy bắt máy nên tôi vô cùng lo lắng. Sáng nay lại gọi điện cho anh, nhưng anh vẫn không nghe máy, vậy là tôi đột nhiên nhớ tới Tô Thiên Bình”.

“Thế nên cô đã tự đến đây?”

“Đúng. Tôi tới trước cửa căn hộ này bấm chuông, nhưng bên trong không thấy động tĩnh gì. Tôi đứng ngoài cửa gọi điện cho anh, quả nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại của anh bên trong vọng ra, tôi nghĩ anh nhất định ở trong này”. Xuân Vũ lại lần nữa bịt miệng mình lại, run rẩy một lúc nói. “Tình huống đó giống hệt lần đầu tiên tôi và anh tới đây, tôi lo lắng hôm nay cảnh tượng đó lại lặp lại lần nữa, vậy là tôi vội vàng gọi bà hàng xóm chủ nhà ra”.

“Bà Tư béo?” tôi gọi thẳng tên nhân vật trong phim “Kungfu”, “Sáng sớm ngày ra cô gọi bà ấy, không sợ bị bà ấy chửi à?”

“Đã đến lúc này rồi mà anh vẫn còn đùa được?” Xuân Vũ tỏ vẻ trách mắng tôi, cô ấy lắc đầu nói, “Không sao cả, bà ấy bảo tối qua đi đánh mặt chườm cả đêm bên ngoài, vừa mới về đến nhà”.

“Vậy thì tiếng hát lúc nửa đêm chắc chắn bà ấy không nghe thấy”.

Xuân Vũ không buồn để ý lời tôi nói, tiếp tục kể: “Bà chủ nhà bán tính bán nghi mở cửa cho tôi, tôi vừa mới xông vào phòng ngủ thì nhìn thấy anh nắm bắt tỉnh nhân sự trên sàn nhà”.

“Sau đó cô lay tôi tỉnh dậy?”

Cô ấy gật gật đầu, xem ra tâm trạng bình tĩnh hơn ban nãy nhiều rồi.

Tôi cũng đã hồi phục lại chút thể lực: “Cảm ơn cô, Xuân Vũ, xem ra vẫn là cô cứu tôi?”

“Đừng nói chuyện này nữa, nói cho tôi biết rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nhưng tôi không trả lời ngay, mà móc điện thoại ra xem. Quả nhiên từ 10 giờ tối qua tới giờ có rất nhiều cuộc gọi nhỡ và tin nhắn, ăi tới tận mười phút trước, toàn là số điện thoại của Xuân Vũ.

Nhưng tôi không nhớ là đã nghe thấy bất cứ tiếng chuông điện thoại nào. Có lẽ khi tôi đối diện với A Hoàn, tất cả những âm thanh khác đều không nghe thấy, chỉ còn lại âm thanh tuyệt diệu phát ra từ miệng cô ấy – trừ tiếng “đông lôi chấn chấn”.

Cuối cùng, tôi thẳng người lên được, nói: “Cô có tin tất cả những gì tôi nói không?”

“Ít nhất tôi cũng tin mắt anh”.

“Tốt rồi, tôi vừa trải qua một đêm không thể tưởng tượng nổi...”

Sau đó, tôi kể hết lại toàn bộ những gì mình vừa trải qua cho Xuân Vũ nghe, bao gồm tất cả những lời mà A Hoàn nói với tôi không sót một chữ.

Cuối cùng tôi thần thờ hỏi: “Cô có tin không?”

Cô ấy bất động chằm chằm nhìn tôi, mím môi đáp: “Đúng thật là chuyện ly kỳ, khó tin như trong ‘Ngàn lẻ một đêm’”.

“Không sai, có lẽ đêm nay chính là đêm thứ 1001”.

“Tôi tin tất cả những gì anh nói với tôi đều là sự thật, nhưng đối với cái thế giới này mà nói thì lại có thể là hư ảo”.

“Ý của cô là - ảo giác?” Tôi lập tứ lắc lắc đầu, “Cô xem cái này đi!”

Tôi giơ tay trái của mình lên, chiếc nhẫn ngọc đang thít chặt lên ngón trỏ trái của tôi.

“Đây là cái gì?”

Xuân Vũ ngơ nghe nhìn chằm chằm lên ngón trỏ tay trái tôi, vệt đỏ đùn trên nhẫn ngọc đang nhìn cô ấy.

“Nhẫn ngọc?”

Mặt cô ấy lập tức biến sắc, sự trấn tĩnh tự tin vốn có cũng đã tan thành mây khói, cô ấy mím chặt môi không thốt nên lời, cả mấy chốc môi dưới trở nên tím tái.

“Cô biết nó, đúng không?” Tôi vẫn giơ tay trái của mình lên, chiếc nhẫn ngọc đưa qua đưa lại trước mặt cô ấy, “Nếu như cô không tin, sờ thử lên nó sẽ biết ngay”.

Xuân Vũ lập tức xoay người, vai quay về phía tay tôi, hình như lúc nào cũng có thể bỏ chạy ngay được. Nhưng sau một hồi do dự, cô ấy vẫn đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay tôi.

Khi ngón tay như mỡ đông chạm vào vệt đỏ đùn trên chiếc nhẫn ngọc, thì giống như xảy ra một phản ứng hóa học mãnh liệt vậy, trước mắt tôi phút chốc bùng lên một tia sáng, ngón tay của Xuân Vũ nảy ra như bị điện giật, cả người bị đẩy vào góc tường, gần như là co rúm lại.

“Cô sao thế?”

Tôi giơ tay ra định kéo cô ấy lại, nhưng cô ấy run rẩy né tránh. Tôi lúc này mới nhận ra, cô ấy vô cùng hoảng sợ khi nhìn thấy chiếc nhẫn ngọc trên tay tôi, tôi đành phải thò tay kia ra mới kéo được cô ấy ra khỏi góc tường.

Nhưng dù sao cô ấy cũng là một cô gái kiên cường: “Không sai, chính là chiếc nhẫn ngọc này! Năm trước, chính tôi đã đem nó từ địa cung Hoàng thôn về”.

“Đúng vậy, tôi biết là nhất định cô sẽ nhận ra nó, bởi vì lúc đầu chính tôi đã lấy nó từ trong người cô”.

Cô ấy nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay tôi, gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Kể cả nó có vợ thành ngọc vụn tôi cũng nhận ra”.

“Vậy bây giờ cô tin lời tôi rồi chứ?”

Xuân Vũ cúi đầu trầm tư hồi lâu, đau khổ lắc đầu: “Không, tôi không biết. Anh nói rằng A Hoàn chính là nữ vương cuối cùng của Cổ Ngọc quốc đã chết năm nghìn năm trước, năm trước nhờ chiếc nhẫn ngọc được đeo vào ngón tay anh nên cô ta đã phục sinh, và mỗi lần phục sinh đều chỉ có thể kéo dài bảy ngày, bắt buộc phải cướp đi linh hồn của một người nào đó mới có thể tiếp tục sống”.

“Bảy ngày”.

Hai từ này đã nhắc nhở tôi, đến sáng sớm hôm nay đã là ngày thứ bảy rồi, chỉ còn lại mười mấy tiếng đồng hồ - đến 12 giờ đêm vừa vặn là bảy ngày bảy đêm, A Hoàn bắt buộc phải cướp đi một linh hồn vô tội, nếu không sự phục sinh của cô ta sẽ kết thúc tại đây.

“Anh sợ rồi?”

“Không, chỉ là tôi lo cho A Hoàn, cũng là lo ột người nào đó trên thế giới này”.

“Giả thiết nếu cô ta thực sự là nữ vương phục sinh!”.

Xuân Vũ lại thêm vào cho tôi một câu giả định.

Đến giờ phút này quả thật đã không còn đường nào thoát nữa rồi. Mọi việc xảy ra đêm qua thật không thể tưởng tượng nổi, nếu như tôi đem kể cho bất cứ ai nghe, đều sẽ bị coi là kẻ thần kinh mất. Mặc dù chiếc nhẫn ngọc đang thắt chặt trên ngón tay tôi đích thực đến từ lòng đất Hoang thôn, vết đỏ đẫm trên nhẫn chính là máu của “Hoàn” – nữ vương Cổ Ngọc quốc năm nghìn năm trước tự sát trên tế đàn chảy xuống. Và hội bốn sinh viên Xuân Vũ cũng đúng là đã mơ thấy “Hoàn” trong đêm ở lại Hoang thôn, đó chính là cảnh tượng cô ấy cắt yết hầu tự sát.

Còn cả Lâm U, cô gái thân thể bi thảm này, cô ấy chính là con gái của giáo sư tâm lý học Hứa Tử Tâm, thân xác cô ấy còn có cả nữ vương “Hoàn” sống lại ký sinh trong đó, tám thân nhỏ bé của cô ấy đồng thời phải chứa đựng hai linh hồn, xem ra giống như một người mà có hai nhân cách.

“Hoàn” đã cướp đi linh hồn của rất nhiều người, bao gồm cả Tô Thiên Bình đã từng sống trong căn phòng này, chỉ để duy trì bảy ngày phục sinh của cô ta. Đã có rất nhiều lần của bảy ngày qua đi, tương lai vẫn sẽ còn có vô số bảy ngày nữa, người tiếp theo bị cướp mất linh hồn sẽ lại là ai? Có lẽ mười mấy tiếng sau tôi sẽ tỏ tường.

Không, tất cả những điều này rút cuộc là ảo giác của tôi, hay là hư cấu để khống chế sự tiến triển của cuốn tiểu thuyết này đây, cậu chàng đang ngồi trước màn hình máy tính gõ chữ như bay kia, cậu có nghe thấy tiếng gọi của nhân vật trong tiểu thuyết cậu viết đang kêu gọi cậu không? Xin hỏi rút cuộc cậu còn muốn dầy vò tôi tới mức nào? Không mau cho tôi biết kết cục đi? Tôi nghĩ rất nhiều bạn đọc giả, lúc này đây cũng đang kiến nghị với cậu như thế đấy!

Ngón trỏ trên tay trái lại bắt đầu đau nhức, tôi gơ ngón tay nhìn chiếc nhẫn ngọc, lật qua lật lại, thật thật giả giả đều khiến thần kinh tôi như muốn nổ tung.

Tôi nhớ có một câu chuyện cổ tích như thế này: Truyện kể rằng, có một người Sudan xây một tòa cung điện diêm lệ, bốn bức tường quanh cung điện đều được nạm kín những tấm gương nhỏ muôn hình vạn trạng, bất cứ ai bước vào tào cung điện này cũng sẽ phát hiện ra bản thân mình biến thành vô số người. Một hôm, có một con chó xông vào cung điện, nó nhìn thấy vô số những con chó giống hệt mình đang hướng về nó sủa hung tàn nên đã vô cùng hoảng sợ, rồi lao vào hình bóng trong những tấm gương cần xé, cuối cùng nó đã tự đâm đầu vào tường chết tươi.

Khi tôi đang tưởng tượng về con chó đáng thương đó, thì đột nhiên nhìn thấy màn hình máy tính lóe sáng, ban nãy màn hình máy tính ở chế độ bảo vệ màn hình, giờ thì cửa sổ của hệ thống giám sát đã hiện ra.

Chuyện gì vậy? Tôi nhớ là tôi không bật máy tính, tại sao hệ thống giám sát lại tự nhiên xuất hiện? Xuân Vũ rõ ràng cũng giật thót mình, cô ấy chau mày nhìn lên cửa sổ giám sát trên màn hình máy tính, giống như lại nhìn thấy ma vậy.

Tôi lắc lắc đầu ngồi trước màn hình máy tính, camera hiển thị lên phòng ngủ này, góc máy quay hiện rõ là do đầu dò trong khung cửa sổ quay lại. Tôi ngẩng đầu nhìn lên khung cửa sổ, không biết “con mắt” đó quay lại cảnh này lúc nào.

Phòng ngủ trong camera hiện lên ánh đèn sáng trắng, dưới chân màn hình hiển thị thời gian là 8 giờ tối bảy ngày trước – đó chính là trước hôm tôi từ Bắc Kinh trở về, là thời gian mà tôi uống rượu nếp cùng em gái biện tập trong “Trà mã cổ đạo” cạnh bờ biển Hạm Hải.

Và chính trong giây phút này, trong căn phòng ngủ ở Thượng Hải này, lay động một bóng người màu trắng. Cô ta từ từ bước tới trước cửa sổ nhìn lên đầu dò, đôi mắt trong camera biến dạng như ngọn đuốc, nhìn chằm chằm vào chúng tôi trước màn hình máy tính, khiến Xuân Vũ không kìm chế nổi rung mình một cái.

Tuy khuôn mặt trong hình ảnh camera vừa mờ ảo vừa biến dạng, nhưng tôi vẫn có thể nhận ngay ra cô ta – A Hoàn, không, đó là mắt của Lâm U, ánh mắt phức tạp và u buồn, trong con người cô ta phản chiếu hình ảnh những người đã từng làm hại cô ta, và những người này đều đã mất đi linh hồn từ lâu rồi.

Cô ta đột nhiên lắc đầu rồi cúi đầu ôm lấy vai mình, sau đó ngồi xuống sàn nhà, dáng vẻ giống như trong ki ốt bưu thiếp. Đầu dò chỉ có thể quay được lưng và tóc cô ấy, những sợi tóc đen rối bời, giống như bờm ngựa cái Mông Cổ, hỗn tạp thề trên áo trắng.

Hình ảnh lúc này xuất hiện Tô Thiên Bình, đây e rằng là lần cuối cùng khuôn mặt cậu ấy xuất hiện trong camera. Khuôn mặt này trong camera biến dạng xấu xí, tôi rõ ràng không nhận ra cậu ta còn có hình “người” nào nữa, hình như còn giống ma quỷ hoặc dã thú hơn.

Xuân Vũ cũng khẽ thốt lên một tiếng: “Trời ơi, tôi thật sự không nhận ra cậu ấy nữa rồi!”

“Có lẽ con người trước khi mất đi linh hồn đều có mức độ ‘biến dị’ nào đó?”

Tôi vẫn căng thẳng nhìn vào hình ảnh giám sát, chỉ thấy Tô Thiên Bình cẩn thận rón rén lại gần Lâm U, mắt cậu ta phát ra ánh sáng xanh lét âm u dưới đầu dò – giống như một con sói đục trên hoang nguyên, tôi lập tức liên tưởng tới đôi mắt sâu hun hút như giếng cổ của cậu ta nửa năm trước trong kí ức mình.

Xuân Vũ cũng không kìm chế được hét lên: “Sao Tô Thiên Bình lại biến thành con sói thế này?”

“Sói?”

“Đúng vậy, anh không thấy đây là một con sói to đùng sao?” Xuân Vũ dùng ngón tay run rẩy chỉ lên màn hình, “Còn... còn có cả đuôi nữa này...”

Nhưng tôi không hề nhìn thấy “đuôi” của Tô Thiên Bình, lẽ nào là ảo giác của Xuân Vũ nhìn người thành sói? Hay là ảo giác của tôi nhìn sói thành người?

Rút cuộc là cô ấy điên hay tôi điên?

Không, tôi thực sự không nhìn rõ sinh vật dưới đầu dò kia rút cuộc là cái gì, tôi chỉ có thể dùng ba từ “Tô Thiên Bình” để thay thế cho “nó”.

“Tô Thiên Bình” vòng ra phía sau lưng Lâm U, đột nhiên thò tay ra ôm lấy cô ấy, cảnh tượng này khiến tôi và Xuân Vũ đều không thể ngờ tới. Lâm U lập tức giãy giụa kịch liệt, nhưng “Tô Thiên Bình” vẫn đè lên người cô ấy, đè cô ấy ra sàn nhà. Dưới hình ảnh giám sát mờ ảo, chỉ nhìn thấy cô gái dưới đất đang ra sức phản kháng, một sinh vật quái thai dị dạng đang đè lên người cô ấy, trong miệng còn chảy ra rất nhiều dãi rất bẩn thỉu.

Camera không thể ghi lại âm thanh, bởi vậy những cảnh này đều là hình ảnh câm, cộng thêm hình ảnh mờ ảo gần như đen trắng, cảm giác giống như đang xem một bộ phim câm của thập niên 20, đến cả phụ đề cũng không thấy. Nhưng tai tôi dường như có thể nghe thấy rõ tiếng kêu xé gan xé ruột phát ra từ miệng Lâm U. Hình ảnh cô ấy trong giây phút hoảng sợ và đau khổ này đã xuyên thấu thời gian và màn hình máy tính, in đậm trong trí óc tôi.

Đúng vậy, tôi và Xuân Vũ đều đã kinh ngạc tới độ ngây người ra, Xuân Vũ còn vô thức lùi lại phía sau một bước, lấy tay ôm lấy bờ vai, giống như cô gái trên sàn nhà chính là cô ấy vậy. Cô ấy còn lấy tay bịt tai lại, lẽ nào cô ấy cũng nghe thấy tiếng thét thất thanh từ bảy hôm trước?

Hình ảnh đáng sợ đó vẫn đang tiếp diễn trên màn hình máy tính, mọi thứ trong đầu dò đều biến dạng: “Tô Thiên Bình” đang đè lên người Lâm U, đôi mắt trợn to của Lâm U, và cả phòng ngủ gộp với thế giới này hình như đều đang bị đè bẹp.

Cuối cùng, một vật gì đó rơi ra từ trong cổ áo của Lâm U, “Tô Thiên Bình” nhìn thấy vật đó liền lập tức sợ hãi “nảy” người ra và dần dần hồi phục lại hình dạng con người.

Lâm U từ sàn nhà đứng dậy, tay cô ấy cầm một vật gì đó giống như sợi dây leo, tỏa ra ánh sáng mờ ảo dưới ánh đèn trắng.

“Chiếc nhẫn ngọc!”

Xuân Vũ kêu lên trước tiên. Tôi cúi đầu nhìn lên tay trái mình, đúng vậy, chiếc nhẫn bé nhỏ đó giờ đây đang đeo trên ngón trỏ tay trái tôi.

Vào cái đêm của bảy hôm trước, Lâm U đã đem đưa chiếc nhẫn ngọc trong tay, giống như quả lắc đồng hồ trong tay nhà thơ miên, còn “Tô Thiên Bình” phục hồi lại “hình người” đã sợ hãi tới nỗi hồn xiêu phách lạc.

“Không, cô ta là A Hoàn!”

Tôi nhận ra trong hình ảnh camera, đó chính là ánh mắt của “Hoàn” – nữ vương phục sinh, lạnh lẽo tàn khốc, thấy rõ mọi thứ, khiến người ta run rẩy.

Linh hồn của A Hoàn đã trở lại rồi, tay cô ta đem đưa chiếc nhẫn ngọc, từ từ sát lại gần Tô Thiên Bình.

Giờ thì tới lượt dã thú bắt thú thét lên thất thanh.

Khi Tô Thiên Bình ngoác miệng dưới đầu dò, lộ ra răng nanh trắng nhọn hung ác hơn cả tôi, hình ảnh camera đột nhiên biến thành màu đen sì.

Giống như phim kinh dị đang chiếu tới thời khắc quan trọng nhất thì đột nhiên mất điện, lòng dạ tôi như lửa đốt kiểm tra lại hệ thống giám sát thì thấy phía sau quả thực hết rồi. Có khả năng lúc đó vốn dĩ không ghi hình lại, cũng có thể sau đó bị người ta cắt đi mất.

Tôi thoát khỏi cửa sổ giám sát này, rồi nhìn lại các thư mục giám sát khác, nhưng đều đã không còn gì cả, chỉ còn lại đoạn hình ảnh này.

Tới giờ tôi mới phát hiện ra vẫn còn một phần mềm bất tự động, có thể hẹn giờ để bật một đoạn hình ảnh giám sát. Lẽ nào là A Hoàn đã hẹn giờ trước khi rời khỏi đây, để nó nhảy ra đúng thời điểm đó rồi bật cho tôi xem một lượt?

Kể cả ai hẹn giờ đi chăng nữa, nhưng tôi ít nhất cũng đã biết được sự việc phát sinh trong căn phòng này của Tô Thiên Bình bảy hôm trước – Cậu ta đã đưa A Hoàn (Lâm U) về đây, khi cậu ta nhìn thấy cô gái xinh đẹp đáng thương này, bèn nhân cơ hội cô ấy đang khóc thút thít để mưu đồ vượt rào, dè Lâm U ra sàn nhà để ức hiếp cô ấy. Kết quả là Lâm U đã biến thành A Hoàn, cô ta lấy chiếc nhẫn ngọc của Hoang thôn từ trong người ra, khiến Tô Thiên Bình sợ chết khiếp.

Nhưng tại sao Tô Thiên Bình trong hình ảnh camera lại biến thành một con dã thú? Xuân Vũ nói như đinh đóng cột với tôi, cô ấy nhìn thấy một con sói đục hung ác, có chiếc đuôi dài, mắt lóe xanh, còn có cả răng nanh sắc nhọn khiến người ta khiếp sợ.

Tôi chỉ biết lắc đầu nói: “Có lẽ Tô Thiên Bình là một con sói ẩn giấu rất sâu – ý tôi nói là linh hồn cậu ta. Trước đây chúng ta đều không phát hiện ra linh hồn của cậu ấy, cho rằng cậu ta chỉ là một sinh viên bình thường, nhưng trong hình ảnh ban nãy, tôi lại nhìn thấy một con dã thú háo sắc”.

“Đây chính là linh hồn cậu ấy, một linh hồn háo sắc”.

“Đúng. Và chiếc đầu dò này có lẽ có một sức mạnh đặc biệt nào đó có thể soi ra linh hồn con người trong ống kính biến dạng, và từ đó bại lộ nguyên hình của Tô Thiên Bình khi bắt nạt phụ nữ, phơi bày ra linh hồn dã thú của cậu ta”.

Xuân Vũ run lấy bảy hồi lâu, hình như đột nhiên nhớ ra điều gì đó: “Đúng rồi, nghe nói là hơn một năm trước, khoa của Tô Thiên Bình có một cô gái uống thuốc ngủ tự tử, lúc đó nghe đồn là Tô Thiên Bình đã xâm hại cô ấy, nhưng không ai có chứng cứ gì cả, sự việc đó chẳng mấy chốc đã bị quên lãng. Năm ngoái, khi cả hội chúng tôi tới Hoang thôn, tôi vẫn không biết chuyện đó, vào tháng 3 tôi mới biết chuyện, nếu như hồi đó mà biết, chắc chắn tôi sẽ không tới Hoang thôn cùng cậu ấy đâu!”.

“Ồ, hóa ra cậu chàng này đầy rẫy những gì vết, thật là nhìn không ra cậu ta lại là loại người đấy, vậy mà tôi vẫn phải đi tìm chân tướng nguyên nhân cậu ấy xảy ra chuyện, khiến bản thân mình cũng chìm sâu trong

đó. Vì loại dã thú này quả thật không đáng, biết trước như vậy thì thà để linh hồn cậu ta sớm về trời còn hơn”.

Có lẽ trên thế giới này vẫn còn rất nhiều người giống cậu ta, thảo nào linh hồn họ đều đã bị A Hoàn đem đi. Tôi quay đầu lại nhìn phòng ngủ của Tô Thiên Bình, sự ác cảm chán ghét tự đáy lòng bỗng trào dâng.

Nhưng rút cuộc sao Tô Thiên Bình lại xảy ra chuyện? Trong camera không hề quay lại, chỉ thấy A Hoàn lấy ra chiếc nhẫn ngọc, có trời mới biết được sau đó là chuyện gì.

Đầu óc tôi vẫn mông lung mịt mùng, và thời gian còn lại chỉ còn mười mấy tiếng đồng hồ nữa thôi – đúng 12 giờ đêm hôm nay, sự phục sinh của A Hoàn sẽ kết thúc, cô ấy nhất định phải cướp thêm một linh hồn của ai đó, người đó sẽ là ai? Nhưng bất luận anh ta có tội hay không có tội, tôi đều bắt buộc phải ngăn chặn sự việc này phát sinh.

Vậy là tôi vô thức nhìn đồng hồ, hiện giờ là 8 giờ 30 phút sáng. Tôi đang chạy đua với thời gian mất đi linh hồn, nhưng chết tiệt ở chỗ, tôi thực sự không biết mình nên chạy theo hướng nào.

Ngẩng đầu lên một cái là nhìn thấy màu đỏ trên cửa sổ, tôi lẩm bẩm: “Ngày thứ bảy, cô đã sống tới ngày thứ bảy rồi”.

Khi tôi đang như một con ruồi mất đầu điên cuồng bay lượn vòng tròn thì nghe thấy giọng điệu bình tĩnh của Xuân Vũ: “Đến Hoang thôn đi”.

Đến Hoang thôn?

Mọi thứ bắt đầu từ đó, mọi thứ cũng phải kết thúc từ đó.

Tôi cúi đầu nhìn chiếc nhẫn ngọc trên tay mình nói: “Giống như tôi nửa năm trước? Tuy nói là người nào gây ra rắc rối người đấy phải tự đi giải quyết, nhưng tôi đã từng nói tôi sẽ không bao giờ tới nơi đó nữa, cũng không muốn để bất cứ ai đến đó”.

“Nhưng tình hình bây giờ không như vậy nữa, chiếc nhẫn ngọc đã trở về trên ngón tay anh, ác mộng của Hoang thôn lại giáng xuống đầu, anh chỉ có cách quay trở lại tìm hiểu một lần nữa, có lẽ còn có thể phát hiện ra bí mật của A Hoàn đấy”.

“Bí mật của A Hoàn?” Cảm xúc của tôi lại được khơi dậy, nhưng tôi chỉ lắc đầu nói, “Bây giờ chỉ còn lại mười mấy tiếng đồng hồ, mọi thứ đều đã quá muộn rồi”.

“Vẫn chưa muộn, chỉ cần chúng ta xuất phát bây giờ, trước khi hoàng hôn sẽ tới được Hoang thôn. Cứ cho là ở đó có nguy hiểm tiềm ẩn đi chăng nữa, thì cũng còn hơn ở đây trợn mắt lên nhìn vô ích”.

Những lời này của cô ấy khiến tôi phát ngượng, tôi thần thờ hỏi: “Sao cô lại trở nên dũng cảm như thế?”

Xuân Vũ nhẹ nhàng đáp: “Bởi vì tôi đã từng trải qua sự sợ hãi thấu tận xương tủy”.

Tôi im lặng nhìn vào mắt cô ấy, sau đó quay đầu nhìn ra màn mưa phũ phất phát ngoài cửa sổ, nói như định đóng cột: “Đến Hoang thôn, xuất phát ngay thôi!”

Hai tiếng sau.

Mưa tạnh rồi.

Bầu trời ngoài cửa kính xe vẫn âm u, nhưng cảnh sắc sau mưa hiện lên ủy mị hơn nhiều. Xe khách đường dài đã rời khỏi nội thành, những thửa ruộng vùng ngoại ô mùa đông bao trùm trong hơi nước như một bức tranh thủy mặc.

Chiếc xe khách từ Thượng Hải hướng đến thị trấn Tây Lãnh thành phố K tỉnh Chiết Giang, khoảng hơn 3 giờ chiều thì sẽ tới nơi. Tôi ngồi ở hàng ghế cuối xe, còn Xuân Vũ ngồi ghế sát cửa sổ cạnh tôi.

Ánh mắt tôi nhìn chăm chăm ra phía cửa sổ, lan can cạnh đường cao ốc lao như bay lùi lại phía sau, nhưng tất cả những thứ này đều nhanh chóng mờ ảo, chỉ còn lại khuôn mặt Xuân Vũ bên cạnh cửa sổ. Cô ấy bắt giắc quay lại nhìn tôi, rồi lại quay mặt ra phía cửa sổ.

“Cô đang nghĩ gì vậy?”

Tôi hỏi cô ấy. Trên ngón trỏ tay trái tôi, chiếc nhẫn ngọc đang dần trở nên lạnh lẽo, có lẽ khoảng cách đang gần lại với cổ hương của nó.

Xuân Vũ nghiêng đầu nói: “Đang nhớ lại cảnh tượng mà hơn nửa năm trước, tôi, Hoắc Cường, Hàn Tiểu Phong và Tô Thiên Bình, cũng nhau tới Hoang thôn”.

“Cảnh tượng vẫn vậy mà con người đã đổi thay rồi. Hai bên đường vẫn là ruộng vườn này, còn ba người kia nếu không chết thì cũng đã mất đi linh hồn, hiện giờ cô mới thực sự là người may mắn duy nhất còn sống sót”.

Cô ấy vẫn nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, giọng chán nản nói: “Mọi thứ đều giống như hôm qua, thời gian trôi qua thật nhanh. Trong thời gian đó tôi đã trải qua ‘Địa ngục tầng thứ 19’ rồi, tại sao dưới ngòi bút của những nhà viết tiểu thuyết tôi lại luôn bị thảm đến vậy?”

“Bởi vì cô là vật khác thường mà thần thánh sáng tạo ra – bất cứ tiểu thuyết nào cũng cần phải có một đối tượng để cho độc giả đồng cảm và thương xót, và cô – Xuân Vũ chính là nhân vật đấy”.

“Vậy là trong ‘Trở lại Hoang thôn’ anh đã để tôi theo anh tới Hoang thôn sao?”

Lúc này đây tôi không biết mình đang nói chuyện với danh phận của tiểu thuyết gia, hay là danh phận của nhân vật trong sách: “Ồ, không phải cô kiên quyết muốn tới Hoang thôn sao? Khi chúng ta rời khỏi căn phòng của Tô Thiên Bình, tôi đã muốn cô mau mau quay lại trường học, để mình tôi tới Hoang thôn là được rồi”.

“Không được! Tôi nhất định phải cùng anh, không chỉ vì anh”.

“Bởi vì cô còn muốn nhìn thấy Hoang thôn lần nữa?”

Xuân Vũ bối rối gật đầu: “Đúng. Tuy nơi đó đối với tôi đầy rẫy những khủng hoảng, nhưng đó là nơi đầu tiên đã cho tôi dũng khí, giúp tôi trải qua những đau khổ khốn cùng trong 19 ngày đêm, tôi nghĩ mình cần phải tới đó xem sao”.

Mắt cô ấy cứ hướng mãi về phía cửa sổ, tôi cũng ngại không nói chuyện nữa, nên đành lấy cuốn “Hủy diệt mộng cảnh” ra, lật tới chương 6 trong sách, tên của chương sách này còn đáng sợ hơn, gọi là “Phân tích tinh thần của ác mộng”.

Hứa Tử Tâm tại sao lại thảo luận đi thảo luận lại những vấn đề này trong sách? Lẽ nào bản thân ông ấy cũng là nạn nhân của ác mộng? Có lẽ ông đang âm thầm quan sát tôi từ một chỗ tối nào đó, tôi vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, trên cửa kính thấp thoáng một khuôn mặt xa lạ.

Tôi vội vàng cúi đầu đuổi những suy tưởng đi, trong chương 6 của “Hủy diệt mộng cảnh” Hứa Tử Tâm không tường thuật lại văn minh cổ đại giống phần trước, mà trực tiếp trình bày chi tiết sự lý giải của ông về mộng cảnh:

Mộng là sự giãy giụa vô thức.

Hứa Tử Tâm lại lần nữa nhắc đến kiến giải của ông, nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại sự vô thức – dục vọng mãnh liệt và sự bốc đồng, nếu như chúng muốn đạt tới giai đoạn ý thức, thì bắt buộc phải trải qua hai lần thẩm tra giữa vô thức và tiềm thức, giữa tiềm thức và ý thức. Sự thẩm tra này do tự thân và siêu thân hoàn thành.

Dục vọng và sự bốc đồng trong vô thức tượng trưng cho sức mạnh của bản năng, bởi vậy nó chứa đựng năng lượng to lớn, tuy liên tiếp gặp phải những áp lực từ chúng ta, nhưng luôn rục rịch, ẩn giấu trong bóng tối. Trong lúc ngủ, công năng của siêu thân sẽ giảm đi rất nhiều, dục vọng của vô thức sẽ thông qua việc nằm mơ để giải phóng ra ngoài, bởi vậy trong mộng cảnh của chúng ta thường có rất nhiều bóng tối và những điều đáng sợ.

“Mộng là sự đạt được của nguyện vọng” – đây chính là khái quát kinh điển của Sigmund Freud đối với bản chất của mộng trong “Phân tích giấc mơ”, và “Mộng là sự giãy giụa vô thức” lại là quy nạp kinh điển của Hứa Tử Tâm về đặc tính của mộng trong “Hủy diệt mộng cảnh”.

Tiếp theo đó, Hứa Tử Tâm trình bày chi tiết về mộng càng khiến tôi thêm hồn xiêu phách lạc, chiếc nhẫn ngọc trên ngón trỏ tay trái hình như cũng đang thất lạc...

Mộng có thể được khống chế không?

Sức mạnh bên ngoài có thể khống chế mộng không? Tôi cho rằng có thể được. Sức mạnh này dưới một số điều kiện nào đó sẽ trở nên vô cùng lớn mạnh, thậm chí có thể tạo ra ác mộng hủy diệt mạng sống của con người – đây chính là “sự kiện ác mộng giết người” trong truyền thuyết!

Trên thực tế, trong văn hiến cổ đại, thực sự có ghi chép về ác mộng giết người, chỉ là những ghi chép này thường bị người ta coi là truyền thuyết hoặc là vu thuật. Nhưng nghiên cứu “tâm lý học thần bí” đương đại đã chứng minh: thông qua loại phương thức trung gian đặc biệt nào đó, ví dụ như ngôn ngữ, văn tự, âm nhạc, hình ảnh... phạm là tất cả những việc hoặc vật có tác dụng ám thị tâm lý, đều có thể có tác dụng khống chế cá thể mộng cảnh.

Khi loại mộng cảnh bị khống chế này xuất hiện, thì sẽ sản sinh ra hiệu quả của tính hủy diệt, bởi vì – hủy diệt mộng cảnh, chính là hủy diệt nhân loại.

“Hủy diệt mộng cảnh, chính là hủy diệt nhân loại?”

Tôi không kìm chế được nên đã đọc thành tiếng câu này khiến Xuân Vũ lo lắng quay đầu lại: “Anh đang nói gì thế?”

Xe khách đường dài tiến vào địa phận Chiết Giang, cảnh sắc ngoài cửa sổ cũng có chút biến đổi, chỉ có bầu trời vẫn âm u dìm thường, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Cô báo ác mộng có thể giết người không?”

Câu nói này rõ ràng cũng đã chạm tới ác mộng của Xuân Vũ, cô ấy cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu, đáp: “Đúng vậy, Hoắc Cường và Hàn Tiểu Phong là một ví dụ”.

“Cô có còn nhớ cơn ác mộng mơ thấy sau khi trở lại Thượng Hải không?”

“Không, tôi không nhớ gì cả”.

Nhưng tôi lắc đầu, lạnh lùng nói: “Cô đã ép mình phải quên đi giấc mơ đó, thực ra giấc mơ đó luôn ở trong lòng cô, chỉ là bị cô cất trong một chiếc tủ nhỏ nào đó, và cô thì quên mất chiếc tủ đó ở góc nào trong phòng. Nhưng nhất định có một ngày cô sẽ tìm ra chiếc tủ đó, trong giây phút cô mở cánh tủ ra, thì chính là thời khắc ác mộng trở lại”.

Sắc mặt Xuân Vũ trở nên trắng bệch, cô ấy quay đầu đi: “Đừng có ép tôi nữa, tôi thừa nhận tôi là người thiếu cảm giác an toàn”.

Sao tôi hà tất phải ép cô ấy nhỉ? Trên thế giới này còn có rất nhiều người thiếu cảm giác an toàn, họ cả đời đều không nhớ nổi ác mộng mà mình đã từng mơ thấy, nhưng ác mộng đó thực sự đã từng tồn tại.

Xe tiếp tục lao đi như bay trên đường cao tốc Thượng Hải – Hàng Châu, khuôn mặt trên kính cửa sổ đó hình như càng lúc càng xa lạ.

Tôi cúi đầu nhìn đồng hồ, bây giờ là 12 giờ trưa, cách thời khắc cuối cùng vẫn còn 12 tiếng đồng hồ...

4 giờ chiều, bên ngoài cửa sổ hiện lên những dãy núi âm u trùng điệp, dưới chân núi lác đác những thửa ruộng lúa nước và mái nhà nông thôn, một thị trấn nhỏ sầm uất đang cận kề trước mắt. Xuân Vũ mím mím môi nói: “Chúng ta đến rồi!”

Đây chính là bến cuối cùng của tuyến xe khách này – thị trấn Tây Lạnh thành phố K.

Lúc này, hai chân tôi tê cứng, cảm giác như nửa thân dưới đã không còn thuộc về tôi nữa, chỉ biết khó nhọc đứng lên. Không khí vùng núi sau cơn mưa thuần khiết lạ thường, sống cả đời ở cái chốn Thượng Hải âm u bức bí, rất hiếm khi được hít thở không khí như thế này, tôi vừa xuống xe cái là hít lấy hít để từng luồng không khí ở đây.

Mọi thứ trước mắt đều vẫn như cũ. Đây là lần thứ ba tôi tới thị trấn Tây Lạnh, mỗi lần tới, tôi đều nhìn thấy những cảnh tượng khác nhau, và tâm trạng mỗi lần cũng không giống nhau. Lần đầu tiên đến với Hoang thôn thần bí trong truyền thuyết là mang theo sự hiếu kỳ và hưng phấn, giống như đi thám hiểm vậy;

lần thứ hai lại đem theo sự buồn bã nặng nề, hy vọng là sẽ gặp lại Tiểu Chi; còn tâm trạng lần này thì ngũ vị thập cảm, khủng hoảng, thấp thỏm, buồn bã, hoài niệm, phần nộ đều trộn lẫn vào nhau, không biết rằng có xảy ra phản ứng hóa học ký hiệu nào không.

Tôi giơ tay trái của mình lên, chiếc nhẫn ngọc màu xanh non tỏa ra ánh sáng mờ ảo, hiện lên rực rỡ đi, thường dưới bầu trời thị trấn Tây Lạnh. Tôi giúp Xuân Vũ xách túi đi trước. Duyên hải Chiết Giang là vùng nông thôn giàu có nhất Trung Quốc, ở đây dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, khắp nơi đều thấy những công xưởng nhỏ và nhà cao tầng, gần như không mang bóng dáng của Hoang thôn.

May mà tôi đã không viết ra trong sách thành phố K rút cuộc nằm ở đâu, nếu không thì những người sau khi đọc “Quán trọ Hoang thôn” đi tìm kiếm Hoang thôn khắp nơi, nhất định sẽ bất chấp tất cả ào ào đổ tới đây, không biết chừng còn đem lại những cơ hội kinh doanh bất ngờ cho thị trấn Tây Lạnh cũng nên, đến lúc đó họ sẽ hận hay là cảm ơn tôi nhỉ?

Xuân Vũ giục tôi đi nhanh hơn, bởi thời gian A Hoàn để lại cho tôi chỉ còn lại không tới 8 tiếng đồng hồ nữa, đây là thời gian biểu có thể dùng đầu ngón tay đếm được.

Chúng tôi ăn tạm đồ ăn vặt bên đường coi như bữa tối, tiếp đó đi ngang qua mấy thôn xóm, khó khăn lắm mới tìm thấy một chiếc xe tới Hoang thôn. Đây là một chiếc công nông tàn tạ thê thảm, sắp tới Hoang thôn để chở một chuyến giấy vàng mã, tuy mọi người đều rất kiêng kỵ thứ này nhưng tôi và Xuân Vũ vẫn phải bắt chấp để lên xe.

Xe rời khỏi thị trấn Tây Lạnh, lắc lư trên con đường nhỏ giữa thôn xóm, Xuân Vũ chau mày giống như bị say xe. Nửa tiếng đồng hồ sau, xe tiến đến một đoạn đường núi hoang vu, cảnh vật xung quanh hoàn toàn khác với ban nãy, không còn nhìn thấy núi xanh và ruộng vườn nữa, chỉ còn lại vài bụi cây thấp lè tè.

Bác tài nói ở đây chính là nơi đầu gió, gió biển thổi lên đem theo thành phần muối nên đã biến nơi đây thành vùng đất phèn hoang vu.

Khi leo lên một dốc cao, biển đổi đột nhiên đập vào tầm mắt chúng tôi – biển màu đen.

Đúng vậy, biển đang ở dưới dốc núi cách đây vài cây số, mây đen lúc hoàng hôn tôn lên đường bờ biển giống như một bức tranh sơn dầu mờ ảo mà trĩu nặng.

Hoang thôn tọa lạc giữa biển và nghĩa trang.

Chiếc nhẫn ngọc trên ngón trỏ tay trái lại thít chặt thêm một vòng, sự đau đớn trên ngón tay khiến tôi không dám nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa sổ xe nữa.

Mười mấy phút sau, khi Xuân Vũ không ngừng khê cần nhằn, chiếc xe cà tàng đã chạy xuống con đường dốc một cách mạo hiểm dị thường, rút cuộc đã dừng lại trước cổng Hoang thôn trước khi trời tối.

Khởi nguồn của mọi đau buồn và khủng hoảng Hoang thôn.

Tôi và Xuân Vũ vội vàng nhảy xuống xe, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy là tấm bia đá to lơ lửng trên cao, bốn chữ to kiểu chữ khải văn bắt mắt như thuở nào, tôi khê đọc bốn chữ này lên: “Trinh Liệt Âm Dương”.

Dưới ánh mặt trời còn sót lại trước khi màn đêm buông xuống, tấm bia đá đổ bóng lên người chúng tôi, giống như điềm báo những số phận nào đó không thể chạy thoát. Đây là tấm bia đá tiết hạnh được hoàng đế Gia Tĩnh triều Minh ngự giá ban tặng lúc đó Hoang thôn có một vị đỗ tiến sỹ, làm quan lớn trong triều đình, để biểu dương tiết hạnh của mẹ ông, đích thân hoàng đế đã tự tay viết bốn chữ to: “Trinh Liệt Âm Dương” rồi ngự giá ban tặng tấm bia này. Vị tiến sỹ năm đó chính là tổ tiên của Âu Dương Tiểu Chi.

Khi tôi đi đến đứng dưới tấm bia đá này, Xuân Vũ thần thờ dừng lại bất động, cô ấy quay đầu nhìn biển phía đông. Ngoài bãi đá và vách núi cheo leo, những con sóng lớn đen sì đang không ngừng xô bờ, phát ra tiếng kêu khiến người ta run sợ.

“Đi thôi”.

Xuân Vũ run rẩy gật đầu, theo tôi tiến vào ngôi làng tên gọi là Hoang thôn.

Đây là một con đường mãi mãi không bao giờ bị lãng quên. Trong thôn là rất nhiều những ngôi nhà cổ, ở giữa là những con ngõ nhỏ ngoằn ngoèo, nhà cửa hai bên đường đều đóng cửa kín mít, gần như không thấy một bóng người, giống như vừa mới xảy ra một việc đặc biệt gì vậy.

Xuân Vũ bỗng dừng khẽ nói: “Anh biết không? Tôi hiện giờ đang nhớ tới bộ phim ‘Cuộc phiêu lưu của Chihiro’ vào thế giới linh hồn” 1 của Hayao Miyazaki”.

Thực ra tôi cũng nghĩ tới “Cuộc phiêu lưu của Chihiro vào thế giới linh hồn”. Chihiro theo cha đi qua một đường hầm tối đen như mực, phát hiện ra một công viên giải trí khổng lồ, bên trong mọi thứ đều toàn vẹn nhưng lại không một bóng người, tới khi trời tối thì xảy ra một loạt chuyện bất thường...

Chúng tôi đi dọc mang theo những suy tưởng, rồi rẽ vào ngã rẽ cuối cùng trong con hẻm, trước mặt chính là ngôi nhà cổ Tiến Sỹ Đệ, nơi ở của dòng họ Âu Dương ở Hoang thôn, cũng chính là nơi Tiểu Chi đã sinh ra và lớn lên.

Kể từ sau khi Tiểu Chi và cha mẹ của cô ấy rời khỏi thế giới này, ngôi nhà cổ Tiến Sỹ Đệ đã đóng cửa, không biết giờ đây thế nào rồi.

Trước khi trở lại chốn xưa, lòng tôi thấp thỏm không yên, luôn cảm giác sẽ có việc gì đó ngoài ý muốn xảy ra. Tôi quay đầu lại nhìn Xuân Vũ thì chỉ nhìn thấy đôi mắt long lanh u buồn của cô ấy, đôi mắt đó hiện lên đây về kỳ dị trong màn đêm đang từ từ buông xuống.

Cuối cùng chúng tôi rẽ vào ngã rẽ đó, nhìn thấy Tiến Sỹ Đệ phía cuối ngõ.

Màn đêm Hoang thôn buông xuống rồi...Đêm

Tiến Sỹ Đệ chết rồi.

Cảnh tượng trong cơn ác mộng thực sự xảy ra, giây phút đó cơ thể tôi giống như bị một luồng điện chạy qua, tôi lùi lại nửa bước, khụy ngã bên cạnh bức tường.

Xuân Vũ cũng khẽ thốt lên một tiếng: “Trời ơi!”

Nói chính xác hơn, tôi nhìn thấy “thi thể” của Tiến Sỹ Đệ, một “thi thể” bị đốt cháy.

Đống đổ nát – trước mắt là một đống đổ nát, giống như vừa bị ném bom rải thảm vậy, ngôi nhà cổ “đỉnh viện thâm thâm thâm kí hứa” 2 trước đây đã không thấy nữa rồi, chỉ còn lại từng đống tường đổ nát.

Cổng tòa nhà cao cao giờ chỉ còn sót lại hai chiếc cột trống trơn, trên đỉnh cột vẫn còn lại vết tích bị lửa thiêu.

Tôi và Xuân Vũ bước qua thềm cửa còn sót lại của Tiến Sỹ Đệ, vẫn còn có thể loáng thoáng nhận ra khu nhà thứ nhất, “Nhân Ái Đường” cổ kính, chỉ còn lại ba vách tường cô độc, bức chân dung và tấm biển của tổ tiên gia tộc Âu Dương đều đã hóa thành tro bụi, trên mặt đất la liệt gạch ngói và những cột gỗ bị thiêu cháy.

Càng đi vào trong, cảnh tượng càng thê lương, tôi đã từng ở trên căn gác gỗ trong căn gác thứ hai sau nhà, giờ thì nó đã biến thành một đống tro vụn rồi. Tôi chỉ biết ngược lên căn gác hư vô trong không trung, tưởng tượng ra mấy đêm khắc cốt ghi tâm đó. Dù vậy, tôi vẫn cố chấp chạy tới bãi đổ nát, hy vọng có thể phát hiện ra thứ gì đó bên trong, nhưng ngoài gạch ngói tan nát ra chẳng còn lại thứ gì cả, còn tấm bình phong bốn cảnh sơn mài đời Thanh, ngẫm tới thì chắc cả Yên Chi trong đó cũng chìm trong lửa rồi cũng nên.

Cẩn thận bước qua đống đổ nát của căn gác gỗ, chúng tôi tới sân sau Tiến Sỹ Đệ. Ở đây cũng thảm hại như vậy, đỉnh viện cổ xưa đã không còn tồn tại nữa, cây hoa mai rực rỡ cũng biến thành u hồn, chỉ còn lại miệng giếng cổ vẫn quật cường sống sót.

Tôi lập tức lao tới bên miệng giếng thì ngửi thấy mùi hôi thối giống như mùi của xác chết phân hủy từ đáy giếng xộc lên, không biết là súc vật nào chết cháy rồi bị quẳng xuống giếng. Nhìn không thấy đáy giếng sâu, miệng giếng nước chết đó phải chăng còn như một con mắt đang chăm chăm nhìn, xoáy vào tôi?

Đột nhiên, một bàn tay đặt lên vai, tôi bỗng hồn xiêu phách lạc, quay đầu lại thì chỉ nhìn thấy một đôi mắt buồn trong đêm tối.

“Tiểu Chi?”

Tôi bắt giặc thốt ra cái tên này.

Hồn ma trở về?

Nhưng tôi lại nghe thấy giọng của Xuân Vũ: “Là tôi mà, anh sao thế?”

Âm thầm cười đau khổ, tôi bối rối đứng thẳng người dậy bên miệng giếng: “Không có gì”.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong sắc đêm không nhìn thấy mặt trăng nhưng bầu trời lại ngập tràn ánh sao, bầu trời toàn sao băng thần bí này dường như cũng đang thổ lộ điều gì đó.

Rời khỏi sân sau Tiến Sỹ Đệ, quay trở lại sân thứ hai, dãy nhà hai bên đều đã hóa thành tro bụi. Tôi rút đèn pin ra, lao lên một đồng đồ nát, ra sức đào bới đồng gạch ngói giống như tìm báu vật vậy.

“Anh đang làm gì thế?”

“Địa cung!” khuôn mặt tôi trong màn đêm chắc là cũng có chút đáng sợ. “Cô quên rồi sao, cửa vào địa cung chính là ở dưới căn phòng này”.

“Đúng, tôi nhớ lúc đó chính là ở vị trí này, trong tường chắc là có giấu gian mật thất, tôi chạy vào đó vì không cẩn thận còn ngã nhào xuống dưới”.

Nói xong cô ấy xoa xoa ngực, giống như bị rơi xuống địa cung thật vậy. Đúng, địa cung của hàng ngàn năm trước đang ở dưới chân chúng tôi, nhưng bên trên lại phủ một tầng gạch ngói, hơn nữa toàn bộ đều đã bị thiêu cháy hoàn toàn không có cách nào tìm thấy cửa vào địa cung.

Xem ra dùng sức người không thể đào lên được, trừ khi dùng tới máy ủi của công trường xây dựng. Cứ coi như bây giờ bắt đầu ra sức đào bới, không màng tới việc khác đi chẳng nữa thì cũng không kịp. Kim giờ trên đồng hồ đã chỉ tới 8 giờ đúng, tôi chỉ còn lại 4 tiếng đồng hồ, xem ra thời khắc cuối cùng cũng sắp tới rồi.

Lẽ nào cửa địa cung cũng đã bị lửa thiêu rụi? Gạch ngói và đất cát từ trong phòng rơi xuống đã bịt kín mắt cửa vào, có lẽ mọi người sẽ không tìm được đường thông xuống địa cung được nữa?

Tôi hoang mang đứng trên địa cung mà không biết vào bằng cửa nào, giống như người đánh cá năm nào xâm nhập vào rừng hoa đào dưới ngòi bút của Đào Uyên Minh, khi anh đi ra khỏi vùng đất thần kỳ này, thì đã không có cách nào tìm thấy đường quay trở về nữa.

Hoang thôn trong bóng đêm giống như loài dã thú đang ngủ say, tôi quay đầu lại nhìn những đoạn tường hoang phế, giống như đang ở trong một di tích cổ đại nào đó.

“Tiến Sỹ Đệ rút cuộc đã gặp phải sự trừng phạt gì mà lại xảy ra biến cố này?”

“Thật là không thể tưởng tượng nổi – khởi điểm của ác mộng đã bị ngọn lửa hủy diệt”. Xuân Vũ dùng đèn pin soi lên đồng gạch ngói trên mặt đất nói: “Chắc là bị đốt cháy chưa được bao lâu đâu?”

Tôi chỉ biết thở dài: “Không biết là do người phóng hỏa đốt hay là tự nhiên cháy nữa”.

Đột nhiên, có tiếng gọi vang lên sau lưng: “Là người hay là ma?”

Trong hoàn cảnh này mà nghe thấy âm thanh đó quả là khiến người ta không lạnh cũng phải run lập cập, tôi sợ hãi quay đầu lại thì mắt liền bị chiếc đèn pin đối diện làm lóa lên một cái. Xuân Vũ vội vàng nép sau lưng tôi, dùng tay chặn luồng sáng lại, lớn tiếng hỏi: “Ai?”

Một giọng nói vang vọng cất lên sau ánh đèn chói mắt: “Là người à?”

Tôi hơi hoảng sợ: “Phí lời, không phải người mà lại biết nói à?”

“Ma cũng biết nói đấy!”

Âm thanh đó lạnh lùng nhường vậy, giống như đang thẩm vấn phạm nhân.

Rút cuộc, ánh sáng đó tiến tới trước mặt tôi, lộ ra một khuôn mặt đàn ông ngoài 50 tuổi, người này có một đôi mắt cảnh giác như chim ưng trên núi, bí hiểm hết như Hoang thôn thần bí này. Ông ấy cẩn thận quan sát tôi và Xuân Vũ, sau đó lại gần bên cạnh tôi ngửi ngửi: “Ồ, là mùi người!”

Nghe thấy câu này sao mà khó chịu, tôi cau có nói: “Không phải mùi người, lẽ nào mùi mà?”

Người đàn ông cười lạnh lùng một tiếng: “Ừm, mùi ma - ở Hoang thôn chẳng có gì lạ, tôi thường gặp cô hồn dã quỷ.”

“Ông nói ông từng nhìn thấy ma?”

“Ở Hoang thôn này, ‘thấy ma’ là chuyện như cơm bữa”.

Lẽ nào người dân Hoang thôn đều có năng lực đặc biệt khác thường, đều có thể nhìn thấy u hồn lượn lờ trong bóng đêm? Bây giờ tôi mới chú ý tới giọng nói tiếng phổ thông mang khẩu âm Chiết Giang của ông ấy, chứ không phải là tiếng địa phương vô cùng khó hiểu của dân bản địa, tôi thăm dò: “Xin hỏi, bác cũng tới Hoang thôn thám hiểm sao?”

“Cái gì mà thám với chả hiểm, tôi là chủ nhiệm ủy ban thôn”.

Chủ nhiệm ủy ban thôn? Cũng chính là trưởng thôn mà trước đây người ta thường nói rồi, thảo nào có thể nói tiếng phổ thông, khuôn mặt và đôi mắt uy nghiêm thực sự có thể khiến người ta kính trọng.

“Trưởng thôn, ở đây rút cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh hỏi về Tiến Sỹ Đệ? Thật là gây tội hơn một tháng trước vào một đêm, ngôi nhà cổ này đột nhiên lửa ngút trời cháy bùng bùng lên, toàn thôn dân đều chạy ra cứu hỏa nhưng cũng không thể giữ lại được ngôi nhà cổ mấy trăm năm này, và nó đã bị thiêu rụi như thế này đây!”

“Đã tìm ra nguyên nhân cháy chưa ạ?”

Trưởng thôn lắc lắc đầu, chỉ xuống đất nói: “Có lẽ chỉ có ma mới biết được”.

Lúc này Xuân Vũ đã từ phía sau lưng tôi bước ra nói chuyện: “Trưởng thôn, bác có biết trước khi Tiến Sỹ Đệ bị cháy, Hoang thôn đã từng xảy ra chuyện gì đặc biệt không?”

“Chuyện đặc biệt thì chưa từng xảy ra, còn người đặc biệt thì có một người tới”.

Tôi lập tức cảm thấy tò mò: “Người đặc biệt, ai vậy?”

“Một cô gái khoảng 20 tuổi, cô ấy tới Hoang thôn vào lúc hoàng hôn, đúng lúc đó tôi đang ở cổng thôn nên liền chặn cô ấy lại hỏi vài câu, cô ấy nói chỉ đến Hoang thôn tham quan. Tôi còn khuyên cô ta nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không thì sẽ xảy ra chuyện phiền phức như người ta thường đồn đại”.

“Ý bác nói là lời nguyện của Hoang thôn – bất cứ ai xâm nhập vào Hoang thôn vài ngày sau cũng đều sẽ chết?”

“Kiểu như thế, nhưng cô gái đó vẫn không hề động lòng, thanh niên bây giờ thật là không nghe lời người già”.

Tôi nghĩ thầm, ông mới hơn 50 tuổi, sao lại tự nhận mình là người già? Chắc là thôn dân ở đây 50 tuổi đã được coi là già rồi cũng nên.

“Đến đây nói chuyện đi”. Trưởng thôn đưa chúng tôi tới chân tường, vừa nói chuyện vừa có thể tránh được gió rét mùa đông. Ông tiếp tục kể: “Không thể ngờ chính trong đêm hôm đó Tiến Sỹ Đệ lại xảy ra hỏa hoạn. Sau đó, chẳng ai nhìn thấy cô gái đó nữa, khả năng là cô ta đã bỏ đi trước khi xảy ra chuyện, cũng có khả năng cô ấy bị thiêu cháy thành tro bụi trong đại hỏa rồi cũng nên”.

“Nếu như bị thiêu chết thì chắc chắn sẽ để lại xác”.

“Nếu như bị vùi trong đồng gạch ngói, cộng thêm thịt nát xương tan thì cũng khó mà tìm thấy được”.

Lúc này tôi bỗng vô thức nhìn lên đồng hoang phé, không biết chừng dưới chân tôi đang chôn vùi hài cốt của ai đấy. Tôi lập tức lắc lắc đầu phủ định giả tưởng đáng sợ này, bởi vì trong lòng tôi lướt qua một cái tên – lẽ nào là cô ta?

Không, mong là không phải người đó. Nhưng tôi vẫn lấy từ trong cặp ra một xấp bưu thiếp, tôi đã lấy chúng từ trong ngăn kéo của Tô Thiên Bình trước khi lên đường, bên trên có in khuôn mặt của u hồn A Hoàn.

Tôi đưa bưu thiếp cho trưởng thôn, ông ấy dùng đèn pin cỡ đại soi lên xem tỉ mỉ rồi nói: “Không sai, chính là cô gái này!”

Quả nhiên là A Hoàn (Lâm U), ảnh cô ta để lại trên bưu thiếp đã phát huy tác dụng to lớn. Giờ thì tôi đã có thể xác thực rồi, hơn một tháng trước cô ta đã tới Hoang thôn, và chính trong cái đêm mà cô ta tới Hoang thôn, ngôi nhà cổ Tiến Sỹ Đệ đã bị hỏa hoạn, thiêu sạch trơn cả mấy căn gác của ngôi nhà cổ này.

Khi tôi đang cúi đầu ngẫm nghĩ thì Xuân Vũ đột nhiên chen lời: “Lúc đó, cô ấy có nói cô ấy tên là gì không ạ?”

Trưởng thôn gãi gãi đầu: “Không nói, nhưng hình như tôi đã từng gặp cô gái này”.

“Lúc nào?”

“Để tôi nghĩ lại xem nào – chắc là khoảng ba năm trước? Đúng rồi, chính là ba năm trước, tôi nhớ là có hai cha con tới Hoang thôn”.

Tôi bỗng có chút bồn chồn: “Hai cha con?”

“Ừm, người cha tự xưng là giáo sư đại học, đến từ Thượng Hải, nhìn khoảng ngoài 40 tuổi, con gái hình như khoảng 17, 18 tuổi, để tôi nhớ lại đã...”, trưởng thôn lại cúi đầu, hình như đầu óc không còn nhớ nổi nữa rồi, “Đúng, tôi nhớ là giáo sư đó họ Hứa”.

“Hứa Tử Tâm!”

Cái tên này lập tức thốt ra khỏi miệng, tôi suýt chút nữa gọi cả tên trường đại học S, còn cả cuốn “Hủy diệt mộng cảnh” nữa.

Xuân Vũ vội vàng tiếp lời: “Vậy thì con gái của ông ấy có phải là Lâm U không?”

Tôi lại dùng đèn pin soi lên tấm bưu thiếp, tự mình lẩm bẩm nói: “Quả nhiên chính là cô ta – Lâm U”.

Trưởng thôn vốn không biết tên của Lâm U. Sắc mặt ông trong đêm đông càng trở nên đáng sợ, giống như cô hồn dã quỷ trong đồng hoang phế của ngôi nhà cổ này, ông tiếp tục hồi tưởng lại: “Lúc đó tôi nhớ rất rõ, bởi vì giáo sư Hứa Tử Tâm trực tiếp tìm đến tôi, hỏi thăm tôi về truyền thuyết cổ xưa của quán trọ Hoang thôn, anh ta nói anh ta tới đây để khảo sát vụ... cổ đại gì đó”.

Ông ấy không hiểu nghĩa của từ này, thế nên ngừng lại giữa chừng không nói tiếp, tôi vội vàng giúp ông ấy bổ sung: “Văn hóa vụ thuật”.

“Đúng. Tôi đã kể lại cho anh ta nghe mấy truyền thuyết về Yên Chi, thậm chí là cả truyện vợ thê trong Tiến Sỹ Đệ, anh ta rất hứng thú với những chuyện này”.

“Thế còn cô gái thì sao? Ý cháu nói là con gái của giáo sư Hứa”.

Ký ức của trưởng thôn cũng đã rõ nét hơn: “Cô ấy có một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng đôi mắt lại khiến tôi có chút khiếp sợ, hình như đó không phải là mắt người, mà giống mắt động vật hay mắt ma hơn, tôi không thích đôi mắt đó”.

Hình dung mắt con gái như thế này khiến Xuân Vũ cũng có chút mất tự nhiên, giống như trưởng thôn đang nói cô ấy vậy.

Nếu như “Trở lại Hoang thôn” quay thành phim, ngay lúc này đây tôi sẽ có thể quay người lại phía máy quay phim và đọc ra đoạn lời thoại sau:

“Bây giờ, chúng ta có thể biết được rằng, ba năm trước Lâm U và Hứa Tử Tâm – cha cô đã cùng nhau tới Hoang thôn. Các quý vị khán giả thân mến, bạn đã đoán ra được kết quả chưa?”

Trưởng thôn mím mím môi: “Họ không những từng đến Hoang thôn, mà còn sống trong Tiến Sỹ Đệ”.

“Tiến Sỹ Đệ? Ba năm trước Tiểu Chi và cha của cô ấy chắc chắn là vẫn còn sống chứ nhỉ?”

“Gì, cậu cũng quen Tiểu Chi sao?”

Hồng rồi, tôi không muốn bị lộ thân phận của mình đâu, nếu không thì những người dân Hoang thôn nhất định sẽ hận tôi tới tận xương tủy. Tôi chỉ biết bối rối cười cười nói: “Hồi Tiểu Chi còn họ ở Thượng Hải, bọn cháu đã từng có duyên gặp nhau vài lần”.

“Ôi, cô gái này chết thật đáng tiếc quá”. Trưởng thôn là một người vô cùng dễ bộc lộ cảm xúc, bất cứ tâm tình gì cũng đều thể hiện trên mặt, nghe giọng ông gần như sắp khóc tới nơi, “Đúng rồi, mùa đông năm đó đúng dịp Tiểu Chi về nhà nghỉ tết, chính cô ấy và cha cô đã ở trong Tiên Sỹ Độ tiếp đãi cha con Hứa Tử Tâm từ Thượng Hải tới”.

“Tôi hiểu rồi! Thảo nào cô ta nói ba năm trước cô ta đã quen biết Tiểu Chi rồi, Lâm U quen thuộc với Hoang thôn, ngẫm lại chắc chắn còn vượt xa cả tôi mới đúng”.

“Có lẽ trên thế giới này, còn có cả những người khác cũng đã từng tới Hoang thôn cũng nên?”

Trưởng thôn có vẻ hết kiên nhẫn: “Thôi, cô cậu đã xong chưa? Muộn thế này rồi mà không sợ gặp ma à? Nếu như các cô cậu không chê thì tới nhà tôi nghỉ qua đêm nhé”.

Sau đó, ông chỉ về một ngôi nhà hai tầng bên cạnh, cửa sổ trên gác vẫn đang sáng đèn.

Tôi đang định theo trưởng thôn đi về bên đó thì bỗng nhớ ra thứ trí mạng nhất – thời gian. Bây giờ đã là 9 giờ hơn rồi, cách thời khắc cuối cùng chỉ còn lại 3 tiếng đồng hồ.

Không, tôi lập tức lắc lắc đầu nói: “Trưởng thôn, có thể để bọn cháu ở lại đây một mình một lúc được không?”

Trưởng thôn lẩm bẩm một câu “thần kinh”, sau đó vẫy vẫy tay nói: “Được thôi, đến đêm lúc nào cũng có thể tới sân sau nhà tôi, tôi để hé cửa cho cô cậu”.

Sau đó ông xách đèn rời khỏi đây, vừa đi vừa lẩm bẩm, có lẽ ông coi những người thành phố chúng tôi là mấy kẻ dở hơi cũng nên.

Dưới màn đêm mờ ảo của Hoang thôn, chỉ còn lại tôi và Xuân Vũ, cô ấy vô thức sát lại gần tôi. Tôi quay đầu lại nhìn đồng hoang phê của Tiên Sỹ Độ, thấp thỏm bất an nói: “Xuân Vũ, cô không cần phải ở lại với tôi đâu, về nhà cùng với trưởng thôn đi”.

Cô ấy quả quyết đáp lại: “Không, tôi không muốn đi đâu cả. Tôi muốn tận mắt nhìn thấy thời khắc cuối cùng, để xem giây phút đó rút cuộc sẽ xảy ra chuyện gì”.

“Được thôi, nhưng tôi không muốn ở lại trên đồng cỏ nát Tiên Sỹ Độ này”.

Vội vàng ra khỏi con ngõ ngoằn ngoèo trong Hoang thôn, ánh đèn pin soi sáng con đường nhỏ trước mặt, dẫn chúng tôi trở lại cổng Hoang thôn.

Tám bia đá cổ xưa vẫn oai nghiêm chầm chầm nhìn chúng tôi, tôi kéo Xuân Vũ đi qua phía dưới tám bia đá, tới một bãi đất trống rộng rãi nơi cổng thôn, xung quanh đều là cánh đồng bát ngát hoang vu, phía xa xa chính là biển đen hung tợn.

“Xem ra giống như sa mạc của bán đảo Sinai 3 trong Kinh Thánh”.

Tôi lại ngẩng đầu lên nhìn tám bia đá sừng sững oai nghiêm, ánh đèn pin dù thế nào cũng không thể soi được lên chữ khắc trên đó, chỉ có thể nhận thấy đường viền của tám bia đá.

Xuân Vũ chớp chớp ánh mắt long lanh trong đêm tối, cô ấy khẽ nói: “Được – chính ở chỗ này đi, để chúng ta cùng nhau chờ đợi giây phút cuối cùng nhé”.

Lời của cô ấy càng kiên cường bạo dạn thì lại càng khiến tôi cảm thấy tuyệt vọng và không biết nương tựa vào đâu. Gió biển trong đêm đen gào thét qua bãi hoang, vang lên những âm thanh đuối bắt, may mà chúng tôi đều mặc áo khoác rất dày, đã “vũ trang” từ đầu tới chân.

Lúc này, điện thoại của tôi đã mất sóng, đèn đóm của Hoang thôn cũng gần như tắt hết, chỉ có nhà của trưởng thôn là vẫn le lói ánh đèn. Cảm giác giống như đang ở trong một thời đại khác, hoàn toàn cách biệt

với thế giới bên ngoài. Không sai, biển này, thôn này, núi non hoang vu này, thậm chí cả sao sáng trên bầu trời, đều không phải là vĩnh hằng cổ xưa không hề biến đổi đó sao?

Và cứ như vậy nhẹ nhàng qua đi, thời khắc 12 giờ đêm càng lúc càng gần rồi, tôi thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng đập của kim giây trong đồng hồ. Bỗng nhiên, lòng tôi không còn lo lắng nữa, giây phút này dường như đã được định sẵn trong số phận, Xuân Vũ cũng im lặng ngẩng nhìn lên bầu trời, dường như có ai đó đang trút bầu tâm sự với cô ấy trên đó.

Cô ấy có nhớ đến Cao Huyền không nhỉ?

11 giờ đêm rồi, tôi có thể nghe thấy lòng mình đang đếm ngược, đột nhiên cảm thấy đốt ngón tay lại trở nên đau nhức, vậy là tôi từ từ gợn tay lên, chiếc nhẫn ngọc tỏa ra ánh sáng âm u dưới ánh trăng.

“Bầu trời đẹp quá!”

Xuân Vũ thốt lên, cô ấy dường như đã quên mất mình đang ở chốn nào, say sưa với bầu trời đầy sao trên đỉnh đầu. Tôi vẫn nhìn chiếc nhẫn ngọc, trong tầm mắt tôi thời khắc này, nó đã hòa với bầu trời làm một, giống như dải ngân hà cong cong trong chòm sao rực rỡ.

Đúng vậy, ngân hà không phải cũng là một phần của “Hoàn” sao?

Ngón trở trên tay trái gần như tê cứng rồi, dường như ngón tay này không thuộc về tôi, mà trở thành một phần của bầu trời sao, bị chiếc nhẫn ngọc đưa lên ngân hà xa xăm.

Nếu như tôi đứng trên cao nhìn xuống thế giới này, vậy thì bề mặt trái đất cũng là một “Hoàn” nho nhỏ, còn mô hình vận hành của 9 hành tinh xoay quanh hệ mặt trời thực ra cũng là do rất nhiều “Hoàn” con hợp thành một “Hoàn” mẹ khổng lồ. Và cả hệ ngân hà rực rỡ cũng chính là “Hoàn” khổng lồ, vô số hệ hành tinh giữa vũ trụ đều đang nhấp nháy trong thời khắc này, thậm chí cả vũ trụ cũng đều là một “Hoàn siêu khổng lồ”.

Dưới bầu trời sao thần bí của Hoang thôn cổ xưa, trước thời khắc cuối cùng mà phán xét giáng xuống, tôi gơ cao chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay lên, nhớ lại định nghĩa về vũ trụ - vũ trụ là sự tổng hòa của hiện tượng vật chất, là sự tổng hợp giữa thời gian và không gian.

Giả định vũ trụ chính là một “Hoàn”, vậy thì không gian bên cạnh chúng ta cũng là một “Hoàn”, thậm chí thời gian trôi qua hàng tỷ năm nay cũng là một “Hoàn”.

Hình tượng của “Hoàn” là tuần hoàn vô hạn, vậy thì không gian và thời gian của chúng ta cũng có thể tuần hoàn, không quan tâm tới điểm đầu cũng không quan tâm tới điểm cuối, hoặc có thể nói là khởi điểm cũng là trung điểm, trung điểm cũng là khởi điểm, chúng ta có thể tới một điểm bất kỳ từ một điểm bất kỳ trên “Hoàn”. Nếu như cũng vì thời gian như “Hoàn”, thì trên lý thuyết chúng ta có thể từ năm nghìn năm trước tới hiện tại, cũng có thể từ hiện tại trở về năm nghìn năm trước, chỉ là vận động theo các phương hướng khác nhau trên “Hoàn” mà thôi.

Đột nhiên, trước mắt tôi hiện lên từng cảnh tượng trong quán trọ Hoang thôn, chỉ cần đeo chiếc nhẫn ngọc này lên là tôi có thể nhìn thấy – thời gian đang chuyển động lặp lại trên “Hoàn”, có thể đưa tôi đi khám phá bí mật của khoảng thời gian nào đó trong không gian cố định.

Chiếc nhẫn ngọc chính là then chốt để thực hiện chuyển động lặp lại đó.

Trong giây phút tôi suy tư nghĩ ngợi, trên không trung lướt qua vài vệt sao sáng, có lẽ là mưa sao băng của chòm sao nào đó. Vậy là một cảm giác lạnh buốt thấu tận xương tủy xuyên thấu qua chiếc nhẫn ngọc lan tảo khắp cơ thể tôi.

12 giờ đêm.—————

1“Cuộc phiêu lưu của Chihiro vào thế giới linh hồn”: tên tiếng anh là Sprites Away, phim hoạt hình Nhật Bản đoạt giải Oscar năm 2002 – ND. 2“Đỉnh viện thâm thâm thậm kị hứa”: một câu thơ nổi tiếng trong bài thơ “Bướm yêu hoa” của nhà thơ đời Tống – Âu Dương Tu, đại ý là “Đỉnh viện sâu hun hút, không biết đâu là điểm cuối”. 3Bán đảo Sinai: là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập, nơi có ngọn núi Sinai, được coi là vùng đất linh thiêng trong Kinh Thánh – ND.

10. Chương 10: Ngày Cuối Cùng

Sáng sớm

Tôi tin.

12 giờ đêm là thời khắc phán xét cuối cùng trong ngày.

Ai sẽ bị phán xét có tội?

Có lẽ là tất cả mọi người.

Đêm của Hoang thôn.

Giờ là 0 giờ 01 phút của ngày thứ 8 sau khi trở về, tôi nghe thấy linh hồn trong thân ác mình đang hỏi: “Tôi có còn không?”

Thân xác tôi đáp lại: “Đúng vậy, anh vẫn còn”.

Linh hồn nói: “Tôi không muốn rời xa anh”.

Thân xác nói: “Tôi cũng vậy”.

Linh hồn hỏi: “Phán xét kết thúc chưa?”

Thân xác đáp: “Phán xét vĩnh viễn không bao giờ kết thúc”.

Linh hồn hỏi tiếp: “Phán xét bắt đầu chưa?”

Thân xác đáp: “Phán xét bắt đầu từ lâu rồi”.

Linh hồn tiếp tục hỏi: “Ngày cuối cùng đã tới chưa?”

Thân xác đáp: “Không có ngày cuối cùng, bởi vì không có ngày đầu tiên”.

Vậy là, linh hồn nhặt lấy một bông hoa, đặt lên môi hôn, nói: “Cảm ơn bạn, tôi sẽ mãi mãi yêu bạn”.

Đêm nay không phải là ngày cuối cùng.

Đột nhiên, một cảm giác rất dị thường truyền lên ngón tay tôi, chiếc nhẫn ngọc dường như đã tự sống lại, từ từ trôi tuột trên ngón trỏ của tôi.

Hình như vùng đất Hoang thôn có sức mạnh mời gọi mãnh liệt với nó, khiến nó nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Giây phút này, vệt đỏ đùn lóe sáng trong bóng tối, tôi chỉ cảm thấy ngón tay thoải mái hơn rất nhiều, rồi lập tức quỳ xuống nhặt chiếc nhẫn ngọc lên.

“Nó tự nhiên... tự nhiên rơi xuống rồi”. Xuân Vũ cũng hét lên vô cùng kinh ngạc, cô ấy không thể không chạm vào chiếc nhẫn, sau đó Xuân Vũ xúc động hỏi tôi: “Anh không sao chứ?”

Tôi nhẹ nhàng đáp lại cô ấy bằng giọng điệu tràn đầy sự biết ơn: “Yên tâm đi, linh hồn tôi vẫn còn đây”.

“Anh xem, mặt bên chiếc nhẫn là cái gì kia?”

Xuân Vũ soi đèn pin thẳng vào chiếc nhẫn ngọc, vừa vặn soi lên hoa văn mặt bên trong “Hoàn” – đây là những hoa văn vô cùng mảnh dẻ, giống như những khắc họa trên những đồ ngọc khác, và cũng chỉ có thể nhìn thấy khi ở trong bóng tối dùng đèn pin soi vào. Nếu như chiếc nhẫn ngọc đeo trên ngón tay người, thì chắc chắn không thể nhìn thấy những hoa văn này.

Dưới tấm bia đá “Trinh Liệt Âm Dương” trong thời khắc nửa đêm này, tôi nhìn chăm chú vào những hoa văn trong chiếc nhẫn ngọc, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao, không biết đó là chòm sao hay hệ sao gì, cảm giác giống như một “Hoàn” khổng lồ.

Có lẽ từ góc độ thần bí hơn mà nói, “Hoàn” tượng trưng cho hành tinh nào đó chưa được biết tới ngoài giải ngân hà, và tổ tiên của Âu Dương gia ở Hoang thôn, cũng chính là vương tộc sáng tạo ra văn minh Cổ Ngọc quốc Lương Chử, nghe nói chính họ là “người ngoài hành tinh” đầu tiên đổ bộ lên bờ biển này, tôi nghĩ có khả năng họ đến từ thế giới “Hoàn” đó, trải qua chẳng đường đặng đặng gian khổ vượt hành tinh, từ hành tinh “Hoàn” xa xôi ngoài giải ngân hà đến với hoang nguyên của Trái Đất.

Dưới đây là những suy luận của bản thân tôi – người của hành tinh “Hoàn” vốn có nền văn minh cao độ, vốn dĩ đã sở hữu những sức mạnh nào đó mà người Trái Đất cảm thấy đó là những sức mạnh thần kỳ. Họ dựa vào sức mạnh này để sáng lập ra nền văn minh Cổ Ngọc quốc huy hoàng rực rỡ tại vùng Giang Nam sáu nghìn năm trước, còn mỏ ngọc giấu trong lòng đất của Trái Đất đã được họ chọn làm tải thể tin tức văn minh. Nhưng họ rút cuộc cũng chỉ là nạn dân rơi xuống và ở lại Trái Đất, hy vọng sớm muộn tới một ngày nào đó có thể trở về cố hương, vậy là họ chọn ra một miếng ngọc thạch thần kỳ nhất, chạm khắc thành hình dạng chiếc nhẫn rồi khắc bản đồ đường đi và số liệu hành tinh vào mặt bên trong chiếc nhẫn, hoặc là biểu thị vị trí của hành tinh “Hoàn” xa xôi. Thông qua chiếc nhẫn ngọc thần bí này, có thể chỉ đạo hậu duệ của “Hoàn” xuyên qua vũ trụ mệnh mang, tìm thấy đường trở về nhà trong hàng tỷ năm ánh sáng.

Lẽ nào “Hoàn” là một loại bản đồ chòm sao? Bởi vậy nó mới ở trong văn minh Lương Chử cổ xưa, chiếm hữu địa vị cao thượng và thần bí tới cao, cũng chính bởi vậy mà nhẫn ngọc mới đeo trên ngón tay của nữ vương thần thánh nhất, sau này lại trở thành thánh vật truyền đời của gia tộc. Trải qua thời gian hàng ngàn năm trôi đi, “Hoàn” giờ đây đang ở trong tay tôi và cũng trở về dưới chân tấm bia tiết hạnh của Hoang thôn.

Vậy là, tôi lại lần nữa giơ cao “Hoàn” lên, nhắm thẳng nó về phía bầu trời sao, trôi dạt trên trái đất hàng ngàn năm qua, nhà của nó rút cuộc ở đâu đây?

0 giờ 30 phút.

Giới hạn bảy ngày đã qua rồi, nữ vương phục sinh có còn sống không?

Tôi nắm chặt chiếc nhẫn ngọc trong lòng bàn tay, đi xuống một dốc núi bên ngoài thôn.

Xuân Vũ đi theo tôi hỏi: “Anh đi đâu?”

“Đưa nó về nhà”.

“Anh nói ai?”

Trong bóng đêm đặc quánh, tôi từ từ quay đầu lại: “Hoàn”.

Tôi cầm đèn pin tiến về phía trước, cẩn thận dò dẫm trên con đường nhỏ trên núi, Xuân Vũ cũng đành miễn cưỡng đi theo tôi lên núi.

Ánh sao rực rỡ trên bầu trời, nhưng đất trời Hoang thôn vẫn thê lương tiêu điều. Chúng tôi vất vả trèo lên dốc núi cao, gần như không còn nhìn thấy thôn xóm dưới chân núi, chỉ còn lại một vùng mệnh mông tối đen khắp bốn bề, phía xa xa chính là đại dương vô bờ bến.

Lần theo ký ức nửa năm trước, tôi men theo một dốc núi còn hoang vu hơn, chiếc nhẫn ngọc bị tôi nắm trong tay gần như nóng ran lên, gió đông buốt giá lướt qua bên tai, phát ra những âm thanh hun hút đáng sợ.

Thời khắc này tôi không còn sợ hãi bất cứ điều gì nữa, hình như cả Xuân Vũ cũng bị tác động bởi tôi, cô ấy bước nhanh hơn theo tôi.

Cuối cùng, tôi dò dẫm lên được một vách núi dựng đứng cheo leo, chỉ cần bước thêm một bước nữa là sẽ rơi xuống đáy vực thăm thẳm, biển đang gào thét thẳng đứng dưới chân vài chục mét, sóng biển trong đêm tối phát ra âm thanh khiến người ta khiếp sợ.

“Thật ra anh muốn làm gì thế?”

Xuân Vũ kéo chặt lấy vạt áo tôi, cô ấy lo lắng sợ tôi lỡ chân rơi xuống dưới.

Khóe miệng tôi mỉm cười: “Đừng sợ, tôi có thể tự lo được, cô cũng cần phải lo cho bản thân chứ”.

Sau đó, tôi đứng thẳng người, đối diện với biển đêm đen sì. Ngân hà “Hoàn” vình hằng không bao giờ đổi thay đang lấp lánh trên đầu tôi, giống như gõ ra một nhóm mật mã trên bầu trời sao, mang theo cả vị mặn mòi của gió biển thổi vào mắt tôi, khiến cho nước mắt tôi như sắp tuôn trào.

Tôi hít một hơi thật sâu, giống như có cảm giác bay lên. Tôi giơ cao tay trái, chiếc nhẫn ngọc cuộn chặt trong lòng bàn tay tôi.

“Về nhà thôi, Hoàn”.

Sau khi khẽ thốt lên câu nói này, tôi dồn lực ném chiếc nhẫn ngọc trong lòng bàn tay về phía bên dưới vách đá.

Một ngôi sao băng lướt qua trên bầu trời tối đen.

Biển dưới vách núi lóe lên một ánh sao.

Vĩnh biệt nhé, Hoàn.

Biển hung tợn mở rộng lồng ngực khổng lồ, tức khắc nuốt chửng lấy chiếc nhẫn ngọc nhỏ bé.

Nó sẽ chìm sâu dưới đáy biển cạnh Hoang thôn hoặc là bị sóng cuốn xô đập vào bờ đá vỡ vụn, thịt nát xương tan hay là bị thủy triều đưa tới bến bờ nào đó của Thái Bình Dương?

Không một ai biết nơi trở về của nhẫn ngọc, nhưng tôi tin rằng hủy diệt chính là điều nó mong muốn.

Đúng vậy, tôi nhìn thấy chiếc nhẫn ngọc cười lạnh lùng trong nước biển, tôi nghe thấy nó hát trong bóng đêm...

Sinh ra bao nhiêu lần thì chết đi bấy nhiêu lần. Sinh một lần không dư, chết một lần không thiếu. Tử chính là diệt sinh, sinh chính là diệt tử.

Trong đêm tối, tôi không nhìn thấy rõ khuôn mặt của Xuân Vũ, chỉ cảm nhận được cô ấy tóm chặt lấy tôi, như bị cảnh tượng này làm cho sững sờ chết lặng. Nhưng chẳng mấy chốc Xuân Vũ đã trấn tĩnh trở lại, khẽ thì thầm bên tai tôi: “Anh làm đúng đấy”.

Khi tôi gạt đầu ngược nhìn lên bầu trời sao, hình như có tiếng sáo du dương vọng lại từ rặng núi phía xa xa...

Tôi quay đầu lại hướng về phía dãy núi hoang vu, tất cả đều bị bao phủ bởi bức rèm đêm tối dày đặc, nhưng tôi tin rằng tiếng sáo đó tồn tại, tôi cũng biết rằng u hồn đó đang vẫy gọi kết cục này.

Nhất định nó đã nhìn thấy rồi.

Tiếng sáo tiếp tục bay bổng trong đêm tối Hoang thôn, nhưng vẫn chưa tới lúc tàn cuộc.

Quay đầu lại đối diện với biển lớn, lần nữa từ biệt chiếc nhẫn ngọc.

Sau đó, tôi và Xuân Vũ cẩn thận leo xuống vách núi, dùng đèn pin soi đường, cảm giác dễ chịu hơn lúc leo lên rất nhiều.

1 giờ sáng.

Rút cuộc cũng đã về tới dưới chân tấm bia tiết hạnh, trong lòng lại cảm thấy mong lung và trống rỗng lạ thường, Xuân Vũ giục nói: “Ày, không tới nổi ngủ lại ở Hoang thôn chứ?”

Đúng rồi, trưởng thôn không phải mời chúng tôi tới nghỉ đêm ở nhà ông sao? Quả nhiên, tôi nhìn thấy ánh đèn duy nhất còn sáng ở Hoang thôn, đó chắc là nhà của trưởng thôn rồi?

Chúng tôi vội vàng chạy vào Hoang thôn, lần theo ánh đèn trong đêm tối tìm thấy một khoảnh sân. Trưởng thôn quả nhiên đã để hè cửa cho chúng tôi. Sau khi vào sân, chúng tôi gõ cửa ngôi nhà nhỏ, trưởng thôn khoác áo đi ra dẫn chúng tôi vào nhà, ông xếp cho tôi ngủ ở căn phòng tầng một, vợ trưởng thôn dẫn Xuân Vũ lên căn phòng trên tầng hai.

Trong căn phòng thoáng thoảng mùi đất của trưởng thôn, tôi vừa nằm xuống gối là liền ngủ thiếp đi, hình như vẫn còn tiếng sáo đang bay lượn trong mơ màng.

Ngủ ngon, các bạn...Sáng

Tôi cứ ngỡ rằng mình sẽ mơ thấy “Hoàn”, nhưng tôi lại không mơ thấy cô ta (nó), thậm chí là cả Tiểu Chi mà tôi kỳ vọng cũng không xuất hiện.

Đây là đêm đầu tiên trong mấy tháng nay tôi không nằm mơ.

7 giờ sáng, tôi mơ mơ màng màng mở mắt, hình như ngửi thấy một mùi mẩn mẫn, đây là mùi thường ngửi thấy gần biển.

Lúc này tôi mới ý thức được mình đang ở Hoang thôn, nằm trong phòng nhà trưởng thôn, những gì xảy ra đêm qua lại hiện lên rõ nét trước mắt tôi.

Đột nhiên, tôi lo lắng sờ lên tay trái mình, trên ngón trỏ chẳng còn gì cả, chiếc nhẫn ngọc đã thật sự rời xa tôi.

Sau khi ngủ dậy tôi phát hiện trưởng thôn đã chuẩn bị bữa sáng cho chúng tôi từ sớm, cháo nóng bốc hơi nghi ngút ăn kèm với dưa muối của người dân Hoang thôn khiến tôi húp lấy húp để sau cả đêm đói bụng.

Sắc mặt Xuân Vũ xem ra cũng khá hơn nhiều, hình như cô ấy đã thay đổi quan điểm về Hoang thôn.

Sau khi ăn sáng xong, chúng tôi tạm biệt vợ chồng trưởng thôn, vội vàng rời khỏi ngôi làng cổ kính này, khi ra tới đầu thôn, tôi khẽ hỏi Xuân Vũ: “Đêm qua cô có nằm mơ không?”

Cô ấy sững sờ một lúc, sau đó lạnh lùng đáp: “Có mơ”.

Chắc là không phải mơ thấy “Hoàn” đâu nhỉ? Nhưng tôi vẫn thử hỏi thăm dò: “Cô mơ thấy ai?”

“Cao Huyền”.

Câu trả lời này nằm ngoài sự tưởng tượng của tôi, nhưng trong tình hình và tâm lý lúc này, tôi không biết nên nói gì, chỉ biết gật gật đầu.

Ra khỏi tấm bia đá tiết hạnh, phía đông chính là biển đen mênh mông. Bờ biển lúc sớm mai mịt mù trong sương khói, những dốc núi phía tây kín mít những ngôi mộ. Trong bóng tối đêm qua vốn không nhìn thấy bia mộ, giờ thì đã rõ nét dị thường, tiếng sáo lúc nửa đêm chắc cũng được vọng ra từ những ngôi mộ này.

Buổi sáng không có xe tới Hoang thôn, chúng tôi chỉ biết dựa vào đôi chân. Đi trên con đường núi trơn trượt không có lấy một ngọn cỏ, quay đầu nhìn lại Hoang thôn và ngón tay trở trống trơn, đột nhiên thấy buồn man mác, tận sâu đáy lòng còn buồn rầu hơn.

Tạm biệt Hoang thôn, tạm biệt “Hoàn”, tạm biệt Tiểu Chi.

Trong sương khói mịt mù sớm mai, tôi và Xuân Vũ cực nhọc đi bộ hơn một tiếng đồng hồ, chân của chúng tôi giống như sắp gãy cả ra, cuối cùng thì cũng có thể leo lên một chiếc xe hướng tới thị trấn Tây Lân, lắc lư chở chúng tôi về thị trấn.

Cuối cùng cũng đã trở lại thị trấn Tây Lân, cái tên này thật nên thơ, chỉ cách Hoang thôn một dãy núi, mà giống như từ địa ngục trở lại nhân gian vậy.

Có độc giả đoán rằng cái tên “thị trấn Tây Lân” lấy từ trong tiểu thuyết Salem’s Lot 1 của Stephen King, trên thực tế tôi chưa từng đọc qua cuốn sách này (kể cả xem phim). “Tây Lân” vốn là một cái tên Trung Quốc hóa, nguồn gốc đến từ Chiết Giang, nếu mọi người có hứng thú thì có thể đoán xem.

Chiếc nhẫn ngọc đã bị tôi ném xuống biển. Bây giờ đối với tôi mà nói, nghi hoặc lớn nhất chính là A Hoàn (Lâm U) – giới hạn bảy ngày đã qua, cô ta còn sống hay đã chết? Tôi có thể tìm thấy tung tích của cô ta không nhỉ? Tất cả những điều này rút cuộc là vì cái gì?

Tôi bắt buộc phải nhanh chóng trở về Thượng Hải, chúng tôi đành phải ở lại thị trấn Tây Lân đợi đến buổi chiều.

Giờ là 9 giờ sáng, tôi và Xuân Vũ đi loay quanh trong thị trấn, không ngờ vừa mới rẽ một cái trên đường là đã nhìn thấy một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Đây là một con đường cổ được lát đá xanh, hai bên đều là những ngôi nhà cũ kĩ quét vôi với mái ngói màu xanh đen, có những quán trà, quán rượu, quán cơm cổ kính, chắc là đáng vẽ của thị trấn Tây Lạnh 100 năm trước.

Chúng tôi đi vào một quán trà cổ, gọi hai chén trà nóng. Vừa mới ngồi xuống chưa được bao lâu, người trong quán trà đã càng lúc càng đông, đa số đều là những ông lão bà lão tóc bạc phơ, họ ngồi vây quanh những chiếc bàn, hình như đang chờ đợi điều gì đó xuất hiện.

Bỗng nhiên, một giọng nữ lạnh lạnh cất lên từ sau tấm rèm trong quán trà, tiếp đó lướt qua một bóng phụ nữ mặc cổ trang, đó là chiếc áo gấp nếp theo hoa thường thấy trong ca kịch Côn Khúc 2, phía dưới là một chiếc váy màu xanh, trên tay còn tung cả ống tay áo thướt tha. Hóa ra là hát ca kịch địa phương, tuy mặt cô ấy hóa trang nhàn nhạt, tóc được bới thành kiểu hoa trà, nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra tuổi tác của cô ấy không còn trẻ, chắc tầm ngoài 30 tuổi.

Những ông lão bà lão bên cạnh bắt đầu vỗ tay, trong quán trà này chỉ có hai thanh niên – tôi và Xuân Vũ hơi cảm thấy hơi ngại.

Tiếp đó người phụ nữ bắt đầu hát, nhưng ngay câu đầu tiên đã khiến tôi ngỡ người ra giống như gà gổ.

Tôi nghe thấy tiếng hát của A Hoàn (Lâm U).

Không sai, miệng cô ấy hát ra chính là giọng hát này, nói chính xác hơn là ca kịch của một địa phương nào đó, đằng sau còn có vài bộ lão kéo đàn nhị đệm cho cô ấy, tiếng sáo và tiếng tiêu cất lên du dương, tôn lên giai điệu bay ra từ miệng cô ấy.

Đây chính là tiếng hát trí mạng của A Hoàn (Lâm U). Ngay từ lần đầu tiên nghe thấy trong DV của Tô Thiên Bình, nó đã khắc sâu trong trí não tôi. Lần thứ hai nghe thấy tiếng hát này trong phòng Tô Thiên Bình, tôi gần như hồn xiêu phách lạc. Tôi tuyệt đối không thể nghe nhầm.

Trong đầu tôi vừa nhớ lại tiếng hát của A Hoàn (Lâm U), bên tai vừa văng vẳng ca kịch cổ xưa của thị trấn Tây Lạnh. Người phụ nữ vừa hát kịch vừa bước những bước khoan thai ngón tay hoa lan trang nhã uyển chuyển, và cả ánh mắt, cả sự biểu cảm đó cũng đậm vẻ cổ điển. Tuy nghe không hiểu ca từ của cô ấy, nhưng tôi tin rằng cô ấy đang hát về một truyền thuyết cổ xưa nào đó...

Màn ca kịch này biểu diễn khoảng một tiếng đồng hồ, người phụ nữ hát kịch liền vội vàng lui vào cánh gà, các bộ lão trong quán trà dường như vẫn còn ngây ngất, có lẽ đây chính là thú giải trí quan trọng nhất của họ.

Tôi không thể không hỏi một ông lão ngồi bên cạnh: “Thưa bác, đây rút cuộc là kịch gì vậy ạ?”

“Tử dạ ca”.

Ông lão trả lời tôi bằng giọng Chiết Giang đặc sệt, thần thái lúc nói chuyện thật rạng rỡ, dường như vẫn đang đắm chìm trong ca từ cổ xưa.

Cái tên này đã từng quen thuộc với tôi, tôi cúi đầu lẩm bẩm nói: “Tử dạ ca – Đúng rồi, tôi còn nhớ hình như Lý Bạch cũng đã từng viết Tử dạ ca”.

“Thực ra ‘Tử dạ ca’ vốn không phải là thơ, mà là tình ca của một cô gái”.

Xuân Vũ đột nhiên nói thêm vào, ánh mắt có chút buồn bã.

“Sao cô lại biết?”

Cô ấy hình như đã thuộc lòng về nó: “‘Tử dạ ca’ xuất hiện đầu tiên trong các Nhạc phủ thời Nam triều, cái tên này được đặt theo tên của cô gái Tử Dạ đời Tấn, giai điệu ca khúc rất bi ai, đến nước ma quỷ trong gia đình giàu sang quyền thế Vương Kha Phù thời Đông Tấn cũng phải cảm động mà hát câu ca này. Ngoài ra còn có ‘Tử dạ từ thời ca’... đều là một thể loại của ‘Giang Nam ngô thanh’ trong ‘Nam triều thanh thương khúc’. Không chỉ có Lý Bạch, Nam Đường Lý Hậu Chủ cũng đã lấy ‘Tử dạ ca’ làm tên ca khúc”.

Tôi thốt lên: “Oa, Xuân Vũ cô giỏi thật đấy”.

Đến cả ông lão của thị trấn Tây Lân cũng vô cùng ngạc nhiên trước Xuân Vũ, ông không ngừng gật đầu tán thưởng.

“Không có gì, gần đây tôi đang đọc ‘Nhạc phú thi tập’, nghe thấy ba chữ ‘Tử dạ ca’ này tự nhiên thấy rất quen. Đáng tiếc, bất luận là Ngô thanh ca, Tây Châu khúc hay là Giang Nam thần huyền khúc’ đi nữa, thì giai điệu của chúng đã thất truyền từ lâu rồi, chúng ta chỉ biết ca từ nhưng lại không biết hát thế nào”.

Tôi lập tức hỏi ông lão bên cạnh: “Bác ơi, bác có biết ‘Tử dạ ca’ ở đây bắt đầu có từ khi nào không ạ?”

“Tử dạ ca lâu đời lắm rồi, không một ai biết về niên đại khởi nguồn của nó, truyền thuyết kể lại rằng cô gái Tử Dạ đời Tấn chính là tổ sư của loại kịch này, còn có chuyên giai mệnh danh rằng nó chính là hóa thạch sống trong lịch sử ca kịch Trung Quốc”. Bô lão này rõ ràng cũng rất am hiểu văn hóa, thảo nào Chiết Giang vốn là nơi xuất thân của nhiều văn nhân, chỉ là khẩu âm của ông thực sự rất khó nghe, “Nhưng do tiếng địa phương của các vùng Chiết Giang khác nhau, rất nhiều thể loại kịch nhỏ chỉ có thể lan truyền trong địa phương, rời khỏi bản huyện là không ai nghe hiểu cả, bởi vậy ‘Tử dạ ca’ chỉ mãi mãi như cô con gái lớn lên trong khuê các thâm sâu, không ai biết đến”.

Xuân Vũ gật gù nói: “Rõ ràng là di sản văn hóa rồi”.

“Sau Dân Quốc, ‘Tử dạ ca’ đã bị suy thoái, đến năm 1949 thì chỉ còn lại một lớp ca kịch, được chính phủ cải tạo thành đoàn kịch huyện. Mấy chục năm trước đoàn kịch xảy ra hỏa hoạn, đa số diễn viên đều bị chết cháy, ‘Tử dạ ca’ cơ bản cũng tuyệt chủng rồi”.

“Thế kịch bản này chúng cháu vừa xem thì sao ạ?”

“Do còn lại đĩa hát lưu lại từ những năm 60, sau đó có người dựa vào đĩa hát và ca từ trước đây học theo, đáng tiếc là đã không còn chính tông nữa”.

Nghe tới đây lòng tôi bỗng bừng sáng, có lẽ nút thắt cuối cùng cũng đã được tháo gỡ rồi. Tôi lập tức cảm ơn bô lão, kéo Xuân Vũ ra khỏi quán trà đông đúc.

Cô ấy khẽ cầu nhàu: “Anh làm cái gì thế?”

Tôi không trả lời ngay, mà tìm tới một nơi yên tĩnh, móc điện thoại ra gọi vào số của Lâm U, nhưng tôi chỉ nghe thấy “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy”.

Xuân Vũ nghi ngờ nhìn tôi: “Anh tìm Lâm U?”

Tôi “ừm” qua loa một tiếng.

“Không, anh không thể tìm thấy cô ta nữa đâu”.

Câu nói này đè nặng lên tim tôi, giống như mây đen đang bao trùm lấy thị trấn Tây Lân.

Đợi mãi tới trưa, chúng tôi ăn bữa trưa trong thị trấn rồi lên xe khách đường dài trở về Thượng Hải.

Vẫn là ngồi phía sau xe, Xuân Vũ mệt mỏi nhắm nghiền mắt lại, tựa vào cửa sổ ngủ thiếp đi. Còn tôi thì lại lấy cuốn “Hủy diệt mộng cảnh” ra, tên tác giả Hứa Tử Tâm trên bìa sách đập vào mắt tôi.

Xe khách từ từ rời khỏi thị trấn Tây Lân, núi non xanh mướt hai bên đường dần dần lùi lại phía sau, sự trống trải trong lòng cũng càng lúc càng mãnh liệt.

Hành trình dài miên man lại bắt đầu rồi...

Tạm biệt, Tây Lân.Đêm

7 tiếng đồng hồ sau.

Bên ngoài cửa sổ xe lại là bầu trời đêm rực rỡ đèn hoa xanh đỏ của Thượng Hải, núi non xanh mướt của thị trấn Tây Lân và biển của Hoang thôn dường như đã trở thành kí ức của một thời khắc khác, trước mắt chỉ có con đường Hằng Phong rộng thênh thang, và còn cả những tòa nhà cao to sừng sững phía xa xa.

Ra khỏi bến xe khách đường dài, tôi không ngừng co duỗi chân tay. Xuân Vũ ngủ trên xe cả buổi chiều, tinh thần hình như có tốt hơn đôi chút.

Chúng tôi ăn vội chút đồ ngoài bến xe, Thượng Hải trong màn đêm thôi thúc tôi nhanh chóng hành động, Xuân Vũ chán nản nói: “Thế rốt cuộc bây giờ anh muốn thế nào?”

“Chúng ta đi tìm Lâm U!”

Không đợi Xuân Vũ trả lời tôi đã gọi một chiếc tắc xi, đưa cô ấy tới căn hộ mà Lâm U thuê.

8 giờ tối, chúng tôi đã tới khu dân cư này, một lần nữa trở lại căn hộ có vẽ trên cánh cửa.

Xuân Vũ chưa từng tới đây, cô ấy cẩn thận quan sát mọi thứ xung quanh rồi thì thào nói: “Lâm U ở trong đó sao?”

Tôi vẫn không mở lời mà nhắc chấu hoa trước cửa, quả nhiên phát hiện ra khóa nhà dưới đáy chấu.

Sau khi dùng chìa khóa mở cửa thì thấy mọi thứ trong căn hộ đều chẳng có gì thay đổi, vẫn như lần trước tôi tới đây. Một bên là căn phòng màu đen của Lâm U, một bên là căn phòng màu trắng của A Hoàn – khi cô ta là Lâm U, cô ta sẽ ở trong căn phòng bên trái, khi cô ta là A Hoàn, cô ta sẽ ở trong căn phòng bên phải, giống như hai người bạn cùng thuê chung một nhà, chỉ có điều họ không bao giờ đồng thời xuất hiện, bởi vậy không biết gì về nhau.

Cô ta còn có thể ở đâu vậy?

Tôi cúi đầu đi đi lại lại mấy bước, rồi kéo Xuân Vũ ra khỏi căn hộ này, xuống dưới lầu gọi một chiếc tắc xi đi về hướng con phố nhỏ kín mít những quán bar.

Trên đường đi Xuân Vũ không ngừng hỏi tôi đang nghĩ gì trong lòng, nhưng vẻ mặt của tôi trầm tư giống như đêm đen vậy, không nói lấy một lời.

20 phút sau, chúng tôi tới quán bar có cửa kính sát đất, Xuân Vũ có vẻ không hề thích những chỗ như thế này, cô ấy không muốn vào nên đã đứng ngoài cửa đợi tôi.

Tôi lao như bay vào trong, tách những gã nửa say nửa tỉnh ra và tìm thấy trưởng ca mà tôi quen, cậu ta liền thu ngay lại nụ cười rẻ tiền, vội vàng hỏi: “Ê, tối hôm trước anh đưa Lâm U đi đâu vậy?”

Đúng rồi, tôi nhớ lại cái đêm mà Lâm U bỗng nhiên ngất xỉu trong quán bar khiến ở đây náo loạn hết cả lên, sau đó tôi đưa cô ta tới bệnh viện.

Tôi có chút bối rối trả lời: “Cô ấy không quay lại sao?”

“Không, từ sau cái đêm mà anh đưa cô ấy đi, cô ấy không xuất hiện thêm lần nào nữa, gọi điện thoại cũng toàn tắt máy”.

“ô, cảm ơn cậu”.

Tôi không thể nói thêm điều gì nữa, lập tức chui ra ngoài. Nhưng tay trưởng ca hình như vẫn chưa muốn buông tha nên đã đuổi theo tôi ra tới tận ngoài cửa.

Không ổn – Tôi lao ra khỏi quán bar, kéo Xuân Vũ chạy về phía bên kia đường, sau lưng vang lên tiếng gào thét chửi rủa của tay trưởng ca.

Xuân Vũ vẫn chưa hiểu đầu cua tay nheo gì cả nên hỏi: “Người đó định làm gì thế?”

“Hắn say rồi!”

Nói xong chúng tôi chạy vào một con ngõ nhỏ hẹp, con ngõ tối thui khiến Xuân Vũ trở nên lo lắng: “Anh muốn đi đâu?”

Trong bóng tối, tôi lạnh lùng trả lời: “Địa ngục!”

Xuyên qua con ngõ dài ngoằng thì chính là dãy phố vắng hoe lạnh lẽo đó, ki ốt bưu thiếp cá tính ở ngay trước mặt.

Xuân Vũ hiểu ra rồi: “Đây chính là nơi phát hiện ra u hồn bưu thiếp?”

“Đúng”.

Tôi nhìn ngó xung quanh, gió lạnh từ góc phố cuộn lại khiến người ta bất giác rùng mình. Tôi chậm chậm sang đường, mở cửa ki ốt bưu thiếp.

U hồn không có đây.

Ki ốt trống hươ trống hoắc, đến cả bưu thiếp trong kỳ vọng cũng không thấy đâu.

Tôi thất vọng ra khỏi ki ốt, quay đầu hướng về bầu trời đêm thành phố, mơ màng cảm thấy có gì đó đang nhảy múa.

“Cô ta rút cuộc ở đâu?”

Xuân Vũ đã bị tôi dày vò đủ rồi, cô ấy cười đau khổ nói: “Anh nhất định phải tìm thấy cô ấy sao?”

“Không vì lý do nào cả!”

(Nói ra tên một cuốn sách ở đây, thực sự là có chút nực cười, đừng mắng tôi nhé).

“Tìm một cô gái giữa Thượng Hải rộng lớn thế này, chẳng khác nào mò kim đáy bể”.

Đúng vậy, tôi nhớ tới kết thúc của một cuốn tiểu thuyết mình viết – Cô ấy giữa biển người mênh mông.

Dưới ánh đèn đường lạnh lẽo âm u, Xuân Vũ lắc đầu nói: “Xin lỗi, tôi đã quá mệt mỏi rồi, bây giờ tôi phải về trường đây!”

Tôi thở dài nói: “Về đi”.

Nhưng bỗng chốc hình như có gì đó đập lên tim tôi – về trường?

Trường của Xuân Vũ là đại học S.

Đúng, tôi bây giờ cũng nên tới đại học S, bởi vì vẫn còn một nơi đợi tôi đến xem sao.

Có lẽ đây là cơ hội duy nhất.

“Tôi và cô cùng về trường đi”.

Xuân Vũ vẫn chưa hiểu ra chuyện gì thì đã bị tôi kéo tới vệ đường, chặn một chiếc tắc xi hướng tới đại học S.

Xe tắc xi lao như bay trong màn đêm Thượng Hải, Xuân Vũ hỏi tôi tại sao lại muốn tới trường cô ấy, nhưng tôi lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ không nói lấy một lời.

9 giờ 30 phút, xe dừng lại trước cổng đại học S.

Tôi vẫn không nói gì cả, chỉ hộ tống Xuân Vũ tới chân ký túc xá nữ, trước khi lên lầu cô ấy lại hỏi tôi lần nữa, nhưng tôi vẫn lắc đầu không đáp.

Tuy Xuân Vũ không biết tôi muốn làm gì, nhưng chắc chắn là cô ấy đã dự cảm được điều gì đó, cô ấy chau mày nói: “Hai hôm nay, cảm ơn anh”.

Tôi ngốc ngếch hỏi: “Cảm ơn tôi cái gì?”

“Cảm ơn anh đã đưa tôi trở lại Hoang thôn lần nữa”.

“À, vậy thì tôi cũng phải cảm ơn cô vì đã đi cùng tôi”.

Xuân Vũ gật gật đầu với tôi rồi vội vã lên cầu thang ký túc xá.

Gió lạnh trong đêm tối cuộn cuộn thổi qua sân trường, tôi một mình đứng giữa khoảnh đất trống, ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy vầng trăng lạnh lẽo đang lấp ló sau tầng mây.

Vầng trăng lạnh lẽo cũng là một “Hoàn”.

Đáng tiếc “Hoàn” thế này mỗi tháng chỉ có một lần.

Vậy là, tôi đọc nhầm một câu trong “Bướm yêu hoa” của Nạp Lan Tính Đức: “Tân khổ tới liên thiên thượng nguyệt, nhất tịch thành hoàn, tịch tịch đó thành quyết”.

(Nỗi đau khổ tốt cùng lên tận vầng trăng cao, chỉ tròn trong một đêm, đêm đêm lại thành khuyết).

Sân trường đại học S tôi vốn đã quen thuộc từ lâu, dẫm lên ánh trăng sáng lóa, tôi đi xuyên qua con đường nhỏ mà thường ngày riu rít những đôi nam nữ, cuối cùng cũng đến trước tòa nhà phủ đầy bụi bặm.

Đúng vậy, đây chính là nơi mà năm hôm trước Tôn Tử Sở đưa tôi tới, phòng thực nghiệm tâm lý học của Hứa Tử Tâm ở ngay trên chính tòa nhà này. Khi nghe thấy Xuân Vũ nói muốn về trường, tôi tức khắc nhớ ngay tới tòa nhà này. Tôn Tử Sở từng nói hội sinh viên thường đồn nhau rằng, u hồn Hứa Tử Tâm sau khi tự sát vẫn không muốn bỏ đi nên thường xuyên xuất hiện gần đây.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên căn gác tôi đến trong tòa nhà thì phát hiện ra một ánh đèn leo lắt trong một ô cửa sổ.

Đây là cửa sổ tầng ba, đốm sáng giống ánh nến âm u khiến người ta khiếp sợ.

Hứa Tử Tâm đã thật sự quay trở lại rồi sao?

Không thể kìm chế được sự kích động trong lòng, tôi lao như bay vào tòa nhà, buổi đêm chẳng có ai trực ca ở đây, cả tòa nhà dường như đã ngủ say. Tôi vội vã chạy những bước dài lên cầu thang, cuối dãy hành lang chính là phòng thực nghiệm của Hứa Tử Tâm năm nào.

Tôi không biết công tắc đèn ở đâu, đành phải lấy đèn pin trong cặp ra, khó khăn lắm mới xác định được cánh cửa sắt đó. Đúng lúc tôi đang đau đầu vì không biết phải làm cách nào để vào bên trong thì đột nhiên nghe thấy âm thanh khe khẽ từ bên trong vọng ra.

Quả nhiên trong phòng có người – hoặc là u hồn?

Tim tôi đập nhanh khủng khiếp. Tôi thử đẩy nhẹ cánh cửa sắt, không ngờ cánh cửa đã mở ra. Tôi nhớ lần đó, trước khi cùng Tôn Tử Sở ra về, rõ ràng là anh ấy đã khóa chặt cửa rồi mà.

Không để ý những thứ đó nữa, tôi cẩn thận, rón rén bước vào phòng thực nghiệm tâm lý học, ở đây sáng bóng đèn đỏ âm u, ánh sáng nhìn thấy từ dưới lầu được phát ra từ chính căn phòng này.

Giờ thì tôi đã nghe rõ âm thanh này, nó vọng ra từ trong phòng thực nghiệm. Một giọng nữ vừa thanh vừa sắc, yí yí a a hát lên trong tiếng sáo và tiếng tiêu làm nhạc đệm, hình như nó đã xông thẳng vào lớp da đầu tôi.

Tôi nhớ giọng hát này...

Tử dạ ca.

Trong phòng thực nghiệm tâm lý học của đại học S, tôi lại nghe thấy Tử dạ ca của thị trấn Tây Lãnh cổ kính. Tiếng hát đó giống như tiếng ai oán vĩnh hằng cổ xưa của u hồn dốc hầu tâm sự, cổ họng uyển chuyển cất lên những giai điệu du dương gần như khiến tôi say đắm trong căn phòng này.

Đúng, đây chính là âm thanh mà ba năm trước Tôn Tử Sở nghe thấy khi bước vào căn phòng này.

Lần đó anh ấy nhìn thấy Hứa Tử Tâm, vậy lần này tôi thì sao?

Tôi hy vọng có thể được nói chuyện với tác giả cuốn “Hủy diệt mộng cảnh”.

“Trở lại Hoang thôn” và “Hủy diệt mộng cảnh”.

Trong thời khắc Tử dạ ca xuyên suốt không gian, tôi đã lặng lẽ đẩy cửa phòng.

Ở đây chính là địa cung.

Tử dạ ca vẫn đang vang vọng...

Trong phòng không có Hứa Tử Tâm, nhưng tôi đã nhìn thấy con gái ông.

Lâm U màu đen đang ngồi thần thờ trong một căn buồng đầy sách. Cô ta sững sờ nhìn vào mắt tôi, hoàn toàn không ngờ rằng tôi có thể xuất hiện trong thời khắc này và tại chính nơi đây.

Tôi vẫn nhìn thấy trên bức tường trước mặt.

Lâm U mím chặt môi tựa vào tường, tiếng hát u hồn vẫn đang ngân nga bay bổng.

“Là ai đang hát ‘Tử dạ ca’?”

Đột nhiên, tôi phát hiện ra tiếng hát vang lên từ phía sau giá sách, tôi lập tức kéo giá sách nặng sang một bên, thì nhìn thấy phía sau có giấu một chiếc máy phát nhạc cổ.

Đây là một chiếc máy phát nhạc vừa tròn vừa dẹt, bên trong là chiếc đĩa hát cổ đang chuyển động, hai bên còn có hai chiếc kèn nhỏ, “Tử dạ ca” được phát ra từ chính chiếc máy này.

Lâm U đang hát trong đĩa nhạc.

Cuối cùng thì cũng đã phát hiện ra bí mật này, tiếng hát mà Tôn Tử Sở nghe thấy ba năm trước trong căn phòng này trên thực tế được phát ra từ chính chiếc máy phát nhạc sau giá sách. Tôi khẽ nhắc thanh chạy đĩa lên, giọng hát đột nhiên im bặt, phòng thực nghiệm tâm lý học lại trở về trạng thái tĩnh mịch như đã chết.

Lâm U vẫn nép trong góc phòng, ánh mắt cô ấy phức tạp nhường vậy, tôi thực sự không biết dùng từ ngữ nào để hình dung nữa.

Tôi lấy đĩa hát trong máy phát nhạc ra, đây là đĩa hát cổ ra đời từ những năm 60, bên trên có đề tên kịch Tử dạ ca là “Tử dạ quỷ thi”.

Hóa ra, đây chính là đĩa hát “Tử dạ ca” mà bà lão ở thị trấn Tây Lĩnh đã nói với tôi chiều này. Lúc đó tôi đã phát hiện ra nút thắt này, chỉ có điều không ngờ là nó lại được tháo ra ở đây?...

Tôi quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt Lâm U nói: “Chắc cô không thể ngờ đúng không? Cuối cùng, tới nay tôi lại mò được tới đây?”

Cô ta nhìn tôi như người câm, hoặc là thuần túy chỉ có thể dùng mắt nói chuyện.

Nhìn đôi mắt đáng thương này, tim tôi bỗng mềm nhũn ra, nhưng sự việc đã tới mức này rồi làm sao tôi có thể rút lui đây? Tất cả những gì xảy ra trong những ngày qua luôn lẩn trốn trong đầu tôi, một bí mật vừa được phát hiện ra thì lại kéo theo một bí mật mới khác, sự nghi hoặc giống như chiếc vòng liên hoàn lôi cuốn tôi, tôi luôn cho rằng bản thân mình thực sự đã xâm nhập vào một thế giới khác.

Nhưng, kể từ đêm qua tôi đã dần dần hiểu ra. Một vài những manh mối đã được tôi sắp xếp lại trong hỗn loạn, trong bóng tối mịt mù đã lóe lên một tia sáng, chỉ ra cho tôi chìa khóa để phá vỡ mê cung.

Trong vài tiếng gần đây, đầu óc tôi tức tốc tính toán, bởi vậy vốn chẳng bận tâm tới những câu hỏi của Xuân Vũ, nhìn tôi rất giống một chiếc máy im lặng.

Đúng, chân tướng luôn dưới mí mắt bạn.

Các bạn đọc giả, tôi quyết định không kéo dài thời gian nữa, đã đến lúc nói ra rồi...

“Để tôi đoán thử xem nhé. Ba năm trước, giáo sư Hứa Tử Tâm – cha cô, vốn đã nghiên cứu mối quan hệ giữa truyền thuyết cổ đại và tâm lý học từ trước đó rất lâu, một cơ hội tình cờ đã khiến ông biết được truyền thuyết Hoang thôn, vậy là ông đã tìm kiếm Hoang thôn trong vất vả khó nhọc, và trong dịp nghỉ đông, ông đã đưa cô cùng tới đó”.

Một thứ gì đó lướt qua trong mắt Lâm U, nhưng cô ấy bất giác gạt đầu, thừa nhận sự suy đoán của tôi về ba năm trước.

Tôi cười nhạt nói: “Cô nói với tôi rằng cô biết Tiểu Chi, khiến người ta cho rằng cô có thể nhìn thấy u hồn. Không sai, cô thực sự có quen Tiểu Chi, nhưng đó là vào ba năm trước – cô và cha cô đã ở trong Tiên Sỹ Đệ, lúc đó hai cha con Âu Dương Tiểu Chi vẫn ở đó, các cô đương nhiên là quen biết nhau rồi”.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, Lâm U vẫn gật gật đầu.

“Tôi không biết quan hệ giữa cô và Tiểu Chi như thế nào, cũng không biết Âu Dương tiên sinh đã nói gì với cha cô, tóm lại, chuyến đi tới Hoang thôn lần đó đã để lại cho cô ấn tượng vô cùng sâu sắc. Nhưng, chịu ảnh hưởng nặng nề nhất e rằng lại chính là cha cô. Ông nhất định đã nghe kể về truyền thuyết cổ xưa của Hoang thôn, và cũng đã biết về lời nguyện vĩnh hằng đó. Tuy giáo sư Hứa là nhà tâm lý học nổi tiếng,

nhưng có lẽ do ông đã nghiên cứu quá nhiều chứng bệnh kỳ lạ, bản thân ông cũng bị những chứng bệnh đó ảnh hưởng nên đã khiến ông bị tẩu hỏa nhập ma, sản sinh ra một dạng tâm lý biến thái kì dị. Và chuyến đi tới Hoang thôn đã cho ông ám thị tâm lý mãnh liệt và cuối cùng đã khiến ông trở thành bệnh nhân của chứng bệnh mà bản thân mình đang nghiên cứu – người bị mắc chứng hoang tưởng bức hại!”

“Không!”

Lâm U rút cuộc đã bộc phát ra, tiếng hét chói tai của cô ta gần như chọc thủng cả màng nhĩ tôi, nhưng sau đó cô ta lại lập tức cuộn người lại trong góc tường.

Tôi hài lòng gật đầu, cái tôi cần chính là trạng thái này của cô ta. Tôi bình tĩnh đáp: “Cô càng nói ‘không’, thì trong lòng càng đang thừa nhận. Ba năm trước, chuyến đi của hai cha con cô tới Hoang thôn, ngoài việc biết được truyền thuyết của Hoang thôn và quen biết gia đình Âu Đường ra, còn có một thu hoạch lớn nhất chính là có được đĩa hát này”.

Nói xong, tôi giơ chiếc đĩa cổ trong tay lên, đặt lên mũi ngửi ngửi nói: “Mùi thật cổ điển! Chiếc đĩa nhạc này đã ghi lại Tử dạ ca những năm 60, loại nhạc kịch đại phương lâu đời này đã thực sự nhiễm vào cha cô, đối với ông nó có một sức mạnh thôi miên, hủy hoại dây thần kinh kiên cường cuối cùng của ông. Ba năm trước, sau khi ông trở lại Thượng Hải, cả ngày chỉ trốn trong căn phòng này nghe đĩa hát, hồi tưởng lại tất cả những gì nhìn thấy, nghe thấy ở Hoang thôn, trải qua những suy tưởng và khủng hoảng về cái chết nên cuối cùng ông đã để lại di thư”.

“Đúng, tôi hận ông”.

“Ba năm trước cha cô để lại di thư, sau đó bật vô âm tín, cô dĩ nhiên rất đau lòng. Trong lúc thu dọn di vật của ông, cô đã phát hiện ra chiếc đĩa nhạc cổ đến từ Hoang thôn. Cha cô đã để lại cho cô chìa khóa của căn phòng thực nghiệm, cô thường xuyên tới đây lúc nửa đêm rồi bắt chiếc đĩa nhạc này lên nghe. Bởi vậy mới có chuyện những sinh viên đồn nhau rằng tòa nhà này có ma và ban đêm nhìn thấy ánh đèn sáng trong ô cửa sổ ở đây. Loại ca kịch này có sức mạnh thôi miên tới nỗi khiến cô nghe tới mức nghiện nó. Cô lại là một cô gái lạnh lùng thông minh, nên nghe trong vòng ba năm qua tự nhiên cũng học được cách hát ‘Tử dạ ca’”.

Đủ cho trong lòng tôi đang tự hào với thành tích suy đoán của mình, nhưng sự buồn bã trống trải còn xâm chiếm nhiều hơn. Tôi nhìn căn phòng chất kín sách cũ nói: “Cô không những học thuộc được cách hát ‘Tử dạ ca’ ở đây, mà còn đọc những cuốn sách và tài liệu mà cha cô để lại. Với sự thông minh của cô, cộng thêm thời gian ba năm qua, chắc hẳn là cô đã ”gặm” hết đồng sách đó, và cũng được coi là nhà tâm lý học và nhà khảo cổ học bán chuyên nghiệp rồi. Cô biết được kí hiệu Lương Chữ thần bí và hàm ý của mặt mã, cũng biết được ám hiệu tâm lý và phương pháp sử dụng thôi miên, điều này khiến cô trở thành một cô gái đáng sợ, tiềm ẩn sức mạnh thần bí giống như nữ thầy mo”.

Lâm U lần nữa gật đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi nói: “Không sai, tôi cảm thấy mình đã trở thành nữ thầy mo từ lâu rồi”.

“Thật không may đây lại là một thế giới của đàn ông, cô vẫn chỉ là một cô gái yếu đuối. Ba năm qua cô gái cô độc không nơi nương tựa như cô đã phải chịu đựng rất nhiều sự xâm hại. Tất cả những gì cô học được ở đây, đều chỉ là để bảo vệ cho bản thân mình, để không phải chịu đựng sự xâm hại của cái thế giới tàn khốc này, thậm chí là để bảo thù những người đã từng làm hại cô”.

Trong đêm tối tại phòng thực nghiệm tâm lý đại học S, Lâm U lại lần nữa bị tôi đánh trúng, cô gái đáng thương này vẫn tỏ ra kiên cường dị thường, trấn tĩnh kiên định nói: “Quả là suy diễn hoàn mỹ - đúng vậy, tôi trước đây vốn rất sùng bái cha mình, nhưng ông lại ích kỷ vĩnh viễn rời xa tôi. Kể từ đó tôi trở nên đau khổ khôn cùng, thậm chí bắt đầu cảm thấy hận cha mình. Ba năm qua một mình bôn ba trong cái xã hội này, tôi đã trải qua những khổ nạn mà người khác phải mấy cuộc đời mới phải gánh chịu, gặp phải biết bao con người có tâm hồn dơ bẩn độc ác, tôi...”

Nói tới đây Lâm U đã bắt đầu nghẹn ngào, tôi đành phải bổ sung tiếp cho cô ta; “Những điều đó khiến cô đây rầy sự bất an và thù hận, trong tiềm thức luôn tồn tại mong muốn mãnh liệt được bảo vệ bản thân, nhưng chính sự thù hận mãnh liệt này đã khiến cô nảy sinh ra sự rạn nứt và biến hóa về nhân cách”.

“Đó là bởi vì anh”.

“Tôi?” Lời quả trách này khiến lòng tôi cũng trở nên bất an, “Là bởi vì cô đã đọc cuốn ‘Quán trọ Hoang thôn’?”

“Lẽ nào không phải sao? Anh có còn nhớ những lời cảnh báo anh viết trong phần mở đầu của cuốn truyện không?”

Dĩ nhiên tôi không thể nào quên.

“Các bạn đọc gãi thân mến, bất luận bạn kích động thể nào sau khi đọc cuốn truyện này, nhưng hãy luôn ghi nhớ lời cảnh báo của tác giả – nhất định không được tới Hoang thôn. Nếu như bạn không nghe lời cảnh báo này, hậu quả xảy ra tác giả sẽ không chịu trách nhiệm”.

Trên thực tế tôi đã không hề viết ra vị trí cụ thể của Hoang thôn trong sách, chỉ nói là tại thị trấn Tây Lân của thành phố K tỉnh Chiết Giang, nằm giữa biển và nghĩa trang. Tôi tin ằng tuy có rất nhiều độc giả muốn tới Hoang thôn, nhưng họ chắc chắn không thể tìm thấy địa điểm này.

Nhưng mà tôi đã bỏ sót một điều quan trọng, giả dụ có người trước đó đã từng tới Hoang thôn, vậy thì anh ta (cô ta) sẽ dễ dàng quay trở lại chốn cũ.

Lâm U cười đau khổ một tiếng: “Hôn một tháng trước tôi đã muốn cuốn ‘Quán trọ Hoang thôn’ của anh, cuốn sách này đã gọi lại cho tôi ký ức về Tiểu Chi, và cũng đã thôi thúc ham muốn trở lại Hoang thôn của tôi. Vậy là tôi lần theo ký ức của ba năm trước, quay trở lại Hoang thôn lần nữa, thậm chí ngay tại cổng thôn còn gặp lại trưởng thôn đã tiếp đón chúng tôi ba năm trước. Nhưng trong Tiến Sỹ Đệ cổ kính đã không còn bất cứ ai, theo như miêu tả của anh trong sách, quả nhiên tôi đã phát hiện ra mật thất dưới lòng Tiến Sỹ Đệ. Tôi lấy hết dũng khí xâm nhập vào địa cung thì phát hiện thấy tất cả những gì anh viết trong tiểu thuyết đều là sự thật, quả thực có một chiếc nhẫn ngọc thần kỳ”.

“Cô đã lấy chiếc nhẫn ngọc đi!”

“Đúng, nhưng tôi không đeo nó lên, tôi biết một khi đã đeo nó lên là sẽ không thể nào tháo ra được, bởi vậy tôi đã đeo chiếc nhẫn ngọc trước ngực”.

“Tại sao không nghe lời cảnh báo của tôi? Tại sao lại phạm sía lầm to lớn lần nữa? Nhưng điều khiến tôi không thể nào chấp nhận được chính là – tại sao cô lại phóng hỏa đốt Tiến Sỹ Đệ?”

Mặt Lâm U hơi biến sắc: “Tôi không phóng hỏa! Tối hôm đó khi tôi rời khỏi Tiến Sỹ Đệ mọi thứ đều vẫn ổn mà, nhưng tới nửa đêm khi tôi đang trên núi, quay đầu lại nhìn thì thấy Hoang thôn đang bốc cháy, lúc đó tôi vẫn chưa biết là Tiến Sỹ Đệ xảy ra hỏa hoạn. Tôi nghĩ, chắc là một u hồn nào đó ẩn nấp trong Tiến Sỹ Đệ đã bị tôi đánh thức, có lẽ nó vô cùng thù hận ngôi nhà cổ này nên đã đốt cháy rụi Tiến Sỹ Đệ”.

Tôi không biết nên nói gì, chỉ biết chán nản lắc đầu nói: “Có lẽ vậy, có lẽ nó vốn là một ngôi nhà tội ác, mấy trăm năm nay chắc là có không ít oan hồn của vạ thể”.

“Anh đã nhận được thẻ biên nhận bưu kiện của người mê sách tôi gửi cho anh chưa?”

“Ừm, mấy hôm trước cũng đoán được là cô gửi cho tôi rồi. Trên phong bì không có tem cũng chẳng có ngày tháng gửi, chắc là cô nhờ người đưa thư tới phải không?”. Lúc này tôi đã lục cặp lấy tấm thẻ đó ra, chỉ vào họ tên và địa chỉ trên tấm thẻ nói, “Những ký hiệu cổ đại mà cô vẽ trên phong bì này, đều được cô nhìn thấy trong sách và tài liệu của cha cô phải không? Họ tên của cô là ‘Hoàn’, địa chỉ là ‘Kim tự tháp và cung điện cạnh Thái Hồ, còn có cả địa cung của lăng mộ người thống trị’. Nhưng, khiến tôi cảm thấy ngạc nhiên nhất lại chính là mặt sau của tấm thẻ...”

Tôi lật mặt sau của tấm thẻ lên, lộ ra tấm ảnh của Tiểu Chi.

Lâm U giơ tay ra vuốt tấm thẻ này nói: “Đây thực ra là ảnh của ba năm trước. Tôi và cha tới Tiến Sỹ Đệ của Hoang thôn, đêm đó tôi đã ngủ trong phòng Tiểu Chi và chụp cho cô ấy một tấm ảnh”.

“Tôi hiểu rồi, cô đã in tấm ảnh đó lên mặt thẻ, cô tin rằng một tấm thẻ như vậy gửi cho tôi, nhất định sẽ khiến tôi thực sự rung động, nhưng tại sao cô lại làm thế?”

“Bởi vì có lẽ trên thế giới này, anh là người duy nhất có thể hiểu Hoàn”.

“Lẽ nào tất cả những điều này, chỉ là để cô ra cho tôi một câu đố?”

Có lẽ tôi đã tiếp cận được mật mã cuối cùng.

“Lúc ban đầu là như vậy, nhưng kể từ sau khi tôi gặp Tô Thiên Bình thì đã thay đổi”.

“Đúng vậy, hãy nói xem tại sao cô lại muốn trở thành u hồn bưu thiếp?”

Lúc này ánh mắt cô ấy lại biến đổi, cô ta lườm tôi nói: “Anh tin không? Thân xác tôi quả thực vẫn còn có một linh hồn khác – A Hoàn”.

Sao lại quay lại nhỉ? Tôi lập tức lắc đầu hỏi: “Cô vẫn cho rằng A Hoàn tồn tại? Cô ta không phải là tầng nhân cách thứ hai của cô sao?”

“Không, tôi không chia tách nhân cách. Trong căn hộ tôi thuê thực sự có hai người ở, chỉ có điều họ cùng chung một thân xác mà thôi”.

“Lâm U màu đen và A Hoàn màu trắng?”

Thực ra trong lòng tôi vẫn nhận định rằng cô ta có hai tầng nhân cách, chẳng qua là loại người này thông thường không bao giờ tự thừa nhận mà thôi.

“Đúng vậy, A Hoàn là một u hồn lo sợ bị mọi người lãng quên. Cô ấy tin rằng mình là nữ vương Lương Chử phục sinh, hơn nữa thời gian sống lại chỉ có thể kéo dài trong bảy ngày, bắt buộc phải đoạt được linh hồn của một người khác mới có thể kéo dài thêm bảy ngày nữa. Vì thế mà cô ta mới ngày ngày chạy tới ki ốt bưu thiếp, chụp ảnh rồi quăng lại trên sàn, chờ đợi ai đó phát hiện ra”.

“Bất hạnh ở chỗ, người đó hóa ra lại là Tô Thiên Bình!”

“Tô Thiên Bình phát hiện ra u hồn bưu thiếp hoàn toàn là do ngẫu nhiên, cho dù là tôi hay là A Hoàn đều không thể ngờ tới... Anh ta mang theo DV bám theo A Hoàn, mãi cho tới tận khi đối thoại với A Hoàn. Tô Thiên Bình nói rằng anh ấy đang quay một bộ DV phóng sự tên là ‘U hồn bưu thiếp’, sau đó còn đưa A Hoàn về căn hộ của anh ấy, để A Hoàn đối diện với ống kính tự thuật lại câu chuyện của mình”.

Tới đây, thì tôi cũng đã gật đầu: “Còn cô – nói cách khác là A Hoàn, vẫn đối diện với ống kính của Tô Thiên Bình hát ‘Tử dạ ca’, có lẽ kể từ giây phút đó cậu ấy đã tiếp nhận một loạt ám thị tâm lý nào đó, thậm chí còn tin vào những điều hoang đường mà cô vẽ ra nên đã sinh ra hoang tưởng bức hại giống cha cô”.

“Nhưng đây không phải là lí do anh ta phải chịu sự trừng phạt”.

“Đủ rồi, tôi biết lí do anh ta biến thành người thực vật!” Tôi phần nộ định nói ra hết, nhưng đối diện với đôi mắt đáng thương của cô ta lại khiến tôi không còn chút tức giận nào nữa cả, chỉ có thể cố gắng kìm chế sự kích động trong lòng nói, “Bởi vì cái đêm tám ngày trước, khi cô trở lại thành Lâm U, cuộn tròn khóc thút thít trong phòng của cậu ta, lúc này Tô Thiên Bình đã lộ ra nguyên hình là một con dã thú, và đã muốn dùng vũ lực để làm ô nhục cô”.

Lâm U tức khắc cuộn tròn lại, cô ấy lù lù vào góc tường, mắt khép hờ, miệng lẩm bẩm: “Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!”

“Để tôi nói tiếp...”. Được rồi, bây giờ hãy để Lâm U và các bạn độc giả cùng nghe những suy luận của tôi nhé: “Trong thời khắc tội ác đó, cô đã nhớ lại tất cả sự xâm hại mà mình đã phải chịu đựng suốt ba năm qua, mọi nỗi đau khổ mà một thiếu nữ phải chịu đựng đã chất đọng lại, trở thành khát vọng trả thù to lớn. Vậy là, bản năng tự vệ này sinh trong lòng cô, tức khắc biến thành nhân cách của A Hoàn. Đúng vậy, vì A Hoàn là nữ vương phục sinh, cô ấy nắm trong tay sức mạnh thần bí, cô ấy là một cô gái đủ lớn mạnh để bảo vệ cho Lâm U khi bị xâm hại. A Hoàn lôi chiếc nhẫn ngọc trong lòng ra, và lúc đó đã khiến cho Tô Thiên Bình sợ tới nỗi hồn xiêu phách lạc... xảy ra chuyện gì tiếp theo thì chắc là phải tới lượt cô kể cho tôi rồi”.

Trong lúc tôi thuật lại những suy luận này, Lâm U thở dốc từng hơi từng hơi lớn, giống như từng cảnh tượng đó đang diễn lại lần nữa: “Sói... hần là sói... Tử dạ ca... thêm cả chiếc nhẫn ngọc... đem linh hồn dơ bẩn của hần đi... đáng bị trừng phạt... trừng phạt...”

“Nhưng cô không có quyền trừng phạt một con người như thế! Cho dù linh hồn của cậu ta thực sự dơ bẩn. Tôi nghĩ, đây có lẽ không phải là sức mạnh gì của chiếc nhẫn ngọc, mà là do sự kích thích thần kinh được

tích lũy lại mà cậu ấy phải chịu đựng hơn nửa năm qua, cuối cùng thì đã bộc phát trong cái đêm đó. Và cô đã gơ chiếc nhẫn lên trước mặt cậu ta, đó là ngọn cỏ cuối cùng dề chết lạc đà”.

Lâm U lại trợn ngược mắt lên, hình như bị tôi vạch trần ra sự giả tạo cuối cùng, cô ta run rẩy nói; “Đêm hôm đó, tôi đã lấy chiếc nhẫn ngọc ra, cuối cùng đã hát một lần ‘Tử dạ ca’, sau đó thì chạy ra khỏi phòng Tô Thiên Bình. Tôi đi loanh quanh bên ngoài nửa tiếng đồng hồ, tôi không biết anh ta rút cuộc thế nào, tôi lo sợ anh ta bị hoảng loạn mà chết. Vậy là tôi đã trở lại căn hộ của Tô Thiên Bình thì phát hiện ra anh ta đã mất đi nhận thức, trng tay vẫn đang nắm chặt điện thoại”.

“Đúng, lúc đó cậu ta vừa mới nhận tin ‘Cứu tôi với’ cho tôi”. Tôi rùng mình một cái, giống như đang trở lại cái đêm trước khi trở về, trên cầu Ngân Đình ở Hậu Hải Bắc Kinh, “Theo như tình tiết cô miêu tả, tôi nghĩ Tô Thiên Bình lúc đó đã sợ hãi cao độ, tới nỗi thần kinh nổ tung chỉ trong mười mấy phút. Những gì đã trải qua ở Hoang thôn nửa năm trước vẫn ảnh hưởng nặng nề tới cậu ấy, sự khủng hoảng bên trong và bên ngoài kết hợp với nhau khiến choc cậu ấy bị sốc. Và mấy tiếng đồng hồ não thiếu oxy cũng đủ để làm tổn thương nghiêm trọng tới vùng trung tâm thần kinh của con người, Tô Thiên Bình vì thế đã biến thành một người thực vật không có linh hồn”.

“Tôi không biết – lúc đó tôi rất sợ hãi, tôi nhớ lại những cuốn sách mà cha tôi để lại, trong sách nói về rất nhiều những nghi thức cổ đại. Vậy là, tôi đã làm theo những ghi chép của cổ nhân, xếp thành hình ‘Hoàn’ trong phòng ngủ rồi dụ Tô Thiên Bình đang hôn mê vào chính ‘Hoàn’ đó. ‘Hoàn’ trong phòng khách cũng là do tôi bày ra, ngôi sao màu trắng cũng là do tôi vẽ ra để lừa gạt người khác mà thôi”.

Tôi rút cuộc cũng gật gật đầu nói: “Hoàn trên kính cửa sổ cũng là do cô vẽ ra phải không?”

“Đúng, tôi thừa nhận đều do tôi làm. Tôi biết tin nhắn cuối cùng mà Tô Thiên Bình gửi đi chắc chắn là gửi cho anh, bởi vậy tôi có thể đoán được, ngày hôm sau anh sẽ tới tìm anh ta – tôi bắt buộc phải bày ra những nghi thức đó, để đánh lạc hướng anh, để anh tưởng rằng linh hồn của Tô Thiên Bình là do một vụ thuật nào đó cướp mất”.

“Cuối cùng thì cũng nói ra rồi, nhưng tôi vẫn phải bổ sung thêm – tối hôm đó cô còn kiểm tra máy tính của Tô Thiên Bình, bởi vì cô biết trong căn nhà cậu ta lắp rất nhiều camera, và còn quay cả DV về cô nữa. Cô đã xóa gần hết những DV không có mật mã, chỉ còn vài tập file do có mật mã nên không thể động tới được. Những dữ liệu trong hệ thống giám sát cũng đều bị cô xóa hết, nhưng cô vẫn để lại một đoạn quan trọng nhất – cũng chính là đoạn mà Tô Thiên Bình định xâm hại cô trong cái đêm cuối cùng đó, và cô còn giấu nó trong một tập file cực kỳ khó tìm thấy”.

Lâm U vẫn thở hổn hển từng hơi lớn: “Bởi vì, đây là đoạn chứng cứ ghi lại tội ác của Tô Thiên Bình”.

“Tối hôm trước, không, là sáng sớm hôm qua, sau khi tôi bị ‘Tử dạ ca’ của cô làm cho hôn mê đi, cô đã bật máy tính của Tô Thiên Bình, do cô biết trong đó có phần mềm hẹn giờ nên đã hẹn giờ tới lúc sáng để đoạn hình ảnh đó tự động bật lên, như vậy là đã có thể để tôi biết được tội ác của Tô Thiên Bình rồi”.

Cô ta đau khổ chau mày: “Đúng thế, anh hài lòng chưa?”

“Để tôi nói tiếp. Còn nữa, trong mấy hôm đầu tiên, tôi luôn cảm thấy có u hồn xuất hiện trong căn phòng của Tô Thiên Bình, trong camera ban ngày cũng có thể nhìn thấy một cái bóng – tôi nghĩ người đó đang đứng trước mặt tôi. Cô có được chìa khóa nhà của Tô Thiên Bình, buổi tối khi tôi ngủ trong phòng khách, cô vẫn có thể lặng lẽ vào trong căn hộ này. Thực ra kể từ khi đó tôi đã bị rơi vào bẫy của cô, cô có thể mở máy tính trong phòng ngủ lúc nửa đêm, thông qua camera có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của tôi trong phòng”.

Nói tới đây, tôi thở hắt ra như trút được gánh nặng. Sự suy luận hoàn mỹ này cuối cùng cũng đã được tôi hoàn thành – mối quan hệ giữa Lâm U và A Hoàn, lai lịch của chiếc nhẫn ngọc, còn cả Tô Thiên Bình mất đi linh hồn, tất cả đều được giải thích hợp tình hợp lý, tôi tin rằng đây chính là chân tướng.

Thực ra, việc Tô Thiên Bình mang theo DV là hoàn toàn ngẫu nhiên, cậu ta xảy ra chuyện cũng hoàn toàn là do thân làm thân chịu, còn tôi thì lại chủ định cuốn vào trong đó. Chỉ vì Tô Thiên Bình mà đã khiến tôi xâm nhập vào thế giới của Lâm U (A Hoàn) bằng một cách hết sức đặc biệt, và sau khi xâm nhập vào đó đã khiến bản thân tôi cũng điên cuồng theo.

Còn về nữ vương phục sinh của năm nghìn năm trước, và cả chuyện cứ bảy ngày lại phải cướp đi một linh hồn, có lẽ đều là do Lâm U (A Hoàn) tự mình tưởng tượng ra.

Sự việc đã tới ngày hôm nay, biểu hiện của Lâm U cũng không còn căng thẳng nữa, cô ấy khẽ thở dài: “Anh cho rằng anh đều đã biết hết rồi sao?”

Đã gần tới thời khắc nửa đêm, tôi dường như đã trút bỏ hết tất cả những bức bối trong lòng những ngày qua, tôi khẽ sát lại gần cô ta hơn nói: “Tôi tin vào trí tuệ, và sự suy đoán của bản thân”.

Cuối cùng, ánh mắt Lâm U lại lộ ra sự buồn bã âm thầm: “Được thôi, tôi không đòi co với anh nữa”.

“Tôi cũng không muốn đòi co gì với cô cả, chỉ là sau khi phát hiện ra tất cả chân tướng của sự việc thì tôi thật sự không biết nên làm thế nào nữa”.

Cô ấy dừng dừng nói: “Tùy anh làm thế nào thì làm, nhưng tôi vẫn có một việc muốn hỏi anh”.

“Xin mời”.

“Anh đã làm gì với chiếc nhẫn ngọc rồi?”

Hóa ra cô ấy đã chú ý tới tay trái của tôi từ lâu, trên ngón trỏ không có chiếc nhẫn ngọc, vậy là tôi bình tĩnh trả lời:

“Tôi đã ném chiếc nhẫn ngọc xuống biển Hoang thôn rồi”.

Lâm U hơi sững sờ một chút, gật gật đầu: “Anh làm rất tốt. Có lẽ tôi vốn không nên quay trở lại Hoang thôn, càng khôn nên lấy chiếc nhẫn ngọc từ dưới địa cung lên, nếu không thì Tiến Sỹ Đệ đã không bị thiêu cháy”.

“Đây chính là nguyên nhân mà cô muốn lấy chiếc nhẫn ngọc rồi để tôi đeo nó lên? Thực ra cô hy vọng tôi sẽ đem chiếc nhẫn ngọc đi và để tôi quyết định nơi trở về của nó”.

“Không sai!”

Tôi gật đầu nói: “Giờ thì chiếc nhẫn ngọc đã chìm sâu dưới đáy biển, hoặc là đã thịt nát xương tan, vậy thì cô hài lòng rồi chứ?”

“Có lẽ vậy, ai biết được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Mọi thứ đều đã kết thúc rồi, cô có còn muốn nói gì với những độc giả của ‘Quán trọ Hoang thôn’ không?”

Nếu như bây giờ là trong phim, cô ấy sẽ quay người lại ống kính, rầu rĩ nói: “Để tôi hát một bài nhé”.

Vẫn chưa đợi tôi kịp phản ứng, Lâm U đã hé môi, thốt ra những cao âm dài thườn thượt, tiếp đó là giai điệu trầm bổng thê lương.

Tôi lập tức trợn tròn mắt: “Tử dạ ca...”

Đúng vậy, lần này thì không cần phải dùng tới máy phát nhạc nữa, mà là Lâm U tự mình hát.

Trong không gian thần bí “Tử dạ ca”, giai điệu của Tử dạ ca như luồng điện xuyên suốt cơ thể, nhẹ nhàng vuốt ve linh hồn tôi.

Muốn giãy giụa nhưng không kịp nữa rồi, trước mắt chỉ còn lại đôi mắt của Lâm U, còn có cả trên tường nữa.

Cuối cùng thì mọi thứ đều đã mất hết, chỉ còn lại duy nhất vùng biển đen sì, nuốt chửng lấy đầu óc tôi.

Giai điệu “Tử dạ ca” ngập tràn thế gian.

Đại dương của Hoang thôn.

Dưới đáy biển sâu thăm lạnh giá đó, tôi nhìn thấy chiếc nhẫn ngọc đang tỏa sáng...—————

1Salem’s Lot: Tiểu thuyết kinh dị nổi tiếng về ma cà rồng của nhà văn Mỹ - Stephen King, sau đó đã được dựng thành phim – ND. 2Kịch côn khúc: ra đời từ thế kỷ 14 tại Côn Sơn, Tô Châu, Trung Quốc là một trong những loại hình cổ nhất của nghệ thuật ca kịch Trung Quốc – ND

11. Chương 11: Hạ Màn

Khi tôi mở mắt ra thì phát hiện đã là sáng sớm hôm sau. Tôi nằm trong phòng thực nghiệm tâm lý học, đầu óc nặng trĩu.

Còn Lâm U, đã chẳng còn thấy tung tích đâu cả, chỉ có một tấm chứng minh thư của cô ta rớt lại trong phòng. Tôi không biết cô ta cố ý vứt lại hay là trong lúc cuồng quýt đã để rơi mất.

Thật đáng tiếc, đã mấy tháng qua đi, cho tới giờ tôi vẫn chưa phát hiện ra tung tích của Lâm U, chứng minh thư của cô ấy vẫn đang kẹp trong cặp tôi.

Lâm U đã tan chảy vào sắc đêm của Thượng Hải, biến thành một giọt nước trong đại dương mênh mông.

Vào một hôm nào đó trong tương lai, ở một quán bar hoặc một quán cà phê nào đó ở Thượng Hải, bạn sẽ gặp một cô gái phục vụ có đôi mắt u buồn, có lẽ cô gái đó chính là Lâm U, đến lúc đó thì đừng nhẹ dạ mà bắt chuyện với cô ấy.

Suýt chút nữa thì quên nói: Xuân Vũ đã tìm được việc làm, còn hai tháng nữa là tốt nghiệp rồi. Còn Tô Thiên Bình thì tới giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Nhưng, câu chuyện “Trở lại Hoang thôn” này vẫn chưa kết thúc. Nếu như bạn đủ tỉnh tể thì sẽ phát hiện ra, trong truyện vẫn còn một số tình tiết vẫn chưa được phơi bày rõ ràng, ví dụ - Hứa Tử Tâm rút cuộc đã chết hay chưa? Ba năm trước ông đã để lại di thư rồi mất tích, nhưng từ đó tới nay vẫn không tìm thấy xác, ông giờ đây rút cuộc là ở nhân gian hay là địa ngục hay là thiên đường? Có thể sẽ được sáng tỏ trong một cuốn truyện khác chẳng?

Bạn nhất định sẽ hỏi tôi: “Seri Hoang thôn” có còn cuốn tiếp theo không?

Lúc này tôi thực sự không biết, bởi vì sau khi câu chuyện “Bí mật của Margaret” xảy ra, tôi lại gặp phải một chuyện không thể tưởng tượng nổi, đây chính là bộ tiểu thuyết tiếp theo của tôi, còn về tên truyện thì – tạm thời bí mật.

Khi tôi đang ngồi trước máy tính gõ tới đây, chuyển bị đánh ra chữ “THE END” cuối cùng trong truyện thì điện thoại đột ngột đổ chuông.

Hóa ra là điện thoại của Tôn Tử Sở gọi tới, anh ấy là bạn thân của tôi, là giảng viên lịch sử của đại học S, anh bảo tôi gấp rút tới viện nghiên cứu pháp y.

Chẳng còn cách nào cả, ai bảo chúng tôi là bạn chứ! Tạm thời để trống lại một dòng trong sách vậy, đợi quay về sẽ bổ sung thêm chữ “THE END” này.

Tôi vội vàng chạy ra khỏi cửa, chặn một chiếc tắc xi lao tới viện nghiên cứu pháp y.

Nửa tiếng sau tới nơi, Tôn Tử Sở đã đợi tôi trước cổng viện nghiên cứu, tôi nghi ngờ hỏi: “Có việc gì mà gấp thế? Tiểu thuyết của tôi hoàn tất bản thảo rồi đây”.

“Ồi giời, cậu đóng bản thảo rồi sao?”

“Còn một dòng cuối cùng thôi”.

Tôn Tử Sở gật gật đầu: “Được, vậy thì cậu phải chỉnh sửa lại kết thúc của cậu rồi”.

“Anh rút cuộc có ý gì đây?”

Anh ấy không trả lời câu hỏi đó mà đưa thẳng tôi vào viện nghiên cứu pháp y. Đây là lần đầu tiên tôi tới chỗ này, may mà không nồng nặc mùi phóc-môn như tôi tưởng tượng, chắc là những anh chàng lợi hại thực sự đều trốn hết trong tù đã rồi.

Nhưng Tôn Tử Sở cũng không đưa tôi tới phòng giải phẫu hay nhà xác, mà dẫn tôi tới một phòng máy tính. Ở đây bày biện rất sạch sẽ, không hề khiến người ta liên tưởng tới công việc pháp y.

Tiếp đón chúng tôi là một người đàn ông trung niên tóc hoa râm, ông là giáo sư nổi tiếng nhất của viện nghiên cứu pháp y này. Ông bắt tay tôi nói: “Chào anh, tôi cũng đã từng đọc tiểu thuyết của anh”.

Yê! Điều này khiến sự đặc ý bỗng trào dâng tự đáy lòng tôi, nhưng sự vui vẻ đó chỉ kéo dài trong vài giây thì đã bị phá vỡ bởi chiếc chụp thủy tinh mà giáo sư lấy ra.

Trong chiếc chụp thủy tinh là một cái xương sọ.

Căn phòng lại trở nên tĩnh lặng. Tôi sững sờ nhìn chiếc xương sọ này giống như đang đối diện với một người sống vậy.

Đây là đầu lâu của ai? Hai hố mắt sâu hoắm giống như hai hố đen “Hoàn” vậy.

“Nữ vương Lương Chử”.

Tôn Tử Sở trả lời hộ giáo sư.

Bốn chữ này giống như đạn bắn trúng tôi, khiến tôi run rẩy quay đầu lại nói: “Anh nói nữ vương nào?”

“Lần trước trong quán bar không phải tôi đã nói với cậu rồi đấy sao? Nhiều năm trước cạnh Thái Hồ đã có phát hiện ra di chỉ văn minh Lương Chử, trong cổ mộ còn phát hiện ra hài cốt của nữ vương Lương Chử. Mấy tháng trước cơ quan bảo tồn hài cốt của nữ vương đã gửi xương sọ tới viện nghiên cứu pháp y để khôi phục lại hình dạng phần đầu của nữ vương”.

“Kết quả khôi phục lại đã có chưa?”

Giáo sư bật máy tính lên: “Kết quả đã có rồi”.

Trên màn hình máy tính hiện lên một hình 3D, trước tiên là ảnh chụp nhiều góc độ xương sọ nữ vương, sau đó là toàn bộ quá trình khôi phục lại hình dạng đầu. Tôi và Tôn Tử Sở đều nín thở, căng thẳng nhìn sự biến hóa kỳ diệu trên màn hình máy tính. Xương sọ đáng sợ của nữ vương dần dần mọc thêm thịt và tóc, sau đó lại mọc thêm năm giác quan mắt, mũi, tai, miệng. Sau đó hình đầu được gọt giũa lại vài lần, cuối cùng thì một cái đầu 3D rõ nét đã hiện lên.

Trời ơi, tôi đã nhìn thấy ai đây?

Lâm U!

Hay là A Hoàn?!

Điều không thể tưởng tượng được nhất đã xuất hiện rồi, trên màn hình máy tính hóa ra lại là khuôn mặt của Lâm U (A Hoàn).

Tuyệt đối không thể nhìn lầm, khuôn mặt này đối với tôi vô cùng ấn tượng, kể cả cô ấy có lẫn lộn trong hàng vạn người, tôi cũng vẫn có thể nhận ngay ra cô ấy từ cái nhìn đầu tiên.

Càng đáng sợ hơn, hình ảnh 3D trước mắt sinh động giống hệt như thật, chính diện, mặt nghiêng và mặt sau của Lâm U (A Hoàn) đều có thể nhìn thấy, giống như cô ấy đang đứng trước mặt chúng tôi vậy, mặc cho tôi quan sát cô ấy từ góc độ nào.

Vị giáo sư già nói: “Xem, đây là căn cứ vào xương sọ của nữ vương Lương Chử, hình ảnh phần đầu được phục hồi lại nguyên dạng. Cô ấy chết khoảng năm 20 tuổi, bởi vậy hình ảnh phục hồi lại cũng khoảng 20 tuổi”.

Tôi run lấy bầy không thốt nên lời, quay đầu lại nhìn Tôn Tử Sở thì anh ấy kéo tôi sang một bên nói nhỏ: “Bây giờ cậu nhìn thấy chưa? Đây chính là nguyên nhân mà tôi tức tốc gọi cậu tới đây, có còn nhớ cô gái lần trước gặp trong quán bar không?”

Tôn Tử Sở vốn không biết quan hệ giữa tôi và Lâm U (A Hoàn), tôi chỉ biết thần thờ gật gật đầu, phải chăng chẳng ai có thể giải thích được rõ ràng.

Tôi cúi đầu trầm tư hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Xương sọ của nữ vương Lương Chử khai quật được vào tháng năm nào?”

Tôn Tử Sở vòng ra sau chiếc chụp thủy tinh, nhìn nhìn miếng đánh dấu văn kiện nói: “Thời gian khai quật là ngày 19 tháng X năm 198X”.

“Ngày 19?”

Là một ngày đặc biệt.

Đột nhiên, tôi lấy chứng minh thư mà của Lâm U đã bỏ rơi lại từ trong cặp ra, trên tấm chứng minh thư này có ngày tháng năm sinh của cô ấy.

Ngày 19 tháng X năm 198X.

Trùng với ngày xương sọ của nữ vương Lương Chủ được khai quật.

Tim tôi bỗng chốc giật thót, bên tai hình như lại văng vẳng giọng nói của Lâm U.

Anh cho rằng anh đều đã biết hết rồi sao?

Có lẽ cô ấy nói không sai, vẫn còn rất nhiều, rất nhiều chuyện tôi không biết.

Vậy là, tôi ngược lên nhìn chiếc chụp thủy tinh, đôi mắt đang ẩn giấu trong bóng tối sâu thẳm của xương sọ đang nhìn tôi.Đúng rồi, giờ thì rút cuộc đã có thể hạ màn rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-lai-hoang-thon>